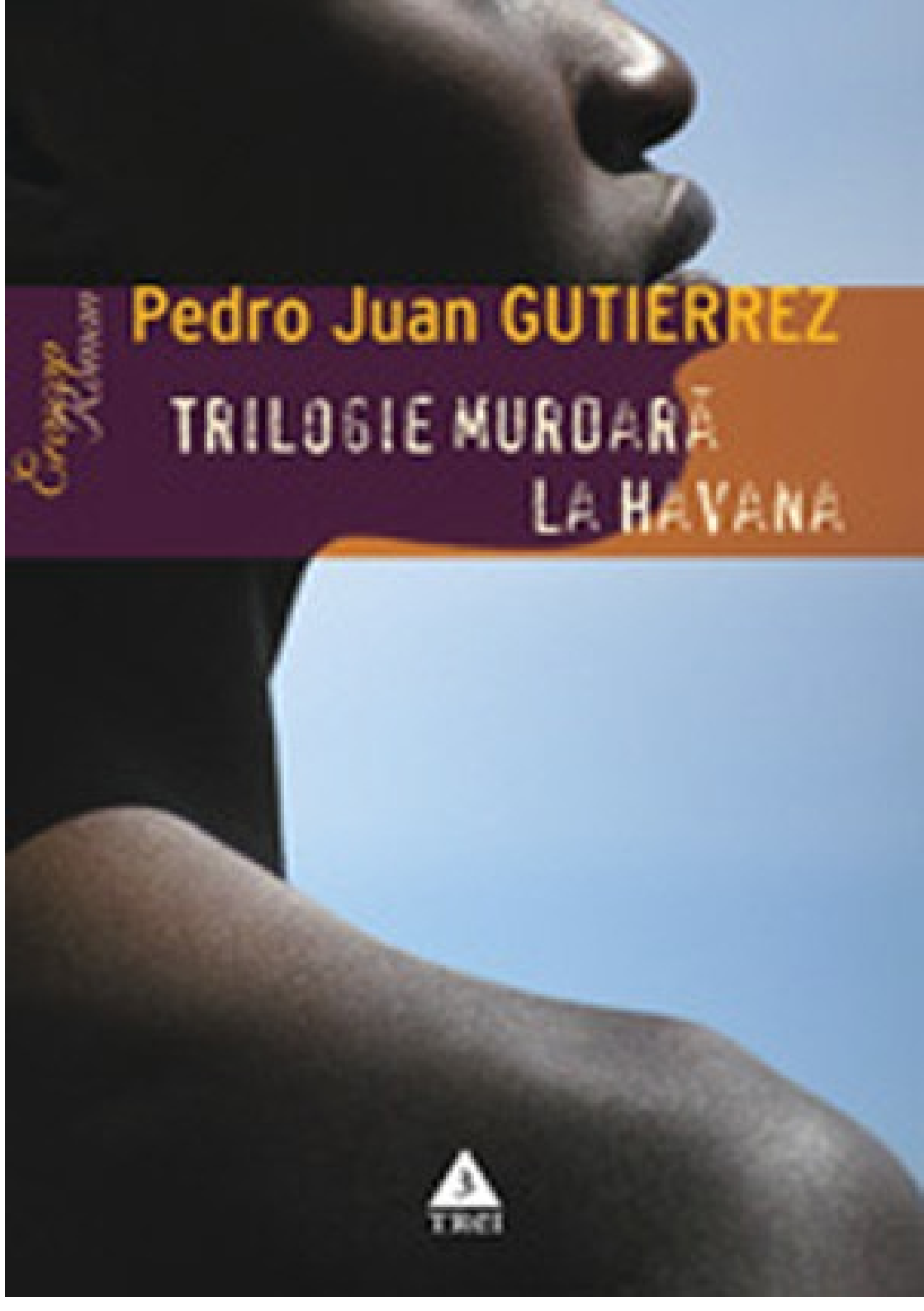
Pedro Juan GUTIERREZ
TRILOGIE MURDARĂ
LA HAVANA

Pedro Juan GUTIÉRREZ

TRILOGIE MURDARĂ LA HAVANA

Traducere din limba spaniolă
Ana-Maria Tamaş

Editura Trei

ANCORAT ÎN ŢINUTUL NIMĂNUI

Lucruri noi în viaţa mea

În dimineaţa aceea, devreme, din cutia poştală ieşea la iveală o ilustrată roz, din partea lui Mark Pawson, de la Londra. Cu litere mari scrisese: „5 June 1993 some bastard stole the front wheel of my bicycle”[1]. Trecuse un an şi încă îl mai răscolea incidentul acela. Mi-am amintit de localul prăpădit din apropierea casei lui Mark, unde în fiecare noapte Rodolfo se dezbrăca şi dansa senzual, în timp ce eu produceam o ciudată muzică tropicalo-aleatorie cu nişte tobe, clopoţei, sunete guturale şi tot ce mi se mai năzărea. Ne distram, beam bere gratis şi luam 25 de lire pe noapte. Bine ar fi fost să fi durat mai mult. Dar Rodolfo era un negru extrem de solicitat şi, până la urmă, a plecat la Liverpool ca să predea dansul modern. Eu am rămas fără bani şi am locuit în

[1] „5 iunie 1993, un nenorocit mi-a furat roata din faţă de la bicicletă” (lb. engl.).

apartamentul lui Mark până ce m-am plictisit şi m-am întors.

Acum mă antrenam să nu iau nimic în serios. Un bărbat poate să comită multe greşeli mărunte. Iar asta n-are importanţă. Dar dacă erorile sunt grave şi-i împovărează viaţa, singurul lucru pe care îl poate face este să nu se ia în serios. Doar aşa evită să sufere. Suferinţa prelungită poate fi mortală.

Am lipit cartea poştală pe spatele uşii, am pus o casetă cu „Snake Rag" a lui Armstrong şi mi s-a înveselit inima, nu m-am mai gândit la nimic. Muzica nu mă lasă să gândesc. În plus, jazul acesta mă binedispune şi mă face să dansez singur. Am băut o ceaşcă de ceai la micul dejun, m-am căcat, am citit nişte poeme homosexuale de Alien Ginsberg şi m-am lăsat fascinat de „Sphincter" şi de „Personals ad". *I hope my good old asshole holds out.*[2] Dar n-am putut să mă minunez prea mult timp pentru că au venit doi prieteni, foarte tineri, să mă întrebe dacă ar fi o idee bună să plece cu o plută pe mare, prin Capul San Antonio şi să ajungă la Capul Catoche, sau dacă mai degrabă să o ia direct înspre nord către

[2] Sper că bătrâna şi buna mea gaură a curului o să ţină şi de data asta. (lb. engl.)

Miami. Erau zilele exodului, vara anului ’94. O prietenă îmi spusese cu o zi înainte la telefon: „Pleacă toţi bărbaţii şi tinerii. Vai, asta chiar că va fi o problemă pentru noi.” Nu era întru totul aşa. Rămânea multă lume incapabilă să trăiască prea departe de casă, în ciuda tuturor lucrurilor.

În fine, eu am navigat puţin prin Golf, ştiu că e periculos. I-am convins cu harta în mână să nu fugă în Mexic. Am coborât să le văd ambarcaţiunea cea grozavă, pentru şase persoane. Era o hardughie din lemn şi sfori aşezată pe trei pneuri de avion. Sper că-şi vor fi luat cu ei lanternă, busolă şi lumini de semnalizare. Le-am urat noroc şi am plecat cu bicicleta să dau o raită. Am cumpărat câteva felii de pepene galben. M-am dus acasă ia fosta mea nevastă. Acum suntem buni prieteni. Ne e mai bine aşa. Ea nu era acasă. Am mâncat puţin pepene galben şi am lăsat resturile pe acolo. Îmi place să las urme. Am pus la rece feliile care au rămas şi am plecat repede, în locul acela am fost prea fericit timp de doi ani. Nu e bine să stau acolo singur.

Margarita locuieşte aproape. Trecuse ceva timp de când nu ne mai văzuserăm. Când mi-am făcut apariţia, ea spăla şi era

transpirată. S-a bucurat şi s-a dus să facă baie. Eram amanţi clandestini – nu mă luaţi în seamă, trebuie să mă exprim şi eu cumva – de aproape douăzeci de ani, iar când ne vedem mai întâi facem sex şi apoi, relaxaţi, stăm la poveşti. Aşa că n-am lăsat-o să-şi facă baie. I-am scos hainele şi am mângâiat-o cu limba peste tot. Ea a procedat la fel: mi-a scos hainele şi m-a mângâiat cu limba peste tot. Eram foarte transpirat de atâta mers pe bicicletă şi de atâta soare. Începea să se întremeze, să se îngraşe. Nu mai era scofâlcită. Avea din nou fesele tari, rotunde şi robuste, în ciuda celor patruzeci şi şase de ani ai săi. Aşa sunt negrii. Plini de fibră şi muşchi, cu foarte puţină grăsime şi o piele curată, fără coşuri. Ah, n-am mai rezistat tentaţiei şi, după ce am petrecut o bucată de timp jucându-mă cu ea, deja avusese trei orgasme, i-am băgat-o în cur. Foarte încet, bine umezită de lichidul ei vaginal. Treptat. O băgăm şi o scoteam masturbându-i clitorisul cu mâna. Ea înnebunea de durere, dar îmi cerea mai mult, tot mai mult. Muşca din pernă, dar îşi mişca curul înapoi spre mine şi mă ruga să i-o înfig până la capăt. Este uimitoare femeia asta. Niciuna nu trăieşte cu atâta

bucurie sexul ca ea. Aşa am stat multă vreme uniţi astfel. Când am scos-o, o aveam murdară de căcat, iar ei i s-a făcut scârbă. Mie nu. Cinismul meu era vigilent, nu adormea niciodată. Adevărul e că sexul nu e pentru oamenii scrupuloşi. Sexul este un schimb de lichide, fluide, salivă, răsuflare şi mirosuri tari, urină, spermă, rahat, transpiraţie, microbi şi bacterii. Am dreptate sau nu? Dacă e numai tandreţe şi spiritualitate subtilă, atunci rămâne doar o parodie sterilă a ceea ce ar fi putut fi. Nimic. Ne-am făcut un duş şi acum eram pregătiţi să bem o cafea şi să stăm de vorbă puţin. Voia să mă duc cu ea la El Rincón. Trebuia să-şi îndeplinească făgăduiala faţă de Sfântul Lazăr şi mă ruga să o însoţesc în ziua următoare. De fapt, mi-o ceruse cu atâta duioşie că am acceptat. Asta e minunat la femeia cubaneză – probabil c-or mai fi fiind şi altele la fel, poate în America ori în Asia –, este atât de tandră că nu poţi niciodată, când îţi cere ceva, să o refuzi. Lucrul ăsta nu se întâmplă cu europencele. Femeile din Europa sunt atât de acre, încât îţi oferă toate şansele să le spui NU! Şi să mai şi rămâi pe deplin satisfăcut de răspunsul dat.

Apoi m-am întors acasă. După-amiaza începea să se răcorească. Mi-era foame. Normal, cum nu aveam în stomac decât un ceai, o felie de pepene galben şi o cafea. Acasă am mâncat o bucată de pâine cu încă un ceai. Deja mă obişnuiam cu multe lucruri noi în viaţa mea. Mă obişnuiam cu sărăcia. Să iau totul aşa cum era. Mă antrenam să renunţ la rigoare, altminteri n-aş fi supravieţuit. Mereu am trăit ducând lipsă de ceva. Neliniştit, nerăbdător, dorind totul, luptând cu străşnicie ca să obţin ceva mai mult. Începeam să mă obişnuiesc cu gândul că nu pot avea totul în acelaşi timp. Că pot trăi fără să am aproape nimic. În caz contrar, aş fi continuat cu viziunea mea tragică asupra vieţii. De aceea, acum mizeria nu-mi mai făcea atâta rău.

Atunci m-a sunat Luisa. Venea să stea cu mine la sfârşit de săptămână. Iar Luisa este o femeie adorabilă. Poate prea tânără pentru mine. Dar nu contează. Nimic nu contează. A început să plouă şi să tune, să bată un vânt ca de uragan, iar umiditatea a crescut teribil. Aşa e în Caraibe. E soare şi dintr-o dată începe să bată vântul şi să plouă şi te trezeşti în mijlocul unui uragan. Simţeam nevoia de puţin rom, dar era

imposibil de obţinut. Eu aveam ceva bani, dar nu se găsea nimic de cumpărat. M-am culcat. Eram transpirat, iar cearşafurile împuţite, îmi place însă mirosul meu de năduşeală şi de murdărie. Mă excită să-mi simt propriul iz. Luisa era pe punctul de a sosi. Cred că am adormit. Chiar dacă s-ar fi înteţit vântul şi ar fi smuls plăcile de fibrociment de pe acoperiş, tot nu mi-ar fi păsat. Nimic nu contează.

Amintirea tandreţei

Căutam la radio nişte muzică bună, aşa că am ales un canal care transmitea muzică latino, salsa, ştiri şi tot felul de chestii din astea. Când se termină muzica, începu să vorbească, foarte degajat, tipul acela cu voce răguşită, care trăncăneşte despre orice, despre copiii lui, despre bicicleta lui, despre ce-a făcut noaptea trecută. Tipul avea o voce puternică, o dicţie vulgară, ca de maidan, ca şi cum niciodată nu s-ar fi mişcat din centrul Havanei. Parcă era un negru care se apropie de tine şi-ţi spune: „Bă, frate, care-i treaba, am un şmen pentru tine.”

Îl ascultam împreună cu soţia mea şi ne plăcea. Nimeni nu mai făcea asta la radio. Tipul punea muzică latino bună, zicea ceva, te aiurea puţin, schimba placa şi trecea la altă chestie. Nici vorbă să dea prea multe explicaţii, nici să demonstreze ce ştia. Părea un negru inteligent, iar pe mine întotdeauna mă bucură nespus să întâlnesc negri inteligenţi şi orgolioşi, nu din ăştia care nu te privesc în ochi şi care au o mentalitate jalnică luată cu japca, parcă, de la sclavi.

În fine, noi acasă îl ascultam mereu, pe vremea când eram fericiţi şi trăiam bine, în ciuda faptului că eu îmi câştigam pâinea făcând un jurnalism nesănătos şi laş, plin de concesii, unde totul îmi era cenzurat, iar lucrul acela mă întrista fiindcă pe zi ce trecea mă simţeam din ce în ce mai mult asemenea unui mercenar mizerabil, cu porţia mea zilnică de şuturi în cur.

Apoi ea s-a întors la New York, voia să fie văzută şi auzită. Ca toată lumea. Nimeni nu vrea să fie condamnat la întuneric şi tăcere. Toţi vor să se afle sub lumina reflectoarelor, să fie priviţi şi ascultaţi. Iar dacă este posibil, cumpăraţi, închiriaţi, seduşi. Am scris „toţi vor”? Nu e tocmai

aşa. Ar fi trebuit să scriu: „Toţi vrem să fim văzuţi şi auziţi”.

Ea este sculptoriţă şi pictoriţă. În lumea artei asta înseamnă „să fii bine cotat”. Şi se presupune că e un lucru bun. E reconfortant să fii bine cotat. În fine, a plecat din nou. Pe mine m-au dat afară de la ziar pentru că, zi după zi, eram tot mai visceral. Iar tipii viscerali nu plac. În sfârşit, povestea a fost lungă, dar în cele din urmă ceea ce mi-au spus a fost: „Nu vrem ţipi viscerali pentru că ţara trăieşte un moment foarte delicat, fundamental pentru istoria sa.”

În zilele acelea am aflat, în plus, că tipul cu vocea răguşită ca a unui beţiv nu era negru. Era un alb tânăr, cu studii universitare şi cult. Dar îl prindea imaginea aceea.

Prin urmare am rămas foarte singur. Asta se întâmplă de fiecare dată când cineva iubeşte fără rezerve, ca un puştan. Dragostea ta pleacă la New York pentru mult timp, cu alte cuvinte: se duce la dracu’ iar tu rămâi mai singur şi mai pierdut decât un naufragiat în mijlocul curenţilor din golf. Doar că puştiul îşi revine repede, în schimb un bărbat ca mine, de patruzeci şi patru de

ani, rămâne năucit pentru multă vreme şi gândeşte: Fir-ar al naibii, iar mi s-a întâmplat! De ce oi fi eu atât de imbecil?!

Cu Jacqueline lucrurile au stat încă şi mai rău, deoarece ea a atins un record important în viaţa mea de mascul: o dată a avut douăsprezece orgasme cu mine. Unul după altul. Ar fi putut să aibă şi mai multe, dar eu n-am mai rezistat şi am ejaculat. Dacă aş fi aşteptat-o să atingă şi ea climaxul, ar fi realizat douăzeci sau ceva pe acolo. Altă dată, a ajuns până la opt sau zece orgasme. Niciodată n-a mai depăşit acel record. Ne bucuram de deliciile sexului pentru că eram fericiţi. Chestia asta cu cele douăsprezece orgasme n-a fost o competiţie. A fost un joc. Un sport grozav care te menţine tânăr şi în formă. Eu mereu zic: *Don't compete. Play*[3].

Oricum, Jacqueline e prea delicată ca să trăiască în Havana anilor 1994. S-a născut în Manhattan, descinde dintr-un amestec de trei generaţii de englezi, italieni, spanioli, francezi şi cubanezi care s-au stabilit în Santiago de Cuba şi de acolo s-au împrăştiat din New Orleans peste tot în Caraibe, până în Venezuela şi Columbia. O

[3] Nu face din asta o competiţie. Joacă-te (lb. engl.).

familie trăsnită. Tatăl ei a fost veteran al zilei Z în Normandia. În fine, este un produs prea complicat şi prea puţin asimilabil pentru un mascul tropical şi visceral ca mine. Mereu îmi spunea: „Of, nu mai există lume fină în Havana. Pe zi ce trece, oamenii sunt din ce în ce mai vulgari, mai grosolani şi mai prost îmbrăcaţi” Ceva nu mergea cum trebuie în toată afacerea asta. Poate că era eleganţa lui Jacqueline ori grosolănia oamenilor, sau poate neghiobia mea, fiindcă eu vedeam totul cu ochi buni şi mă simţeam bine, deşi, fireşte, sărăcia avansa cu paşi repezi.

Cum am rămas singur, aveam mult timp ca să mă gândesc la toate acestea. Locuiam în cel mai bun loc posibil de pe lume: un apartament pe terasa unei vechi clădiri de opt etaje în Centrul Havanei. Când se însera, îmi pregăteam un pahar cu rom foarte tare, cu gheaţă, scriam poeme aprige (uneori pe jumătate aprige, pe jumătate melancolice) pe care le lăsam ici şi colo, în fiece loc. Sau scrisori. La ora aceea totul devenea auriu, iar eu priveam împrejurimile. La nord, Caraibele albastre, imprevizibile, ca şi cum apa ar fi fost de aur şi văzduh. La sud şi est, oraşul vechi, pustiit

de timp, de silitră, de vânturi şi de chinuri. La vest, oraşul modern, clădirile înalte. Fiecare spaţiu cu lumea lui, cu zgomotele şi cu muzica sa. Îmi plăcea să-mi beau romul în amurgul de miere şi să mă uit pe fereastră ori să stau o bună bucată de vreme pe terasă, privind intrarea din port, cu acele castele medievale, din piatră despuiată, care în lumina delicată a înserării par a fi încă şi mai frumoase, şi mai durabile. Toate acestea mă ajutau să îmi regăsesc o anumită luciditate. Mă gândeam oare de ce o fi fiind viaţa mea aşa. Încercam să înţeleg. Îmi place să mă supraevaluez, să-l observ de la depărtare pe Pedro Juan.

În realitate, aceste seri cu rom şi lumină aurie, cu poeme aprige sau melancolice, şi scrisori către prietenii de departe, mă făceau să-mi recapăt încrederea în mine. Dacă ai idei proprii – fie şi doar câteva idei proprii –, trebuie să înţelegi că vei întâlni mereu feţe acre, oameni care vor încerca să-ţi stea împotrivă, să te minimalizeze, care „să te facă să pricepi” că nu spui nimic, sau că trebuie să-l eviţi pe ăla fiindcă e nebun, sau poponar, sau vierme, sau hahaleră, iar pe celălalt pentru că e labagiu

şi pervers, pe unul pentru că e hoţ, pe altul că-i habotnic, spiritist, drogat, iar pe aia fiindcă e o scursură, o neruşinată, o curvă, o lesbiană, o prost-crescută. Ei reduc lumea la doar câteva tipologii hibride, monotone, plictisitoare şi „perfecte”. Iar astfel vor să te transforme într-un exclusivist, într-un căcănar. Te bagă cu forţa în secta lor privată pentru a-i ignora şi anula pe toţi ceilalţi Şi îţi spun:

„Aşa e viaţa, domnul meu, un proces de selecţie şi respingere. Noi deţinem adevărul. Restul ducă-se dracului.” Şi, dacă timp de treizeci şi cinci de ani nu fac decât să-ţi bage asta în cap, după ce că eşti un singuratic, ajungi să te crezi şi cel mai tare şi pierzi mult pentru că laşi să-ţi scape acea frumuseţe a vieţii pe care o presupune diversitatea, faptul de a accepta că nu toţi suntem egali, fiindcă dacă ar fi aşa, ar fi totul extrem de plictisitor.

În fine, acum tipul acela cu voce răguşită ca de beţiv a apărut din nou în radioul meu, enervându-mă întru câtva, a pus o formaţie de muzică salsa din Puerto Rico şi am dansat singur. Până ce m-am întrebat: „Ce mama mă-sii fac eu aici, dansând singur?” Atunci am stins radioul şi

am ieşit pe stradă. „Plec la Mantilla”, mi-am zis. M-am tot învârtit pe străzi până ce am reuşit să combin două autobuze şi să ajung la Mantilla, care se află în afara oraşului şi îmi place fiindcă de acolo se zăresc pământul roşu, câmpul verde şi grajdurile de vaci. În cartierul ăsta am câţiva prieteni. Am locuit aici mulţi ani. M-am dus acasă la Joseito, un taximetrist care din pricina crizei a rămas fără slujbă şi-şi câştigă pâinea cu jocurile de noroc. De doi ani trăia de pe urma lor. În Mantilla existau multe tripouri clandestine unde se juca. Poliţia făcea uneori câte o razie şi curăţa două sau trei dintre ele, băga oamenii la închisoare câteva zile şi apoi le dădea drumul. Eu aveam în buzunar trei sute de pesos, iar Joseito mă încuraja să joc. El dispunea de zece mii. Miza tare. Ne-am dus la un tripou care-i aducea noroc. Şi i-a adus. Eu am pierdut toţi banii în cincisprezece minute. Nu ştiu de ce mama dracului m-am lăsat târât de Joseito. Eu nu câştig niciodată un şfanţ la jocul de noroc, dar el a început să câştige zdravăn încă din primul moment. Am plecat şi l-am lăsat când încasase deja cam cinci mii de pesos. Ce noroc are tipul ăsta! Eu cu aşa noroc aş trăi grozav. E

adevărat, el trăieşte bine în Mantilla şi mereu îmi spune: „Vai, Pedro Juan, dacă mi-aş fi imaginat eu una ca asta, aş fi băgat în mă-sa taximetria de mult”.

Eram supărat foc din cauza banilor irosiţi. Nu-mi place să pierd. Mă enervez de fiecare dată când ratez şi mă scotea din sărite că Joseito îşi putea câştiga existenţa atât de uşor, în timp ce eu, de fiecare dată când joc o mână la cărţi sau la zaruri, sunt deja pierdut. Şi nu c-aş fi vreun ghinionist, căci le aduc noroc celorlalţi. Mereu. Odată am cumpărat o maşină veche şi hârbuită şi am ţinut-o parcată o săptămână în faţa casei, fără s-o mişc, avea două-trei chestii stricate care costau scump. După câteva zile, un spaniol bătrân a venit să-mi spună că tot cartierul juca dame mizând pe numărul de înmatriculare al maşinii. 03657. Bătrânul mi-a spus, râzând:

— Va trebui să-ţi dăm un comision, Pedro Juan. Măcelarul a câştigat aseară trei mii de pesos cu numărul 57. Ce părere ai de asta?

— Ce părere am? Că idiotul ar trebui să-mi plătească măcar reparaţia maşinii. Stă acolo de o săptămână fiindcă n-am bani s-o repar.

— A naibii treabă! Toţi câştigă bani cu maşina ta şi tu eşti în rahat.

Aşa e. Sunt un dezastru la jocul de noroc şi la multe alte chestii.

Când am ieşit din tripoul în care Jose se transforma într-un om bogat, aveam doar câteva monede în buzunar. Suficient ca să mă pot întoarce cu autobuzul până în centrul Havanei. Dar aveam nevoie de o înghiţitură de rom. Eram prea ofticat din cauza banilor pierduţi şi începusem să devin chiar agresiv. Puţin rom mă calmează întotdeauna. „Mă duc la René”, mi-am zis. René este un bun fotograf de presă. Am lucrat împreună. Acum mulţi ani. Dar odată l-au prins făcând nişte poze de nuduri. Doar nişte simple fotografii cu fete frumoase în pielea goală. Nici vorbă de poziţii erotice, nici de sex oral cu negri, nimic din toate astea. Doar nuduri de fete frumoase. Ceea ce a provocat un veritabil scandal. L-au dat afară din partid, l-au concediat de la ziar şi l-au mătrăşit din Colegiul Ziariştilor. Culmea a fost că până şi nevastă-sa l-a dat afară din casă şi i-a spus că „a decepţionat-o”. Asta e. Cuba în plină construcţie a socialismului era de o puritate virginală, într-un cucernic stil inchizitorial. Iar

bărbatul acesta s-a văzut distrus pe neaşteptate, într-o magherniţă din Mantilla, cu un fiu depravat care trăia din traficul de marijuana, dar care mai mult stătea la puşcărie decât în acea cămăruţă, vânzând iarba pe care o aducea din Baracoa. Aducea şi ulei de cocos, cafea, ciocolată, ca să le plaseze pe piaţa neagră, dar banii grei îi făcea cu iarba aceea de la munte, care era extrem de scumpă, doar că el aducea atât de multă, încât o vindea ieftin.

Acum René era singur. Fiul lui, traficantul de marijuana, plecase cu o plută înspre Miami, în timpul exodului din august ’94. Şi nu mai ştia nimic de el.

— Nu ştiu pe unde o fi. Dacă o fi ajuns la Miami sau l-au dus la baza maritimă militară din Guantanamo. Sau dacă e în Panama. Habar n-am. Fir-ar al dracu’ Pedro Juan. Ducă-se dracului toată lumea. Când era aici nu făcea decât să-mi spună că, dacă n-ar fi el, eu aş fi în stradă. Ducă-se-n mă-sa toţi. Atâtea şuturi în cur am primit că nu mai vreau să ştiu nimic de nimeni.

A început să plângă. Suspina. Mi s-a părut că fumase ceva iarbă.

— Ascultă, René, eu sunt prietenul tău. Nu mai spune tâmpenii, cumetre. Hai să vedem dacă ai un pic de rom pe aici.

— În bucătărie e ceva. Adu-l încoace.

Chestia aia era otravă de şobolani. Jumătate de sticlă de otravă pentru gândaci. Am tras o duşcă.

— René, Doamne sfinte, cu ţuica asta poţi să şi mori. Din ce mama dracului or face-o?

— Din zahăr, chiar dacă nu-ţi vine să crezi. O prepară vecinul de alături. Ştiu că e un căcat, dar eu m-am obişnuit. Nu mi se mai pare atât de proastă. Vrei o ţigară de haşiş? Sunt câteva în sertarul ăla.

— Şi de când vorbeşti tu aşa? De când şi până când eşti tu din Galicia[4], vere?

— M-am molipsit de la curvele care vin pe aici. Sunt atât de cretine că vorbesc la fel ca spaniolii care ies cu ele. Zic: „dă-mi un foc”[5], „îmi place băiatul acesta”[6], „hai să stăm de vorbă”[7]. Le lipseşte o bucată de creier. Şi mie la fel. Mie îmi lipseşte o bucată de creier şi vorbesc la fel ca târfele

---

[4] În America Latină, spaniolii sunt numiţi în mod peiorativ *gallegos*.

[5] *Dame lumbre* (în Spania) – dă-mi un foc.

[6] *Chico* (în Spania), *muchacho* (în Cuba) – băiat.

[7] Charlar (în Spania), platicar (în Cuba) – a vorbi, a sta de vorbă, a conversa.

astea şi ca toţi spaniolii ăştia, cu ciorile lor de boarfe cu tot.

Ne-am aprins câte o ţigară de marijuana şi am rămas tăcuţi. Eu am închis ochii ca să savurez mai bine ţigara. Iarba asta din Baracoa are un miros şi un gust ca nicio alta. Dar e tare. N-am inhalat prea mult. Băiatul lui René aducea şi ulei de cocos, cafea şi ciocolată, pentru că mirosul de cafea estompează mirosul de marijuana. Puteam să fac acelaşi lucru. Şi aş fi câştigat nişte bani. La asta mă gândeam când am simţit că René se scoală, ia un album de fotografii dintr-un sertar şi mi-l întinde.

— Uită-te la asta, Pedro Juan.

Aveam limba împleticită de la ţuică şi marijuana. S-a aşezat din nou în fotoliu, zdrobit şi dezamăgit. Trebuia să mă fi cărat naibii. Acolo se respira deprimare şi căcaturi. Astea sunt contagioase. E ca şi cum ai respira un gaz otrăvit care îţi intră în sânge şi te asfixiază. Nu puteam să mai stau de vorbă cu René! Eu aveam nevoie de un partener dur. Un tip care să mă scoată din gaura mea neagră, să mă scape de nostalgia fericirii. Eu trebuia să mă înăspresc, să devin ca de piatră.

Am deschis albumul. O colecţie de femei în curul gol. Erau cel puţin trei sute. În toate poziţiile. Negrese, mulatre, albe, brunete, blonde. Vesele, sobre. Câteva formau un cuplu, sărutându-se sau atingându-şi sânii.

— Ce-i asta, René?

— Curve, cumetre. Un catalog de curve. Sunt mulţi taximetrişti care au fotografiile astea pentru turişti. Uite-aşa fac publicitate produsului, turistul alege şi ei îl duc la locul exact.

— Atunci tu eşti fotograful vedetelor. René, fotograful-vedetă!

— René fotograful târfelor! M-au făcut praf, vere. Sunt terminat.

— Hai, nu spune idioţenii, René. Câştigi bani buni cu asta...

— Tu ştii că eu sunt un artist. Iar asta e o porcărie, băiete.

— Ascultă, tu chiar că mă faci praf. Nu fi căcănar. Profită de boarfele astea. Eu în locul tău aş face poze porcoase pentru acest tip de cataloage şi le-aş face nuduri ca lumea, tari, în paturile lor, în camerele lor, în mediul lor, în alb şi negru, iar peste câţiva ani aş deschide o mare expoziţie: Curvele din Havana. Şi te lansezi cu un

eseu pe care nici Sebastiao Salgado nu-l poate face.

— În ţara asta? Curvele din Havana?

— În ţara asta sau oriunde altundeva. Lucrează şi apoi găseşte locul în care să expui. Oricum, dacă tot eşti făcut zob aici, poţi să pleci oriunde. Dar pune-te în mişcare, omule, şi nu te resemna în faţa vieţii, lăsându-te în voia sorţii între patru pereţi.

— Bine, nu e o idee rea.

— Sigur că nu. Pune-te pe treabă. Şi o să vezi că vei ieşi din fundătura asta. Auzi, băiatul tău avea asociaţi în Baracoa?

— Ce ai de gând să faci?

— Să aduc puţină marijuana încoace. Sunt la pământ, René. Trebuie să fac cumva bani.

— Dacă te duci acolo, caută-l pe Ramoncito-Nebunul. Locuieşte la ieşirea din Baracoa, prin La Farola. Acolo îl ştiu până şi câinii. Spune-i că eşti partenerul meu şi că marfa e pentru mine. Aşa ţi-o dă mai ieftin. Dar nu te afişa prea mult cu el, că toată lumea ştie că ăsta a trăit mereu din marijuana şi o să te ia la ochi.

— Bine, frate. Ai grijă de tine. Şi ne mai vedem noi.

Trebuia să plec repede spre Baracoa. Şi, în afară de afaceri, poate-mi căutam şi vreo indiancă din alea cu fundul mare care te fac să te simţi cel mai bogat mascul de pe pământ. Indienii ăştia nu prea s-au amestecat nici cu albi şi nici cu negri. Merita călătoria. Lumea aceea e diferită.

Două surori şi eu între ele

Li se umpluse casa de rahat. Locuiau doar de câţiva ani acolo şi deja mirosea a excremente de ia puii şi porcii pe care îi creşteau pe terasă. Baia era mizerabilă şi-ţi dădea impresia că n-o curăţau niciodată. Dar pe mine nu mă interesa. Aşa sunt negrii. M-am dus s-o caut pe Hayda, dar n-am găsit-o decât pe Caridad care era singură. Am vorbit despre temele la ordinea zilei: mâncarea, sărăcia, foametea, Fidel, cei care pleacă, cei care rămân, Miami.

Eu şi Caridad am avut o legătură amoroasă cândva. A fost ceva rapid. Am stat o zi întreagă împreună, aşteptând un autobuz ca să mergem la Havana. Când în sfârşit ne-a venit rândul să urcăm şi s-o pornim, se înserase şi am făcut o mică orgie

acolo, cu o îmbelşugată revărsare de spermă. Eram foarte tineri şi, când eşti tânăr, risipeşti totul crezând că nimic nu are sfârşit. Şi nu-i rău să crezi asta. Orice ar fi, când eşti bătrân ajungi să nu mai ai nimic la fel ca odinioară, chiar dacă ai agonisit toată viaţa. Când am ajuns la Havana, ea se aştepta ca eu s-o duc la un motel, ca s-o facem cum trebuie, într-un pat. Dar n-a fost aşa. Eu sunt un alb, mai mult sau mai puţin, iar simţul datoriei – pe vremea aceea – mă făcea să pierd esenţa lucrurilor cu adevărat importante. Îmi inoculaseră prea multă disciplină în creier, prea mult simţ al responsabilităţii, amestecat cu autoritarism, verticalitate. Ah, bine cel puţin că am fost în stare să las în urmă acea etapă din viaţa mea.

În fine, pentru ea a fost o chestie jignitoare. Femeilor – mai degrabă negreselor – nu le place să tărăgănezi lucrurile. Credea că eu făceam mereu lucrurile pe jumătate şi n-a mai acceptat niciodată nimic. Pe vremea aceea ea era campioană la tenis, avea optsprezece ani. Călătorea în multe ţări, era frumoasă şi evolua. Progresa grozav. Progresa în mod

implacabil. Aşa încât n-a mai vrut să ştie nimic despre mine.

Apoi am cunoscut-o pe sora ei Hayda şi am început o relaţie care a durat douăzeci de ani. Fireşte, când şi când. Hayda este total opusă surorii sale: e o negresă înaltă şi foarte slabă. Asistentă socială într-o policlinică, ceea ce o face să se simtă mereu cu nervii încordaţi. Când era mică a avut un accident cu o maşină de gătit pe kerosen şi toată partea dreaptă a corpului o are arsă, de la gât până în talie. E cam nevrotică, nesigură pe ea, nu are încredere în nimic, e incapabilă de a-i face cuiva vreun rău, iar pielea îi miroase puternic. Negrii, cei foarte negri, au un miros acru ascuţit. Din pricina asta, mulţi ani n-am putut să-mi strecor limba în gaura Haydei. Dar e foarte fierbinte. Fără prejudecăţi. E cea mai mare depravată. În orice caz, o să mai vorbim despre ea.

Acum o aveam în faţa mea pe Caridad. Douăzeci de ani mai târziu după acea aventură nocturnă. În realitate, am mai avut una: ea era deja căsătorită, o născuse pe fiică-sa şi era grasă, ţâţoasă, cu multă grăsime peste tot, şi vorbea doar despre slujba ei ca antrenoare, despre cât de răi

sunt toţi cu ea şi că nu mai călătoreşte, că bărbatu-său e un nevolnic, care ştie doar să joace baseball în weekend. „Sunt răi cu mine. Of, eu n-am făcut niciodată niciun rău nimănui. Invidia e de vină. Sunt invidioşi pe mine.”

Îi suportam peroraţia stupidă pentru că Hayda putea să se ivească pe acolo în orice moment. Caridad a scos o sticlă de ţuică făcută din *guayaba*[8] şi a început să bea cot la cot cu mine. Când am ajuns pe la jumătatea sticlei eram tot singuri în casă, iar Caridad mă pistona să-i fac un reportaj despre epoca ei de campioană şi ne străluceau ochii deja amândurora, aşa că m-am apropiat de fotoliul în care stătea şi am sărutat-o. Ea s-a ridicat în picioare şi mi s-a oferit cu o dorinţă la care nu mă aşteptam. Ne-am sărutat cu limba, iar când am început s-o ating acolo, of, o avea atât de umedă. O avea leoarcă. N-am putut să mă abţin. Am dus-o în pat şi am regulat-o, era prea grasă ca să fi încercat să i-o pun stând în picioare. Dar oricum a fost un căcat pentru că eram prea excitat şi n-am putut să mai aştept. Am ejaculat imediat. Când mi-am dat seama de ce-am făcut am

[8] *Guayaba* – fruct tropical de mărimea unei pere, cu miezul dulceag şi plin de mici seminţe.

încercat să continui, dar deveniserăm extrem de nervoşi: dacă bărbatul ei ar fi venit ne-ar fi omorât pe amândoi cu bâta de baseball. Iar tipul era un negru puternic. Nu foarte înalt, dar bine legat.

Ne-am îmbrăcat şi ne-am aşezat din nou în stradă. Am mai băut un pahar de ţuică şi apoi am plecat.

Ceva mai târziu i-am povestit întâmplarea Haydei. După un timp, fără să-i dau nicio importanţă. În realitate, cred că niciodată nu am fost important pentru Hayda. Şi i-am povestit-o ca pe ceva amuzant fiindcă fusese partida de sex cea mai rapidă şi mai dezastruoasă din viaţa mea. Hayda nu s-a supărat, dar după aceea s-a certat cu Caridad. I-a reproşat că l-a îmbătat pe amantul surorii sale doar ca să i-o tragă. În fine, gelozie muierească. Eu n-am înţeles niciodată crizele astea, fiindcă sunt parcă trecute printr-un ciur de egoism idiot, ca într-o romanţă de doi bani. Trebuie să fii gelos numai pe ceea ce merită. Pe ceea ce este cu adevărat important Nu trebuie să te consumi fiind gelos pe orice. Dar femeile nu gândesc la fel. Sunt în stare să fie geloase cu aceeaşi intensitate şi vehemenţă pe soţ, pe amant, şi pe doi iubiţi

în acelaşi timp. Au o extraordinară abilitate în viaţă. Sau mult simţ practic.

Drăcia asta a stat mult timp îngropată între noi trei. Dar azi din nou suntem doar noi doi, eu şi Caridad. Fetiţa se juca pe stradă. Iar bărbatu-său era plecat. Acum pescuieşte. A uitat de baseball. Îmi trece prin cap să-i spun lui Caridad: „Dacă am avea o sticlă de ţuică... îţi aminteşti de ziua aceea?”

— Nu. Dacă am avea o sticlă de ţuică nu s-ar întâmpla nimic.

— De ce?

— Pentru că unii când beau nu mai sunt oameni. Şi îşi dau drumul la gură. Vorbesc fără noimă.

Am continuat aşa. Cât pe aci să mă dea afară din casă. În opinia ei, eu sunt un rahat împuţit fiindcă am spus-o soră-sii. Iar cea care are mai multe drepturi asupra mea este ea, căci ea a fost prima. Vai, ce aiureală. N-am înţeles niciodată prea bine toate aceste valori etice cu drepturi şi îndatoriri. Sunt un cinic. Cel puţin pentru mine e mai uşor.

Am reuşit apoi să conduc discuţia în altă direcţie. Am vorbit despre Brazilia. Îi propuseseră să se ducă să antreneze nişte

puşti brazilieni dintr-un orăşel de lângă Sao Paulo. Am căutat pe hartă. Iar pe hartă, pare a fi aproape.

— Am să-ţi dau scrisori să le duci prietenilor mei din Sao Paulo. O să-i vizitezi şi o să vezi tu ce bine o să fie. Sunt oameni foarte de treabă. Astfel am calmat-o puţin. Am reuşit s-o conving să mă însoţească câteva străzi. Ca să ajung la căsuţa Haydei trebuia să merg o bună bucată printr-o mahala din împrejurimile oraşului.

Ea mi-a indicat:

— O iei pe aici. Când ajungi la livada aia de mango faci la stânga şi întrebi de fabrica de cărămidă.

Aşa am făcut. Am traversat acel cartier de oameni foarte săraci, dar cel puţin îmi răspundeau la întrebări şi mă îndrumau bine prin acel labirint de cocioabe din tablă şi lemn putred, bucăţi de cărămidă şi moloz, resturi pe care cei de la fabrică le aruncau. Când am ajuns la magherniţa în care locuia Hayda, aceasta făcea baie. A ieşit să-mi deschidă uşa în chiloţi şi sutien, pe jumătate udă, şi aproape că nu am vorbit. A fost o partidă de sex excelentă. Am lăsat-o să atingă mai multe orgasme. Primul i l-am provocat cu limba. E incredibil, dar mereu i

se întâmplă. Doar să-mi simtă limba cum îi linge în sus şi-n jos clitorisul că a şi atins primul orgasm. Am continuat aşa fără grabă. Îmi place femeia asta. Se aşază cu spatele ca să i-o bag în fund. Îmi spusese că în niciun caz cu bărbatu-său – s-a căsătorit acum trei ani – nu putea să facă asta. Negrul are o sulă de negru şi lucrul acesta nu permite anumite acrobaţii. Am transpirat din plin. E o casă extrem de mică, cu tavanul foarte jos, cu două camere şi o baie minusculă. În cele din urmă n-am mai suportat şi mi-am dat drumul. Ca întotdeauna. Strig cu disperare când am un orgasm. Ca şi cum aş zbura pe deasupra şi m-aş prăbuşi de sus, din soare. La fel ca Icar când s-a prăbuşit în mare. Of, am terminat. Am rămas un timp istoviţi, privind în tavan. Eu frânt. Ea nu într-atât. Nu oboseşte niciodată, nici dacă are zece orgasme, vrea mai mult, tot mai mult. Dar căldura era înăbuşitoare. Mi-a spus: „Profită că e apă şi fă o baie”. N-am găsit săpun. Şi am întrebat-o.

— Nu am săpun, Pedrito. Nici nu mai ţin minte de când n-am mai avut săpun.

— Şi atunci te speli doar cu apă?

— Fireşte, n-am încotro.

Mi-am aruncat câteva găleţi cu apă pe corp. Am rămas la fel. Fără săpun nu se duce mirosul, umezeala, transpiraţia. M-am şters şi m-am îmbrăcat. Ea a făcut la fel şi ne-am aşezat un pic la taclale.

— Mă duc să curvăsăresc la Havana. Eu nu mai pot continua aşa.

— Eşti nebună, fato. Eşti prea naivă pentru asta...

— Uită-te... n-am decât două perechi de chiloţi şi sunt rupţi. Făcuţi praf. N-am săpun, n-am mâncare, n-am de nici unele. Continui să lucrez la policlinică din inerţie. Nici nu ştiu de ce. Ce să-ţi mai spun, nu mai suport... şi imbecilul de bărbat-meu... ah, nu-l mai suport.

— Nu e imbecil, Hayda. Dar e foarte greu să obţii câţiva dolari în vremurile astea teribile.

— Ştiu. Dar trebuie să te duci să faci rost de bani. Aici n-o să ţi-i aducă nimeni. Dar el, nu. Se aşază aici în curte. Fără să facă nimic. Fumează şi bea rom, când are. Se îmbată ca un porc. După aia nici să mă reguleze nu mai poate. Nu e bun de nimic, de nimic!

— Fir-ar să fie, dar el poate să crească aici un purceluş sau orice altceva ca să facă rost de câţiva bănuţi în plus.

— Nimic. Nu face nimic. Nu mişcă un deget. Şi uneori chiar cred că e înapoiat mintal... Pe bune, tu crezi că dacă mă fac curvă...

— Fii atentă. Nici prin cap să nu-ţi treacă. E exclus. Fetiţele care curvăsăresc prin Havana sunt puştoaice de douăzeci de ani care arată ca nişte fotomodele. Superbe. Afurisite, cu relaţii printre poliţişti, taximetrişti, portari de hoteluri. Hai, termină cu asta.

— Pedrito, pentru numele lui Dumnezeu, şi ce mă fac?

I-am dat câteva idei despre mâncare. Havanezii erau tare flămânzi. Orice produs comestibil se putea vinde pe piaţa neagră.

— Hayda, te ajut eu. Cunosc lume care plăteşte în verzişori orice înseamnă mâncare. Doar cu un drum pe săptămână şi...

Am stat de vorbă până ce s-a înserat. Aşteptam să sosească bărbatu-său. Mi-ar fi plăcut să ne îmbătăm toţi trei şi să dansăm ca ea să ne excite pe amândoi. Ea îmi vorbeşte mereu despre asta în pat. I-ar fi

plăcut să se culce cu amândoi în acelaşi timp, ca eu să o iau pe la spate şi el prin faţă. Mă excită teribil că îmi cere lucrul ăsta. Dar tipul n-a venit, iar eu am plecat. Se pare că n-avea decât un pic de orez ca să mănânce în seara aceea. Şi mă jenam să rămân. Nu mai ştiu nimic despre ea. Au trecut luni de atunci şi n-a venit la Havana. Nu ştiu să facă negoţ şi mor de foame.

Băieţi duri

De câtva timp treburile îmi mergeau prost şi m-am gândit că mi-ar prinde bine să-mi fac un control. Am luat bicicleta şi am plecat spre Mariano, străbătând întregul Malecón. Pe sfinţi aproape că-i dădusem uitării, iar America îmi spusese că probabil eu aveam ca protector un războinic, dar nu voiam să mă bag în chestiile astea. Fiindcă aşa se întâmplă de obicei: când îţi merge bine, nu-ţi pasă de nimic. Când îţi merge rău, atunci îţi aminteşti de sfinţi.

America tocmai căra nişte găleţi cu apă de la o cişmea foarte joasă de pe trotuar. În casa asta cu mulţi chiriaşi nu e apă niciodată. Am ajutat-o puţin pentru că e

prea bătrână şi transpirase toată. Imediat, găleată cu găleată am umplut rezervorul de apă când pe neaşteptate, în fundul casei, a izbucnit un tămbălău. O femeie făcuse o criză şi avea convulsii în mijlocul holului.

— Asta ajută un mort să treacă dincolo. Aşteaptă-mă aici că mă duc să-i dau o mână de ajutor, mi-a spus bătrâna şi a plecat într-acolo.

Eu voiam să mai car câteva găleţi cu apă ca să termin şi apoi să o pun pe America să mă consulte. Nu puteam să stau toată ziua în Mariano. În plus, în casa asta plină de lume, mereu intri în belele. Mereu e câte un scandal, iar poliţia apare imediat. Deodată o aud pe America strigând:

— Pedro Juan, vino încoace, băiete, vino aici!

Femeii nu i se liniştea mortul. Când am ajuns în fundul holului mai veneau şi alte femei.

— Vino aici şi dă-l jos, băiete! Coboară-l, pentru numele lui Dumnezeu.

Am intrat în camera acelei femei. Fiul ei atârna de un cablu electric pe care şi-l înfăşurase în jurul gâtului. Era dezbrăcat, plin de tăieturi, cu sânge pe tot corpul.

Sânge uscat şi închis la culoare. Câteva răni erau profunde.

— Sunaţi la poliţie! – am urlat, în timp ce trăgeam un scaun şi încercam să-l dau jos, dar bărbatul era corpolent şi greu. Prea greu. N-am putut să desfac nodul de la cablul electric. Era rece şi ţeapăn, ca o bucată de gheaţă, iar sângele a început să-i curgă din nou din unele răni şi m-a pătat.

America îi făcea nişte vrăji femeii şi o stropea cu apă rece, dar mortul tot mort rămânea. În cele din urmă leşină şi căzu pe jos. În acest moment soseşte alt vecin. Îl ia în braţe pe spânzurat, începe să plângă şi să-l sărute. Îmi cere să-l ajut să-l coboare.

Nu mai înţelegeam nimic. Era unul dintre tipii duri care locuiau în casa aia cu mulţi chiriaşi. Se vedea că era un dur, dar în schimb pupa mortul pe gură şi avea ochii înecaţi în lacrimi. În cele din urmă am reuşit să-l dezlegăm şi să-l dăm jos.

Bărbatul îl ia în braţe, îl aşază în pat şi îmi spune:

— Lasă-mă singur. Am să-l spăl eu.

În realitate sunt bucuros că cineva are grijă de mort. Pot să plec. Sunt plin de sânge şi vreau să-mi fac o baie. Într-un sfârşit, America a readus-o în simţiri pe

mama spânzuratului. Şi atunci mă uit fix spre uşă; e plin de lume care priveşte. Nimeni nu îndrăzneşte să intre în cameră. Câteva femei îşi făceau semnul crucii şi spuneau rugăciuni. America încearcă să-l ajute pe tipul care îl spăla pe mort, dar acesta o dă afară:

— V-am spus să mă lăsaţi singur. Plecaţi de aici.

America mă apucă de braţ şi mă duce în camera ei.

— Aşază-te că-ţi fac o cafea. Azi nu mai pot să te consult. Un mort cald pe drum. Şi mult sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Băiatul ăsta care s-a spânzurat era poponar. De mic i-au tras-o. La şcoala de corecţie. Şi i-a plăcut. A fost un smintit toată viaţa pentru că era frumos, era un tip dur, dar nu-i plăceau femeile. Şi mereu a fost nefericit. Uite ce şi-a făcut. Trebuie să fii nebun ca să-ţi faci atâta rău. Ştii ce-a făcut ieri după-amiază? Călărea un cal pe terenul de aici din spate, dar l-a biciuit atât de tare încât calul a săltat de câteva ori până l-a pus la pământ. Aşa că a început să-l înjunghie în gât până l-a omorât. Apoi a rupt-o la fugă şi s-a făcut nevăzut.

— Dar mama lui nu era în cameră?

— Nu. Ea iese câteodată cu vreun bărbat şi vine beată. Uneori dispare două-trei zile.

— Şi cine era ăsta care m-a ajutat să-l dau jos?

— Un vecin de aici. Ei doi se aveau bine de mult timp. N-am înţeles niciodată. Bărbatul acesta are nevastă şi copii şi e un tip frumos, de gaşcă şi unul care intră mereu în belele cu poliţia. Dar, în fine, se pare că se plăceau.

Mi-am băut cafeaua. America mi-a pregătit baia şi, când am început să mă săpunesc, a sosit poliţia ca să ne ducem la secţie să dăm declaraţie. Nici în ziua aceea n-a putut să mă consulte, iar hainele mi s-au făcut praf şi a trebuit să le arunc, petele n-au mai ieşit niciodată.

Eu, claustrofobul

Mulţi ani la rând am încercat să mă desprind din imensul rahat care mă acoperea. Şi nu era uşor. Dacă primii patruzeci de ani din viaţă ţi-i petreci ca o persoană docilă, bine dresată, care crede în

tot ce i se spune, după aceea este aproape imposibil să înveţi să spui: „nu”, „duceţi-vă dracului”, „lăsaţi-mă-n pace”.

Dar eu aproape întotdeauna obţin... în fine, aproape întotdeauna obţin ceea ce vreau. Orice, numai un milion de dolari ori un Mercedes nu. Deşi nu se ştie niciodată. Dacă într-adevăr le-aş dori, le-aş putea obţine. În definitiv, acesta este singurul lucru important: să-ţi doreşti ceva. Când îţi doreşti ceva, cu toată puterea, te îndrepţi deja către ceea ce îţi doreşti. E la fel ca în povestea arcaşului zen care-şi lansează săgeata fără să ţină seama de ţintă. Şi insistă mulţi ani aşa până ce reuşeşte să nimerească ţinta, prin această metodă care sfidează logica.

În fine, când am început să renunţ la „chestiunile importante”, „chestiunile importante” ale celorlalţi, şi să încep să gândesc şi să acţionez ceva mai mult în ceea ce mă priveşte pe mine însumi, am intrat în faza dură. Şi mulţi ani i-am petrecut aşa: pe marginea prăpastiei. Încercând să-mi păstrez echilibrul. Mereu în prăpastie. Intram într-o altă etapă a acestei aventuri care este viaţa. La patruzeci de ani încă mai ai timp să laşi la o

parte rutina, extenuarea sterilă şi plictisitoare şi să începi să trăieşti altfel. Numai că aproape nimeni nu are curajul. E mai sigur să continui făcând acelaşi lucru, până într-un sfârşit. Aveam trei opţiuni: ori mă înăspream, ori înnebuneam, ori mă sinucideam. Aşa încât a fost uşor să decid: trebuia să mă înăspresc.

Dar în acel moment încă nu ştiam prea bine cum puteam să ies din rahat. Mă fâţâiam de colo-colo prin mica mea insulă, cunoscând lume nouă, îndrăgostindu-mă şi făcând sex. Făceam mult sex: sexul dezlănţuit mă ajuta să fug de mine însumi. Era vremea claustrofobiei. Orice loc cât de cât închis mă sufoca şi ţâşneam afară urlând ca un nebun. Totul a început în ziua în care am rămas blocat în liftul blocului. E un ascensor vechi din anii treizeci, vreau să spun că are gratii şi e deschis. E urât pentru că e american, nu ca acele splendide lifturi europene din aceeaşi epocă care încă funcţionează cu multă graţie în hotelurile de pe bulevardul Villette şi în alte cartiere vechi din Paris. Nu. Liftul ăsta e o hardughie grosolană şi simplistă. E foarte întunecat fiindcă vecinii fură becurile şi pute mereu a urină, rahat şi vomă de la

beţivanul de la etajul patru. Urci sau cobori încet privind peisajul din jur: ciment, frânturi de scară, întuneric, altă bucată de scară, uşile de la fiecare etaj, cineva care aşteaptă liftul şi în cele din urmă se hotărăşte să o ia pe scări, pentru că liftul se opreşte când vrea el şi mai ales unde vrea el. De multe ori decide să se oprească fără să coincidă cu uşa. În faţa ta e doar peretele de ciment zgrunţuros al casei liftului, iar lumea strigă: „Hei, scoateţi-mă de aici, fir-ar mama dracului de treabă, că s-a înţepenit ăsta!”

E ca un moş cu arterioscleroză: uită, se fâţâie în sus şi în jos, foarte încet, agitându-se şi oftând, ca şi cum n-ar mai avea forţă pentru atâta alergătură. În fine, într-una dintre aceste opriri neaşteptate între două etaje, eu mi-am băgat mâna între zăbrelele uşii şi zidul casei liftului, m-am aşezat pe vine, şi am atins marginea uşii etajului de mai jos, ca să o închid. Doar astfel se punea în mişcare întregul mecanism pentru ca liftul să poată urca. Şi am reuşit: am închis bine uşa, ascensorul s-a pus din nou în mişcare, dar nu am avut timp să-mi scot braţul. Era prins între zid şi zăbrele: un spaţiu de trei centimetri (ca să scriu asta

tocmai l-am măsurat). A fost îngrozitor pentru că mi-am hârşâit tot braţul şi mâna, în ritmul lent al liftului, până la etajul şapte. Am ţipat ca un îndrăcit. M-am tăvălit pe jos şi eram convins că braţul şi mâna mea dreaptă erau un talmeş-balmeş de oase, sânge şi piele făcută praf. Dar nu a fost aşa. Nu mi-am rupt niciun os. A fost ca o arsură, tot braţul şi mâna carne vie, sângerând, şi nervii transformaţi într-o pastă de noroi şi căcat de câine. Aşa că: direct la cazanul diavolilor. Claustrofobie galopantă. Când am ieşit din lift. Sau, mai degrabă, când m-au scos din lift, am rămas captiv în mine însumi. Şi mulţi ani am fost propriul meu prizonier. Am stat închis în mine însumi, prăbuşit în propriul sine.

Claustrofobia a fost atât de teribilă încât uneori mă trezeam noaptea, tresărind de spaimă şi săream din pat. Mă simţeam închis înăuntrul nopţii, înăuntrul camerei, înăuntrul meu, pe pat, aveam nevoie de aer. Trebuia neapărat să fac pipi şi să beau apă, să mă duc pe terasă şi să privesc nemărginirea neagră a mării, şi să respir salitrul şi iodul. Atunci mă linişteam întru câtva.

Ah, dar în realitate nu a fost doar liftul înţepenit. Liftul a pus capac. Dar înainte de asta s-au întâmplat multe lucruri, pe care am să le povestesc pe rând. Am s-o fac însă cu altă ocazie. Nu acum. Le voi povesti în maniera în care poţi vorbi cu un mort prin intermediul unei vrăjitoare şi-i oferi flori, apă şi rugăciuni, ca să se odihnească în pace şi să nu ne mai fută la cap pe noi cei care ne aflăm de cealaltă parte a zidului.

Aşa că eu mă aflam în punctul acesta, claustrofob, copleşit. Strivit ca un gândac. Şi doar mă fâţâiam de colo-colo. Peste tot. Fugeam mereu. Nu puteam să stau în casă. Casa era un infern şi într-o zi m-am dus la un seminar cu cinefili. În caz că mi-ar fi fost de folos, aş fi putut scrie mai apoi un articol într-un săptămânal cam tâmpit, dar cu pretenţii, la care lucram eu pe atunci.

Seminarul a durat patru zile, într-o şcoală de film care se află în afara Havanei. Din prima clipă am pus ochii pe Rita Cassia: o braziliană cu pielea aurie care voia să câştige mulţi bani scriind scenarii de telenovele, avea nişte picioare frumoase şi mai voia să se elibereze de recentul ei divorţ. În fine, căuta un tip vesel, aşa cum sunt tropicalii, care s-o facă fericită.

Aşa a fost. M-a săgetat cu erotismul ei doar privindu-mă. Avea nişte ochi de migdale şi miere. La fel ca într-un bolero. Când ne-am privit, a fost ca şi cum ne-am fi sărutat cu limba. Tot ceea ce a urmat s-a petrecut foarte repede. L-am ignorat pe un celebru documentarist cubanez care realiza nişte filme minunate, fără să-şi dea seama nici măcar el cum reuşea s-o facă. Tipul se credea atât de intuitiv, încât era incapabil să-şi perceapă propria intuiţie. Din fericire, niciodată nu încerca să explice ceva în mod serios. Spunea bancuri şi era simpatic. Oricum, nu l-am băgat în seamă şi am ieşit să ne plimbăm prin pădure. Am pălăvrăgit până ce câmpul electromagnetic al amândurora s-a suprasaturat şi ne-am sărutat fără ca înainte să fi rostit vreun cuvânt de dragoste sau de dorinţă. Apoi mi-a spus că la Carnavalul din Rio merge aproape dezbrăcată şi că se duce să danseze samba în fiecare noapte. Presupun că asta are legătură cu ochii şi câmpul ei electromagnetic.

Se înserase. Pădurea nu era foarte deasă şi se învârtea ceva lume pe acolo, pentru că aici e de la sine înţeles ca elevii să fie băieţi foarte promiscui. Aproape de

noi, doi ţipi se sărutau dezlănţuit şi într-o clipă şi-au desfăcut fermoarul de la pantaloni, şi-au scos mădularele şi s-au întins pe pământ, disperaţi, ca să şi-o sugă reciproc, într-un 69. Chestia asta m-a excitat şi mai mult. Am plecat de acolo. Ne-am dus în micul apartament pe care Rita Cassia îl închiria şi am pus-o să mi-o sugă fără ca măcar să mă dezbrac. Pe o masă avea rom vechi de şapte ani. Vai, de cât timp nu mai văzusem acele plăcute sticle de rom bun. Mi-am pus un pahar aproape plin, cu gheaţă, şi apoi altul şi am rămas buimăcit: i-am tot tras-o prin toate părţile mai mult de o oră, fără să ejaculez. Ea îşi mişca mijlocul şi pelvisul, înnebunea de plăcere şi mă stropea cu rom. Bea o înghiţitură şi din gură îl vărsa pe mine, iar apoi îşi trecea limba pe pielea mea ca să-l bea din nou. Uneori romul îmi paralizează orgasmul: penisul e în continuare erect, dar nu am orgasm.

Când în fine m-am concentrat ca să pot ejacula – pentru că eram foarte obosit – am reuşit să-mi concentrez toată voinţa ca să-mi scot la timp membrul şi să-mi vărs toată sperma pe burta ei. Vai, şi era multă spermă. De o săptămână sau două nu mai

făcusem sex şi aveam multă sămânţă, iar Rita Cassia era fermecată şi repeta: „Ce plăcere, vai, ce plăcere, vaai ce plăcere.”

Ceea ce a urmat a fost o lungă orgie, pentru că după seminar, seara a continuat cu Festivalul de Film Latino-American, iar Havana s-a transformat, pentru noi, într-un paradis: mult film, mult sex, mult rom şi mâncare bună. Cuba îşi începea epoca celei mai teribile foamete din istoria sa. Cred că se întâmpla în ’91. Nimeni nu-şi imagina ce foamete şi criză aveau să urmeze. Nici eu nu-mi imaginam. Eu eram îngrijorat doar de claustrofobia mea galopantă şi de faptul că trebuia să mănânc, deoarece numai în acel an, în câteva luni, slăbisem optsprezece kilograme. Desigur, fiindcă nu aveam mai nimic de mâncare.

Altă distracţie a noastră era aceea de a o evita pe María Alexandra, o scenaristă de telenovele de succes din Brazilia. Această stimată doamnă e lesbiană şi o asedia pe Rita Cassia cu o splendidă desfăşurare de mijloace de seducţie: îi aducea flori în cameră la fiece oră, o invita la toate cocktailurile şi petrecerile posibile şi îi promitea încontinuu că o va ajuta să scrie

un scenariu bun pentru a-l publica, nici mai mult nici mai puţin, în O'Mundo.

Altul dintre mijloacele sale de cavaler îndrăgostit era acela de a-mi declara război rece, adoptând în mod alternativ două atitudini: mă ignora total sau mă trata cu o condescendenţă paternală şi în acelaşi timp distantă. Maria Alexandra o iubea cu atâta pasiune pe Rita Cassia, că putea trece peste orice obstacol. Oricare ar fi fost acela. Era sigură că eu nu puteam să-i ofer Ritei Cassia niciun strop din imensa plăcere sexuală şi senzuală pe care i-ar fi oferit-o ea doar dacă ar fi atins-o. Rita Cassia, din punct de vedere feminin, îmi era fidelă, dar se transforma într-o pisicuţă volubilă şi graţioasă când apărea lesbiana care ar fi putut să-i deschisă poarta de aur la O'Mundo.

Şi aşa au trecut zilele. Ne-am distrat. Eu mă simţeam fericit şi nu-mi dădeam seama că, de fapt, eram un coate-goale. Un veritabil coate-goale romantic.

În fine, spuneam că începuse criza şi că foametea era din ce în ce mai feroce, dar mereu vezi bârna din ochiul celuilalt şi spui: „Toţi suferă de foame şi slăbesc pe zi ce trece". Şi e dificil s-o spui exact aşa cum e:

„Suferim de foame şi slăbim pe zi ce trece”. Rita Cassia plătea tot, pentru că eu nu aveam niciun dolar în buzunar şi am acceptat liniştit ca ea să plătească de fiecare dată. Cealaltă opţiune era să mă duc fără niciun chef acasă, să mănânc orez cu fasole şi să pierd petrecerea. Şi aşa a şi fost. Până la sfârşit.

Stăteam întins pe pat, cu ultimul pahar de rom vechi în mână. Rita Cassia se îmbrăca să ieşim puţin la plimbare pe Malecón şi apoi să ne despărţim lângă mare, târziu în noapte, aşa cum trebuie să procedeze doi amanţi veritabili în Havana. Trebuia să fie un final cinematografic, sub cerul înstelat, poate chiar sub clar de lună. Ea îşi făcuse deja valiza. La trei dimineaţa urma să plece către aeroport. Atunci mi-am dat seama că-şi lăsase câteva obiecte preţioase aruncate prin cameră: nişte papuci din plastic uzaţi, dar încă în bună stare, jumătate de sticluţă de şampon, dulciuri, o agendă, câteva bucăţi de săpun, un aparat de ras de unică folosinţă.

— O să laşi aici toate astea?

— Da. Nu-s bune la nimic.

— Oh, ba da, sunt foarte bune. Papucii ăştia din plastic, şamponul, săpunul. Aici

totul e de folos, chiar dacă pentru tine e un vax.

— Ah, bine, atunci le punem într-o pungă şi le iei tu.

În scurtă vreme ne plimbam pe Malecón, luându-ne la revedere. Urma să nu ne mai vedem niciodată. Îmi spusese deja că suferea foarte mult să vadă atâta sărăcie şi atâta teatru politic folosit pentru a o disimula. Aşa că nu voia să se mai întoarcă niciodată aici. Ne-am aşezat şi am ascultat marea o bună bucată de timp. Ea o adulmeca. Eu nu. Poate că mirosul meu se obişnuise deja cu ea. Mie îmi place să ascult marea de pe Malecón târziu, în tăcerea nopţii. Ne-am sărutat şi ne-am despărţit. Am plecat pe jos, cu plasa în mână, către casă. Încet. Mă simţeam bine. Şi am continuat să merg încet, fără să privesc înapoi.

În căutarea liniştii interioare

Nu reuşisem încă să îmi împac existenţa socială cu singurătatea. Vreau să spun că eu încă trăiam în dezechilibru, iar singurătatea mea mi se părea excesivă.

Încetul cu încetul, mă apropiam de cel mai bun moment al meu. Dar îmi era foarte greu. Şi lui Pedrojuan îi era greu să trăiască singur cu mine. Ne certam, aveam mereu scandaluri. La ultima ceartă eu, ca să nu-l pocnesc, mi-am vărsat toţi nervii asupra ochelarilor mei de astigmatism: i-am scos şi i-am strivit cu o singură mână. Nici acum nu înţeleg cum de nu mi-am sfârtecat palma în cioburile lentilelor. Rezultatul a fost că am suferit mult timp de dureri de cap şi senzaţie de somnolenţă. Pe atunci nu existau în Cuba nici măcar şurubele pentru rame de ochelari. În cele din urmă, am făcut rost de alţi ochelari. De atunci mi-am promis să mă reconciliez cu mine însumi şi să mă calmez. „Pedro, ori te urăşti, ori te iubeşti pe tine însuţi. Lămureşte chestia asta şi astfel vei rezolva şi micul tău război personal cu restul lumii.”

Asta şi făceam. Mă ajuta America, o vrăjitoare foarte apreciată din Mariano, la care mă duceam cu bicicleta. Ca să-mi facă un descântec la cap, eu îi duceam cele trebuincioase pentru ritual: lapte de cocos, flori albe, rom, ouă, miere de albine, lumânări şi nişte plante. La întoarcere trebuia să traversez râul Almendares; de

acolo plecau cei disperaţi către Miami. Îşi construiau nişte plute foarte fragile din roţi de cauciuc, bucăţi de tablă şi sfori şi porneau pe mare cu atâta bucurie, de parcă ar fi ieşit la iarbă verde. Asta se întâmpla în vara anului 1994. De patru ani era mare foamete şi nebunie în ţara mea, iar în Havana se suferea cel mai rău. Un prieten îmi spunea mereu: „Pedro Juan, singurul mod în care poţi trăi aici e să fii nebun, beţiv sau să dormi.” Se duceau acolo persoane înţelepte şi le dădeam sfaturi pline de chibzuinţă. Dar ei răspundeau: „Vreau să plec din rahatul ăsta. Acolo se trăieşte bine”. Erau oameni disperaţi. Şi poate curajoşi. Nu ştiu. Presupun că ignoranţa şi curajul se iau de mână.

Am stat un timp acolo căscând gura la lumea aceea. Era acolo chiar şi un poliţist care le dădea unui număr de patru bărbaţi o mână de ajutor la construcţia plutei şi le spunea: „Acum o să reziste mai bine. Să vedem dacă ajungeţi”. N-am să înţeleg niciodată politica. Timp de mai bine de treizeci de ani i-au urmărit şi înhăţat pe cei care încercau să fugă cu barca în Statele Unite, în vreme ce aceia care reuşiseră să scape de rechini, de valurile neîntrerupte şi

de curenţii din golf, erau eroi pentru o zi în Miami. Dintr-o dată, politicienii celor două ţări hotărăsc să procedeze invers, fiindcă aşa le convine lor. Şi încă mai sunt oameni care se miră de absurdul situaţiei, de arta abstractului, de acest suprarealism. E suficient doar să trăieşti şi să te uiţi la ce se întâmplă în jur. Am dreptate sau n-am?

Când m-am plictisit de căscat gura, mi-am luat bicicleta şi m-am întors acasă. Fără să mă grăbesc. Îmi place să pedalez pe Malecón. La jumătatea drumului am luat-o prin curtea şcolii lui Pedrojuan. Să fi fost oare o premoniţie? în fine. Mă gândeam doar la asta: „Pedrojuan e cam împrăştiat şi hai mai bine să dau o raită să văd cum stau lucrurile”. Exact aşa a şi fost. N-am mai avut niciodată presentimente, dar când am pus piciorul în pragul şcolii, doi băieţi mi-au strigat: „Pedrojuan a căzut din autobuz şi l-au dus la spital!”

A trebuit să-mi păstrez controlul. Cât pe-aci să leşin. Mi-au spus la ce spital l-au dus şi am plecat ca din puşcă. Era cel mai nenorocit spital din Havana. Cel mai murdar şi cel mai părăginit dintre toate spitalele. De două ore băiatul meu şi un profesor stăteau acolo şi nimeni nu-i băga

în seamă. Avea încheietura mâinii fracturată. Mersese agăţat de uşa unui autobuz arhiplin. Mâinile au început să-i alunece. Ştia că va cădea pe asfalt şi că putea să moară. I-a spus unui tip care stătea lângă el: „Auzi, ţine-mă, că o să cad.” Dar jigodia i-a răspuns: „Cazi, în mă-ta, ce mă interesează pe mine.” Şi a căzut în stradă, rostogolindu-se, din autobuzul care mergea cu şaptezeci de kilometri la oră. A fost un miracol că n-a murit. În fine, am început să intru în acţiune. Am căutat doi medici ortopezi şi i-am rugat să se ocupe de fiul meu.

În cele din urmă, i-au făcut o radiografie. I-au pus în ghips încheietura mâinii şi o parte din braţ, şi ne-am întors acasă, dar era tot umflat şi îl durea foarte tare. Aveam senzaţia că nici nu îi puseseră bine ghipsul. Făceau economie de ghips. În ziua următoare, trebuia să-l duc la alt spital şi să o iau de la capăt, încercând să-l vindec. I-am dat o aspirină şi a dormit puţin la prânz. Când tăcerea s-a aşternut, m-am dus pe terasă, în faţa mării. Cu o cafea, ca să fumez. Eram epuizat. În căutarea echilibrului mă dezechilibram mereu. Eu năzuiam doar la armonia interioară. Am

avut intenţia să citesc puţin din *Zen. A Way of Life.* Dar era în zadar. Citeam şi nu asimilam niciodată nimic. Am găsit pe acolo un caiet cu notiţe al lui Pedrojuan. În ultima vreme citea mai multe cărţi în acelaşi timp. Caietul era plin de citate scoase, presupun, din cărţile lui Hermann Hesse, García Márquez, Grace Paley, Saint-Exupéry, Bukowski şi Thor Heyerdhal. Straşnic melanj. Pe un băiat de cincisprezece ani, acest amestec adăugat rock-ului îl poate ajuta să izbutească să nu se plictisească şi să trăiască zbuciumat. Ceea ce este excelent. Aşa cred eu. Important e să nu te plictiseşti.

Atunci m-a sunat María. O scriitoare de povestiri ciudate care mă consideră dicţionarul ei personal şi căreia îi place să îmi ceară părerea despre toate profanările ei semantice care pe termen lung îi confirmă poetica naraţiunilor. Am vorbit puţin şi i-am spus: „Nu-i băga în seamă pe profesorii de literatură, nici pe cei de gramatică, pe critici ori pe teoreticieni. Îţi pot face mult rău. Ascultă doar de tine însăţi. O să-ţi ia ceva timp, dar e mai bine aşa...

Ah, asta nu înseamnă nici că-i mai bine, nici că-i mai rău. Doar că altă cale nu există”.

„Şi dacă primesc sfatul vreunui scriitor?” m-a întrebat şovăielnic. „Atunci, ascultă-l, dar nu cine ştie ce. Să nu asculţi prea mult de nimeni.”

Apoi nu-mi mai amintesc nimic. Nevastă-mea – mai degrabă fosta mea nevastă – se afla în New York, aproape fără niciun ban, dar fericită, căutând un curator priceput pentru sculpturile ei, iar eu eram aici, în Havana, învins, învinovăţind pe toată lumea. Cred că mi-am plâns singur de milă în toţi aceşti ani, iar acum mă eschivam. Asta a fost cel mai rău: evitam să rămân singur cu mine însumi. Să-mi fiu tovarăş. Să stau de vorbă cu mine. Şi poate că mi-a dăunat acea căutare a armoniei sufleteşti. Nu ştiu cine mă-sa mi-a băgat în cap ideea asta. Ca să trăieşti în armonie sufletească trebuie să fii un imbecil. Am sau nu dreptate?!

Poponar şi sinucigaş

A sunat telefonul, mi-au spus că Aurelio a încercat să se sinucidă şi se afla în sala de terapie intensivă a spitalului de urgenţă, în stare de inconştienţă. Era destul de aproape de casă. M-am dus pe jos. Pe drum am început să-mi dau apă la moară: „Oricum, mai bine că e inconştient – mă gândeam –, fiindcă dacă ar putea să vorbească, i-aş spune tot ce-mi trece prin cap poponarului ăstuia. De ce mama naibii să-şi pună capăt zilelor aşa tam-nesam. Fără să descarce adrenalină? Băga-l-aş undeva. Când totul se poate rezolva cu o sticlă de rom şi trăgându-ţi-o cu cineva: cu o femeie, cu un prieten, cu Dumnezeu mai ştie cine.”

În holul spitalului m-am întâlnit cu nepotul său. Mi s-a părut că-şi dorea ca Aurelio să moară. Nu ştia nimic. Şi nici nu-l interesa. I-am căutat pe doctori. Nu voiau să mă bage în seamă. Eram deja enervat când o asistentă – mulatră, tânără, fermecătoare, dar prost dispusă – mi-a citit câteva rânduri din fişa medicală şi m-a întrebat:

— E rudă cu dumneavoastră?

— E un prieten.

— Ahhh!

Am observat o anume batjocură în acel „ah” şi cum mă enervasem deja din cauza lipsei de atenţie, am răbufnit:

— Ascultă, eu nu sunt poponar, ce mă-sa. Ce „ah”, ce-i asta?

— Hei, stai blând, că n-am nimic cu tine!

— Hai, zi-mi ce e, zi-mi.

— A fost o încercare de sinucidere cu un amestec de droguri, somnifere şi calmante. În plus, şi-a injectat aer în vene. I s-a practicat o spălătură stomacală şi intestinală, iar acum este declarat în stare gravă cu septicemie. Şi ştii de ce am zis „ah”? Pentru că în felul acesta îşi pun capăt zilelor poponarii. Vor să moară dar n-au... Bărbaţii adevăraţi îşi trag un glonţ în cap, se spânzură sau se aruncă de pe o clădire... Aşa că roagă-te pentru *pri-e-te-nul tău.*

Mi-a întors spatele şi a plecat, zeflemitoare, mişcându-şi ostentativ fundul, chiar sub nasul meu. Iar eu nu puteam să nu răspund acelei provocări:

— Ce cur frumos, tocmai bun să-l umplu cu spermă, păpuşico.

S-a întors către mine încă şi mai zeflemitoare.

— Da. Văd că-ţi plac doar cururile. Pă-pu-şel.

— Dacă pun mâna pe tine, te fac să simţi plăcerea şi prin faţă şi prin spate.

Se pare că ultimele cuvinte nu le-a auzit pentru că nu mi-a răspuns, străbătea holul cu mersul ei provocator, îndreptându-se spre sala de terapie intensivă. Când a ajuns la capătul holului, s-a oprit şi mi-a strigat:

— Ah, amice, rudelor li se dau informaţii începând cu ora şase după-amiaza, aşa că nu mai veniţi aici, în afara orelor de vizită.

M-am dus în fiecare zi la ora şase după-amiaza. Încet-încet, şi-a revenit din starea de inconştienţă. Câteva zile după aceea l-au mutat într-un salon normal. Avea în continuare septicemie, era într-o stare foarte gravă, dar vizitele erau permise. În timpul zilei făceau cu schimbul, sora lui vitregă, nepotul abulic şi soţul surorii lui vitrege. Nu puteau să-l lase singur. Un salon cu douăzeci şi cinci de pacienţi se afla sub supravegherea a doar două asistente medicale. A doua zi m-am oferit să stau şi eu cu el, dar ei mi-o luaseră înainte şi deja stabiliseră ca eu să rămân pe timpul nopţii.

Era foarte slăbit. Nu putea nici măcar să-şi mişte mâinile şi îi băgau oxigen pe nas.

Soţul surorii lui vitrege îmi spusese că în ultimul timp trăise închis în casă, refuzând

contactul cu lumea. Pe zi ce trecea se ferea tot mai mult de oameni. „Era foarte dificil să-l ajuţi cu ceva. Uneori treceam pe la el, dar nici măcar nu-mi deschidea. Cred că era paranoic”, mi-a spus.

Aurelio era un singuratic. Tatăl lui fusese strungar. Un tip plictisitor, tipicar, monoton. Un zgârcit ce calcula totul cu precizie. Mama lui era o pianistă zbuciumată şi zănatică ce trecea prin viaţă plutind la un metru de sol. Taică-su îi dădea scatoalce, iar maică-sa dulciuri. Aurelio semăna un pic cu amândoi. Era pe jumătate zgârcit şi pe jumătate zănatic, jumătate nebun, jumătate tipicar, jumătate bărbat, jumătate femeie. Ne-am cunoscut în gimnaziu şi mereu am bănuit că era homo, chiar dacă părea mai degrabă apatic în privinţa sexului.

Odată băusem bere pe o plajă aproape de casa lui. Eram deja luaţi, şi cum două fete singure ne aruncaseră câteva ocheade, eu mi-am şi luat avânt:

— Hai să le-o tragem fetiţelor ăstora, moşule. Vino încoace!

Dar el m-a prins de braţ:

— Nu. Nu. Rămânem aici.

— Dar ce-i cu tine, nene? Eşti popo, faci laba sau care-i chestia?

— Sunt homosexual, mă masturbez şi n-am chef de încurcături. Şi cu tine, care-i treaba? Eşti într-adevăr bărbat sau doar te prefaci?

— Ascultă, ce-i cu tine, ce mă-ta ai?

— Zic şi eu, că poate şi ţie îţi plac măciucile negrilor. Şi deja mă plictiseşti că faci mereu pe mitocanul.

— Dă-te-n mă-ta, Aurelio.

Îmi pierdusem simţul umorului. El – ca un veritabil gay – s-a simţit jignit şi a plecat de pe plajă. Iar eu m-am dus cu fetiţele. În concluzie, nici nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Iar rezultatul a fost că eu şi Aurelio nu ne-am mai văzut câţiva ani buni de atunci. Într-o după-amiază, m-am gândit că pe mine nu mă interesa dacă tipul era sau nu poponar. Treaba lui ce făcea cu propriul cur. În definitiv, eram prieteni din copilărie, iar eu fusesem cel impertinent. Aşa că am înşfăcat o sticlă de rom şi m-am dus la el ca să ne împăcăm. Nu ştiu ce-ar zice eschimoşii de chestia asta. Dar un *macho* din Caraibe, tânăr şi în plus armăsar de prăsilă, îşi pune în joc prestigiul de curvar dacă are un prieten poponar.

Oricum, niciodată nu m-a interesat părerea celorlalţi. Iar în puţinele rânduri când am luat-o în seamă doar m-am ofticat, m-am păcălit şi în cele din urmă a trebuit să las totul baltă şi să schimb macazul.

Aşa că m-am dus la el. L-am salutat. Nu mi-am cerut iertare. Am destupat sticla. Tatăl şi mama lui muriseră. Se căsătorise cu trei ani în urmă. Mi-a prezentat-o pe Lina, soţia lui. Asta era altă poveste: fuseseră iubiţi în gimnaziu, adolescenţi pătimaşi, dar familia ei o presa, spunându-i că Aurelio era, printre altele, homosexual, pianist, slab, urât, cocoşat. Ea l-a părăsit şi s-a căsătorit cu un băiat complet diferit. Au avut doi copii, iar soţul ei a înşelat-o cu toate muierile pe care le-a prins, până ce ea n-a mai rezistat şi a divorţat. Atunci a început din nou idila între Aurelio, pianist, erudit, muzician, şi Lina, soprană. Fiecare trecuse deja de treizeci de ani. Aurelio renunţase ia aspectul de câine bătut pe care îl avusese mereu. Acum se consacra cu pasiune soţiei sale. Ne vedeam adeseori şi pentru prima dată discutam cu plăcere despre sex, pentru prima dată în douăzeci de ani de prietenie. Îmi povestea că o regula pe marginea patului, la duş, în

bucătărie şi în toate poziţiile posibile. O dată mi-a arătat chiar *Ananga Ranga,* care are nişte poziţii prea ciudate pentru cine nu e hindus.

Nu numai că i-o trăgea exagerat de mult. De asemenea – şi înainte de orice – îi pregătea un întreg repertoriu. O învăţa să cânte în italiană, germană, franceză. Trăia pentru ea. N-au avut copii. El tocmai rupsese ceea ce mai rămăsese din legătura de dragoste frăţească pe care o avea cu sora lui vitregă, fiica tatălui său dintr-o căsătorie anterioară. Rămăsese încă şi mai singur. S-a concentrat asupra Linei şi a jucat totul pe cartea asta. Căsnicia a durat nouă ani. Ea îi oferea zâmbete şi sex. În schimb, el a transformat-o într-o artistă adevărată.

În ultimul timp, era mai mult plecată în turnee. În alte oraşe sau în alte ţări. Iar Aurelio era din ce în ce mai singur. Ea strălucitoare, veselă şi nepăsătoare. El pus în umbră şi deprimat. Rumegându-şi eşecul. Cred că-i făcea plăcere să-şi rumege eşecul şi singurătatea şi nu mişca niciun deget ca să dea dracului totul şi să iasă din beznă.

Acum stătea întins pe acel pat, cu un tub de oxigen în nas şi perfuzii în vene. Foarte

nervos, extrem de slăbit din cauza infecţiei care se accentua în tot organismul, rezistentă la orice combinaţie de antibiotice. Eu tot hoinărisem vreme de mai mulţi ani de colo-acolo şi nu ne mai văzuserăm de mult timp. Poate chiar de doi sau trei ani.

A întredeschis ochii. M-a văzut şi a încercat să-mi surâdă. A început să-mi vorbească foarte încet. M-am apropiat ca să-l aud. În salon era întuneric şi se făcuse linişte. Din când în când intra o asistentă, aprindea puţin lumina şi împărţea medicamente câtorva pacienţi. Apoi totul se cufunda din nou în linişte.

— Cred că sunt pe moarte, Pedro.

— Nu, nu. Nu spune asta, pentru că nu e adevărat şi odihneşte-te. Nu ţi-e somn?

— Nu. Ceea ce mi-aş dori ar fi să o pot lua de la început. Uneori cred că am să mor, dar în străfundul sufletului simt că nu e aşa. Că o pot lua de la început. Dacă Lina s-ar întoarce din Spania poate că am putea-o lua de la capăt.

— Lina e în Spania?

— Da. Mi-a spus ieri soră-mea. Avea un turneu în Italia şi Spania. Şi a plecat. M-a lăsat aşa inconştient cum eram şi a plecat.

Trebuia să o facă, Pedro. Eu o înţeleg. Dacă lasă locul gol imediat o dau la o parte. Vaai, cât de mult o iubesc. Doar pe ea o am pe lumea asta.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Şi de ce a plecat în Europa şi te-a lăsat să mori, omule? Nu vezi că eşti idiot?

— Adevărul e... că pentru ea a fost foarte greu.

— Ce-a fost atât de greu?

Aurelio a respirat profund de câteva ori şi a început sa plângă. Îi ţâşneau pur şi simplu lacrimile. L-am lăsat să plângă o vreme, suspina, iar mucozităţile îi astupau tuburile de oxigen din nas.

— Auzi, controlează-te! Nu mai plânge şi rezistă. Tuburile astea o să se înfunde şi o să mori, fir-ar a naibii de treabă. Rezistă, rezistă.

— Sunt un rahat de bulangiu, Pedro Juan.

— Acum ce-ţi veni? Lasă asta.

— Chestia a fost că m-am îndrăgostit de un tip, un tenor, care cânta în duet cu Lina. N-am putut să mă abţin, e un Adonis. Îmi plăcea prea mult şi m-am culcat cu el de trei ori. Ne-am tras-o în toate modurile. E

mai poponar ca mine de zeci de ori. Dar s-a apucat să-i povestească şi ei.

— Ce? I-a povestit ei?

— Da. Nu ştiu de ce. I-a spus-o. Repetam toţi trei în casă, în jurul pianului, şi dintr-o dată bulangiul a început să urle isteric. I-a spus că eu am sărit să-l sărut şi să-l apuc de puţă. Făcea pe violatul, iar eu cădeam de violator. E imposibil pentru că el ridică greutăţi şi arată ca Charles Atlas, o masă de muşchi.

— Aşa. Şi n-ai luat un ciomag să-i dai în cap?

— Nu, m-am enervat în aşa hal, încât am început să plâng. În plus, Lina nu mi-a lăsat timp să reacţionez. Mi-a făcut un scandal de-au auzit toţi. Îmi striga că ea a ştiut-o dintotdeauna şi că îi era scârbă de mine. Mi-a repetat-o de multe ori. Că îi era scârbă de mine. Şi a ieşit urlând din casă, spunându-mi că se ducea să caute un avocat ca să divorţeze. Că o să plece liberă în Europa. Când am rămas singur în căsoiul acela, m-am întristat şi cel mai rău îmi părea că va afla toată lumea...

— Şi pe tine ce te interesează ce zice lumea, Aurelio? Viaţa ta e viaţa ta.

— Nu, nu!

— Şi atunci te-ai otrăvit?

— Nu. Asta s-a întâmplat pe la prânz. Nu s-a întors în noaptea aceea. Iar eu nu puteam să ies din casă. Nu aveam forţă să mă mişc din fotoliu. Atunci am adunat toate pastilele pe care le-am găsit, le-am luat, mi-am injectat aer în vene cu o seringă şi mi-am biciuit spatele. Mi-aş fi dorit să fi avut un bici ca să mă fac bucăţi. Să mă ciopârţesc. Nici nu vreau să-mi mai amintesc. Simţeam că înnebunesc.

— Bine, hai, linişteşte-te.

— Am nevoie ca Lina să se întoarcă. Poate că o putem lua de la capăt. Mie îmi place mult de ea, îmi place mult. Nu ştiu de ce mă-sa trebuia să mă îndrăgostesc de tipul acela! Trădător de rahat, cinic neruşinat!

Toate astea mi le-a spus printre suspine. Aproape fără să poată vorbi. Cu furie. Apoi a rămas liniştit, cu ochii închişi. A chemat asistenta. Căzuse iar în inconştienţă. Ea i-a luat pulsul şi a fugit să caute o targă. L-au dus din nou la sala de terapie intensivă. L-au băgat înăuntru şi mi-au spus să rămân acolo.

— Aşteptaţi! Aici nu puteţi intra.

Am auzit lume agitându-se şi o voce speriată, strigând:

— N-are puls! N-are puls! Un defibrilator! Unde e defibrilatorul?

Iar eu n-am mai rezistat şi am izbucnit în lacrimi ca un copil. S-a apropiat de mine o femeie, mi-a atins umărul şi mi-a spus: „Trebuie să fii tare, băiete, tu ai credinţă în Dumnezeu?” M-am întors şi am privit-o furios. Cred că ţinea în mână un şirag de mătănii şi o Biblie:

— Cum dracu’ să fiu tare, doamnă? Duceţi-vă dracului şi lăsaţi-mă-n pace!

Renunţând la bunele obiceiuri

Am stat de vorbă vreo două ore pe Malecón şi treptat ne-am plăcut reciproc. Am făcut bancuri şi am râs împreună. La ora unu dimineaţa părea că ne cunoşteam de când lumea. O vreme am păstrat tăcerea. Am privit-o fix şi început să mi se scoale. Atunci am îmbrăţişat-o şi ne-am sărutat. Am atins-o acolo. Ea mi-a apăsat mâna, iar eu i-am spus: „Bun, şi acum ce facem?”, iar ea a răspuns: „Mergem la

mine”. A luat în braţe copilul care adormise de ceva timp şi am plecat.

Miriam locuia într-o cămăruţă oribilă, întunecoasă, care mirosea urât, aproape de locul în care ne aflam, într-o casă cu mulţi chiriaşi, pe strada Trocadero, la numărul 264. La poarta casei era multă lume. Camera măsura trei pe patru metri. În spate avea un spaţiu infim pentru o maşină de kerosen, iar eu trebuia să stau mereu cocoşat, deoarece construiseră o platformă din lemn, cu o scară, ce reducea aproape la jumătate înălţimea încăperii. Acolo sus era patul. A culcat copilul într-un colţ, iar noi ne-am destrăbălat în restul patului într-o mică orgie care a durat câteva ore. Îi plăcea să mă port tandru. Măcar cât de cât tandru şi îmi tot repeta că niciun bărbat nu făcea sex aşa. „Majoritatea nici nu aşteaptă să termin şi eu. Ajung doar ei la orgasm, ei şi numai ei.”

Asta făceam când au început să cadă pietre şi praf din tavan. „Ascultă, chestia asta o să se dărâme” „Nu. Nu te speria. Se întâmplă frecvent”

Eu, oricum, mă speriasem, aşa că am plecat. M-am întors pe Malecón. Am cumpărat de la un tip o sticlă de ţuică

făcută parcă din bucăţi de schijă. Am tras o duşcă, în timp ce tipul s-a apropiat din nou de mine.

— Auzi, dacă vrei marijuana am ceva pe-aici pe-aproape. Îţi aduc imediat.

— Vere, eu ştiu că tu trebuie să te zbaţi pe stradă ca să faci bani, dar ţuica asta e bombă curată. Dacă şi marijuana aia o fi la fel...

— Nu, nu, e iarbă pură, asta pot să ţi-o garantez. Haide, eu îţi aduc ţigările, tu îţi aprinzi una şi dacă nu-ţi place nu-mi plăteşti.

— Bine, hai.

La patru dimineaţa eram cherchelit de la bomba aia lichidă şi de la marijuana. Dar nu mai scăpăm de furnizorul meu negru. Aştepta să mă îmbăt complet ca să mă poată jefui. Mi-a povestit în neştire vrute şi nevrute, până ce l-am băgat în mă-sa şi m-am întors în Trocadero 264. Îmi mai rămăsese jumătate de sticlă de ţuică şi o ţigară. Am trezit-o. A băut, a fumat şi-am făcut ceva sex.

Miriam era o mulatră nu prea înaltă, nehrănită, dar frumuşică şi bine proporţionată. Nu îmi plac femeile slabe, piele şi os, dar nici cele de pe care atârnă

grăsimile. Miriam avea nevoie doar de vreo cinci-şase kilograme în plus. Avea treizeci şi unu de ani. Un copil de doi ani şi un bărbat, după spusele ei, „negru ca tăciunele”, condamnat la zece ani închisoare. De doi ani era închis. Încercase să omoare un poliţist. Băiatul trebuie că era al lui, pentru că era foarte negru. Mult mai negru ca maică-sa. Calitatea cea mai mare a lui Miriam era că nu avea pudoare. Îmi povestea toate aventurile ei cu alţi bărbaţi, în cele mai mici detalii.

Un timp a curvăsărit cu turiştii de pe Malecón şi cu cei din hotelurile din centru. Într-o zi mi-a spus: „Să mă fi văzut pe vremea aia, iubiţel, eram grăsuţă, cu un fiind frumos, dar mi-am complicat viaţa cu negrul ăsta, fiindcă sunt nebună după negri. Cât de mult îmi plac! Cu ăsta chiar şi în puşcărie şi tot i-am trântit un plod. Nu te supăra, dar negrul ăsta e masculul meu, chiar dacă tu eşti foarte tandru. El are ceva, un nu ştiu ce... nu ştiu cum să-ţi explic. Dacă îi dau permisie din puşcărie trebuie să dispari de aici. Uneori vine pe neaşteptate, pentru un sfârşit de săptămână.” După ce a născut, n-avea cine să aibă grijă de copil şi s-a lăsat de curvăsărie. S-a întors la sărăcie.

Lipsa ei de pudoare se transforma câteodată în grosolănie. Iar acest lucru îmi plăcea. Eu pe zi ce trecea deveneam mai obscen. Ei îi plăceau negrii, foarte negri, ca să se simtă superioară. Mereu mi-o spunea:

„Sunt bădărani, dar le zic: negrule, dă-te la o parte! Eu le sunt superioară fiindcă sunt mai deschisă la culoare, aşa, ca scorţişoara.” în realitate era mai deschisă la culoare decât scorţişoara şi pentru ea toate lucrurile se măsurau astfel: cei foarte negri jos de tot, cei albi sus. Încercam să-i explic cum stă treaba, dar nu voia să-şi schimbe părerea. Îmi spunea că nu e aşa. În fine, mi-era totuna. N-avea decât să rămână cu ideile ei. Eu îmi petrecusem toată viaţa în nenorocita asta de profesie de ziarist, presupunând a priori că eram deţinătorul adevărului, încercând să le schimb oamenilor ideile, şi nu mai puteam continua astfel.

În mai bine de douăzeci de ani de jurnalism, a trebuit să scriu fără să le arăt cititorilor vreun respect. Cel puţin un minim respect faţă de inteligenţa celorlalţi. Nu. Mereu a trebuit să scriu ca şi cum cei care m-ar fi citit ar fi fost imbecili, şi eu ar fi trebuit să le injectez în mod sistematic

ideile în cap. Iar la obiceiul acesta renunţasem. Ocolind tot ceea ce putea să pară atac la morală şi la bunele obiceiuri, dădusem dracului proza elegantă. Nu mai puteam continua fără să mă abat de la reguli. Fără să-mi păstrez cumpătul. Surâzător şi amabil. Bine îmbrăcat, bărbierit, mirosind a colonie, cu ceasul potrivit la ora exactă. Gândind că totul este imuabil. Că totul este etern. Nu. Începeam să pricep că nimic nu este etern.

Mă simţeam bine în casa aceea plină de chiriaşi, care mirosea urât, cu oamenii aceia fără strop de cultură sau inteligenţă, care habar nu aveau de nimic şi care găseau soluţie la orice – sau făceau totul praf – zbierând, înjurând, cu violenţă, cu pumnii. Aşa era. Ducă-se totul în mă-sa.

Am locuit un timp acolo. Îmi place strada Trocadero. Puţin mai sus, la numărul 162, trăise Lezama Lima. Mort în 1976. Lângă uşa de la intrare e o placă, dar numai câţiva dintre vecinii cei mai în vârstă îşi mai aminteau de el în anul 1994. „Ah, da, un bătrân gras care locuia aici? Da, era foarte manierat. Purta mereu costum şi cravată, iar nevastă-sa era nebună. Oare n-o fi fost poponar?”

Adesea, Lezama lua prânzul în pizzeria din apropiere. Bella Napoles. Acum nu mai au nici combustibil cu care să gătească. În faţa pizzeriei, pe un teren viran, au improvizat o maşină de aragaz, rudimentară, cu lemne. Acolo găteau, cum puteau, puţină supă de peşte cu orez. Miriam stătea la coadă din zori, iar pe la prânz reuşea să cumpere câteva porţii. Din asta trăiam.

Când fosa septică dădea pe dinafară, camera devenea absolut scârboasă. Apa neagră, urât mirositoare invada holul casei. Rămânea aşa o zi sau două, până ce fosa o absorbea din nou. Femeile curăţau puţin holul, blestemându-i pe toţi cei de care îşi aminteau, începând cu primul negru care intra pe uşă în acel moment. Copilul lui Miriam a început să aibă crize de astm. Ea spunea că era alergie la căcatul din fosă. L-a dus la o vrăjitoare, dar n-am întrebat-o niciodată ce i-a spus vrăjitoarea, nici ce i-a dat ca să-l vindece. Băiatul stătea pe acolo în continuare, fără pantofi şi aproape în fundul gol, în mijlocul rahatului din fosă şi cu crize de astm noaptea.

Când ploua torenţial, toată lumea tremura de frică fiindcă blocul era atât de

vechi încât pereţii erau construiţi din cărămizi, nisip şi var. Fără ciment. Ruperile de nori din Caraibe sunt biblice. Pot să dureze zile întregi, ploile cad în rafale. Iar zidurile se fisurau tot mai mult. Cădeau bucăţi de zid pe jos. În zilele ploioase eu mă temeam că blocul se va dărâma şi ne va strivi. Tuturor le era frică şi nimeni nu putea dormi. Bătrânele se rugau în şoaptă.

Eu locuiam acolo cu Miriam pentru că n-aveam unde în altă parte. Nu aveam alt loc, nici mai bun, nici mai rău, unde să mă duc. Sexul era grozav. Ea vindea orice fleac, făcea rost de bani şi-aşa o mai duceam. Încet-încet, femeia aceea mi s-a băgat pe sub piele. Era ceva animalic. Ea se limita să trăiască pentru mine şi pentru copilul ei. Avea acea străveche mentalitate: femeia la cratiţă şi bărbatul la muncă. O excita ca eu să vin acasă transpirat, murdar, nebărbierit. O excita să mă simtă ca pe un mascul sălbatic, cu o erecţie permanentă de douăzeci şi patru de ore. O excita numai faptul că se ştia femela mea şi că eu o apăram de lăcomia altor masculi. Se îmbrăca provocator, punându-şi în evidenţă sexul, lăsându-şi la vedere buricul, făcând în aşa fel încât să i se observe sfârcurile. Îi

plăcea ca bărbaţii aceia să-i spună porcării pe care apoi mi le şoptea la ureche când făceam dragoste, iar eu, de asemenea, mă excitam. În acele momente îmi cerea să o lovesc, îi plăcea să-i trag palme şi exploda într-un orgasm răvăşitor când primea scatoalcele peste faţă. Se descurca ea cu banii şi mâncarea. Eu doar trebuia să zic: „Ce poftă am de o duşcă de rom”. Ea nu spunea nimic. Ieşea din casă şi peste puţin timp se întorcea cu o sticlă şi un pachet de ţigări. Eu nu mă purtam urât, dar ea confunda lucrul acesta cu iubirea şi îmi spunea că nimeni nu a tratat-o cu atâta tandreţe în viaţa ei. Nimeni. Eu eram primul care o mângâia şi era amabil cu ea şi îi spunea cuvinte pline de duioşie. Dar eu nu voiam să mă îndrăgostesc din nou. Pătimisem destul din dragoste. Iubirea implică obedienţă şi dăruire. Eu nu mai puteam să fiu nici docil şi nici să mă mai dedic unui lucru sau unei persoane.

În cele din urmă, mi-am găsit o slujbă la un post de radio, dar nu mă lăsau să fiu crainic, adică ceea ce mi-ar fi plăcut. Scriam doar nişte note care erau intercalate în program. Tâmpenii ca să se lase oamenii de fumat, să nu conducă beţi, să evite

accidentele casnice ale copiilor. În fine, erau note foarte pedagogice şi altruiste şi mă scotea din minţi să inventez chestiile alea. În definitiv, nimeni nu le asculta, fiindcă toată lumea continua să fumeze, să se îmbete şi să dea fuga la spital, plini de nervi, cu plozii lor accidentaţi.

În schimb, directoarea postului de radio – era o mulatră fiică a lui Ochún[9], dar vorbea nemţeşte şi-i plăcea să facă pe eleganta şi pe cuviincioasa – îmi spunea că notele erau corespunzătoare şi chibzuite. Mereu le eticheta la fel. Şi asta mă călca pe nervi.

De atunci mă deranjează teribil aceste două cuvinte: *corespunzător* şi *chibzuit.* Sunt false şi pedante. Servesc doar pentru a ascunde şi a minţi. Totul este necorespunzător şi nechibzuit. Toată istoria, toată viaţa, toate epocile au fost necorespunzătoare şi nechibzuite. Noi înşine. Fiecare dintre noi, prin natura noastră, suntem necorespunzători şi nechibzuiţi, doar că ne abţinem, pentru a ne putea întoarce în ţarc ca nişte bune oi ce suntem, şi ne punem frâu şi căluş.

---

[9] *Ochún* reprezintă divinitatea iubirii, a feminităţii şi a râului în cultura folclorică a Cubei.

Am dus viaţa aceea dublă mult timp: corespunzător şi chibzuit la postul de radio. Necorespunzător şi nechibzuit în casa aia plină de chiriaşi, cu Miriam. Încă nu mă simţeam liber, dar eram pe cale de a deveni. Adevărul e că nu mă interesează nimic din ceea ce poate fi liniar, drept. Nu mă interesează nimic ce poate înainta lin dintr-un punct în altul, ştiindu-se că linia aceea a început aici şi s-a sfârşit acolo. Nu. Niciodată nu trebuie să pretinzi a fi corespunzător şi chibzuit şi a duce în acelaşi timp o viaţă liniară şi exactă. Viaţa e plină de peripeţii.

Eu, om de afaceri

Multe luni la rând am cărat saci de ciment, cărămizi şi mortar. Sfârşeam ziua epuizat, dar Miriam mă aştepta plină de gingăşie, cu puţin rom şi ceva de mâncare, la fel ca atunci când viaţa era mai uşoară, iar eu scriam tot felul de stupizenii pentru postul acela de radio. Miriam era un balsam. Împreună beam un strop de rom şi îmi reveneam, iar apoi făceam sex ca doi nebuni. Nu mă spălam până noaptea târziu.

Îi plăcea mirosul meu de transpiraţie, mirosul meu de „ *macho*”, cum spunea ea. Era un miros puternic, pentru că nu mă lăsa să folosesc deodorant.

Eu ştiam că nu voi rezista mult timp astfel, la cei patruzeci şi cinci de ani ai mei, muncind atât de greu în plin soare, cu Miriam– ea are cu douăzeci de ani mai puţin decât mine – care mă mulgea de semen o dată sau de două ori pe zi, şi mâncând doar orez şi peşte. Am presimţit că mă puteam îmbolnăvi. Corpul meu mă anunţă atunci când lucrurile merg prost. Au început să mă doară rinichii.

Atunci, o veche prietenă, de pe vremea când eram ziarist, m-a văzut pe stradă şi a vrut să mă ajute. Eu eram zdravăn, dar aveam un oarecare aspect ofilit şi nehrănit. Mi-a spus: „Pedro Juan, vreau să vând un frigider. Mă mulţumesc cu zece mii de pesos. Caută un cumpărător.” Ne-am dus la ea acasă să văd aparatul. Era în stare bună. Se puteau cere pe el şi cincisprezece mii de pesos. OK. Aşa câştigam cinci mii, iar acesta era salariul pe trei ani al lui Pedro Juan, ajutorul de zidar.

Bun, trebuia să-l vând ori să mor deshidratat, cărând ciment şi cărămizi.

Furasem de toate de pe şantier: ciment, unelte, feronerie de calitate superioară pentru tâmplărie, clanţe din bronz şi tot felul de chestii din astea. La urma urmelor, cineva a spus odată (nu ştiu cine) că proprietatea este un furt. Nu e acelaşi lucru să şparleşti lucruri mărunte de la un bogătaş, care are de toate, căruia îi prisoseşte ceea ce are, şi care nici măcar nu-şi dă seama că a pierdut un lucru sau altul, cum e să furi nişte chei de mecanică de la un biet om care are un atelier de reparat biciclete şi e la fel de amărât ca şi tine.

Aşadar, lucrul acesta mă ajuta să supravieţuiesc. Vindeam chestiile astea şi o duceam un pic mai bine. Prin urmare m-am tot învârtit printr-un magazin de mare lux, pe care îl avea o divă italiancă în Miramar. Nu ştiu cine mă-sa putea cumpăra în Cuba anului 1994 rochii extravagante de patru sute de dolari. Dar curva dracului făcea cumva şi le vindea. Chestia asta n-a dat rezultate. Nu existau oameni suficient de inteligenţi ca să fure dintr-un magazin atât de bine securizat. Eu eram înconjurat numai de lume abrutizată. Tocmai de aceea erau atât de amărâţi: fiindcă erau necioplţi.

Şi de aceea erau neciopliţi: fiindcă erau amărâţi.

Vasăzică m-am decis să vând frigiderul. În plus, îmi venea de minune să plec pentru un timp din Havana, fiindcă atunci când mă tot învârteam prin magazinul acela, un poliţist îmi făcea încontinuu neplăceri – mereu întâlneam acolo acelaşi tip, era ca o umbră –, îmi cerea buletinul, m-a verificat în calculator şi a aflat că mă dăduseră afară din media şi câte şi mai câte, printre care şi că eram mai mult decât ruinat, dar că încă mă agăţam de o plută în mijlocul valurilor şi că scoteam capul afară din apă ca să respir. Dobitocul a ghicit că dădeam târcoale magazinului. În fine, era uşor să ajungi la concluzia asta şi m-a ameninţat cu o perioadă de „arest preventiv” care e o minunată invenţie ca să te bage la răcoare numai pentru că presimt ei că o să faci ceva ce nu trebuie. Se pare că află asta prin telepatie. Iar astfel te protejează de tine însuţi.

Tipul aceia era un ciudat, avea un suflet de zbir. Îi injectaseră zdravăn în cap iluzia propriei puteri. Singura metodă de a fabrica mercenari: să-i convingi că fac parte din putere. În realitate, nici măcar nu se pot

apropia de tron. De aceea îi aleg dintre cei mai primitivi. Sau dintre cei mai ciudaţi şi dezorientaţi. În cele din urmă, când vremea li s-a scurs, cunosc o perfectă senzaţie de eşec, de înfrângere şi de irosire a timpului. S-au bucurat de puterea armelor de foc, de a fi ţinut un ciomag în mână, de a fi decis asupra celorlalţi cetăţeni, de a-i fi umilit, de a-i fi bătut şi de-ai fi băgat într-o celulă. Câţiva dintre ei înţeleg, cu ficatul făcut chiseliţă, că nu sunt decât nişte brute nefericite cu bâta în mână. Dar le e atât de frică, încât nu-i mai pot da drumul.

Am plecat în alt oraş. Pe timpul acela, cei de la sat aveau mai mulţi bani. Nu aveau ce să cumpere şi păstrau banii. Nu-şi imaginau că acele bilete de rahat îşi pierdeau valoarea şi se transformau într-o mare baltă de apă şi sare.

M-am tot învârtit prin oraş, ca să mă situez un pic în spaţiu. Erau mai puţini poliţişti decât în Havana. Mereu a fost aşa. În capitale strâng mai tare şurubul. În oraşele mari lumea e foarte neastâmpărată.

Seara m-am dus acasă la nişte prieteni. Singurii pe care îi aveam acolo. Hayda şi Jorge Luis. Eu şi ea trăiam de douăzeci de ani o idilă, lungă şi discontinuă. Fireşte că

eram şi foarte buni prieteni. Era căsătorită cu Jorge Luis de patru ani.

N-o mai văzusem pe Hayda de câteva luni. Ultima dată când am stat de vorbă, era deja în conflict cu bărbatul ei. Nu puteau avea copii. El trăia înnebunit de dragoste şi era posesiv (două concepte care la tropice se confundă în mod frecvent, ceea ce dă naştere la bolerouri şi crime pasionale). Era nebun de gelozie. „Nu mă lasă să trăiesc”, îmi spunea ea. Într-una din zile a surprins-o într-un parc vorbind cu un tip care îi trecuse braţul pe după umeri şi o pipăia de zor. Jorge Luis s-a dus acasă, a luat un cuţit şi a ameninţat-o, urlând ca un descreierat în plină stradă. Când s-au întors acasă, a înşfăcat şi ea un cuţit, l-a înfruntat, a urlat la el şi astfel a reuşit să-l stăpânească. Totul s-a sfârşit în pat, fiindcă tipul a început să se excite când ea i-a smuls cuţitul din mână şi l-a pălmuit ca să-şi revină din atacul de isterie. Din acel moment, a început să domine ea situaţia şi să facă ce dorea, fără ca el să comenteze vreodată. Jorge Luis nu făcea decât să se îmbete, să fumeze când avea ocazia şi să o reguleze când voia el, adică de trei ori pe zi. Doar că ea nu se lăsa. Deşi îşi dorea să se distreze, totuşi

îndrăznea să o rupă cu Jorge Luis. Voia să se ducă la Havana să curvăsărească puţin şi să se fâţâie prin hoteluri până ce-i va cădea cu tronc vreunui turist care s-o plătească în dolari. „Pedro Juan, nu e altă cale ca să mă pot distra, să beau şi să am ţoale. Bărbatul ăsta al meu e un pămpălău, pe zi ce trece e şi mai şi cu slujba aia de tot rahatul. În casă n-avem niciodată nimic de mâncare. Nimic. Pedro Juan, tu nu vezi cât de slabă sunt?”

Ea s-a bucurat mult când m-a văzut. El nu chiar într-atât. N-aveau bani. O duceau mai rău decât mine. Locuiau într-o cocioabă minusculă, făcută dintr-o tablă pe jumătate putredă, într-un cartier de oameni săraci din afara oraşului. Erau nişte negri frumoşi, înalţi, cam de treizeci şi cinci de ani fiecare. Formau o pereche potrivită, iar noaptea un *voyeur* din cartier dădea târcoale prin curte ca să-i audă cum gem de plăcere.

Nu aveau mai de nici unele: câteva zdrenţe, o masă, nişte scaune, un pat, un aragaz cu kerosen şi o bicicletă. În curte ţineau un purceluş de două-trei luni şi un câine negru, mititel şi slăbuţ, cu urechi enorme şi faţă de descreierat. Asta era tot.

Locul era plăcut. Din curte, dincolo de gard, se întindea un câmp verde, nesfârşit.

Iar în depărtare asfinţitul sângeriu, aproape întunecat. I-am dat bani lui Jorge Luis şi s-a dus la o casă din apropiere să cumpere o sticlă de ţuică de la un tip care avea un alambic clandestin şi o făcea excelentă, din zahăr. În momentul în care a ieşit din casă, tentaţia a fost prea puternică şi niciunul dintre noi n-a mai rezistat. Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat, ne-am adulmecat. Am mângâiat-o, pentru că era aproape dezbrăcată, doar în nişte pantaloni scurţi foarte mulaţi şi un sutien extrem de mic, de la un costum de baie. Era foarte cald şi transpiram. Ne-am aşezat din nou în curte, liniştiţi, iar Jorge Luis s-a întors cu ţuica. Îi mai rămăseseră bani şi cumpărase nişte banane. Hayda le-a prăjit. Am băut toţi trei. Am dansat puţin. S-a terminat sticla şi i-am mai dat nişte bani lui Jorge Luis. A mai adus o sticlă de ţuică şi ţigări. Cât pe-aci să ne surprindă sărutându-ne, iar pe mine frecându-i clitorisul cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Deja mirosea a lichide lacome care mă duceau la disperare.

Am trecut la a doua sticlă. Hayda voia să danseze doar cu mine. O simţeam înfierbântată, iar asta îmi producea o erecţie continuă. Se freca de mine,

simulând indiferenţa. Chestia aia părea că se va termina rău, dar eu nu voiam să mă bat cu Jorge Luis. Dimpotrivă, voiam doar să mă ajute să vând frigiderul şi să câştige şi ei nişte bănuţi.

Dar trupul e slab de înger. Cel puţin al meu e slab de înger şi păcătos. Şi presupun că tuturor li se întâmplă acelaşi lucru cu trupul lor, doar că pe majoritatea îi deranjează să o recunoască şi chiar au inventat conceptele „decenţă” şi „indecenţă”. În schimb, nimeni nu ştie să precizeze unde se află frontierele care-i separă pe „decenţi” de „indecenţi”.

Aşadar am înfierbântat-o pe Hayda, şoptindu-i la ureche: „Putem s-o facem în trei. Nu zici tu că el o are foarte lungă şi că nu ţi-o poate băga în cur? Aşa că, eu prin spate, iar el prin faţă şi o să înnebuneşti de plăcere.” Ea îmi răspunse: „Nu. Nu. Eu aş face-o, dar el e foarte timid şi gelos. O să se termine rău chestia asta. Rămâi în curte. Să nu intri în casă.”

S-a dus după Jorge Luis şi a început să-l mângâie şi să-l sărute până ce l-a aţâţat bine. Au intrat în casă şi imediat am auzit patul scârţâind în timp ce ea murmura atât cât s-o aud şi eu în tăcerea acelei nopţi şi a

câmpului: „Asta e o tortură, iubitule, înfige-mi-o până îmi iese prin spate”, iar apoi gemea şi juisa, şi îl ruga să o muşte, aşa încât am terminat şi eu deodată cu ei. Mă masturbasem în tăcere. Ascultându-i şi punându-mi salivă pe capul măciucii ca să alunece cum trebuie. Mai rămăsese un pahar de ţuică. L-am băut dintr-o înghiţitură. Am intrat în casă şi amândoi dormeau pe pat, goi, beţi, frumoşi, şi respirând uşor. A trebuit să-mi ţin firea ca să nu mă culc şi eu acolo. De la beţie am început să ameţesc: totul se învârtea în jurul meu. Am stins lumina, m-am culcat pe jos, am înşfăcat un pantalon murdar de pe un scaun şi l-am folosit drept pernă. Am adormit imediat, dar m-am trezit câteva ore mai târziu în mijlocul întunericului desăvârşit al acelui câmp, cu ţânţarii, căldura şi umezeala. M-am trezit speriat, cu gura uscată şi o teribilă senzaţie de captivitate, de claustrofobie, în acea cameră minusculă, lipsită de aer. Ca şi cum aş fi stat într-o colivie minusculă, după gratii. Am reuşit să-mi păstrez controlul, spunându-mi: asta mi se întâmplă de multe ori noaptea: mă trezesc speriat, simţind captivitatea, ca un lup. Un lup puternic, cu

ghearele ascuţite şi colţii la pândă, dar care e imobilizat. Cred că m-am rugat ceva timp, dar un vers a lui Rimbaud îmi stăruia în minte şi mă distrăgea de la rugăciune: *Je est un autre. Je est un autre.* În cele din urmă mi-am recăpătat controlul şi am dormit câteva ore. M-am trezit când lumina răsăritului începea să se strecoare prin crăpătura geamului. În penumbră i-am văzut culcaţi, prea frumoşi ca să fie adevărat. Am ieşit fără să fac zgomot. Am luat nişte apă dintr-un cazan din curte. M-am spălat pe faţă, mi-am clătit gura şi am plecat.

În căcat până la gât

Pe atunci eram un bărbat urmărit de nostalgii.

Mereu fusesem aşa şi nu ştiam cum să mă eliberez de melancolie ca să pot trăi liniştit.

Nici acum n-am învăţat cum s-o fac. Şi probabil că niciodată nu voi învăţa. Dar cel puţin ştiu ceva important: îmi este imposibil să mă dezbar de nostalgie pentru că este

imposibil să scap de amintiri. E imposibil să te eliberezi de ceea ce ai iubit.

Toate acestea te vor însoţi mereu. Întotdeauna vei râvni să refaci ce a fost bun în viaţă şi să distrugi amintirea a ceea ce a fost rău. Să ştergi făţărniciile pe care le-ai comis, să destrami amintirea acelora care ţi-au făcut rău, să înlături tristeţile şi perioadele de nefericire.

Aşadar este un lucru profund uman să fii nostalgic, iar singura soluţie este să înveţi să convieţuieşti cu nostalgia. E posibil, spre norocul nostru, ca nostalgia să se poată transforma dintr-un lucru deprimant într-o mică scânteie care să ne împingă spre ceva nou, să ne încredinţeze unei alte iubiri, unui alt oraş, unor alte timpuri, nu mai contează că poate să fie mai rău sau mai bine, oricum va fi altfel. Iar acest lucru îl căutăm toţi zi de zi: să nu ne irosim viaţa în singurătate, să găsim pe cineva, să ne dăruim cât de puţin, să evităm rutina, să ne bucurăm de firimiturile petrecerii.

Eu încă mă aflam în starea aceea. Trăgeam toate aceste concluzii. Nebunia îmi dădea târcoale, iar eu o evitam. Se întâmplaseră prea multe, în prea scurt timp, pentru un singur om, şi am plecat pentru

câteva luni din Havana. Am locuit în alt oraş, făcând afaceri, vânzând un frigider uzat şi alte chestii, în timp ce trăiam cu o fată nebună-nebună, în stare pură, fără niciun fel de alte influenţe – fusese de multe ori băgată la puşcărie şi avea corpul plin de tatuaje. Cel mai mult îmi plăcea acela de pe partea stângă a regiunii inghinale. Era o săgeată care arăta spre sexul ei şi o inscripţie care nu spunea decât: COBOARĂ ŞI BUCURĂ-TE. Pe o fesă scria: SUNT A LUI FELIPE, iar pe cealaltă: NANCY, TE IUBESC. Pe braţul stâng, cu litere mari îi scriseseră: JESUS. Iar pe încheieturile degetelor avea desenate inimioare cu iniţialele câtorva dintre amanţii ei.

Olga de-abia dacă avea douăzeci de ani, dar dusese o viaţă foarte desfrânată, cu multă marijuana, alcool şi sex de toate felurile. Odată fusese bolnavă de sifilis, dar trecuse şi peste asta. Am rezistat o lună cu ea, pentru că era amuzant. Să trăiesc în cămăruţa Olgăi era ca şi cum aş fi trăit într-un film porno. Şi am învăţat. Am învăţat atât de multe în perioada aceea încât într-o zi aş putea scrie fără efort un *Manual de perversităţi.*

M-am întors la Havana, cu suficienţi bani ca să nu fiu nevoit să lucrez o bună bucată de vreme şi m-am întâlnit cu Miriam, care era înfricoşată de-a binelea: „Dispari! El a aflat şi te caută ca să te omoare!” Pe bărbatu-său îl eliberaseră după trei ani. Nu a dus la capăt condamnarea de zece ani. Iar când s-a întors în casa populată de chiriaşi, prietenii lui i-au povestit despre Miriam şi despre mine. Cât pe-aci să o omoare în bătaie. Apoi a făcut rost de un cuţit de măcelar şi a jurat că nu se lasă până ce nu-mi taie ficatul în două.

Negrul era periculos, aşa că mai bine dispăream din cartierul Colón până când îi trecea furia. Dar nu aveam unde să mă duc. M-am dus acasă la Ana Maria. I-am povestit toată tărăşenia, iar ea m-a lăsat să dorm acolo, în apartament, câteva nopţi. În realitate însă, îi întrerupeam aventura cu Beatriz. Le auzeam făcând dragoste în întuneric şi jucându-se cum că Beatriz era masculul şi toată chestia mă excita teribil şi mă masturbam, până ce într-o noapte n-am mai putut să rezist şi m-am dus cu scula făcută băţ până la patul lor, am aprins lumina şi le-am spus: „Scularea, hai să înnebunim de plăcere toţi trei.”

Beatriz se pregătise pentru un asalt de tipul ăsta. A băgat mâna sub pat şi a scos o bucată de cablu electric foarte gros, din acelea care sunt căptuşite cu plumb, şi a sărit la mine ca o fiară: „Asta-i gagica mea, labagiule, du-te s-o fuţi pe mă-ta”. Nu ştiam că o femeie poate fi atât de puternică. M-a lovit cu sălbăticie. Mi-a făcut ferfeniţă buzele şi dinţii, mi-a rupt nasul şi m-a pus la pământ, năucit de loviturile de cablu pe care mi le aplica peste cap. Pe jumătate inconştient ascultam ţipetele Anei Maria, care o ruga să nu mă mai lovească. Apoi m-au stropit pe faţă cu puţină apă rece şi m-au târât până pe palierul blocului. M-au lăsat aruncat acolo şi au închis uşa. Beatriz tot repeta: „Dobitoc şi prost crescut. Nu poţi să fii bună cu nimeni, Ana Maria, cu nimeni.”

Am rămas abandonat acolo un timp. Nu aveam forţe să mă ridic şi mă dureau coastele şi spatele. În cele din urmă, mi-am luat inima în dinţi şi am reuşit să mă ridic în picioare. Dacă Beatriz ar fi apărut iar în uşă şi m-ar fi văzut din nou acolo ar fi început să dea în mine, tară milă. Era mai forţoasă şi mai necioplită decât un camionagiu. Am coborât pe bulevardul Industria şi m-am aşezat pe o bancă în parcul La Fraternidad.

Lumea credea că sunt un beţiv şi mă căutau prin buzunare ca să mă fure. La fiecare jumătate de oră cineva mă percheziţiona, dar eu îmi ascunsesem banii într-o carte, acasă la Ana María.

Când s-a luminat de ziuă m-am dus la spitalul de urgenţă. M-au doftoricit puţin. N-aveam nicio leţcaie şi era prea curând ca să încerc să-mi iau ce-mi aparţinea din apartamentul Anei María. Era mai bine să aştept câteva zile.

Eram îndeajuns de ciomăgit, murdar, nebărbierit şi disperat ca să pot cerşi. M-am dus până la biserica La Caridad de pe strada Salud colţ cu Campanario, m-am aşezat pe treptele de la intrare şi am stat acolo cu înfăţişarea mea flămândă şi neajutorată, întinzând mâna. Nu mi-a servit la nimic. Toate pomenile i le dădeau unei bătrânele care stătea de mult acolo. Avea o icoană cu Sfântul Lazăr şi o cutiuţă din carton cu un mesaj care zicea că făcea acel lucru pentru a îndeplini o făgăduinţă. Când au închis biserica, era noapte deja, aveam doar câteva monede şi o foame exasperantă. Trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore fără să mănânc.

Am cerut ceva de mâncare la câteva case, dar foametea era teribilă. Toată lumea suferea de foame în Havana anului 1994. O negresă bătrână mi-a dat o bucată de yucca şi, privindu-mă în ochi, mi-a spus:

— De ce te afli în starea asta? Tu eşti fiul lui Changó[10].

— Şi al lui Ochún.

— Da, dar Changó e tatăl tău, iar Ochún mama ta. Roagă-te la ei şi cere-le să te ajute. Ei n-o să te părăsească.

— Mulţumesc, bunicuţo.

Am dus-o aşa câteva zile până ce mi-au trecut durerile. Am luat de pe stradă o bucată de fler, am ascuns-o în pantalon, sub cămaşă şi am pornit-o spre casa Anei Mana. Era dimineaţa spre prânz şi îmi făcusem calculele că Beatriz era la slujbă.

Am bătut la uşă şi a răspuns Ana María. Cât pe-aci să-mi trântească uşa în nas, dar am oprit-o cu ajutorul răngii. Am împins uşa şi am intrat. Am dat-o la o parte, a început să urle la mine şi s-a dus fuga să caute un cuţit în chiuveta din bucătărie.

— Ascultă, Ana María, calmează-te. Nu-ţi fac nimic. Am venit doar să iau ce-am lăsat aici şi plec.

---

[10] *Chango* – zeul furtunii în cultura Yoruba, azi foarte extinsă în Cuba şi Brazilia.

— Aici n-ai lăsat nimic. Cară-te! Cară-te! Toţi bărbaţii sunt la fel, întrec măsura. Dacă Beatriz ar fi aici ţi-ar rupe gâtul, labagiule. Cară-te!

Pusesem deja mâna pe carte, am deschis-o, iar acolo străluceau de-ţi luau ochii banii mei. I-am băgat în buzunar şi am plecat. Ea n-a mai scos nicio vorbă, iar eu am încercat să dispar cât mai repede. Dacă ar fi început cu zbieretele ca să pună mâna pe mine că o jefuisem, atunci chiar că aş fi băgat-o pe mânecă.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi cumpăr o sticlă de rom. M-am dus acasă la un amic de unde am cumpărat romul. Era de contrabandă, scump, dar bun. Am destupat sticla şi am început să bem. M-a întrebat de ce arătam atât de jalnic şi i-am povestit câte ceva. Nu prea mult.

— De ce nu te apuci să îngrijeşti de un bătrân, vere? Aici, în coiful străzii, e un bătrân infirm care locuieşte singur. Are cam optzeci de ani şi e un tip dificil şi arţăgos, dar cu răbdare poţi să-l stăpâneşti. I-a murit nevasta acum câteva luni şi o să moară de foame şi de mizerie. Bagă-te şi tu acolo peste el, îl îngrijeşti, îi mai scoţi jegul, îi faci rost de ceva mâncare, iar când o muri îţi

rămâne ţie casa. O să-ţi fie mai bine decât pe stradă.

Am terminat de băut sticla. Am cumpărat încă una, tot de la el, şi m-am dus să-l cunosc pe bătrânul acela. Era un tip dur. Un negru bătrân. Dărâmat, dar nu nimicit. Locuia pe strada San Lazaro numărul 558 şi îşi trecea zilele aşezat tăcut în scaunul lui cu rotile, iţindu-se la uşă, privind circulaţia maşinilor, inspirând funinginea de la benzină şi vânzând pachete de ţigări ceva mai ieftin decât la magazin. Am cumpărat un pachet. L-am desfăcut şi l-am servit, dar n-a acceptat. I-am oferit rom şi nici asta n-a vrut. Eu eram bine dispus. Cu ceva bani în buzunar, o sticlă de rom şi un pachet de ţigări lumea începea să prindă altă culoare. I-am zis asta bătrânului şi ne-am întins la palavre o bună bucată de timp. Eu luasem la bord jumătate de sticlă de rom şi devenisem vorbăreţ şi glumeţ. După vreo oră şi câteva înghiţituri de rom (în cele din urmă a acceptat să bea cu mine), bătrânul mi-a dat o pistă: lucrase în teatru.

— Unde? La teatrul Marti?

— Nu. La Shangai.

— Ah, şi ce făceaţi acolo? Se zice că era un teatru cu femei goale şi chestii din astea.

E adevărat că l-au închis imediat ce a început Revoluţia?

— Da, dar eu nu mai lucram acolo de mult. Eu eram Superman. Mereu eram pus pe afiş doar eu: Superman, unic în lume, doar în acest teatru. Tu ştii cât măsura puia mea bine sculată? Treizeci de centimetri. Eram un fenomen. Aşa mă şi prezentau: Un fenomen al naturii... Superman... treizeci şi cinci de centimetri, doisprezece ţoli, un picior de Superpulă... cu dumneavoastră... Superman!

— Dumneavoastră singur pe scenă?

— Da, eu singur. Intram pe scenă înfăşurat într-o capă de mătase roşu cu albastru. Mă opream în mijlocul scenei în faţa publicului, desfăceam capa şi rămâneam în pielea goală, cu puia bleagă. Mă aşezam pe un scaun şi aparent priveam către public. În realitatea mă uitam la o albă, o blondă pe care mi-o aşezau, în partea superioară a scenei, pe un pat. Femeia aceea mă înnebunea. Se masturba, iar când era deja bine încălzită venea un alb şi începeau să facă de toate. De toate. Era grozav. Dar nimeni nu-i vedea. Era doar pentru mine. Uitându-mă la asta mi se ridica sula, gata să explodeze şi, fără să o

ating deloc, îmi dădeam drumul. Eu aveam douăzeci şi ceva de ani şi ţâşneau din mine jeturi de spermă cu atâta frenezie încât ajungeau până la publicul din primele rânduri şi-i stropeam pe toţi poponarii.

— Şi chestia asta o făceaţi în fiecare noapte?

— În fiecare noapte. Fără să ratez niciuna. Câştigam bani frumoşi, iar când juisam cu acele şiroaie abundente, deschideam gura şi începeam să gem cu ochii daţi peste cap şi mă sculam de pe scaun ca şi cum aş fi fost drogat. Labagii se băteau ca să se scalde în sperma mea, ca şi cum ar fi fost panglici spiralate într-un carnaval, şi îmi aruncau bani pe scenă, dădeau din picioare şi strigau: „Bravo, bravo, Superman!” Acesta era publicul meu, iar eu eram un artist care îi făcea pe spectatori fericiţi. Sâmbetele şi duminicile câştigam mai mult pentru că teatrul se umplea. Ajunsesem să fiu atât de celebru, încât veneau turişti din toată lumea ca să mă vadă.

— Şi de ce aţi abandonat?

— Pentru că aşa e viaţa. Uneori te afli pe val, alteori sub el. Cam pe la treizeci şi doi de ani, jeturile de spermă au început să se

micşoreze, iar la un moment dat ajunsesem să nu mă mai pot concentra, câteodată măciuca mi se blegea ca apoi să mi se scoale din nou. Adeseori nu puteam dormi noaptea. Eram pe jumătate nebun pentru că mulţi ani la rând îmi forţasem creierul. Beam rădăcina vieţii, ginseng; la farmacia chinezească din Zanja îmi preparau un sirop care dădea rezultate, dar mă făcea să fiu nervos. Nimeni nu-şi imagina cât mi-era de greu să-mi câştig pâinea. Eu aveam nevastă. Toată viaţa am fost împreună, cum se zice, din clipa în care eu am venit la Havana până ce ea s-a prăpădit, acum câteva luni. Dar, în anii aceia, niciodată n-am putut să am orgasm cu ea. N-am avut copii. Nevastă-mea nu mi-a văzut sperma doisprezece ani la rând. Era o sfântă. Ea ştia că, dacă ne-am fi futut aşa cum trebuie şi dacă eu mi-aş fi dat drumul, noaptea n-aş mai fi putut să-mi fac numărul în Shangai. Eu trebuia să acumulez toată sperma a douăzeci şi patru de ore pentru spectacolul lui Superman.

— Straşnică disciplină.

— Ori mă ţineam de disciplina asta, ori muream de foame. Nu era uşor să-ţi câştigi haleala pe vremea aia.

— Şi acum e la fel.

— Da, aceluia de se naşte sărac, îi cade doar căcat din cer.

— Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am mai stat la teatru un timp, făcând figuraţie, am montat un număr cu alba aia blondă, iar oamenilor le plăcea. Ne prezentau ca Superpulă şi Blonda de Aur, cei mai voluptuoşi din lume. Dar nu era acelaşi lucru. Apoi m-am mutat la un circ. Am făcut pe clovnul, aveam grijă de lei şi îi susţineam pe umeri pe echilibrişti. Din toate câte puţin. Nevastă-mea era croitoreasă, gătea. Mulţi ani am lucrat amândoi astfel. În fine, viaţa e dată dracului, e o roată.

Am băut toată sticla. M-a lăsat să rămân acolo peste noapte, iar în ziua următoare i-am făcut rost de nişte reviste porno. Superman era un *voyeur* profesionist. Singurul om de pe lume care-şi câştigase pâinea privind cum şi-o trag alţii. Ne căzuserăm bine reciproc şi m-am gândit că revistele l-ar bucura. A început să le răsfoiască.

— De treizeci şi cinci de ani astea sunt interzise. În ţara asta nu mai lipseşte mult şi o să interzică până şi râsul. Mie îmi

plăceau. Îi plăceau şi nevesti-mii. Ne plăcea să ne masturbăm, uitându-ne la albele astea blonde.

— Ea era negresă?

— Da. Dar o negresă foarte fină. Ştia să coasă şi să brodeze şi a lucrat ca bucătăreasă în case de oameni bogaţi. Nu era o negresă oarecare. Dar îmi ţinea isonul. În pat era la fel de nebună ca şi mine.

— Şi nu-ţi mai plac revistele astea, Superman? Păstrează-le, ţi le fac cadou.

— Nu, băiete, nu. La ce bun…? Priveşte.

A ridicat păturica ce-i acoperea cioturile. Nu mai avea nici pulă şi nici coaie. Totul era amputat, până şi extremităţile inferioare. Totul retezat, chiar şi oasele şoldurilor. Nu mai rămăsese nimic. Un tub de cauciuc ieşea din locul în care fusese penisul şi picura încontinuu urină într-o pungă de plastic pe care o purta legată la brâu.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Zahărul mărit. La început mi s-au cangrenat picioarele. Şi treptat au început să mi le amputeze. Până la ouă. Acum chiar că sunt un bărbat fără vână, fără coaie. Ha, ha, ha. Înainte eram un tip cu vână, cu

coaie. Superman din Shangai! Acum sunt vai de capul meu, dar mie să nu-mi spună că n-am fost cineva.

Şi râdea cu poftă. Deloc ironic. Mă înţelegeam bine cu negrul acela dur şi bătrân care ştia să râdă în hohote de el însuşi. Asta e ceea ce-mi doresc: să învăţ să râd în hohote de mine însumi. Oricând, chiar dacă m-ar castra.

Iubiri explozive

Întotdeauna am trăit ca şi cum aş fi fost inepuizabil. Vreau să spun că eu distrug şi refac totul în mod continuu. Niciodată nu m-am gândit că aş putea-o sfârşi fie nebun, fie sinucigaş. Poate datorită obiceiului de a nu cultiva, de a nu păstra, de a nu lua măsuri de prevedere.

Încetul cu încetul, povara îmi apăsa tot mai mult pe umeri. Prea mult moloz şi ruine.

În acest fel, am căpătat năravul de a profita de toţi şi de toate. Un nesuferit simţ pragmatic al vieţii. Nu fac decât să scot foloase. Calculând cât ofer şi cât primesc în schimb. Mă credeam un tip de treabă, dar

deprinderea aceasta care ţine de matematică m-a făcut să mă simt dezolat şi făcut praf. În acel moment, în existenţa mea a apărut o prea frumoasă fată, m-a săgetat cu ochii ei verzi şi mi-a transmis un mesaj telepatic de iubire, iar eu am crezut-o.

Trebuia s-o cred. Când te simţi atât de singur, percepi mai repede un mesaj ca acesta şi îl porţi cu grijă către inimă, îl aşezi acolo, te entuziasmezi şi crezi că totul s-a rezolvat.

Adevărul e că ea nu mi-a dat timp să reacţionez. Îşi făcea apariţia în fiecare zi la locul meu de muncă. Inspecta extinctoarele împotriva incendiilor, şi acolo existau sute de extinctoare. Era o femeie frumoasă, cu o piele măslinie, părul scurt, ochi verzi şi visători, un fund tare şi nişte sâni mari şi frumoşi.

Timp de câteva zile ne-am privit în tăcere, până ce m-am decis. Ea a aşteptat ca o pisică să mă apropii, iar apoi a început să toarcă încet. Am invitat-o în oraş în noaptea aceea. Ne-am dus într-un bar. Am comandat ceva de băut şi aproape fără să scoatem o vorbă ne-am sărutat şi ne-am mângâiat. Îmi aţintisem ochii şi neuronii, toţi neuronii, pe imensele şi splendidele ei

ţâţe de douăzeci de ani. Aveam o erecţie intensă, am plătit şi am plecat împreună.

Eu aveam un locşor comod pe aproape, eram euforic şi lacom. Şi ea la fel. Am început să ne dezbrăcăm în grabă, dar când şi-a scos sutienul, ţâţele îi atârnau peste burtă. Erau mari, fleşcăite şi moi. Două enorme piei atârnând, ca ale unei bătrâne doici.

Mi se părea incredibil ca o femeie atât de atrăgătoare şi atât de tânără să aibă pieptul în halul ăla. Oricum eu am încercat. Dar n-am putut. N-am avut nici măcar urmă de erecţie. Nici măcar un sfert. Ea s-a supărat îngrozitor. Cred că s-a simţit jignită. Ne-am îmbrăcat şi am plecat.

Niciodată după aceea n-a mai acceptat o altă invitaţie din partea mea, dar trebuia să continue să verifice extinctoarele şi treptat ne-am împrietenit. Ne-a luat ani buni până ce să ne împrietenim.

Ancorat în ţinutul nimănui

Mă întorsesem de la Málaga şi duceam o viaţă promiscuă. Málaga a fost pentru mine ca un pumnal înfipt în inimă, dar nu vreau

să vorbesc despre asta. Încă nu pot. Până ce nu vor fi trecut nişte ani, nu pot să vorbesc despre ce s-a întâmplat realmente în Málaga. Pot doar să anticipez că visele sunt o mare porcărie. Noi, oamenii, trebuie să ne extirpăm visele, să coborâm cu picioarele pe pământ şi să spunem: „Futu-i mama ei de treabă, acum da! Stau bine ancorat în pământ! Pot începe să bată rafalele de vânt.” Doar aşa poţi ajunge la capăt fără să faci prea multe valuri, luând doar puţină apă murdară în santină.

Aşadar, duceam o viaţă cât se poate de promiscuă, bând mult rom şi dormind puţin. Dar, de fapt, aceste perioade de promiscuitate nu-mi erau de niciun folos pentru că trebuia să mă ancorez în realitate şi să las la o parte tandreţea şi nevoia de a iubi pe cineva şi toate chestiile astea. Nu. Eu eram împietrit, îmi construiam o platoşă şi ştiam că o femeie mă aştepta în Rio, iar alta în Buenos Aires, plus mulatrele şi negresele din Havana. În fine, eram buimăcit de atâtea femei, după acea lovitură primită în Mediterana.

M-am întins pe pat să dorm la prânz, dar camera mea e la etajul opt. Ultimul etaj cu terasă chiar în faţa mării.

Şi mai sunt şi alte camere pe terasă. Oameni ca şi mine. Sau poate chiar mai săraci şi aproape analfabeţi. În fine, asta e. Când, deodată, două fete ies pe terasă şi încep să strige la nişte negri care se plimbau pe Malecón: „Arată-mi-o, haide, să văd cum o ai. Ai un rahat, asta ai. Ha, ha, ha. Să văd, hai să văd... Ah, o ai scofâlcită. Haide, haide, mai scoate-ţi-o şi arată-mi-o că o să te bage poliţia la pârnaie.”

Au tot strigat aşa, cât le ţinea gura, preţ de o jumătate de oră, de la terasă în stradă. Iar eu nu puteam să dorm. Atunci m-am iţit la fereastra camerei mele şi le-am spus:

— Auziţi, de ce nu coborâţi să le faceţi laba la negrii ăştia? Lăsaţi-mă să dorm, mama voastră!

— Vai, ce delicat. Pedro Juan doarme la prânz. De ce nu cobori tu să le-o iei în mână, chelios de tot căcatul ce eşti, neam de grof.

— Pentru că voi puneţi lumea pe jar. O să vă trag o pulă la amândouă dacă mai continuaţi să mâncaţi căcat. Şi nu mă mai enervaţi, duceţi-vă dracului.

Mi-au mai zis nu ştiu ce, apoi au intrat în camera lor şi au pus o casetă cu muzică salsa. Cred că *Formaţia NG* sau aşa ceva.

Dar bubuind la maximum. Orchestra aproape că dărâma pereţii.

A început să mă doară capul. Din fericire, nu aveam un pistol la îndemână, fiindcă în aceste cazuri instinctele mele criminale se inflamează. M-am sculat din pat, fierbând, îmi bolborosea sângele în vine. Am ieşit din nou pe terasă şi m-am aşezat puţin pe balustradă. Vremea începuse să se schimbe. Aşa e în Caraibe. Totul e albastru şi însorit şi dintr-o dată se înnorează, vântul începe să bată în rafale şi cresc valurile. Şi nu mai e nimic de făcut.

Uneori te poţi trezi cu un uragan peste tine în doar câteva ore. Şi spulberă totul.

Aşadar, ce aveam în faţa ochilor părea a fi un uragan, în mai puţin de o jumătate de oră. Am intrat din nou în bojdeuca mea, iar ceva mai târziu a venit un băieţel cu un mesaj din partea Daliei, vecina de la etajul inferior. Eu m-am bucurat fiindcă în caz că ciclonul mi-ar fi luat pe sus ţiglele de azbociment şi aş fi rămas fără acoperiş, cel puţin nu aş fi fost acolo ca să văd. Şi era lucru mare. Nu e totuna să fii torturat lent sau să ţi se dea una la coaie şi să fii lăsat lat.

Am coborât. Dalia era o babă cu un picior în groapă. Dar nu-şi dădea seama. Locuia la etajul şapte. Voia să-i repar o uşă care era putredă şi fără balamale. Uşa asta dădea într-un balcon dărâmat, un perete fisurat şi cu tencuiala căzută. Am sprijinit uşa cum am putut, dar a început să plouă puternic, în rafale şi intra apa prin toate cotloanele.

— Dalia, dacă o s-o ţină ploaia asta tot aşa, o să ni se dărâme peretele.

— Sfântă Fecioară! Nu spune asta, băiete.

— Chiar dacă n-o s-o spun, tot o să se dărâme. Roagă-te puţin să vedem dacă stă ploaia.

— Ăştia care locuiesc aici sunt nişte scursuri. De asta l-au deteriorat şi acum stă să cadă, făcut bucăţi.

— Dalia, blocul acesta e foarte vechi şi nu-l repară. De asta stă să cadă.

— L-au lăsat să se distrugă. Guvernul a lăsat totul în paragină. Eu pot să vorbesc pentru că mie, în definitiv, n-o să-mi mai facă nimic, sunt prea bătrână. Dar uită-te, băiete, tu care ai călătorit, în niciun loc din lume guvernul nu poate avea grijă de tot. De aia cartierul a ajuns în halul ăsta. Pe

vremea când îi aparţinea cucoanei, blocul era o bijuterie. Îţi făcea plăcere să locuieşti în el. Eu plăteam pe lună nouăzeci de pesos chiria, dar merita, pentru că ea nu te lăsa să repari nimic, nici măcar un robinet. Nimic. Ea se ocupa de toate. Dar aici nu locuiau decât intelectuali, profesori, negustori.

— Erau alte vremuri, Dalia. Nu vă mai gândiţi la asta.

— Trebuie să se întoarcă timpurile alea. Nu se poate la infinit ca totul să fie distrus şi oamenii să nu muncească, să stea cu braţele încrucişate şi să câştige o leafă. Uite, să-ţi arăt ceva. Vino încoace.

M-a dus într-o altă cameră. A deschis dulapul şi a scos câteva rochii, nişte pantofi şi o geantă. Totul nou-nouţ, cumpărat de curând.

— Ce-i cu astea, Dalia?

— Am vândut nişte bijuterii şi nişte bibelouri din porţelan şi mi-am cumpărat toate astea. Ştii de ce? Pentru că n-o să ne petrecem toată viaţa în sărăcia şi foametea asta. E pe sfârşite. Ştiu că e pe sfârşite şi am nevoie de îmbrăcăminte ca să pot ieşi în oraş. Să mă plimb. Deşi nu cred să se mai îndrăgostească vreun bărbat de mine. Sunt

prea bătrână. Dar nimeni nu bagă de seamă, nu e aşa. Nimeni nu ştie.

— Da, Dalia, e posibil. Nu-ţi pierde speranţa.

— Asta zic şi eu. Să nu-mi pierd speranţa.

Am stat aşa de vorbă un timp. Vecinii spuneau că era virgină. Avea optzeci şi trei de ani, dar încă mai credea că-şi va găsi un iubit şi că se va căsători. Mi-a repetat pentru a nu ştiu câta oară poveştile de când era tânără şi se ducea de Crăciun la Miami şi cum îşi cumpăra toate hainele şi pantofii de acolo, din cele mai bune magazine, cum cânta la pian şi broda. Şi tatăl ei, care avea o cramă imensă şi era un catalan cu multă personalitate şi foarte voinic, a murit la o sută patru ani şi niciodată n-a lăsat-o să aibă vreun logodnic, fiindcă cei care îi făceau curte erau săraci, iar bătrânul aştepta să apară unul cu bani.

Vântul şi ploaia s-au înteţit şi mai mult. M-a cărat la mine în cameră şi am adormit. În zorii acelei zile, chiar la răsărit, s-a desprins peretele şi s-a prăbuşit, după paisprezece ore de ploaie şi vânt. Zgomotul asurzitor ajunsese până departe. Blocul părea solid, dar zidul avea multe fisuri. Apa

l-a înmuiat şi l-a dărâmat. Blocul rămăsese, ca acele căsuţe de păpuşi cărora le lipseşte un perete şi înăuntru se văd mobilele şi tot interiorul. Părea ireal. S-a iscat o zarvă cumplită. Pompierii au scos doi morţi de sub dărâmături. Dar ne-au lăsat să locuim în continuare acolo. Spuneau că restul blocului era solid şi nu prezenta niciun pericol.

Camera mea n-a avut probleme pentru că e situată în partea opusă zidului care se dărâmase. În acea după-amiază am coborât la apartamentul Daliei. Era îngrozită. Cu acel zid pierduse jumătate din căsuţa ei. Îi mai rămânea doar bucătăria, baia, o cameră şi uşa de la intrare cu o bucăţică de hol. Dar era impresionant pentru că lângă această uşă se afla prăpastia, iar treizeci de metri mai jos, strada. Era ciudat. Dintr-o dată am avut impresia că mă aflam într-un coşmar. Bătrâna nu putea vorbi. Am lăsat-o aşa înfricoşată, aşezată pe un scaun.

Apoi am uitat de ea. Mi-am continuat viaţa mea năucă. O lună mai târziu mi-au spus că bătrâna murise. O altă babă care locuia vizavi de ea mi-a povestit: „Dalia, practic, s-a omorât. Din momentul în care zidul s-a prăbuşit, n-a mai mâncat şi s-a

retras acolo într-un colţ. S-a lăsat să moară în scaunul acela şi nu se mişca nici măcar ca să bea un pahar cu apă. Eu am încercat s-o ajut în două sau trei rânduri, dar mă dădea afară din casă şi îmi spunea să nu mă bag în viaţa ei.”

Nu i-am dat prea multă importanţă. Bine ar fi să ajung şi eu la optzeci şi trei de ani cu un strop de speranţă. Chiar dacă ar fi vorba doar de speranţa stupidă că am să-mi găsesc o iubită şi am să mă însor, crezând că iubirea e posibilă şi că sărăcia şi foametea sunt trecătoare.

Fiinţe spiritualizate

Mexicanul era un iniţiat în ritualuri ezoterice şi îi plăcea să petreacă perioade lungi de timp în Tepoztlan. După opinia lui, acolo se duceau oameni din toate părţile lumii pentru a se încărca de energie cosmică. „Eu am fost o dată în Tepoztlan şi nu am simţit nimic” i-am spus: „E adevărat. Important nu e să-ţi transmită ceva anume, ci să ştii să primeşti” mi-a răspuns. Apoi mi-a explicat că există trei locuri pe pământ unde ajung aceste emanaţii. Tipul acela

nimerise la Havana direct din Tepoztlan. A venit la mine acasă (vorba vine „casă”, o cameră pe acoperişul unui bloc, cu o baie scârboasă la comun cu alte cincizeci de persoane) ca să-mi aducă o scrisoare de la nişte prieteni din Morelia. Am stat un pic de vorbă. Mi-a spus că nu prea avea bani şi a rămas la mine câteva săptămâni. Mi se părea un om simplu şi nevoiaş. Chiar dacă uneori am bănuit că era fiul vreunor nemernici bogătaşi şi că nu avea nimic mai bun cu ce să-şi omoare timpul.

După-amiezile se aşeza în poziţii de yoga şi medita, iar în timpul zilei citea sau se plimba leneş pe Malecón, în faţa mării. Mânca pâine din secară şi bea ceai din plante, alese de mâna lui de pe versanţii imensului vârf muntos pe care se întinde Tepoztlan. Chiar aşa. E comod să ai un coleg de cameră tânăr, tăcut şi iniţiat în ezoterie, care îşi face singur de mâncare şi nu-ţi complică existenţa. De aceea l-am lăsat să stea acolo atâta timp, să doarmă pe jos pe nişte pături colorate ţesute de indieni. Nu-l deranjau nici măcar gândacii. Când se stingea lumina ieşeau din toate colţurile la plimbare, sprinţari şi bine dispuşi. El spunea că lucru ăsta nu e rău.

Avea o teorie asupra convieţuirii paşnice şi mi-a explicat că, atunci când, meditând, ajungea să se înalţe până la nivelul beta (sau alfa, nu-mi mai amintesc), simţea vibraţiile pozitive ale gângăniilor.

Tipul vorbea puţin. Spunea ceva despre tăcere, concentrare, energie interioară, dar niciodată nu i-am acordat prea multă atenţie pentru că eu nu puteam nici să tac, nici să mă concentrez în meditaţie şi nici să aştept ca energia interioară să-mi rezolve permanenta lipsă de bani şi de mâncare. Pe vremea aceea aveam o mică afacere cu cutii goale de bere. Eu strângeam cutiile din tomberoanele de gunoi din Miramar. Mai ales din cele aflate aproape de ambasade şi birourile străinilor. Uneori, în câte o dimineaţă, reuşeam să strâng chiar două sute de cutii. Le scoteam capacul de deasupra răzuindu-le de pardoseala terasei şi le vindeam la kilogram la chioşcurile de îngheţată. Era o îngheţată băloasă de grepfrut, aproape fără zahăr, dar lumea făcea coadă chiar şi o jumătate de oră şi îmi cumpărau cutiuţele, deoarece chioşcurile de îngheţată nu aveau nici măcar pahare de hârtie, mâncau porcăria aia şi-i mulţumeau lui Dumnezeu că le-a permis să găsească

îngheţata aceea care era o adevărată binecuvântare în Havana anilor ’90. În restul ţării nu se găsea nici apă de băut. Nimic. Foamete lucie, dată dracului. Dar în Havana găseşti mereu o ieşire. Ca de exemplu afacerea cutiilor. Lumea mă privea cu scârbă când căutam prin gunoaie. De câteva ori inspectorii de la Sănătate m-au strâns cu uşa. Ziceau ba că sunt murdare cutiile, ba nu ştiu ce epidemii, chestii din astea. Dar eu nu intru în conflict cu nimeni. Sunt sătul să mă tot cert. Oricum în final primesc şuturi în cur. Nu mă mai ciondănesc. Fac pe handicapatul mintal, pe jumătate mongoloid şi mă lasă în pace. Uneori cred că celui sărac îi convine mai degrabă să fie tâmp decât inteligent. Un pic nătărău şi un pic dur (un om sărac lucid este un potenţial strălucit sinucigaş sau un vechi combatant al revoluţiei mondiale. Sau amândouă în acelaşi timp). Şi să nu ne plângem. Nu ajută la nimic să-ţi plângi de milă ori să-ţi fie milă. Nici de tine şi nici de ceilalţi. Să nu-ţi fie milă de nimeni. E nevoie de antrenament, dar se poate izbuti. După multe şuturi în cur şi la coaie, în cele din urmă reuşeşti să fii mai dur, să iei taurul de

coame şi să lupţi orice-ar fi. Nu ai altă alegere. Se poate trăi altminteri?

Aşa stăteau lucrurile. Eu şi cutiuţele mele, iar mexicanul pe zi ce trecea era tot mai ezoteric. Marea lui grijă era marea. Uneori, noaptea, stăteam puţin împreună pe terasă, iar el îmi repeta că trebuia să învăţ să captez energia de lângă ocean (niciodată nu spunea „mare”, cei de pe continent văd lucrurile în mod disproporţionat). Nu era acelaşi lucru să captezi tot ce era mai bun în univers din înaltul unui munte stâncos ca de pe întinderea vastă, albastră şi domoală a Caraibelor. A plecat câteva zile să stea la plajă. Cred că a închiriat o cameră în Santa Maria. Mi-a spus ca va ţine post un timp şi va medita aşezat pe nisip, într-un colţ retras al plajei. Nu l-am luat în seamă. Am vrut să-l ajut cu un sfat: „Fă ce vrei. Dar o să mori dracului dacă o să continui doar cu pâine şi plante. Mănâncă ceva înainte să pleci. Nu-ţi place orezul cu fasole?” A zâmbit condescendent Mi-a strâns mâna şi a plecat.

S-a întors patru zile mai târziu. Era însoţit de o tânără mulatră simpatică, zâmbitoare şi cu un corp perfect. Mi-a spus că avea şaisprezece ani, dar că făcea zeama bună ca o găină bătrână. S-a ales praful de

ezoterismul mexicanului – gândeam. Şi aşa a fost. Se numea Grace. Iar mai târziu mi-a spus că numele ei era Greis, şi nu Grace, şi mi-a arătat buletinul, pe care nu-l lăsa niciodată din mână, pentru că poliţia le cere negrilor de nenumărate ori pe zi documentul acesta, şi cu atât mai mult dacă par a fi târfe sau cocote masculine.

El adusese o plasă cu două sticle de rom, pachete cu brânză, biscuiţi, ciocolată şi o cutie de şuncă. Nici urmă de tăcere, plante şi pâine de secară.

Grace a căutat la radio muzică salsa, am desfăcut o sticlă de rom, iar o oră mai târziu ne simţeam perfect. Ea dansa cu mine şi avea limba mai slobodă ca de obicei.

— Vai, dacă imbecilul ăsta s-ar însura cu mine şi m-ar scoate de aici – mi-a şoptit la ureche, după ce mi-a cerut să-i tai puţină şuncă şi brânză. Ea nu voia s-o facă. „Să nu creadă el că eu sunt interesată. Dar sunt moartă de foame.”

— Măi, fato, nu mai spune tâmpenii. Cum să te măriţi cu ăsta. Nu vezi că-i tâmpit, că-i pe jumătate cretin?

— Nu ştie nici să facă sex, dar îl învăţ eu. Ce-i mai prost e că are o puţă mică de tot. Nici măcar n-o simt. Dar nu contează.

Mi-a zis deja că vrea să se însoare. E fermecat!

— Ce i-ai făcut, puştoaico?

— L-am înnebunit. L-am regulat în toate poziţiile. Şi sunt nebună după pulă, iubiţel. Când văd o sulă care-mi place îmi pierd minţile. A ăstuia nu-mi place, dar mă fac că nu văd şi-i dau înainte.

Am terminat de băut sticla şi, la propunerea lui Grace, ne-am hotărât să mergem la ea acasă ca s-o cunoaştem pe maică-sa, să o invităm pe una dintre prietenele ei şi să mai cumpărăm băutură şi mâncare pentru noaptea aceea.

Grace locuia aproape. Pe strada Industria. Într-o casă nu foarte mare, plină ochi de chiriaşi. Locuinţa ei era mai mică decât camera mea: o încăpere de trei-patru metri, ticsită de mobile şi păpuşi din ghips agăţate pe pereţi. O scară de lemn ducea la o altă cameră improvizată unde dormeau ea cu maică-sa, o doamnă grasă şi bonomă, care lucra într-o pizzerie şi se purta cu noi ca şi cum am fi fost oameni de vază. Mexicanul n-o lăsa nici să se mişte: o strângea în braţe pe Grace ca o caracatiţă. Mă enervează căcănarii. Dar, în fine, asta e. Dai peste căcănari unde nici nu te aştepţi.

În cele din urmă, Grace a reuşit să se elibereze o clipă din braţele libidinosului ăluia şi s-a cărat în altă cameră a casei. M-a strigat de câteva ori să mă duc la uşă. Prietenele ei se uitau la mine, vorbeau în şoaptă, iar în cele din urmă a trebuit să plec fără să agăţ pe nimeni. Nu sunt atât de urât. Nu ştiu ce mă-sa aveam în după-amiaza aia. Într-un final ne-am luat la revedere de la doamna aia grasă, care îi oferise mexicanului până şi casa: „Puteţi să rămâneţi aici dacă doriţi. Eu mă mut în camera naşă-mii, iar dumneavoastră şi Greis puteţi sta aici comod.” Problema negresei era s-o trimită cum o fi pe Greis în Mexic sau la mama dracului, unde o fi, doar să stea liniştită şi să aştepte dolarii. După ce am plecat noi, în mod cert i-a aprins o lumânare lui Ochún, care se afla într-un colţ, în rochia ei galbenă, cu privirea ei şmecheră, dispusă să ajute oricând cu farmecul şi preacurvia ei.

Când am ieşit din casă, Grace mi-a spus: Caută-ţi un negru dacă vrei să te fuţi, azi nu prea ai noroc de gagici. Tocmai sosea o altă prietenă de-a ei. Una albă, slabă, transpirată leoarcă, îmbrăcată murdar şi cu pielea îmbâcsită şi pătată. Îţi era şi silă.

Grace a vorbit în şoaptă cu ea. S-a uitat la mine şi ne-a zis să o aşteptăm. Se ducea să-şi facă un duş. S-a întors după scurt timp. Cam la fel de murdară. N-avea săpun. Oricum, era de preferat gagica asta jegoasă decât să fac laba toată noaptea, auzindu-i pe Grace şi pe mexican cum şi-o trag de mama focului.

Ne-am dus la Hotelul Deauville. Mexicanul şi Grace au intrat în magazin. Eu şi cu Mercedes i-am aşteptat pe Malecón. Ea era prost dispusă şi am stat doar puţin de vorbă. Mi-a spus că tocmai se întorsese din Diezmero. Fusese acolo ca să ia nişte bani, dar că n-au plătit-o şi a sfârşit prin a se certa la cuţite cu verişoarele ei. „Acum, până ce s-o îndura Dumnezeu, n-am niciun ban pe mine. Şi să nu-mi spui mie că e uşor.” Eu am înţeles mesajul. Dar m-am făcut că nu pricep. Slabă, rea, murdară, duhnind a gâlceavă şi cerşind bani. Ea ar fi trebuit să mă plătească pe mine. În acel moment, ieşiră cei doi porumbei din hotel. Cu două pungi arhipline. Slavă Domnului! Puteam să dau naibii farfuria aia de orez cu fasole şi în fine, chiar dacă era vorba doar de o noapte, urma să mănânc ceva decent.

Am ajuns la mine în cameră. Am pus muzică, am desfăcut sticlele de rom, iar mexicanul a zis că o să facă omletă cu şuncă. Dar nu voia ca Grace să-l lase singur. Ea a fugit o clipă şi a venit ca să ne înveselească. S-a apropiat de mine şi mi-a spus: „Mercedes e ciufută azi, fiindcă s-a certat cu nişte rude şi s-a sculat cu fundu-n sus. Dar dă-i rom, că ea când ia ceva la bord şi-o trage cu oricine. Nu-i pasă dacă e negru, boşorog sau grăsan. N-are importanţă. Când e beată e ca o căţea în călduri”

— Auzi, nu mă enerva. Eu nu sunt nici negru, nici boşorog şi nici grăsan. Ce-ai?

— Dar eşti un maţe-fripte... Nu face pe grozavul, păpuşel, ca să şi-o tragă vreuna cu tine trebuie să fie oarbă. Ja, ja, ja.

— Hai, mişcă-ţi curul de-aici, putoare ce eşti. Hai, du-te la tâmpitul tău.

— Putoare, putoare, dar o să trăiesc eu bine mersi în Mexic... iar tu nu... chinezoiule.

Ultima chestie mi-a spus-o în glumă, dar dorindu-şi să fie adevărat.

Mercedes era pe terasă, privind în stradă. Aproape că se înserase. I-am dus ceva de băut. Apoi i-am dat o farfurie cu

omletă, brânză şi pâine. Am încercat să-i vorbesc, să dansez cu ea. După o oră băuse deja nu ştiu câte pahare de rom, mâncase din toate şi era la fel de încăpăţânată ca un măgar. Nu voia să vorbească, nici să danseze, nici să mă lase s-o ating. Între timp, Grace îl încălzise deja pe mexican şi acum îl regula în patul meu. Eu, ca să nu pierd timpul, am rămas în cameră şi m-am masturbat. După cât rom aveau la bord şi printre ţipetele şi gemetele false ale lui Grace, nici nu m-au băgat în seamă. M-am întors pe terasă lângă Mercedes. Acum chiar că eram dus. Eram şi mai întărâtat de laba pe care mi-o făcusem, iar romul mă excită de fiecare dată. M-am apropiat de ea ca s-o încălzesc un pic. Părul îi mirosea a jeg, dar nu mă interesa. Problema mea era să găsesc o gaură. Îmi era totuna pe cine regulam: pe ea, pe Grace sau pe mexican. Sau pe toţi trei.

— Merci, hai înăuntru. Grace şi mexicanul şi-o trag deja. Nu i-ai auzit?

— Ba da, i-am auzit. Treaba lor. Lasă-i să şi-o tragă.

— Păpuşico, tu nu te exciţi niciodată? Hai, hai să intrăm, i-am spus, lipindu-mă de

fundul ei, ca să-mi simtă măciuca făcută băţ.

— Nu, nu. Dă-te la o parte, că n-am chef de tine.

În timp ce spunea asta, m-a împins.

— Ascultă, de o oră mă tot ţin după tine. Ce vrei?

— Să mă laşi în pace şi să pleci de aici.

— Nu, nu. Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da, cum vrei să te fac să înţelegi? Cară-te şi lasă-mă în pace.

— Dar ca să mănânci şi să bei o sticlă de rom nu mi-ai spus să mă car, boarfa dracului!

— Ah, boarfa eşti tu! Toate astea sunt din partea mexicanului. Astea nu le-ai plătit tu, în pizda mă-tii.

— Dar te afli la mine în casă. Futu-te-n cur pe mă-ta.

Şi chiar acolo i-am trosnit două palme.

— Haide, cară-te! Şterge-o de aici, că te iau la şuturi şi-ţi tai gâtul!

A încercat să mă lovească la rândul ei. Eu am pocnit-o şi mai tare. Iar în mijlocul scandalului s-au ivit şi alţi vecini de pe terasă, iar mexicanul şi Grace au apărut şi ei, aproape dezbrăcaţi. Grace încerca s-o apere pe Mercedes, am îmbrâncit-o şi a

căzut pe jos, ţipând. Mexicanul s-a năpustit peste mine, zicând ceva despre demnitatea nevesti-sii. A încercat să mă lovească, dar a luat şi el câţiva pumni. Vecinii mă susţineau: „Pocneşte-l, Pedro Juan i-ai făcut pe toţi KO! Pocneşte-l!” Lumea se distra, dar eu eram scos din minţi. Le-am înşfăcat pe Mercedes şi pe Grace şi le-am târât până la scară. Le-am scos în brânci.

— Duceţi-vă să curvăsăriţi în puia calului!

Din urmă venea mexicanul trăgându-şi pantalonii. Am încercat să-l opresc.

— Auzi, băi, lasă-te de ştoarfele astea şi stai cuminte – i-am zis.

— Eşti lipsit de demnitate, Pedro Juan. Eşti un ratat. Dar o să te coste atacul acesta.

— Băiete, nici nu ştii în ce te-ai amestecat. Curvele astea or să te bage la apă. Astea-s gunoi.

— O să-ţi pară rău de ce ai făcut. O să-ţi pară rău!

Şi a plecat. Eu am intrat în camera mea. Am încuiat uşa ca să plece lumea care era încă pe terasă şi m-am aşezat să beau rom şi să fumez. După o jumătate de oră au sunat la uşă. Mexicanul şi doi poliţişti. Tipul

venea să-şi strângă lucrurile. A luat până şi un ou care rămăsese de la omletă şi o sticlă cu două degete de rom pe fund. Când a terminat de strâns, poliţiştii mi-au spus să-i urmez. Sectoristul voia să vorbească cu mine.

În biroul sectoristului, mexicanul, cu limba împleticindu-i-se de la rom, m-a acuzat că aş fi fost „provocator de epidemii sociale”, din cauza cutiilor mele de bere şi „contrarevoluţionar”.

— Argumentaţi cele imputate, domnule, i-a spus poliţistul.

— Cutiile le strânge din tomberoane, apoi le vinde pentru alimente. Acesta este un delict grav împotriva cetăţenilor. Şi este contrarevoluţionar pentru că mi-a povestit că aici viaţa e grea şi e foamete mare.

— Atât?

— Da.

— Bine. În ceea ce priveşte cutiile, asta ţine de Sănătate. Nu de noi. Iar cât priveşte contrarevoluţia, e adevărat că aici viaţa e grea şi foametea mare. De câte zile sunteţi la noi în ţară, ce aţi făcut tot acest timp şi la ce hotel sunteţi cazat?

— Sunt de trei săptămâni aici şi locuiesc, sau locuiam, ca invitat la el în

casă. Fac turism. Dar omul acesta e un contrarevoluţionar şi atentează la sănătatea poporului. O să-l lăsaţi să plece?

— O să vedem ce ne spune el. Dumneavoastră ne puteţi explica cele întâmplate?

I-am povestit cu lux de amănunte. I-a ordonat mexicanului să iasă. Mi-a spus că Grace şi Mercedes „sunt nişte nebune, mereu se bagă în câte o încurcătură”. Tipul s-a relaxat. Am stat de vorbă încă ceva timp.

— Mexicanul acesta mi se pare cam poponar. Nu ştiu, mi se pare ciudat. Ai făcut bine, vere. Cum să bea şi să mănânce, iar apoi să se certe ca să şi-o tragă cu alt bărbat? Eu aş fi făcut la fel. Dacă eram eu le rupeam oasele. Hai, pleacă. Şi nu te mai încurca cu oameni certăreţi. Vezi-ţi de treaba ta cu cutiuţele.

Nu i-am mai văzut de atunci. Au trecut trei ani, iar eu tot de afacerea cu cutiuţe mă ocup. Îmi merge bine.

Solitar, rezistând

Martica era pe jumătate isterică. De mult timp nu mai avusese niciun orgasm cu mine şi pe zi ce trecea devenea mai îndobitocită. Nici nu mai venea în vizită. Nu i-am căzut niciodată cu tronc, dar oricum am trecut pe la ea. De câteva zile n-o mai văzusem, iar singurătatea, mai ales singurătatea sexuală, mă face să fiu lacom. M-a primit cu răceală şi am simţit că sosise momentul să ne despărţim, însă doar ce-o vedeam şi mi se scula. Am profitat că era singură, mi-am scos-o şi i-am arătat-o. M-am gândit că poate se excită. Eu am un mădular splendid, gros, închis la culoare, de şase ţoii, cu un cap roze, care zvâcneşte mereu şi mult păr negru. Adevărul e că îmi plac sula mea, coaiele şi flocii. Măciuca, formată din muşchi, pofticioasă, puternică. Dar nu. S-a isterizat din nou.

— Ascunde-ţi-o, Pedro Juan! Dacă vine fetiţa, ce mă fac? Hai, nu fi obraznic! Bagă-ţi-o în pantaloni.

Am insistat. M-am apropiat cu sula în mână. Dar ea s-a dat la o parte. Părea cuminţenia întruchipată, iar cu mâinile a făcut un gest ca să mă calmeze.

— Te rog, Pedro Juan, calmează-te. Ştiu că-ţi place mult de mine, dar mie nu-mi

place de tine. Relaxează-te. Bagă-ţi asta la loc şi pleacă, nu mă mai căuta.

— Martica, hai să stăm de vorbă. Asta se poate rezolva, i-am spus, trimiţând înapoi în întuneric mădularul şi trăgând fermoarul.

— Nu. Nu se poate rezolva. Las-o moale cu mine. Mie nu-mi plac bărbaţii, Pedro Juan! Vrei să ţi-o spun p-aia dreaptă? Nu-mi-plac-bărbaţii-fir-ar-al-dracului-nu-mi-plac-bărbaţii! Hai, du-te-n mă-ta şi nu mă mai fute la cap! Mi-e silă de puli.

Eram dezolat. Eu o ştiam, dar am prostul obicei de a face pe mortu-n păpuşoi când îmi convine să nu bag ceva în seamă. Până ce acest ceva mă izbeşte în cap şi mă striveşte. Am izbutit totuşi să întreb:

— Eşti cu cineva?

— Da. Sunt c-o fată. Care îmi place la nebunie. Doar c-o sărut şi am orgasm. Îi ating un picior şi am trei orgasme, ca o căţea. Nu-mi plac pulile! Când făceam sex cu tine, trebuia să mă gândesc la o femeie. Hai, fă-mi plăcerea şi pleacă, lasă-mă-n pace!

— Bine, la revedere.

— Nu. Nu „la revedere”. Adio. Nu vreau să te mai văd vreodată.

Am plecat de la ea fără vreo ţintă anume. Îmi povestise totul. Dar exact acelaşi lucru li se întâmplă multor femei şi nu sfârşesc prin a fi lesbiene. Ea trăia într-un orăşel din Villa Clara. Tatăl ei vitreg a abuzat de ea mult timp. Încerca s-o violeze în mod continuu. Maică-sa se făcea că nu vede şi o acuza pe ea că îl provoacă. Căminul ei se transformase într-un infern. S-a căsătorit la şaisprezece ani ca să scape de acolo, dar a căzut din lac în puţ.

Era virgină în noaptea nunţii, iar bărbatul ei se transformase într-un lup hain. Era un tip grosolan şi viril de douăzeci şi şase de ani, care a regulat-o ore întregi fără pic de milă şi de dragoste. A posedat-o prin toate locurile posibile. Când a văzut-o că sângerează prin fund şi prin vagin, a devenit încă şi mai sălbatic. Ea plângea de durere şi umilinţă, iar el bea rom, cu puia sculată, necruţător.

Umilinţa a fost şi mai mare pentru că maică-sa îi dăduse instrucţiuni cum să-i fie pe plac bărbatului, iar ea le-a urmat ad-litteram. O dată ajunşi în camera de hotel, ea s-a încuiat în baie. Şi-a făcut toaleta. S-a parfumat şi s-a machiat. Şi-a pus un mic neglijeu roşu, iar când a ieşit, timidă şi

jenată, tipul a început să râdă în hohote: „Parc-ai fi juma' curvă, juma' bulangioaică. De ce ţi-ai pus căcatul ăsta pe tine?" Era beat. Şi a profitat că era beat ca să-şi bată joc de ea. I-a rupt tot ce avea pe ea, râzând şi spunându-i porcării. Şi a început orgia infernului.

Ea a născut o fetiţă nouă luni mai târziu după acea noapte, iar el nu făcea decât să reguleze toate femeile din cartier. Tot ce prindea. Cea mai mare plăcere era să le posede pe cele măritate. S-a transformat într-un perfect *latin lover,* cu lanţ de aur la gât, brăţară de argint şi aur la mâna dreaptă, cămaşă, pantaloni asortaţi şi pantofi albi. Bărbatul frumos şi seducător, amantul tropical perfect. Imbecil ca un taur de prăsilă. Două fete din cartier, îndrăgostite nebuneşte de el, au păstrat sarcinile. Şi a avut încă doi copii. Martica l-a suportat cu chiu cu vai doi ani. N-a mai putut. A divorţat, a luat fata şi a şters-o la Havana, la o mătuşă bătrână care locuia singură şi acrită de viaţă. Bătrâna era ca acidul. Prea corosivă ca s-o poţi suporta timp îndelungat. Martica era deja pe punctul de a capitula şi de a se întoarce în orăşelul ei de tot rahatul când baba murise

de un infarct impresionant. Slavă Domnului! Cu acea moarte a început Martica să renască.

M-am îndreptat spre camera mea de pe terasă. Din centrul Havanei. E un loc minunat. Ce-i nasol acolo sunt vecinii şi baia comună. Baia cea mai scârboasă din lume, folosită în comun de cincizeci de vecini, care se înmulţesc, pentru că majoritatea sunt din Orient. Trăiesc în ciorchine la Havana, fugind de mizerie. În Guantanamo, dacă cineva intră în poliţie, imediat reuşeşte să-l transfere la Havana (în Havana nimeni nu vrea să fie poliţist) şi-şi trage după el toată familia. Şi le convine să locuiască toţi într-o cameră de patru pe patru. Nu ştiu cum. Dar reuşesc. Iar în baie căcatul ajunge până la tavan. În baia asta se cacă, se pişă şi-şi fac baie în fiecare zi nu mai puţin de două sute de persoane. Mereu e coadă. Chiar dacă te căci pe tine trebuie să stai la coadă. Mulţi dintre locatari, printre care eu însumi, nu stăm la coadă niciodată: îmi fac nevoile într-o bucată de hârtie şi arunc ghemotocul cu căcat pe terasa blocului de vizavi, care e mai jos ca înălţime. Sau pe stradă. Ce mai contează.

Un dezastru! Dar asta e. Uneori te afli în picaj şi trebuie să te obişnuieşti.

M-am aşezat în pat, cam deprimat. Aproape că se înnoptase şi se aşternuse liniştea. Pe un raft păstram câteva amintiri: pietre, scoici, scrumiere, monede, miniaturi din lut şi o pereche de cătuşe pentru picioare cum purtau sclavii. Le găsisem îngropate în pământ pe o plantaţie cu trestie de zahăr din Matanzas. Lanţul din fier forjat care strânsese glezna unui negru adus din Africa. Un nefericit tăietor de trestie de zahăr. Nimeni nu va şti vreodată ce viaţă mizeră a dus şi cât a suferit sub bici pe acea imensă plantaţie de trestie de zahăr din Matanzas. Am presimţit ceva. Nu aveam chef de companii inoportune. M-a trecut un fior. Mi-am turnat puţin alcool în cap ca să-mi limpezesc minţile. Am înşfăcat cătuşele, am ieşit pe terasă şi le-am azvârlit cât mai departe cu putinţă. Am încercat să mă înseninez cu şi mai mult alcool.

Acum chiar că rămăsesem singur. Aerul din jurul meu s-a rarefiat. Îmi era greu să-mi accept singurătatea. Îmi era greu să învăţ să-mi fiu de ajuns mie însumi. Credeam în continuare că era imposibil sau că era inuman. „Individul este o fiinţă

socială” îmi spuseseră în repetate rânduri. Asta, adăugată căldurii tropicale, sângelui latin, genialului aluat metis din care sunt făcut, toate astea conspirau împotriva mea, ca o reţea, făcându-mă incapabil să rezist singurătăţii. Asta era problema şi în acelaşi timp provocarea pe care viaţa mi-o lansa: să învăţ să trăiesc şi să mă bucur înăuntrul meu. Iar chestiunea aceasta nu e chiar aşa de simplă: indienii, chinezii, toţi cei care aparţin unei culturi milenare, şi-au dedicat parte din viaţă pentru a dezvolta teorii filosofice şi tehnici de viaţă interioară. Chiar şi aşa şi tot se sinucid în fiecare an câteva mii, striviţi de propria lor singurătate. Şi asta nu înseamnă că ai ales să trăieşti singur. Ci că treptat rămâi singur.

Şi nu există nicio soluţie. Trebuie să rezişti. Ajungi la această imensă întindere deşertică şi nu ştii ce mama dracului e de făcut. De cele mai multe ori crezi că cel mai bine e să fugi. În altă ţară, în alt oraş, în alt loc. Dar tot prins în cursă te afli. Alteori crezi că cel mai bine e să nu te gândeşti prea mult la tine însuţi şi la nenorocita ta de singurătate, care devine şi mai tăioasă când eşti izolat şi cufundat în tăcere. În fine, trebuie să te pui în mişcare. Şi să ieşi

din casă. Să cauţi un prieten sau o muiere care să-ţi ofere o partidă de sex. Nu ştiu. Să cauţi pe cineva, ca să nu fii singur, pentru că doar ştii că, atunci când eşti singur, romul şi marijuana te deprimă şi mai tare. Poate că o partidă de sex ar prinde bine. Iar dacă nu, măcar un prieten.

M-am gândit la toate astea şi într-o clipă am sărit în picioare şi am început să râd. În hohote. Un zâmbet, nu neapărat necesar şi poate absurd, este oricum un tonifiant. Întotdeauna dă rezultate. Şi dacă reuşesc să păstrez zâmbetul acesta câteva minute şi să râd pe faţă şi în sinea mea e şi mai bine. „Plec”, m-am gândit. Şi am plecat. Să caut un prieten.

Am coborât scările. Blocul e din 1936, iar în anii lui de glorie imita coloşii aceia din Boston ori Philadelphia cu faţada ca de sediu de bancă, construcţii solide şi eficiente. În realitate păstrează doar faţada, iar turiştii se minunează şi fac poze, apare până şi în reviste, fotografiat mai ales în zilele cu furtună. Am văzut fotografii uimitoare, cu marea furioasă săltând peste Malecón, cu lumina aceea gri-albastră a cicloanelor, iar blocul stropit de apă, dar rezistent şi vechi. Un castel maiestuos şi

splendid în mijlocul uraganului. Dar pe dinăuntru stă să cadă şi e un labirint incredibil de bucăţi de scară fără balustradă, întuneric, miroase a rânced, a gândaci şi a rahat proaspăt. Camere încropite pe holuri, furând din spaţiu, certurile şi scandalurile negrilor. Am ajuns pe trotuar, iar acolo în faţă încă mai puteai vedea un afiş învechit şi aproape ininteligibil: „O revoluţie fără pericol nu e o revoluţie. Iar un revoluţionar fără capacitatea de a-şi asuma riscurile e nedemn.” Fraza nu era semnată. Dar după cum arăta, părea a fi a lui Fidel sau a lui Râul. În colţ se afla un panou recent, enorm. Cu litere mari, în culori strălucitoare, scria: „Cuba, o ţară de bărbaţi impunători.” într-un colţ, un atlet negru sărea peste cerul albastru. Era de neînţeles.

Voiam să mă duc acasă la Hugo. Nu-l mai văzusem demult. Am mers puţin pe jos, am luat un autobuz, apoi altul. În fine, am ajuns la Hugo, în Cerro. Trăia izolat de când ieşise la pensie. Cu ani în urmă fusese tehnician la televiziune şi un prieten pe cinste. Eram colegi de serviciu. Apoi eu am plecat şi nu l-am mai văzut. Când l-am reîntâlnit era bolnav, înnebunise. Îi

aplicaseră şocuri electrice şi îl ţineau sedat cu nenumărate tranchilizante, pe care i le administrau de mai multe ori pe zi.

Un tip extrem de lucid. Dar obsedat. Iar amestecul acesta este ucigător. Avea chipul şi ochii răvăşiţi de şocurile electrice. Pleoapele îi erau căzute. Mi-a povestit din nou istoria cu şeful de atelier care îi făcuse viaţa imposibilă din momentul în care a aflat că toată familia lui se afla în Miami. Îl urmărea ca să-l prindă pentru orice violare a regulamentului. Tipul acela îi spunea mereu şi fără niciun motiv aparent: „Acesta este un centru de revoluţionari, aici nu putem să ţinem viermi.” Hugo avea coşmaruri cu tipul ăla, până ce într-o zi nu a mai rezistat la una dintre provocările lui şi a sărit la el cu o şurubelniţă. I-a scos un ochi şi l-a rănit grav. L-au băgat într-o carceră strâmtă cu doi borfaşi negri şi n-a suportat. A înnebunit. A urlat zile întregi, făcând spume la gură, până ce l-au dus la ospiciu şi i-au aplicat primele şocuri electrice. Şapte ani a stat închis, cu tratament de şocuri electrice.

În fine, Hugo nu putea să bea rom, iar eu aveam nevoie să trag ceva la măsea. În plus, l-a apucat bâzdâcul povestindu-mi

istoria lui. Mereu era la fel, de fiecare dată când îl vizitam. A fumat douăzeci de ţigări într-o oră. Am plecat. Ce puteam să fac? Să plec şi să-l las în pace. Avea destule pe cap. Mi-am jurat că n-am să mai trec pe acolo.

Mi-era foame şi n-aveam niciun ban, la douăsprezece noaptea în Havana anului 1994. Era puţină lume pe stradă. Am mers pe jos fără să mă grăbesc. Mai bine mă duceam să mă culc. Trebuia să dorm. O bucată din Malecón era cufundată în întuneric. Stinseseră becurile de pe bulevard. Acolo, pe zid, două femei se sărutau cu disperare. Se sărutau cu limba şi nici că le păsa de altceva. Le-am privit puţin din penumbra locului în care mă aflam, dar nu m-am oprit. O fi azi Ziua Gay? Mi-am continuat drumul. La doar cinci metri depărtare, un negru le privea şi se masturba. Negrul se afla în faţa mării şi stătea cu spatele la trecători, dar îşi mişca cu frenezie mâna stângă. Iar la câţiva metri mai departe, o femeie albă frumuşică, destul de acceptabilă, îl vrăjea pe negru şi ardea de dorinţă. Aşezată pe zid, se tot apropia de el în mici salturi. Urmau să plece împreună şi să juiseze amândoi după ce ea va fi terminat manevra de agaţament.

Nu m-au excitat toate astea. Rezistam. Trebuie să învăţ să supravieţuiesc. Trebuie să asimilez loviturile şi să-mi revin rapid după fiecare pumn încasat, altminteri, după ce numără până la zece, ăştia mă declară KO. Altminteri mă dau afară din ring.

Într-o bună zi, m-am trezit epuizat

De dimineaţă apăru pe stradă o femeie înjunghiată. Era o mulatră superbă, înaltă, cu o fustă neagră foarte scurtă, bluză şi sutien albe, îmbibate de sânge. Stătea întinsă pe trotuar într-o baltă de sânge. Lumea spunea că-şi înşela bărbatul cu alţii. Până ce, la un moment dat, omul n-a mai suportat şi-a făcut-o bucăţi. După dâra de sânge, se vedea că a sărit la ea plin de ură. Avea pe chip o expresie teribilă de durere, iar buzele şi nasul zdrenţuite de lovituri, deformate, cu sânge coagulat.

Este doar o crimă pasională. Ca oriunde în lume. Dar aici nu se publică în ziare, pentru că de treizeci şi cinci de ani nu le convine să se vorbească în presă despre nimic neplăcut ori îngrijorător. Totul

trebuie să fie perfect, într-o societate-model nu pot avea loc crime şi nici lucruri urâte.

Dar adevărul e că lucrurile astea trebuie să se ştie. Dacă nu ai toată informaţia, nu poţi să gândeşti, nici să iei decizii, nici să-ţi dai cu părerea. Te transformi într-un imbecil capabil să înghită orice.

De aceea eram eu atât de decepţionat de jurnalism şi am început să scriu nişte povestiri greu de digerat. În vremuri atât de sfâşietoare nu se poate scrie cu delicateţe. Într-un loc lipsit de graţie este imposibil să compui texte rafinate. Scriu ca să înţep puţin şi ca să-i oblig pe alţii să simtă cum pute căcatul. Trebuie să-ţi lipeşti nasul de podea şi să miroşi rahatul. Astfel îi terorizez pe cei laşi şi-i fut la cap pe cei care vor să ne pună botniţă nouă, celor care putem vorbi.

Nu mai puteam să păstrez tăcerea, scriind tâmpenii şi aşteptând să fiu lăudat. Jocul avea reguli prea stricte. Se putea spune numai „da”. Şi n-avea rost.

Am dat totul naibii şi am început să scriu poveşti fără veşminte. Povestirile mele puteau să iasă în curul goi în mijlocul străzii şi să strige. Libertate, libertate, libertate!

Am stat o oră pe terasă uitându-mă la poliţişti şi la lumea care se strângea în jurul cadavrului. Locuiesc pe un acoperiş, la patruzeci de metri deasupra străzii, dar vecina mi-a împrumutat un binoclu şi am stat acolo, în prima linie, cu imaginaţia bolnăvicioasă şi avidă de sânge ca şi a celorlalţi, dar cu o panoramă privilegiată. Mulţi dintre cei care căscau gura jucaseră barbut în noaptea aceea. Jucaseră pe numărul 50, care înseamnă poliţie, cum au hotărât ei. 67 e lovitură de cuţit. 63, criminal. 84, sânge şi 12, femeie rea.

Apoi am recitit ceea ce Babel i-a povestit lui Konstantin Pustovsky despre arta scrisului său. De mult nu mai citesc confesiunile scriitorilor. Mi-au pricinuit mult rău. M-au făcut să cred că există forme şi tehnici. Nu există nimic. Fiecare scriitor se construieşte pe el însuşi aşa cum poate. De unul singur. Fără să asculte de nimeni. Iar lucrul acesta este sfâşietor, dar nu există alt mijloc. Totuşi, ceea ce spune Babei nu-i rău.

În fine, eram epuizat de atâta muncă şi aveam nevoie de puţin aer proaspăt. M-am dus să stau câteva zile la mama. Ea locuieşte într-un oraş din apropierea

Havanei. Acolo pot să-mi încarc bateriile şi să mă întorc apoi pe terasa mea. La urma urmelor, sunt un tip norocos.

Am ajuns pe la prânz acasă la mama, dar ea era pe afară. Vânzând câte ceva, muncind cu afacerile ei ca să supravieţuiască. Pensia ei de şaizeci de pesos este o bătaie de joc pentru o femeie în vârstă de şaizeci şi opt de ani. Din fericire încă e în putere (uneori) şi poate să umble. Îşi menţine spiritul optimist. Eu o ajut cu ceva bani. Când am. În fine, am mâncat şi m-am aşezat în salonul pentru fumat. Îmi place să mă duc la mama, ca să nu fac nimic. Doar mă fâţâi pe acolo şi stau de vorbă cu prietenii, care îmi spun: „Nu te mai văd pe la televizor şi nici nu mai citesc nimic de tine prin reviste, ce se întâmplă?”, iar eu le răspund: „Nu se întâmplă nimic.” Asta-i chestia. Nu se întâmplă nimic.

Asta făceam. Stăteam acolo relaxat, cu o ceaşcă de cafea, fumând, când a venit Estrella. Femeia asta e ca o piază rea. E femeia cea mai certăreaţă, vulgară, necioplită pe care am cunoscut-o. Adevărul e că am cunoscut şi altele certăreţe, vulgare, necioplite şi bandite, dar cu stil. Iar asta le salvează. Estrella e pocită, pe

jumătate nebună, cam isterică şi poate că un pic jigodie. În fine, nu ştiu cum reuşeşte, dar n-are pic de stil. E măritată cu un unchi de-al meu care locuieşte la ţară. A intrat ca o furtună, fără să salute, fără să mă privească, şi-a aruncat geanta pe masa din sufragerie, şi-a pus un pahar cu apă şi m-a întrebat unde-i mama.

— Nu e.

— Mereu se fâţâie pe drumuri. Baba asta n-are stare. O să pună mâna pe ea poliţia că se bagă cu ăia de pe piaţa neagră. Vinde până şi ace.

— Şi tu ce veşti bune mai ai?

— Bună, niciuna. Totul e un prăpăd. Tu crezi că se poate întâmpla ceva bun în mizeria asta?

— Atunci să te ia naiba, Estrella!

— Vai, băiete, dacă eşti prost dispus nu plăti oalele sparte cu mine.

— Nu sunt prost dispus, în pizda mă-sii.

Sigur că eram prost dispus. Mă scotea din sărite muierea aia imbecilă, care se plângea tot timpul, spunea idioţenii şi făcea pe nebuna.

— Eu sunt nervoasă.

— Tu eşti mereu nervoasă. Ia-ţi nişte pastile.

— Ştii, Luisito a dat-o afară ieri pe nevastă-sa. A prins-o punându-i coame cu un vecin, cu Roque. Tu ştii ce înseamnă asta? Un bărbat care ne e vecin dintotdeauna. A îmbrobodit-o pe fată, spunându-i c-o să-i cumpere casă. Nu mai poţi să ai încredere în nimeni. Mie îmi era dragă. Are doar cincisprezece ani, dar e foarte muncitoare, mă ajuta mult la treburile casei şi părea fată bună.

— Bine, bucură-te. În dimineaţa asta un negru de la mine din cartier a înjunghiat-o pe nevastă-sa tot din pricina asta. Femeia îl înşela, iar acum omul ăla e la închisoare. O să-i dea cel puţin douăzeci de ani. Aşa că bucură-te că Luisito doar a dat-o afară.

— Da, crezi? E adevărat. Doar de şase luni trăiau împreună. Dar ne era dragă şi ne e dor de ea.

— Şi cum s-a întâmplat? Luisito a pândit-o şi a prins-o cu tipul ăla?

— Da. Luisito avea o bănuială şi i-a spus că se duce în sat şi de acolo o s-o ia pe malul mării ca să adune raci, şi să nu-l aştepte că de-abia în zori se va întoarce. Dar s-a întors chiar în după-amiaza aceea şi a prins-o. O soră a lui Roque le punea casa la dispoziţie ca să se distreze. Dar Luisito n-

a bătut-o, nici vorbă de asta. A înşfăcat-o de braţ, a dus-o acasă, i-a dat hainele legate într-un prosop şi i-a zis: „Cară-te!” Fata plângea şi-i spunea că se înşală, că nu era ce-şi imagina el. Toate astea s-au petrecut în faţa mea. Eu nu înţelegeam nimic şi am început să ţip şi să mă bag între ei. Uite, am tot braţul plin de vânătăi, fiindcă Luisito mă dădea la o parte, iar eu continuam şi o luam de la capăt. Habar n-aveam ce se întâmplase. După ce a dus-o până la şosea şi s-a întors, mi-a povestit cele întâmplate. El s-a purtat cum trebuie, Pedro Juan, s-a purtat bine, nu-i aşa? Eu, în locul lui, i-aş fi snopit în bătaie pe amândoi. Şi pe ea, şi pe ăla. Amândoi sunt nişte jigodii. Dar Luisito e mărinimos. Eu, în locul lui, aş fi dat-o afară în brânci, fără ţoale, fără nimic. Oricum, hainele alea tot el i le-a cumpărat. Ea a venit la noi acum şase luni cu ce avea pe ea şi cu nişte papuci rupţi, cu picioarele pline de noroi. Dar eu nu-mi fac griji. Luisito are orez şi dolari, pentru că el cultivă pământul şi apoi vinde. Aşa încât are de mâncare, are bani şi asta vor femeile. S-a terminat cu iubirea! Haleală şi bani pentru *shopping*. Peste două zile îşi găseşte alta.

— Bine, Estrella, aşa e lumea. Nu le mai pune la inimă şi calmează-te. Mă duc la baie. Ia loc, că mama trebuie să sosească.

M-am dus la baie. Îmi place să mă cac comod, încet. Unde locuiesc eu nu pot s-o fac. Avem o baie în comun toţi vecinii de pe terasă şi e o tragedie pentru că mereu se trezeşte câte cineva, care face pe el, să-ţi bată la uşă şi să-ţi strige să te grăbeşti şi să ieşi odată. Aşa că mi-am luat o revistă ca să mă cac şi să citesc în linişte. Dar Estrella e hipercinetică şi a venit după mine. Eu mă căcam, iar ea vorbea cu mine prin uşă.

— Zilele astea a fost cald aici. Îţi aduci aminte de Tacito, acela din sat, care locuia lângă mătuşa Siomara?

— Da, Estrella, îmi amintesc.

— Păi, ştii că a otrăvit-o pe maică-sa.

— Pe maică-sa?

— Da, pe maică-sa. O babă de optzeci şi patru de ani, care nu făcea decât să se încaiere şi să se certe cu toată lumea.

— Cum a omorât-o?

— I-a pus acid de nu ştiu care în paharul cu lapte. Se zice că baba doar a luat o înghiţitură şi a început să ţipe că o ardea în burtă şi a murit imediat, scoţând spume pe gură.

— Şi cum l-au prins?

— A fost nasol, pentru că laptele care rămăsese în pahar l-au dat la un purcel pe care-l aveau în curte şi care a murit la fel, guiţând şi cu spume la gură. Nu ştiu cum de-a aflat poliţia. Cred că l-a turnat vreun vecin. Chestia e că au dezgropat-o pe bătrână după două zile, i-au făcut autopsia şi au găsit aceeaşi otravă ca la purceluş. Îi pusese cât să poată omorî un cal! Şi deja oamenii spun că el a fost acela care l-a omorât pe socru-său acum zece ani, ca să ia moştenirea de treizeci de mii de pesos. Ăsta o să putrezească în puşcărie. Şi nu e chiar tânăr. Tacito trebuie că are mai mult de şaizeci de ani.

M-am şters la fund şi am tras apa. Am ieşit din baie şi am plecat. Mă enervase Estrella şi nu mai voiam s-o aud, cu vocea ei stridentă, cum mânca căcat ca o nebună.

Trebuia să strâng nişte frunze de mătură sălbatică pentru o slujbă în casă. Aveam nevoie să-mi fac o slujbă în camera mea de pe terasă fiindcă în ultimul timp de două ori simţisem o undă de parfum de femeie. Ca şi cum răsuflarea acelui spirit ar fi trecut pe lângă mine. Iar lucrul acesta îmi

face rău. Nu e bine să-ţi dea târcoale spiritele întunecate.

În fine, am plecat. La ieşirea din oraş, pe câmp, locuieşte o familie de negri, prieteni de-ai mei. Raysa şi Carlos. Eu şi ea am avut o lungă aventură erotică. Periodic, se reaprinde. Dar de când s-a măritat suntem mai cuminţi. E o negresă frumoasă şi dulce. Când am ajuns la ei, radioul era pus la maximum. Crainica repeta încontinuu: „Libertate, dragoste, speranţă. Despre Cuba se pot spune trei lucruri: libertate, dragoste, speranţă.” Şpicheriţa avea o voce plăcută şi delicată.

Raysa era singură. A stins radioul ca să putem vorbi.

— Fă o cafea. Mă duc să culeg nişte mătură sălbatică şi mă întorc imediat.

— Vai, Pedro, dar n-am cafea. În casa asta nici măcar ruşine n-avem. Mătură sălbatică găseşti, da. Acolo, în spate. Culege câtă vrei.

Am strâns o legătură de iarbă din aia şi am pus-o într-un colţ.

— O să-ţi faci descântece în casă?

— Da. O vecină care e vrăjitoare o să le facă. Zice că ea o să cureţe de rele şi

camera mea, şi pe a ei, fiindcă sunt lipite una de alta.

— Şi eu şi Carlos trebuie să mergem la o vrăjitoare. Dar împreună. Să vedem dacă o să-i spună ce-i cu el, ca să plece, să se hotărască odată şi să mă lase să-mi trăiesc viaţa.

— Nu te înţeleg.

— Pedrito, bărbatul ăsta pe zi ce trece e mai nărod şi bea din ce în ce mai mult. Acum îl apucă plânsul când se îmbată. Şi e atât de gelos pe mine, că nu mă lasă să trăiesc. Eu cred că e poponar. Acum câteva zile eram în vizită la Caridad, o veche prietenă, şi vine un vecin. Stăm de vorbă o vreme, iar el îi spune lui Caridad: „Lasă-mă singur cu fata asta că trebuie să-i spun ceva”. Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta şi credeam că voia ceva... ştii tu... să mă cucerească. Dar nici vorbă. Îmi zise: „Nu-mi răspunde. Eu am să-ţi spun ceea ce văd pentru că trebuie să ştii, iar pe mine m-au adus aici ca să ţi-o spun. Tu trăieşti într-o casă întunecată, mică şi sărmană, aproape fără aer, unde o să curgă sânge. Bărbatul tău e un negru care vorbeşte foarte puţin, îi place să bea ţuică proastă şi să asculte muzica dată tare. Dar acesta nu-i bărbatul

tău. Îl văd pe soţul tău culcându-se cu alt bărbat, îmbrăţişaţi, dezbrăcaţi şi dormind, însă lucrul ăsta n-o să te afecteze. Bărbatul tău e alb, cărunt, cu aceleaşi gusturi ca şi tine. E romantic, tandru şi îi place să bea rom amestecat cu vin şi să asculte muzica dată încet. Omul acesta a fost la un medium şi te caută, pentru că mediumul i te-a descris pe tine. Voi o să vă întâlniţi dacă o să vă căutaţi. Dar n-o să fie uşor. El, de fiecare dată când are vreo aventură cu o negresă, crede că te-a găsit, dar nu e aşa. Şi continuă să te caute. Ai grijă cu soţul tău, pentru că nu vrea să renunţe la tine. El ştie că destinul lui este altul, dar nu vrea să-l accepte. Tu o să pleci. Te văd ieşind din casă cu o valiză şi călcând în sânge. Pe jos e mult sânge, dar nu e al tău. Ai grijă. Trebuie să aprinzi o lumânare pentru Sfânta Barbara în fiecare sâmbătă la răsăritul soarelui.”

— Mamă doamne, Raysa, să rămâi trăsnit şi alta nu.

— Mie mi-e frică! De fiecare dată când îmi aduc aminte, mi se face pielea găină.

— Bine, atunci părăseşte-l pe Carlos. Pleacă la timp, fiindcă chestia asta o să se termine rău.

— Da, pentru că nu mai pot. Am o amică în Varadero, care-i curvă de lux. Iese cu străinii ei, are haine, parfumuri, de toate. Eu n-am nici măcar săpun.

— De fiecare dată când vin aici îmi spui acelaşi lucru, şi după aia nu faci nimic. Tu îl învinovăţeşti pe el că nu-i bun de nimic, dar şi tu eşti la fel. Şi-ţi trec zilele, una după alta şi continui să suferi de foame.

— Acum chiar că plec la Varadero. Chiar dacă doar pentru cincisprezece zile. Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fac rost de ceva ţoale şi dolari şi să mă distrez puţin. Să fac de toate. Nu-mi pasă dacă trebuie să fac pe lesbiana sau să mi-o trag cu patru ţipi deodată şi să mă îmbăt în fiecare noapte. Vreau să mă distrez!

— Câţi ani ai, Raysa?

— Treizeci şi şase.

— Şi încă mai aştepţi ca să te distrezi?

— Încă, până când?

— Şi de ce nu-l laşi pe Carlos?

— N-am unde să mă duc. Şi în afară de asta, în pat e extraordinar. Are o sulă lungă şi groasă care îmi ajunge până în gât. Şi cu asta mă înnebuneşte. Pedrito, ăsta chiar şi dacă ejaculează tot are sula ţeapănă ca o măciucă. Mă place tare mult!

— Dar nu-ţi convine prin spate. Mereu mi-ai spus că o are atât de mare că nu poţi să ţi-o bagi în cur.

— Da, aşa e. Încetişor, da, pot să mi-o bag. Cu vaselină. El şi-o unge cu vaselină şi mi-o înfige până la capăt. Asta e pacostea. Că-mi place.

Şi am tot vorbit din astea. Amândoi voiam să ne excităm. Ea îmi povestea cum o făcea cu Carlos, iar mie mi se sculase deja. Când n-am mai rezistat, mi-am scos-o şi am început să mă masturbez încet.

— Pedrito, eşti nebun? Dacă se întoarce Carlos de la lucru? E pe punctul de a sosi.

— Cu atât mai bine. Poate că-i place mădularul meu şi mi-l suge, că tu nu vrei nici să-l atingi. Zi-mi mai departe chestia cu oglinda.

Dacă venea Carlos şi ne prindea, ne făcea praf şi se ducea totul dracului. Am ejaculat imediat. Eram plin de spermă pentru că de câteva zile eram singur. Am vrut ca ea s-o soarbă, dar n-a fost chip. În fine, am lansat trei jeturi lungi pe masă. Detest să-mi risipesc în aşa fel sămânţa. Ea a curăţat imediat. Şi ne-am aşezat din nou. A dat iar drumul la radio. A încercat să reia conversaţia, dar eu nu puteam să fiu atent

la nimic. Voiam doar să mă culc cu ea, şi dacă ar fi venit Carlos, să-l dau afară orice ar fi fost. Dar nu. Un bărbat de patruzeci şi patru de ani nu-şi permite să mai facă nebunii. Mi-am luat legătura de mătură sălbatică şi am plecat. În definitiv, eu doar voiam să mă odinesc puţin şi să nu-mi mai complic viaţa.

Viaţa pe terasă

Trăiam acum ceva mai bine. Reuşisem să fac rost de o cameră pe o terasă în comun cu doar doi vecini. Şi a trebuit să las baltă afacerea cu cutiile de bere. Era concurenţă mare şi trebuia să mă lupt ca un câine printre gunoaiele din Miramar. Uneori nu făceam rost într-o dimineaţă nici măcar de douăzeci de cutii goale. Acum mă ocupam cu alt *business* şi-mi mergea mai bine.

Camera era curată, avea un aragaz cu kerosen, baie separată, şi mult aer. În faţa mării, la al nouălea etaj dintr-un bloc de lângă Malecón. Vecinii nu erau răi: o familie de bătrâni, care se certau mereu şi un

cântăreţ de bolerouri împreună cu nevastă-sa.

Pe tipul ăsta îl cunoscusem cu cincisprezece ani în urmă. Pe atunci avea o formaţie de muzicieni şi era tânăr. Armandito Villalon şi Los Cometas. Compuneau melodii pe care lumea le fredona. Câteva dintre ele erau catalogate ca „hit-ul de cartier al săptămânii” la posturile de radio unde lucram. Apoi Armandito a devenit avid de bani. A dizolvat grupul şi a început să cânte el singur, cu *background*, în trei cluburi în fiecare noapte. Câştiga mulţi bani repetând aceleaşi bolerouri. Până ce şi-a stricat vocea, iar ulcerul de stomac s-a transformat în cancer de la atâta rom şi atâtea ţigări. A făcut un infarct şi a slăbit, era flămând şi zbârcit. În ţară începuse criza anilor ’90, iar omul acesta, după toate câte le avea, a mai intrat încă într-un bucluc: a devenit membru al unui grup de apărare a drepturilor omului. L-au strâns cu uşa. Una-două, sub orice pretext, îl băgau câteva zile la puşcărie la un loc cu borfaşii.

Ne-am reîntâlnit. Eram noul lui vecin şi l-am salutat ca pe timpuri, când eu lucram la radio, iar el îşi înregistra cântecele. Dar l-

am găsit caustic, otrăvit de viaţă, obsedat de libertate şi de drepturile omului. Şi suferind de foame. Lucra doar în clubul Salem, de luni până vineri. Salem e o bombă în centrul Havanei. Într-o noapte am trecut pe acolo, voiam să trag ceva la măsea şi să ascult bolerourile lui Armandito. N-am mai intrat pentru că în uşa zăbrelită stătea un negru gras, primitiv ca o gorilă, care deschidea şi închidea lacătul după fiecare nou-venit. Nu mi-a plăcut chestia aia. Nu pot să mă simt închis ca un puşcăriaş, într-un club scârbos, unde îţi vând un rom prost la preţul unui lingou de aur. Negrul îmi spuse că astfel ţineau sub control orice fel de scandal până ce sosea poliţia. „Dacă e vreun scandal, le pun lacătul şi de aici nu iese nimeni până când n-am eu chef”, îmi spuse imbecilul acela cu faţa lui de handicapat.

În ziua următoare am comentat cu Armandito cele întâmplate, iar asta a prilejuit un nou discurs despre drepturile omului. „Da, s-a pierdut ideea de demnitate. Ţara asta e o închisoare şi au reuşit să inoculeze o schemă represivă în capul tuturor. Soluţia oricărei probleme presupune regulamente, zăbrele, bariere,

disciplină, control. Este insuportabil, Pedro Juan. K Eu i-am spus doar atât: „O să-ţi pierzi minţile, moşule. Eu nu pot să-mi duc crucea mea, crezi că rezolv ceva dacă mă iau de politicienii care oricum sunt nişte jigodii şi orice le-ai zice fac tot ce vor ei. Aşa se întâmplă peste tot. Politica reprezintă arta de a înşela la scară mare”, iar el mi-a răspuns înfuriat: „D-aia am ajuns în halul ăsta. Din cauza acestui pesimism şi al acestui conformism. Trebuie să-i înfruntăm şi să-i denunţăm. Trebuie să luptăm şi să spunem adevărul.”

Tipul şfichiuia ca un bici, dar era terminat. Spunea mereu acelaşi lucru. Dacă o ţinea tot aşa, urma să sfârşească la balamuc cu şocuri electrice.

Pe terasă creştea pui de găină şi doi porci. Erau obsedaţi de animalele alea. El şi nevastă-sa. Îşi petreceau ore întregi sprijinindu-se-n coate pe cuşcă, privind hipnotizaţi animalele şi dându-le coji. De când începuse criza în 1990, multă lume creştea pui şi porci în curte, pe terasă, în baie. În felul acesta aveau ceva de mâncare. Nevasta ăstuia lucra într-o cantină muncitorească şi făcea rost de resturi de mâncare ca să dea la animale. Şi ea era

slabă şi făcută praf. După ce că făcuse infarct şi avea cancer, Armandito mai şi divorţase. Le-a lăsat apartamentul nevestisii şi celor doi copii şi a venit să locuiască în camera asta de pe terasă, cu mulatra. Pe atunci ea era foarte frumoasă. O femeie înaltă, splendidă, cu farmecul acela vesel şi poznaş pe care îl au mulatrele. Acum nu mai avea nimic din toate astea. Era ramolită, prea slabă, chiar dacă uneori o mai apucau năbădăile şi i se mai aprindeau călcâiele.

Bătrânii din camera cealaltă aveau şi ei o porumbărie şi o crescătorie de pui. Pe porumbei îi vindeau pentru vrăji. Bătrânul era vrăjitor. Şi nu vorbea. Era un om ursuz. Mereu se certa cu baba. N-am ştiut niciodată nimic despre ei. Aproape că nici nu salutau. Asta e. Te urăsc fiindcă eşti alb. În fine, OK, n-am ştiut niciodată mare lucru despre ei, şi nici nu simţeam nevoia.

Acolo n-am avut probleme cât timp a fost frig şi vânt puternic dinspre mare. În aprilie, când s-a făcut cald şi nu bătea nicio adiere, a început să pută a rahat şi au apărut roiurile de ţânţari. Era insuportabil. Nici moşii şi nici Armandito nu spălau cu apă curtea aceea de păsări. În fine, uneori o

făceau. Din când în când aruncau puţină apă. Aveam probleme cu apa şi trebuia să cari cu găleţile de la cisterna care se afla în subsolul blocului. Nouă etaje pe scări, că lift nu era. La cinci-şase zile, cisterna acumula doar puţin mai multă apă şi atunci o pompau în rezervor şi o obţineam mai uşor, de la robinet.

Aşa că terasa se transformă într-un loc mizerabil, cu roiuri de ţânţari care te înţepau zi şi noapte. Cu greu se putea dormi.

N-am fost niciodată un obsedat al mirosurilor plăcute. Nici măcar în momentul acesta nu reuşesc să-mi amintesc parfumul vreunei femei. Nu-mi plac mirosurile astea. Sau nu mă interesează. În schimb, n-am uitat niciodată mirosul de căcat proaspăt pe care îl exala un băiat muşcat de rechini în Golful Mexic. Era pescar de ton. Ieşise la pescuit şi lucra în pupa vasului, scoţând unul după altul acei minunaţi peşti argintii. La un moment dat a căzut în apă. Trei rechini enormi înotau împreună cu bancul de bonită[11]. Din două muşcături i-au sfârtecat măruntaiele şi i-au smuls un picior. L-am tras din apă repede,

[11] Pelamys/Sarda.

încă în viaţă, cu ochii scoşi din orbite de spaimă, pentru că totul se întâmplase în mai puţin de un minut.

A murit imediat, pierzându-şi tot sângele, fără să poată vorbi şi fără să înţeleagă ce anume i se întâmplase. Timp de luni de zile fuseserăm camarazi la pupa acelui vas, dar nu-mi pot aminti nici chipul, şi nici numele lui. Îmi amintesc doar extrem de clar putoarea de căcat pe care o exala băiatul acela, cu burta sfâşiată şi împrăştiind din maţe excremente pe toată puntea vasului.

Am mai simţit şi alte mirosuri teribile în viaţa mea, dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Ajunge.

Mirosul de rahat de pui de găină şi de porci începu să atragă şi mai mulţi gândaci. Mereu a fost plin de gândaci, dar acum erau şi mai mulţi. Şi şobolani: nişte dihănii enorme care urcau din subsolul blocului, aproape patruzeci de metri. Urcau pe jgheaburi, fugeau repede până la cuşti ca să mănânce cojile şi resturile, şi apoi fugeau şi îşi dădeau drumul în jos, pe jgheab.

Am astupat jgheaburile cu pietre. Într-o zi, un şobolan a sărit din closet şi a fugit, străbătând camera, direct pe terasă.

Extrem de repede. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Mi se părea imposibil ca acest animal să fi putut urca prin tubul plin de rahat şi să fi pătruns prin garnitura de etanşare a rezervorului de apă de la closet.

M-am enervat. Era prea mult. M-am dus să vorbesc cu Armandito şi cu bătrânii. Nicio soluţie. Nu renunţau la animalele alea de pe terasă nici dacă ne-ar fi invadat şobolanii şi ne-ar fi muşcat până ce ne-ar fi dat ei afară pe noi. Pe bucata mea de terasă puteam să fac ce voiam, dar nu aveam niciun drept să le cer lor ceva anume. Şi mi-au prezentat o tăietură din ziar cu legea teraselor. Am încercat să nu ridic tonul. Dar nu m-am putut abţine. În cele din urmă i-am dat dracului.

Era august şi căldura devenise de nesuportat. Mă scosese din sărite discuţia aceea şi mă gândeam să otrăvesc toate animalele. Am căutat cele două seminţe de stricnină pe care le păstram înfăşurate într-o bucată de hârtie. Le culesesem din grădina botanică din Cienfuegos, de la poalele unui arbore de stricnină. Probabil un anumit instinct criminal ghemuit în mine mă făcuse să le păstrez atâţia ani. Mă gândeam cum aş fi putut să mă apropii

noaptea de cuşti şi să pun otrava amestecată în puţin orez. Dar îşi vor da seama. Mai bine să mai aştept un timp şi să le omor lent. Dar dacă mâncând pe urmă animalele moarte ar fi dat şi ei ortu' popii? La naiba, deja construiam un roman poliţist. Căldura, umezeala, roiurile de ţânţari care mă muşcau, putoarea de căcat. Iar eu tot nu ştiam cum dracu' să otrăvesc animalele alea. Am luat cei patru dolari pe care-i mai aveam şi am pornit spre bulevardul San Rafael, ca să încerc să-i schimb. Poate că apărea vreun ţăran şi-l trăgeam pe sfoară vânzându-i cu şaizeci de pesos. Scăzuse cursul de la o sută douăzeci de pesos la cincizeci în doar o lună. Guvernul voia să controleze criza strângând toţi banii: pesos şi dolari. Mie mi se părea că era şi mai multă sărăcie şi foamete, dar ei păstrau toţi banii în tezaurul statului.

Mergând pe strada Galiano, aproape ajuns pe bulevardul San Rafael, un şmecher trecu pe lângă mine ca o săgeată, iar după el venea un ţărănoi cu un cuţit în mână, strigând: „Pune mâna pe el! Pune mâna pe el!" Eu n-am pus mâna pe nimeni. Ţăranul trecu în fugă pe lângă mine. Se pare că îi

vânduse bani falşi, iar când şi-a dat seama, şmecherul era deja departe.

Mi-a spus mai apoi că ţăranul l-a prins şi i-a înfipt un pumnal în umăr, iar în plus a primit şi câteva scatoalce de la un poliţist. Trucul e bun, dar lumea deja îl ştie, e greu să mai strecori banii falşi: se lipeşte o copie xerox făcută după o bancnotă de cinci sau douăzeci, în partea de sus, lângă cifra unu, care e imprimată pe fiecare colţ. Dacă te uiţi repede, îl strecori cu uşurinţă, mai ales într-un loc întunecat şi dacă pui degetul mare peste figura lui Washington. Trebuie să cauţi un tip care se grăbeşte să schimbe şi mai ales să fii sprinten şi să dispari repede de la locul faptei.

Am ajuns până pe bulevardul San Rafael şi am stat pe acolo cam două ore, dar n-a apărut niciun cumpărător. Era multă lume care voia să vândă... şi doar câţiva ţărani. Ăştia sunt ăia de au bani. Se îmbogăţesc pe seama foametei. E o nouă epocă. Dintr-o dată e nevoie de bani. Ca întotdeauna. Banii nimicesc totul. Treizeci şi cinci de ani tot construind omul nou. Şi s-a ales praful. Acum trebuie să-l schimbăm pe ăsta nou. Şi cât mai repede. Nu e bine să rămâi cu mult în urmă.

Recăpătându-mi credinţa

Toată viaţa am trăit cu sufletul la gură. Acum aveam nevoie de odihnă. Să rămân singur. Într-un loc retras de lume. Şi să mă gândesc. Nu ştiu la ce.

Dar presimţeam că trebuie să fac o pauză ca să reflectez puţin. Poate ca să privesc înăuntrul meu. Şi să mă uit înapoi. Chiar dacă după aceea totul va continua la fel, ca la nebuni. Eu îl invidiam pe Swami Nirmalananda, care îmi trimite cărţile lui din India şi care nu face nimic. Nimic altceva decât să mediteze şi să inspire parfumul de mirodenii arse de pe dealurile din Karnataka, printre copaci şi animale sălbatice.

Dar e greu să spui „Stop” dacă în fiecare zi eşti confruntat cu toate tentaţiile posibile. Azi mi-a sosit un plic de la Paris. Le Peintre Nato mă invită vara următoare în Boissise Le Roi la nişte *happenings: Art and Absence of Clothes*. Nebunul acesta nu-şi imaginează că n-am bani nici măcar pentru o cutie de nescafé. Şi mă îngrijorează starea asta de veşnică oboseală de care sufăr de câteva

luni. Nu ştiu dacă e anemie ori SIDA. Alteori cred că este vorba de depresie şi de tristeţe, iar eu îmi continui lupta împotriva fricii. A lupta, vorba vine. Eu singur nu pot lupta împotriva fricii, în schimb mă rog noaptea şi mereu îi cer lui Dumnezeu să-mi izbăvească inima de frică, să-mi mântuiască mintea de lipsa de claritate. Frica şi lipsa de claritate mă paralizează. Iar Dumnezeu mă ajută cât poate şi-mi dă mici semne.

Mulţi ani am stat departe de această lume invizibilă şi paralelă. La treisprezece ani am făcut praf dintr-un şut un crucifix pe care mama îl fixase pe perete, deasupra patului meu. I-am ars una cu toată furia. La orele de catehism, ei voiau ca eu să cred, fără să mă îndoiesc nicio clipă, în Sfânta Treime, în Adam şi Eva. Ah, nu! Am comparat totul cu Darwin. Un cutremur m-a zguduit pe dinăuntru. Şi imediat a început invazia de manuale ruseşti de marxism şi şcolile serale de instruire revoluţionară. Apoi m-au luat la armată (în cazul meu au fost patru ani şi jumătate, mereu am avut parte de căcat, m-a mânjit din plin căcatul).

Unitatea mea militară se afla în Rancho Boyeros şi în fiecare an noi, recruţii, vedeam pelerinajul din 16 decembrie, care

se făcea la templul el Rincón. Se duceau să-i ceară ceva sau să-i mulţumească Sfântului Lazăr. De-a lungul bulevardului, pe mai mulţi kilometri, mii şi mii de oameni târau lanţuri, pietre, bare, cruci de lemn. Erau îmbrăcaţi în saci de iută. Sau mergeau târându-se în genunchi, şi-şi făceau pielea zdrenţe. Alţii inventau felurite alte torturi. Noi ne distram, fără să înţelegem nimic. Ne simţeam superiori şi foarte diferiţi de lumea aceea extaziată şi de spectacolul obsesiv pe care îl dădea.

Mulţi au trăit asta. Aveam cu toţii o credinţă puternică. Apoi ni s-a spus: „Ah, chestia asta e un căcat, iar pe cel care va susţine contrariul o să-l dăm la o parte şi poate c-o să încaseze şi un cap în gură.” Asta era: ori erai cu noi, ori împotriva noastră. Şi decide-te repede! Mereu se întâmplă aşa în viaţă: o decizie rapidă te poate face să câştigi sau să pierzi. Dacă nu te decizi, eşti un idiot, te dau la o parte şi te mai şi scuipă fiindcă eşti un mediocru şi un omuleţ gri. Şi nimănui nu-i convine să fie socotit un omuleţ gri.

Prin urmare, ani de zile am trăit astfel. Triumfător. Cu adevărul într-o mână şi cu steagul roşu în cealaltă. Apoi s-a produs

crahul, iar în câţiva ani totul s-a transformat în apă şi sare. Dar nu poţi să te menţii la suprafaţă mereu. Ori găseşti ceva de care să te agăţi, ori te duci la fund. Iar culmea e că acum se ştie că până şi şeful guvernului îşi are războinicii lui, garda personală şi zece ghicitori prin jur care au grijă de el. Să-i ia dracu'.

În fine, în vremea aceea aproape totul începuse să-mi meargă prost. Stătusem prea mult timp fără să am de ce să mă agăţ, rezistând în faţa furtunii. Dacă n-ai de ce să te prinzi, iar uraganul suflă din ce în ce mai puternic, în mod cert te va lua pe sus, te va arunca pe undeva şi vei fi făcut ţăndări. Atunci, din simplă curiozitate, m-am dus la o vrăjitoare-medium, cu sânge de africană. Nu mă aşteptam la nimic făcând asta. Dar femeia a stat patruzeci şi cinci de minute, spunându-mi lucruri adevărate, unul după altul şi descriindu-mi persoane, cu numele lor propriu cu tot. Mi-a spus cu exactitate prin ce treceam şi care era soluţia. Aşa că am făcut-o. Şi iată-mă. N-am s-o povestesc. Chestiunea asta mă priveşte numai pe mine. Dar mi-am recuperat credinţa şi chiar şi acum, din când în când, mă mai duc pe la El Rincón.

Oricum, nu-mi prea place să mă duc acolo cu toţi negustorii de fetişuri şi cu toţi credulii care se fâţâie pe acolo, şi cu omul acela care are grijă de altar, care le porunceşte celor mai înfocate credincioase să-şi coboare braţele (noi bărbaţii ne rugăm în linişte, în schimb femeile sunt diferite, îşi ridică braţele, oftează şi spun rugăciuni murmurând). Omul acela nu respectă pe nimeni. El vrea doar să fie ordine. Iar eu sunt sătul până-n gât să aud vorbindu-se mereu de ordine, disciplină, seriozitate **şi** sacrificiu. Doar n-am făcut nimic toată viaţa decât să fiu ordonat, disciplinat, serios şi să mă sacrific.

În fine, uneori mă duc şi mă rog un pic. Iar când ies de acolo dau peste ăia de la leprozerie, iar apoi peste cei de la sanatoriul bolnavilor de SIDA, care se ascund după arborii de mango şi aguacate.

Nici nu ştiu de ce am povestit toate astea. Poate fiindcă mă simt puţin melancolic, gândindu-mă la destinul lui José Montalvo, din San Antonio, Texas. Ultima lui scrisoare o am din 1991. Avea deja cancer şi făcea un tratament naturist. Chimioterapia nu-l ajuta cu nimic. Îmi scria cu multă afecţiune şi continua să lucreze ca

asistent social pentru cei lipsiţi de casă, în inima Aztlanului, să scrie versuri şi să se lupte cu vechitura aia de casă pe care o cumpărase şi cu băieţelul lui de trei ani: „Toate se întâmplă la vremea lor, cândva vei putea să-ţi publici povestirile. Nu te lăsa”, mi-a scris atunci. Asta era acum trei ani. Nu ştiu dacă o fi murit. Eu eram dezorientat, mi-era tare frică şi nu m-am preocupat de Montalvo şi de cancerul lui americănesc. El îşi lua la revedere atunci, iar eu nu i-am spus adio.

Azi i-am recitit scrisorile şi cărţile. Asta e. Ca un pendul. Vine şi pleacă. Uneori recitesc însemnări făcute cu ani în urmă şi simt că tot acest timp s-a repercutat asupra mea: am rămas şi mai singur. Toţi rămânem din ce în ce mai singuri. Femeile pe care le-am iubit s-au pierdut pe drum. La fel şi locurile în care am fost fericit. Copiii care s-au îndepărtat de mine. La fel şi prietenii. Toate câte le are omul şi pe care apoi le pierde. Şi chiar am vrut să le păstrez, dar chiar şi aşa tot le-am aruncat pe fereastră. Şi mă surprind scriind ca şi cum aş fi ajuns deja la capătul zilelor. Iar Dumnezeu nu mă ajută să-mi limpezesc pe de-a-ntregul sufletul şi să accept totul aşa cum este.

Eu, vidanjorul

„Gordon” străbătea Caraibele încet, de la sud-est la nord-vest. Nu se grăbea. De patru zile uraganul tot avansa, lăsând urme pe unde trecea: două mii de morţi în Haiti, trei sute în Santo Domingo. Marea furioasă se năpustea peste Malecón. Vântul pulveriza tot salitrul peste blocurile vechi şi ruinate. Eu n-aveam nimic de făcut. Cel puţin nimic urgent. Pe termen lung mereu există expectative, speranţe, există viitorul, totul va fi mai bine. Dumnezeu ne va ajuta. Dar toate astea se proiectează pe termen lung. Acum, pentru moment, nimic.

Un negru stătea sub platforma din parcul Maceo, arătându-le femeilor sula lui imensă. Şi-o freca şi trăgea de ea. Era foarte neliniştit şi se plimba cu paşi mărunţi, privind în dreapta şi în stânga. Îşi scutura chestia aia lungă şi ţeapănă ca să ejaculeze. Când m-a văzut a rămas încremenit cu moaca lui de cretin. Luase la bord în mod sigur marijuana, cocaină ori pastile. De obicei, lumea este indignată de aceşti imbecili. Eu nu. Nu-mi pasă. În

realitate multor femei le place să vadă mădularele astea în locuri unde în mod normal nimeni nu şi le lasă la vedere.

Şi există, de asemenea, bărbaţi cărora le place să le vadă. Cel puţin ca să le invidieze şi să gândească: „Ah, dacă aş avea eu aşa o chestie de mare şi de musculoasă" Chiar dacă n-ar recunoaşte-o nici arşi pe rug. Şi dacă le-o spui, îţi răspund ofensaţi: „Eşti un corupt, Pedro Juan, şi crezi că toată lumea e la fel." Aşa că un exhibiţionist (şi pe zi ce trece sunt tot mai mulţi prin parcuri, autobuze şi scări de bloc) îndeplineşte o frumoasă funcţie socială: să erotizeze trecătorii, să-i scoată pentru o clipă din stresul lor cotidian şi să le amintească faptul că, în ciuda tuturor lucrurilor, suntem doar nişte animăluţe primitive, simpliste şi fragile. Şi, mai ales, nesatisfăcute.

Cel mai minunat lucru din lume e să te plimbi pe Malecón fără nicio destinaţie anume, sub un ciclon furibund. Tot mergi şi uneori te gândeşti. Alteori, nu. Cel mai bine e să nu te gândeşti la nimic, dar asta e aproape imposibil. Reuşeşti s-o faci doar dacă ai mult exerciţiu. Un turist mexican se îndreaptă spre mine şi dintr-o dată

zâmbeşte şi-mi spune cu accentul lui de Michoacan[12]: „Vine iar furtuna? Oh, aşa se pare.” Nu-i răspund. Nu ştiu dacă vine iar furtuna sau dacă a trecut, nici nu mă interesează. Tipul îşi pierde surâsul şi-şi continuă drumul. Acum plouă în rafale. Nu e niciun suflet pe Malecón. E cinci după-amiaza, dar din cauza cerului înnorat pare a fi deja noapte. O lumină gri, rece şi umedă. Ceva ciudat pe insula aceasta cu lumină crudă, o lumină care răneşte. O lumină cernută prin ceaţă de ploaie, salitru şi iod. M-am refugiat în spatele unei coloane ca să treacă ruperea de nori. Se pare că va trebui să mă obişnuiesc să trăiesc cu atacurile astea discontinue de melancolie şi tristeţe. E ca şi cum ai trăi cu o veche rană de glonţ, care te doare când e umezeală. Probabil că am câteva motive de frământare. Dar n-ar trebui. Viaţa poate fi o sărbătoare sau un priveghi. Eşti ceea ce decizi a fi. De aceea necazul e o porcărie în viaţa mea. Şi îl bag în sperieţi. Şi aşa îmi duc zilele: băgând în sperieţi necazul, frământările şi toate mizeriile astea.

Când a mai încetat puţin ploaia am luat-o spre Campanario. La celălalt colţ al străzii

[12] Michoacan – regiune a Mexicului.

mulţimea îi înconjurase pe doi poliţişti, care arestaseră un mulatru tânăr, de vreo şaisprezece ani. Băiatul avea cătuşe şi îl ţineau cu spatele lipit de perete. Toată lumea se uita la el. Aşteptau o dubă ca să-l ducă la secţie. Încercase să fure o bicicletă. Tânărul era trist şi privea în jos. Capul îi căzuse în piept. Am stat să-l privesc vreme de câteva clipe. Deodată i s-au înmuiat picioarele. Şi a alunecat până ce a căzut pe jos. Li era atât de frică, încât nu putea să stea în picioare. Freamătul de glasuri al oamenilor care îl înconjurau repeta: „Ah, acum te-ai speriat? Dar cum de nu te-ai gândit înainte la asta, boule?” Am plecat.

După ce am traversat câteva străzi, eram deja departe de Malecón şi de vânt. În parcul San Rafael şi Galiano era aproape întuneric, dar acolo se afla fauna tradiţională. Mă aşez pe o bancă şi puţin mai departe o doamnă foarte slabă şi veselă stă de vorbă cu o alta: „Când l-am pus la încercare, mi-am zis: Ahh, o să mă mărit cu un taur de prăsită... da, da, mi-o trăgea perfect, mi-a făcut patru copii, unul după altul. Cu câtă pricepere! Eu am pus punct, că mi-am legat trompele cu un T de cupru şi i-am zis nu mai vreau niciunul. Dacă ar fi

fost după el, am fi avut zece-doisprezece băieţi, hahaha... Era un taur de prăsilă”. În momentul acela s-a apropiat un tânăr, i-a şoptit ceva la ureche, s-a ridicat şi a plecat grăbită. Foarte grăbita. Nici măcar nu şi-a luat la revedere de la prietena ei. Afaceri de bulevard. Ori te mişti repede, ori vine altul şi ţi-o ia înainte.

Azi n-am chef de *business.* Am douăzeci de dolari în buzunar. Iar asta înseamnă o avere. Mă gândesc să refac acea povestire despre Rogelio care începea aşa: „Nu vă mai căcaţi pe terasă, lua-v-ar dracu’!” În Cádiz n-au vrut s-o publice pentru că apărea cuvântul *coaie* chiar în primul rând (nu înţeleg, Don Quijote este un nomenclator de astfel de termeni. În fine, poate că Don Quijote este un prost exemplu pentru literatură. La urma urmelor, Cervantes a murit în mizerie). Mi-au spus: „E extrem de violent.” Ha! Ei nu ştiu ce înseamnă violent. Trebuie s-o refac, dar coaiele rămân acolo. Sunt nişte coaie inamovibile.

Lângă mine se aşază un negru bătrân şi răpănos, cu chef de vorbă. Îmi spune c-a fost patinator acrobat şi marinar. A străbătut toate continentele. În porturi debarca pe patinele lui cu rotile. Până şi la

New York a dat un spectacol de trei ori. Îşi trage în sus cămaşa şi îmi arată nişte lanţuri. Toate le poartă legate cu lanţuri de curea: portofelul, un cuţit enorm, nişte pungi de plastic şi o tabacheră din aluminiu. Asta a învăţat-o de la un grec la bordul vaporului *Caiman Island.* Îl ascult puţin, dar renunţ. Îmi iau la revedere cât mai amabil cu putinţă şi mă aşez pe o altă bancă. E deja foarte întuneric şi nu vreau să am pe nimeni prin preajmă. Dacă îmi fură cineva cei douăzeci de dolari, rămân pe zero.

Moşul m-a făcut să pierd şirul poveştii lui Rogelio. Am scris-o acum mulţi ani. Rogelio tocmai murise, iar eu mi-am imaginat multe lucruri despre viaţa lui. Nu e o poveste prea reuşită. Realitatea e mai izbutită. La rece. Exact aşa cum e pe stradă. O înşfaci cu amândouă mâinile şi, dacă eşti puternic, o ridici şi o laşi să cadă pe coala aibă de hârtie. Şi gata. E simplu. Fără retuşări. Uneori, realitatea e atât de crudă că lumea nici nu te crede. Citesc povestea şi îţi zic: „Nu, nu, Pedro Juan, aici apar câteva lucruri care nu merg. Ţi-a alunecat pixul în imaginaţie” Şi nu e adevărat. N-am inventat nimic. Doar că am prins forţe ca să înhaţ mormanul de realitate şi să-l las să cadă

dintr-o singură mişcare pe foaia de hârtie imaculată.

Aşadar. Am aflat apoi că, pe când era doar un prichindel, Rogelio a trebuit să o identifice la morgă pe mama lui. Un amant o tăiase în şase bucăţi. Rogelio avea opt ani. Din acel moment, a luat-o razna. Personalitatea i se schimba de douăzeci de ori pe zi: de la suspinul exagerat de sensibil la violenţa cea mai cruntă. De la omul inutil şi bleg la un superman puternic, care rezolva orice problemă. Un tip plin de contradicţii şi fără pic de tărie. Pe cât de lipsit de dragoste, pe atât de laş şi de supus, încât i-a răbdat pe toţi amanţii nevesti-sii. Unul după altul. Mereu exista câte unul. La patruzeci şi şase de ani n-a mai rezistat şi a murit de un infarct fulminant. Acum, după patru ani, soţia lui e un schelet jalnic, grav bolnavă de oase. Băiatul cel mic când e la puşcărie, când hoinăreşte bezmetic şi disperat. Fii-sa e prostituată fără prea mare succes în hotelurile pentru străini. Toţi trei sunt obsedaţi să emigreze. Îşi imaginează că soluţia o vor găsi în Statele Unite. Suferă o foamete groaznică, n-au bani şi nici nu-şi

mai aduc aminte că Rogelio a existat cu adevărat.

Aşa că trebuie să refac povestea. Acum va fi şi mai violentă. Fără nici cea mai mică minciună. Schimb doar numele. Asta-i meseria mea: vidanjor. Nimănui nu-i place. Nu-i aşa că vă ţineţi de nas când trece maşina de gunoi? Nu-i aşa că ascundeţi cât mai în spate găleţile cu resturi? Nu-i aşa că vă faceţi că nu-i vedeţi pe măturătorii de pe stradă, pe gropari, pe vidanjori? Nu-i aşa că vi se face scârbă când auziţi cuvântul *hoit*? De aceea nici mie nu-mi zâmbeşte nimeni şi toţi privesc în altă parte când mă văd. Sunt un vidanjor. Şi nu c-aş căuta neapărat ceva prin căcat. În general nu găsesc nimic. Nu pot să le spun: „Vai, priviţi, am găsit un diamant în căcat sau am găsit o idee fantastică în căcat sau am găsit ceva frumos.” Nu e adevărat. Nu caut şi nici nu găsesc nimic. Prin urmare, nu pot demonstra că sunt un tip pragmatic şi util din punct de vedere social. Fac la fel ca şi copiii: se cacă şi apoi se joacă cu propriul lor rahat, îl miros, îl mănâncă şi se distrează până ce vine mama, îi scoate din rahat, îi spală, îi parfumează şi-i avertizează că lucrul acesta nu e permis.

Atâta tot. Nu mă interesează ceea ce e decorativ, nici ceea ce e frumos, nici ceea ce e gingaş, nici fermecător.

De aceea m-am îndoit mereu de o sculptoriţă care mi-a fost nevastă un timp. Era prea multă tihnă în sculpturile ei pentru a fi reuşite. Arta serveşte numai dacă e necuviincioasă, neliniştită, plină de coşmaruri şi disperare. Doar o artă iritată, indecentă, violentă, grosolană poate să ne înfăţişeze celălalt chip al lumii, cel pe care niciodată nu-l vedem sau pe care nu vrem să-l vedem pentru a evita deranjul pe care conştiinţa noastră l-ar putea suferi.

Deci. Nici vorbă de tihnă şi de pace. Cel care reuşeşte să atingă echilibrul repausului se află prea aproape de Dumnezeu pentru a putea fi artist.

Mi-am băgat mâinile în buzunar. Am simţit bancnota de douăzeci de dolari. Pot să cumpăr o sticlă de rom şi un pachet de ţigări. În camera mea de pe terasă, probabil că ciclonul suflă cu toată forţa. Ar fi şi mai bine dacă aş lua şi o mulatră cu mine sus. În momentul acela, nu ştiu de unde a răsărit negresa aia nebună. Ne-am cunoscut în cartier. Eu n-o salut, dar ea e obraznică şi mereu vrea să între în vorbă cu mine. Se

îndreaptă grăbită spre mine. În câţiva ani a fost pe rând negresa cea mai săracă, apoi cea mai împuţită şi în cele din urmă cea mai jegoasă din tot cartierul. După aceea s-a făcut târfa de lux, folosind parfumuri stridente şi haine cu mult sclipiri, alb cu roşu. Acum e supusa lui Iehova. A lăsat totul ca să ţină predici. Poartă nişte ochelari cu lentile groase, o Biblie şi nişte haine foarte decente, în culori discrete. M-a văzut şi n-am mai avut timp să reacţionez. S-a apropiat de mine repede şi niciuna, nici două, mi-a zis: „Frate, tu ştii să citeşti Biblia? E un psalm pe care aş vrea să-l comentez cu tine. Psalmul 50 care spune aşa. «Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţă.» Ştii de ce David face această rugăciune cerând iertarea păcatelor? Nu ştii? Precis că nici măcar nu te-ai gândit vreodată?”

Ah, nu. Nu rezist la una ca asta. Uneori se întâmplă aşa. Te plictiseşti şi nu ai ce să faci. Mă duc să iau rom şi ţigări. După aia, mai văd eu ce fac.

Fiul haosului

Prin geam o vedeam în blocul de vizavi pe femeia aceea bătrână cu părul alb, poate ceva cam delăsată şi murdară. Aşezată într-un balansoar, se legăna cu furie şi cânta fără întrerupere, amestecând strofe din *internaţionala* cu unele din Imnul Naţional, Marşul din 26 iulie, Imnul celor care Alfabetizează, cel al Miliţiilor şi din nou *Internaţionala* şi o lua iarăşi de la capăt. Din când în când se oprea, ca şi cum ar fi vrut să ia o gură de aer şi întreba: „Cine e ultimul? Nu e nimeni ultimul la coada asta? Cine-i ultimul la pâine? Bine, dacă nu apare ultimul, sunt eu, ah, îmi pare rău, eu tot întreb şi nu-mi răspunde nimeni. Tovarăşi, cine-i ultimul?” Şi, iar începea: „Nu-i nicio mântuire în regi, ciocoi sau dumnezei!”

Eu aşteptam să se întoarcă unchiu-meu de la serviciu. De o jumătate de oră stăteam acolo, ascultând-o pe nebună. La început, mă enerva. După un timp nici n-o mai auzeam. Mă adaptasem deja paranoiei.

Asta făceam, cam plictisit, când intră în trombă un puşti de vreo şaisprezece ani, care abia dacă m-a salutat cu o mişcare de cap şi un „hmm” şi a început s-o zăpăcească

pe nevasta unchiului meu, o femeie de aproape şaptezeci de ani.

— Am nevoie de cămaşă şi o cravată de la unchiu'. Hai, grăbeşte-te!

— Ca să ce?

— Ca să-mi fac poze de paşaport şi viză. Hai, mătuşă, grăbeşte-te!

— Aşa că te-ai decis?

Băiatul n-o asculta. S-a dus la dulapul din cameră, a deschis uşa şi a început să caute o cămaşă albă.

— Uite, asta. Calcă-mi-o!

Se întoarse iar în salon.

— Carlitos, l-ai salutat pe Pedro Juan?

— Nu ştiu cine e.

— Voi vă cunoaşteţi. Pedro Juan este nepotul unchiului tău, dar el locuieşte în Havana şi nu v-aţi mai văzut de mulţi ani. El este Carlitos, nepotul meu.

Eu oricum nu-mi aduc aminte de el. După aceea, da, parcă aşa, în ceaţă, mi-l amintesc copil. Veşnic hiperactiv.

— Este fiul lui Odalys, nepoata ta?, o întreb.

— Da, băiatul cel mic al lui Odalys.

— Ah, da, acum îmi amintesc.

Sunt neamurile unei foste neveste de-a fratelui meu. Dar, în plus, doamna asta este şi soţia unchiului meu.

Uneori nici eu însumi nu înţeleg. Te duci în oraşul tău natal şi de peste tot îţi apar verişori şi nepoţi ai nepoţilor. Cred că am sute şi sute de persoane care reprezintă familia mea. Deşi în realitate nu reprezintă nimic. Carlitos încă nu înţelegea. Mătuşa îi dădu o explicaţie definitivă:

— El este băiatul Zoilei. Fiul cel mare al Zoilei.

— Ah, fir-ar să fie, sigur că da. Doar că acum e chel şi ceva mai slab.

Mă salută vesel. Eu îi zâmbesc. Mătuşa se întoarce la grija ei pentru Carlitos.

— În fine, te-ai hotărât?

— Eu am fost hotărât mereu.

— Carlitos, treaba asta e serioasă. E o chestie pentru toată viaţa.

— Ştiu.

— Şi ce-o să faci acolo? Tu n-ai nicio meserie.

— Cum să nu? Taţi e proprietarul unei companii de electricitate, iar eu am să lucrez cu el.

— El *lucrează* într-o companie de electricitate.

— El e *proprietarul* unei companii de electricitate.

— Vai, Carlitos, el locuieşte în New Jersey, iar tu nici măcar nu ştii engleza.

Băiatul se întoarce cu spatele la ea şi mi se adresează:

— Auzi, Pedro Juan, tati e de patru ani acolo şi este proprietarul unei companii de electricitate. Mi-a făcut chemare acum. Ne cheamă şi pe mine şi pe frate-meu. Dar frate-meu nu vrea să plece. L-a apucat blegeala şi e indecis, iar asta nu se poate. Eu merg înainte, nene.

— Carlitos, tu eşti sigur că e proprietar? Poate că...

— Fir-ar al dracu' să fie, Pedro Juan, el e proprietarul. Astăzi sunt cu nervii la pământ şi n-am timp. O să-ţi explic altă dată. Taică-meu e o bestie în afaceri. Deja e milionar. Fă-mi nodul la cravată.

Îi fac nodul în aer.

— Şi tu o să te duci în New Jersey la tatăl tău?

— Da, da. Acolo are el firma.

— Acolo în nord e frig şi o să duci dorul...

— N-o să-mi fie dor de nimic. Şi mie îmi place frigul. Fi-r-ar mama mă-sii de treabă,

Pedro Juan, acum o să începi ca mătuşă-mea? Nu mai denaturaţi situaţia! Uite, nene, mai bine găseşte pe undeva pe cineva care să cumpere un ceas japonez şi o motocicletă.

Îşi etalează ceasul pe care-l poartă la mână şi îmi arată pe stradă:

— Motocicleta e aia nichelată şi pusă la mare fix. Sunt belit, nene, trebuie să fac rost de bani ca s-o pot duce până ce-oi pleca.

Cămaşa era călcată. Mătuşa nu făcea decât să ridice din sprâncene, fără să scoată o vorbă. Carlitos îşi puse cămaşa încă fierbinte. Îşi strânse nodul la cravată.

— Aranjează-mi nodul, te rog, îmi spuse.

Mătuşa făcu o ultimă încercare de a-l convinge.

— Şi nevastă-ta şi fetiţa?

— Să rămână aici, mătuşă! Nu mă mai enerva! Eu nu pot să mai trăiesc în mizeria asta, murim de foame. După un an de stat acolo o să mă vezi întorcându-mă cu un iaht de lux când o să vin să vă vizitez, pentru că n-am să vin cu avionul. Primul lucru pe care am să-l cumpăr este un iaht de lux. Apoi o maşină şi o vilă cu piscină. Ascultă la mine: „eu mă fac milionar într-un an! O să vezi. ”

Şi adresându-mi-se:

— Bine, nene, hai că ne mai vedem. Trebuie să-mi fac pozele azi ca mâine să mă pot duce la Havana să prezint actele. Din momentul în care îmi acceptă actele, sunt deja cu un picior în paradis, iar cu celălalt încă în infern.

Misterioasa viaţă a lui Kate Smith

Cred că viaţa lui Kate Smith este un mister absolut. Nimeni nu va putea să-şi dea seama vreodată cum s-au petrecut toate în cei optzeci şi nouă de ani pe care i-a avut la dispoziţie până ce a murit, din punct de vedere tehnic, asasinată. Din punct de vedere legal, nu a fost un asasinat.

Deţin două versiuni asupra vieţii lui Kate: cea care îi aparţine ei însăşi şi cea a unei vecine care o ura.

Odinioară toate aceste camere meschine de pe terasă fuseseră trei luxoase *penthouses,* închiriate de trei americani singuri, care puteau să plătească chiria şi să organizeze petreceri discrete, amestecând efebi şi odalisce de toate culorile posibile şi imposibile şi care

mâncau doar şuncă şi măsline şi beau whisky, după cum povestea Abelardo, un bătrân spaniol din Asturias, comis voiajor la o firmă importatoare care-şi avea depozitele în colţul străzii, acolo unde acum e o casă ticsită de chiriaşi ca şi aceasta.

Când, în 1959, Revoluţia a biruit, unul dintre americanii aceia a lăsat baltă petrecerea tropicală şi s-a întors la el acasă. Altul a încercat să-l asasineze pe Fidel după un plan foarte original al CIA: s-a împrietenit cu şeful statului, şi-a dat seama de pasiunea acestuia pentru scufundări şi i-a făcut cadou un splendid costum izoterm din cauciuc, impregnat prin interior cu o substanţă otrăvitoare. Domnul acesta a continuat să se desfete cu efebi (poate că puţin cam neciopliţi) timp de douăzeci de ani, mai mult sau mai puţin, într-o puşcărie din Havana.

Rămăsese doar Kate pe terasă, claustrată în spatele unor gratii enorme. Proprietarii blocului au fugit în Miami. Chiriile au scăzut. Blocul s-a umplut de lume. Pe zi ce trece, suntem tot mai mulţi pe insula asta şi nu mai ştim unde să ne vârâm. Cei care ne conduc numesc asta „îngrămădeală”. Iar noi, îngrămădiţii, o

numim „a trăi claie peste grămadă”. Cei care ne conduc nu-şi imaginează sub nicio formă ce înseamnă ca şase-şapte persoane să locuiască într-o singură cameră de patru pe patru metri, cu o baie în comun pentru cincizeci de oameni sau chiar mai mult. Şi, chiar dacă reuşesc să-şi imagineze, oricum fac pe proştii.

Mă întorc la ce spuneam. Kate şi-a păstrat apartamentul şi bucăţica ei de terasă din faţa mării. Chiar deasupra Malecón-ului. Restul terasei s-a umplut de cămăruţe şi de oameni necunoscuţi şi simpli. O lume absolut obişnuită. În mod cert şi eu sunt un individ obişnuit şi încă unul de tot rahatul. Unul în plus. Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu. Trebuie că este deprimant să fii convins de lucrul acesta. Ea şi-a pus gratii şi lacăte la toate uşile şi ferestrele. Chiar şi înăuntrul casei. Ca să despartă camerele. Dădea meditaţii la engleză. Mai ales lecţii de conversaţie. Din asta trăia.

Când m-am mutat eu aici, bătrâna mergea deja pe optzeci de ani, dar era foarte puternică, făcea gimnastică şi avea energie să coboare uneori seara pe Malecón. Îi seducea pe negrii dotaţi cu bani

grei. Îi plătea ca să urce şi să se desfete cu ei, iar apoi, la revedere. Adio şi n-am cuvinte. Se zicea că nu-i alegea niciodată pe aceiaşi. În fine, eu nu sunt negru ca tăciunele, ci mai degrabă corcit, dar baba s-a dat la mine. A încercat să se dea la mine, făcându-mi felurite propuneri: să-mi dea gratis ore de engleză; să joc ping-pong cu ea sau să practic jiu-jitsu. Când a aflat că pe vremuri fusesem jurnalist la radio, înainte de a se declanşa criza şi de a mă muta în blocul ăsta de rahat, a început să mă invite să ascult Wagner. Iar eu nu rezist să-l ascult pe Wagner. A trecut apoi la Mozart. Şi mă ţinea de vorbă cu poveştile ei de tânără unguroaică emigrantă în New York la început de secol. La şapte ani vorbea doar ungureşte. Într-o zi au umilit-o atât de tare într-un bar în care intrase să vândă bilete de tombolă, încât a învăţat englezeşte într-o lună, iar puţin după aceea a uitat complet maghiara, şi-a aruncat gulerele albe cu volănaşe de dantelă şi şi-a schimbat numele.

Apoi, tânără fiind, a intrat într-un grup de apărători ai bolşevicilor, a fost urmărită, a fugit în Mexic, apoi în Jamaica, a hoinărit de colo-colo şi în cele din urmă s-a refugiat

în Cuba prin anii 1950. Asta era versiunea ei.

Niciodată nu mi-a spus care îi era numele de familie (am aflat mult după aceea, cu ajutorul alfabetului spiritist Ouija). Într-o zi i-am spus prosteşte (de fiecare dată când spun o tâmpenie plătesc consecinţele, dar este inevitabil, mereu rostesc câte o idioţenie şi mereu plătesc consecinţele) că am putea scrie o carte despre viaţa ei. Că ar fi un succes. M-a dat afară din casă, ţipând cât o ţinea gura: „Nu, eu trebuie să stau ascunsă. Vor să mă asasineze. Vor să mă omoare. În ţara mea nu m-au iertat, imbecilule, eşti un cretin ca toţi ceilalţi, pleacă de aici. Să nu te mai văd în ochii mei.”

Isterică. Complet isterică. Atunci mi-am luat şi eu la revedere, cu amabilitate: „Du-te-n mă-ta, babă căcăcioasă. Imbecilă şi cretină eşti tu. Curvă bătrână. Futăcioasă de negri.” Am plecat şi gata. Niciodată nu ne-am mai adresat vreun cuvânt.

Cealaltă versiune mi-a oferit-o încetul cu încetul o bătrână pensionară, care a locuit până la moarte într-o cameră aici lângă mine. Bătrâna aceasta a lucrat mulţi ani la securitate, cred că la serviciul de

inteligenţă, dar avea ceva de ascuns, au descoperit-o şi au dat-o afară. Ştia multe lucruri despre care nimeni habar n-avea. Uneori îmi dădea câte o pistă despre milioanele de dolari ale cutărei sau cutărei gherile din brigada americană, a lui Carlos venezueleanul, a unuia sau a altuia. N-am să scriu despre asta acum. N-am niciun chef să mă ia durerile de cap.

După câte spunea bătrâna asta, Kate fusese nazistă şi lucrase în Germania cu femeile dintr-un lagăr de concentrare. În 1945 a fugit şi s-a întors în America. S-a tot învârtit prin lume, iar când a venit în Cuba, zece ani mai târziu, atinsese apogeul profesional în BRAC (Biroul de Represiune a Activităţii Comuniste). Ea schimba datele ca să deruteze, dar bătrâna poliţistă îmi garanta că asta se întâmplase în 1955. Aşa că nici vorbă de bolşevică, fiindcă BRAC o servise pe o tavă de argint FBI-ului.

Kate era teribilă. Când ajunsese foarte bătrână, se obişnuise să se alieze cu oameni tineri care să o ajute. Îi aducea ca să locuiască în apartamentul ei. Imediat după aceea le făcea testament şi-i desemna moştenitori universali, dar nimeni nu rezista să stea cu ea mai mult de câteva

săptămâni. Toţi renunţau, spunând că mai degrabă plecau decât să ajungă să o spânzure pe căţeaua aia. Niciodată n-am urmărit să aflu care erau capcanele ei odioase. Şi se pare că expulzaţii nu povestesc prea multe. Din demnitate presupun. Eu îmi vedeam de ale mele, încercând să supravieţuiesc în mijlocul furtunii şi nu puteam să mă ocup de încă o căţea.

În cele din urmă, a dat peste o familie dispusă la orice, doar să obţină o casă. Erau tineri, veneau de la mama dracului, morţi de foame, n-aveau niciun ban. Nu călcaseră niciodată într-o casă cu telefon, pick-up, aragaz, televizor, frigider şi privelişte la mare. Oh, când s-au văzut acolo credeau că l-au apucat pe Dumnezeu de un picior, aşa că şi-au zis: „Nu plecăm de aici nici dacă ne afumă ca pe potârnichi.”

De aceea, când baba a început să-i fută la cap, cerându-le să o şteargă la cur de fiecare dată când se căca, sau să-l vrăjească pe tip ca să se culce cu ea (zicea că-i era frică să doarmă singură), ei cumpărau sedativele cele mai puternice de pe piaţă. Şi dă-i şi dă-i pastile babei. Sforăia ca „Frumoasa de pe Terasa Adormită”. Aşa au

ţinut-o, dar, de fiecare dată când se trezea, baba încerca să o ia de la capăt cu nebuniile ei. Se fâţâia târându-şi picioarele şi bătându-i la cap. Până ce s-au decis. I-au mărit doza. A intrat în comă. A agonizat trei zile încuiată la ea în cameră, zăcând pe jos şi horcăind. Aşa stând lucrurile, au dus-o la spitalul cel mai jalnic din Havana. Au spus că nu ştiau de ce se află în starea aceea. Niciun medic nu s-a apropiat de ea. Era prea jegoasă, plină de rahat, urină şi vomă. A murit două ore mai târziu. Ca să nu mai aibă nicio problemă pe cap, au donat cadavrul Facultăţii de Medicină şi la revedere şi un praz verde. S-a terminat cu Kate.

Dar se ştie că iarba rea nu piere. Kate Smith continuă să bântuie pe terasă. De fiecare dată când are ocazia, îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Uneori se bagă în planşeta cu alfabetul spiritist Ouija. Îşi pune iniţialele K. S. Alteori semnează K. Smith.

Asasinii trăiesc acum după gratii. Cred că într-adevăr chestia asta e un *penthouse* şi nu vorbesc cu noi, mitocanii din cămăruţele din spate. Vor să ridice un zid şi să se separe de noi. Nu ştiu că aici în spate avem o planşetă Ouija. Şi că treaba

funcţionează. Nu ştiu cum, dar funcţionează. K. S stăruie noapte de noapte. Răspunde la orice întrebare despre criminalii ei. Nu pregetă. Dar păstrează tăcerea şi dispare când e întrebată despre viaţa ei. Încă nu-şi pierde controlul. Este fiica diavolului, căţeaua dracului.

Crăciunul anului 1994

Duminică, 25 decembrie, dimineaţa devreme. Angelito a urcat până pe terasă. Avea vreo şaizeci de ani şi locuia la etajul patru al blocului. A cerut voie cu mult calm şi amabilitate să verifice rezervoarele de apa. Mai târziu am înţeles că făceam o confuzie între tristeţe şi calm. A spus că de câteva zile nu avea apă în casă. L-am lăsat să urce până la rezervoare şi, fără să piardă timpul, s-a aruncat în gol direct pe stradă. Patruzeci de metri de zbor liber.

Cei dintâi care s-au apropiat de cadavrul zdrobit pe asfalt au fost doi câini vagabonzi. Au mâncat o bucată din creierul sângerând şi cald. Găsiseră o gustare delicioasă pentru micul dejun.

Bătrânii şi oamenii mai în vârstă au dat importanţă acestui lucru. S-au arătat interesaţi. Era al cincilea mort din cartier în doar câteva zile. Lily, cârciumăreasa, mi-a spus: „Luna asta, oamenii de bine nu călătoresc, nu fac afaceri şi nici nu se duc la petreceri zgomotoase. Cei evlavioşi ştiu că anul duce şi aduce.” Tinerilor nici că le-a păsat. Pentru cei tineri moartea nu există. E undeva departe.

De ani buni Angelito umbla mereu beat. Toată familia i s-a risipit: o fată a curvăsărit până ce a reuşit să se mărite şi s-a mutat într-un sat din Segovia, ca o nevastă înţelegătoare ce era. Alt copil i-a plecat cu o plută spre Miami. Nevasta ăstuia, când s-a trezit fără bărbat şi cu un băiat la vârsta adolescenţei, a renăscut ca văduva veselă şi a început să cânte şi să danseze într-o formaţie de salsa, până ce a dat norocul peste ea şi s-a văzut deodată în Mexic, realizând o emisiune de radio: „Lady Salsa” Angelito a rămas cu nevastă-sa – mereu în certuri şi scandaluri – şi cu un nepot, băiatul lui Lady Salsa şi al ăluia cu pluta. Apoi nevasta i-a murit de un infarct, iar bătrânul locuia singur cu nepotul lui, Eduardo, prietenul meu.

Nimeni nu-şi mai aducea aminte că era duminica de Crăciun. Tinerii habar n-aveau de asta. Îi auzeau doar pe bătrâni spunând câte ceva despre noaptea de Ajun şi de Crăciun. A fost o duminică frumoasă şi rece, cu un soare strălucitor şi o mare agitată, cu spuma albă revărsându-se peste Malecón, cu depărtările de un albastru intens şi adânc. Şi un cer cu nişte fâşii de nori care erau purtaţi cu viteză de vântul rece ce sufla puternic dinspre sud. Nici măcar această imagine paradiziacă n-a reuşit să-l facă pe bătrân să se răzgândească. S-a aruncat în gol, fie ce-o fi.

Eduardo i-a însoţit pe poliţişti. Au întocmit un proces-verbal. S-a întors la prânz şi a venit să mă caute pe terasă. Eu îmi făcusem provizii consistente de alcool, pe care le ascunsesem în cameră, iar el era vesel.

— Moşule, o să facem o mare afacere noaptea asta.

— Cum? Tu n-ai necazul ăla cu bunicul tău?

— Nu, nu. Am rezolvat. Au zis că ăia de la medicină legală o să mă anunţe după aia ca să nu ştiu ce. Mai ai băutură?

— Da, am vândut câteva sticle, dar puţine.

— Uite, am făcut rost de două sute de pastile de Meprobamat. Noaptea asta se adună un grup de *frickies* în cimitirul Colón. Dacă duci zece sticle e de ajuns.

— Grozav! Şi cu cât le dăm?

— Un dolar sticla şi un dolar pachetul de douăzeci de pastile.

— E bine, moşule.

— Auzi, Pedro Juan, să nu mă laşi. Cam pe la unsprezece vin să te iau şi ne cărăm acolo.

— Tu ai mai fost?

— Lasă asta. Eu am pe cineva care ne bagă şi nu e nicio problemă.

Am făcut o bună afacere în noaptea aceea. Am intrat prin strada din spatele cimitirului. Se întrerupsese lumina şi era întuneric beznă. Ciudaţii ăia se întruneau într-un cavou imens, din piatră, bronz şi vitralii. Părăsit, murdar, cu vitraliile sparte. Pe portalul de marmură neagră scria cu litere din aramă incrustate: Familia Gomez-Mesa. În centru se afla un monument funerar din marmură roz cu o statuetă culcată, sculptată delicat.

Câţiva stăteau aşezaţi pe statuia aceea, aprindeau lumânări şi sărutau un craniu pe care şi-l treceau din mână în mână, neîntrerupt, fumau marijuana, luau pastile, iar unul cânta la chitară o muzică rock lentă. Din fericire mi-au cumpărat repede băutura. Într-un colţ, un gropar negru, care îi ajuta să între şi îi păzea, îl regula pe la spate pe unul. Dacă apărea poliţia urma să intru într-o mare belea, aşa că l-am întrerupt pe negru, i-am dat un dolar şi mi-au rămas nouă. Treaba începea să devină groasă, iar Eduardo nu voia să plece. Era deja drogat cu pastile şi i se sculase când îl văzuse pe negrul acela cum îi băga chestia aia mare şi ţeapănă în cur ciudatului ăluia. M-am cărat naibii. Adevărul e că-mi era frică.

Oh, Arta!

Am pus cafetiera pe reşou. Se lumina de ziuă şi m-am iţit la fereastră. De aici de sus e frumos să vezi cum răsare soarele deasupra mării. Să priveşti eternitatea e o bună metodă care te ajută să nu simţi atât de pătrunzător mirosul acestei ticăloase

atmosfere sordide. Deşi aproape că m-am obişnuit cu această ticăloasă atmosferă sordidă. În afară de mare, nori şi nemărginire, de aici se văd şi terasele celorlalte blocuri. Eu mă aflu în punctul cel mai înalt al cartierului. Aproape că nu-mi venea să cred, dar într-adevăr se aflau acolo, la doar optzeci de metri de mine, pe terasa celuilalt bloc: două fete care făceau sex cu un tip aşezat pe o navetă de bere. Erau tare nebunatice. Şi cum se mai mişcau! Una, aşezată deasupra bărbatului, avea un păr negru superb, bine înfoiat, şi nişte ţâţe mari şi perfecte. Un corp alb, splendid. Încălecată peste tipul acela se mişca îmbietor, desfătându-se de plăcere. Cealaltă, slabă, bine proporţionată, într-un plan secundar, îi încălzea pe amândoi: îi muşca de spate şi de gât, îşi vâra limba când cei doi se sărutau, iar cu mâna făcea ceva mai mult între fesele celeilalte ţipe. La un moment dat s-a întins pe jos, şi-a desfăcut picioarele şi a început să se masturbeze, aşa încât ceilalţi doi să-i poată vedea bine sexul plin de păr negru. Of! Iar eu îi priveam de departe.

Mi-am luat câteva măsuri de precauţie ea să nu ma vadă. Eu aveam mădularul

sculat, tare ca un băţ şi mi-l masam. Aproape că puteam să-i aud. Luisa era pe cale de a se trezi. Am strigat-o ca să se bucure şi ea de ce vedeam eu. Dar nu. „Vai, lucrurile astea nu-mi plac.” A ieşit să se spele pe dinţi la chiuveta de pe terasă. Eu am insistat şi atunci a stat să privească un pic, dar într-adevăr nu se excita. Ce ciudat. Luisa e o zvăpăiată şi când facem dragoste îmi povesteşte cum şi în ce fel şi-o trage cu toţi ceilalţi. Poveştile ei sunt interminabile. De patru luni suntem împreună, iar repertoriul ei pare inepuizabil. Când sunt înăuntrul ei şi amândoi cufundaţi în secreţiile celuilalt, Luisa îşi începe istorisirile şi îmi spune: „Vai, cât de mult îmi plac pulile, iubitule, sunt o curvă. A fost o dată...” De fiecare dată povesteşte şi mai bine. Dă toate detaliile şi se bucură de plăcere, E foarte excitant. E mult mai bine decât la linia fierbinte. Gratis şi în direct. Eu detest electronica. Iar la linia fierbinte intervine electronica.

Acum tipul stătea tot aşezat, frecându-şi-o, iar cele două în faţa lui îşi desfăceau sexul şi se masturbau. Au continuat astfel un timp. În cele din urmă s-au îmbrăcat, şi-au aprins câte o ţigară şi s-au aşezat pe

nişte navete de bere, ca să stea de vorbă liniştiţi. Bărbatul avea exact aspectul unui expediţionar european. Purta până şi un rucsac verde-oliv. Aventurierul care explorează jungla tropicală, şi ca să-şi lărgească orizontul, ciuleşte urechile la ce spun curvele. Tipul zâmbea şi asculta. Ele vorbeau» gesticulau şi zâmbeau. Încercau să fie simpatice ca să-l uşureze de mai mulţi bani, deşi aici târfele sunt foarte ieftine.

Ah, tropicele minunat, umed şi lasciv. Tropicele la îndemâna oricărui buzunar. Au terminat la timp. Deja pe terasa de alături câţiva bărbaţi verificau rezervoarele. Se uitau să vadă dacă apa era suficientă sau dacă urma să rămână pe uscat încă nişte zile de acum încolo.

Îmi tom cafeaua şi ascult ţipetele bătrânei de ia parter: «Pedro Juan, la telefon! M îi place la nebunie ca eu să stau mereu în cămăruţa mea de pe terasă, fiindcă îmi cere să-i plătesc un pesos de fiecare dată când mă caută cineva la telefon. Era Carmita. Care mă sâcâia la şapte dimineaţa. Ca să mă duc la ea acasă. Grozav! O afacere cu noaptea-n cap.

Luisa a plecat la slujbă, lucrează la poştă. Câştigă o nimica toată, l-am zis de

zeci de ori să renunţe la serviciul acesta. La urma urmelor, dacă ar vinde orice fleac ar câştiga de trei ori mai mult decât salariul acesta. Cum nu există nimic de cumpărat (sau da, există, dar în magazinele pe dolari şi la preţuri de zici că eşti în Tokio), poţi să vinzi nişte pixuri, nişte brichete, nişte plicuri pentru scrisori, orice bagatelă de care poţi să faci rost şi gata. Să se ducă la dracu' programul fix, şefii şi controalele. Oricine, cu condiţia să fie cât de cât descurcăreţ, poate face rost de bani buni. Trebuie să profiţi de criză: apa tulbure, norocul pescarilor. Păcat că eu nu sunt în combinaţie cu mahării de la putere, care îşi împart caimacul între ei. Dar, în fine, pe lângă cei mari mai mănâncă şi cei mici. Ca de obicei.

Am mai băut o cafea. Mi-am aprins o ţigară şi am plecat. La opt dimineaţa bulevardul San Rafael începe să fiarbă. Poliţiştii sunt deja acolo şi-i controlează pe vânzătorii ambulanţi. Dar, fără să ţină seama de poliţie, aiuriţii ăia trec pe lângă tine şi-ţi şoptesc la ureche ce marfă au: „pizze" „hamburgeri şi băuturi răcoritoare", „schimb dolari cu cincizeci, hai că mai am doar doi, atât", „nuci de cocos şi arahide,

nuci de cocos şi arahide”. Şi tot aşa. De toate. De treizeci şi cinci de ani nu se mai auzeau în Cuba toboşari care să vestească ceva cu strigătele lor. Acum începeau din nou să apară. Dar cu teamă. Şoptind la urechea clientului. Uneori aşa de repede şi de încet că nici nu înţelegeai ce-ţi spun. Din când în când un poliţist „confisca” o pungă plină cu pizze sau hamburgeri şi pe deasupra îl curăţa de toţi banii pe nechibzuit. Acesta îi preda înfricoşat totul căci altminteri avea parte de amenzi, proces şi antecedente penale. Cel care se aseamănă cel mai mult cu un delincvent este un poliţist. Contrariile se atrag.

Criza era brutală şi se strecura până în cel mai mic cotlon al sufletului fiecăruia. Foametea şi sărăcia sunt ca un aisberg: partea cea mai importantă nu se vede cu ochiul liber. „Însă nu trebuie să vă grăbiţi, tovarăşi, să nu pierdeţi controlul. Treptat ne vom insera în această lume complexă şi în economia de piaţă, fără a renunţa în schimb la principii etc.” Futu-i mama mă-sii! Memorabilii ani 90I Dar începeam să-mi revin. Îmi reveneam complet. Şi eram ghiftuit de sex. Ejaculam zilnic de două, trei ori graţie Luisei, iar lucrul acesta este

excelent pentru spirit. Îţi descarci sămânţa în ritmul în care o produci. Păstrezi goale depozitele şi astfel multe probleme se rezolvă de la sine şi nu mai e nevoie să-ţi faci griji. Eu mereu spun: un bărbat fără femeie e un neisprăvit.

M-am oprit să văd nişte pomişori de Crăciun. Nişte brazi verzi, mititei. De mulţi ani nu mai vedeam vânzători de pomi pentru Crăciun. De când prin decret s-a abolit Crăciunul, noaptea de Ajun, sărbătoarea celor trei crai de la Răsărit[13] şi toate celelalte. Mulţi oameni căscau gura. Majoritatea nu văzuseră în viaţa lor un pom de Crăciun. Când aud în spatele meu un negru spunând: „Lasă-mă să-ţi sug ţâţa, păpuşico”, iar negresa, zice: „Nu, ascultă puţă, dă-te mai încolo.” Şi tipul: „Hai, păpuşico, să ţi-o sug un pic. Haide, nu mai fă atâta caz că se uită lumea la noi.” Au continuat aşa cu hârjoneala. Negresa era frumoasă, iar negrul imens şi puternic. Erau bine dispuşi.

Îmi place bulevardul. Acolo stau toţi partenerii de afaceri şi uneori mai pică ceva. Trebuia să mă grăbesc ca s-o văd pe Carmita. Când tocmai apare Panchito. Ah,

[13] *Regii Magi* se celebrează pe 6 ianuarie.

fir-ar al naibii. Panchito cu felul lui dintotdeauna de a-şi vărsa amarul. Încerc să mă fofilez. Dar nu reuşesc.

— Hei, Pedro Juan!

— Moşule, sunt grăbit. Ne vedem mai târziu.

— Nu, stai o clipă.

— Fir-ar al dracu' moşule, n-auzi că sunt aşteptat.

— Ah, Pedro Juan, nu fi naşpa. Vino încoace. Tu ştii pe cineva care vinde nişte cauciucuri de bicicletă.

— Nu. N-am treabă cu asta.

— Sunt în pom. Nu pot fără bicicletă. Autobuzele până în Mantilla sunt de râsul lumii, moşule.

— Bine, Panchito, hai că plec.

— Bine, frate-meu, hai că ne mai vedem.

Lui Panchito trebuie să i-o tai fiindcă-ncepe cu câte o tâmpenie şi o ţine până la ziuă.

În sfârşit am ajuns la Zanja şi Dragones. Carmita locuia într-un coridor larg, chiar deasupra redacţiei ziarului *Chung Wa,* la intrarea în cartierul chinezesc. L-a aranjat puţin şi s-a băgat în acea vizuină de şoareci, cu tatăl ei infirm, în scaun cu rotile. E un loc sufocant, întunecos, cu tavanul foarte

jos, plin de praf. Bleah, ţi-e şi scârbă să trăieşti în cuşca asta de căcat. Dar pe mine nu mă interesează. N-am întrebat-o niciodată ce s-a întâmplat cu vila boierească a familiei sale, din oraşul nostru natal. Era un mic palat de la începutul secolului, înconjurat de grădini. Mai bine nici să nu întreb. Acum ea mă căuta de fiecare dată când avea o afacere ca lumea. În ziua aceea urma să aştept acolo, iar când mă vor fi anunţat, trebuia să mă duc să iau două tablouri: unul de Lam şi altul de Portocarrero. Aveau şi unul mic de Picasso. Dar îl ţineau ascuns pentru câtva timp. Toată lumea din Havana a aflat de furtul acelui Picasso din casa unui tip rafinat din Miramar. A fost o lovitură foarte simplă: abracadabra, uite tabloul, nu e tabloul. Vedeţi ce simplu?

Acum câştigam o sută de dolari doar ca să duc dintr-un loc în altul un Lam şi un Portocarrero. OK, hai să aştept.

Ne-am petrecut ziua bând rom şi mâncând cartofi prăjiţi. Aşezaţi în fundul coridorului-casă, lângă o galerie cu geam. Carmita inventase lucrul acela ca să nu acopere toată lumina. Era o idee bună: un perete lung din lemn şi geamuri, iar

înăuntru ticsit de cărţi, mobilier vechi, obiecte din porţelan, fildeş, jad, bronz. Părea un muzeu.

O avere.

Însă era ceva apăsător şi trist în acel loc. Nu ştiu ce era, dar asta simţeam. Şi aşa m-am simţit toată ziua, abătut, cu mintea înceţoşată, gata să plâng. Am bănuit că era din cauza romului. Deşi romul mă face să fiu vesel şi dat naibii. Nu înţelegeam ce mi se întâmplă. Carmita şi-a dat seama.

— Ce-i cu tine? De ce eşti atât de tăcut?

— Nu ştiu. Sunt puţin cam trist.

— Ai probleme?

— Eu mereu am probleme. M-am obişnuit deja.

— Ştii că sunt cât pe ce să cred o chestie?

— Ce chestie?

— Geamurile astea provin de la coşciuge.

— Carmita, pentru numele lui Dumnezeu! Le-ai adus de la cimitir?

— Eu cred în Dumnezeu şi în sfinţi. Vrăjitoria e lucrul diavolului.

— Rău ai făcut, Carmita, foarte rău. De ce ai pus geamurile astea?

— Pentru că nu există geamuri. Tu ştii foarte bine. Nu se găsesc de cumpărat. Astea mi le-a vândut un gropar din Colón. Şi se potrivesc. Dar mulţi din cei care se aşază aici păţesc la fel ca tine. Unii chiar încep să plângă.

— Eşti nebună femeie. Asta nu se face. Morţii ăia sunt aici. Îi simt. Şi de aia nu progresezi tu. Trebuie să scoţi geamurile şi să faci o slujbă de curăţire.

— Nici n-am să le scot, nici n-am să fac nicio curăţire şi nici nu cred în rahaturile astea! Iartă-mă, dar eu nu cred în mătăniile tale, în amuleta şi eşarfa ta roşie, astea sunt tâmpenii.

— Nu-l mânia pe Dumnezeu. Treaba ta.

Tocmai când vorbeam despre asta, a sosit nevasta Cármitei. Trăiau de mulţi ani împreună. Eu şi Carmita ne cunoşteam de mici copii. Eram din acelaşi cartier. Învăţam la aceeaşi şcoală, iar ea mi-a plăcut dintotdeauna. Era frumoasă şi delicată. Apoi n-am mai ştiut nimic despre ea. Am plecat din oraşul acela, iar într-o zi ne-am întâlnit în Havana. Era arhitectă şi lesbiană convinsă. Puţin cam ofilită şi slabă. Cu o anume undă de melancolie în ochi. Renunţase la arhitectură. Făcea tot felul de

tertipuri cu obiecte de artă şi antichităţi. Era expertă în asta. Ştia mai ales cât valora fiecare piesă şi ce anume puteau scoate peste graniţă ca să ducă în Europa jigodiile de diplomaţi care cumpărau toate obiectele acelea. E o mare şmecherie să fii diplomat. Ai imunitate şi valiză diplomatică inviolabilă. Grozavă treabă. E ca şi cum ţi s-ar spune: Fă ce vrei. Pentru tine nu există puşcărie, nici procurori. Nimic. Tu eşti Superman.

Carmen şi gagica ei au intrat în cameră. Eu am băut în continuare rom în galeria aceea ticsită cu fleacuri pline de praf şi mai tristă decât o batistă. După un timp m-au strigat. Era zece noaptea, ajunul sărbătorii Sfântului Lazăr. Carmita avea un mic altar cu sfântul acesta şi îl decorase cu flori. Voia ca eu să-i aprind o lumânare. L-a adus şi pe taică-său. Am stat acolo un timp. Fiecare s-a rugat, presupun, pentru a închina lumânarea care o aprinsese. Când am ieşit, galeria era în flăcări. Totul ardea: cărţile, mobilele, tavanul din lemn şi ţigle. Focul era furibund.

— Carmita, pentru numele lui Dumnezeu, te-am avertizat!

— Nu mai mânca căcat, Pedro Juan! Ajută-mă să scot tablourile.

Toţi trei am scos nişte tablouri de Amelia Peláez, Romañach şi Ponce, ascunse după biblioteci. A salvat şi o piesă din fildeş. Flăcările erau enorme şi se prăbuşeau bucăţi din acoperiş. Am fugit pe scări în jos, m-am ars uşor, doar puţin. Poliţia se afla deja în stradă. Nici urmă de pompieri. Toţi trei am rămas înmărmuriţi privind focul ce învăluia întregul mezanin. Începu din galerie şi nimici totul în doar câteva minute. Eu priveam hipnotizat un *graffiti* de pe perete scris cu vopsea albastră: „Lilliam, nu mă interesează dacă o să afle, ai fost descoperită. Erick.” Se lumina de roşu şi portocaliu din cauza flăcărilor şi din nou se prăbuşea în întuneric. Strigătul unui poliţist care ne trăgea la o parte m-a făcut să-mi vin în fire şi m-am dat în lături. Un alt poliţist s-a apropiat de noi.

— N-a mai rămas nimeni înăuntru? Există victime?

În momentul acela ne-am adus aminte de tatăl Carmitei. Ea scoase un ţipăt. Aruncă pe jos tablourile şi piesa din fildeş şi o rupse la fugă înspre foc, urlând: „Tată, tată!” N-a mai ieşit de acolo.

Într-un târziu sosiră şi pompierii. Au stins incendiul, Chinezii de la ziar ţopăiau nervoşi, zbierând că o să piardă tipografia. Era multă lume care privea. Iubita Cármitei plângea, aşezată pe trotuar. Un poliţist strânse tablourile şi fildeşul. Nu-şi imagina ce mă-sa reprezentau chestiile alea, dar dintr-un moment în altul urma să apară vreunul care cu siguranţă ştia. Cel mai bine era să mă car de acolo. Era o zăpăceală de nedescris şi abia am putut să ies din cordonul de poliţişti. Nimeni nu m-a oprit. Am luat-o pe strada Dragones, înspre Prado. Era aproape douăsprezece noaptea. Sărbătoarea Sfântului Lazăr. M-am aşezat pe o bancă, m-am rugat şi i-am cerut să mă ajute, iar în capul meu a răsunat ceva. Cineva îmi tot spunea: „Te ajut, pelerinule, te ajut, pelerinule.”

Uneori, adică aproape întotdeauna, e bine să te laşi condus de intuiţie şi să nu gândeşti. Prejudecăţile îţi fut multe chestii în viaţă. Fără să mă gândesc la nimic, m-am ridicat şi am pornit pe jos către Casablanca. La patru dimineaţa aveam un tren spre Matanzas. M-am strecurat pe străzile cele mai întunecate, până ce am ajuns pe chei. Nu voiam să dau peste vreun poliţist care

să-mi ceară buletinul. Am stat o oră ascuns într-o scară de bloc. A sosit şalupa. Am traversat golful. În Casablanca mi-am cumpărat bilet şi m-am urcat în tren. O locomotivă electrică, din cele vechi, de la Centrala Hersey, cu aproape cincizeci de ani de folosinţă. Vagoanele păreau a fi trei cabine goale folosite pentru marfă. Le făcuseră nişte găuri care serveau drept ferestre şi le puseseră şaptezeci de scaune din plastic, foarte strâmte şi tari precum oţelul, şi un bec cu o lumină moartă. Împrejurul becului nişte păienjeni graşi se mişcau ţesându-şi plasa şi vânând zeci de mici fluturi de noapte care zburau disperaţi, orbi, în jurul acelei lumini. Aveau mâncare din belşug. Poate că li se părea că era un meniu monoton. În mod cert le era dor să halească vreun muscoi din când în când.

Trenul s-a pus în mişcare la patru fix. Fantastic! încă mai exista ceva punctual pe lume. Mergea aproape gol. Dintre pasageri, cel care ieşea cel mai tare în evidenţă era un poponar tânăr şi iubăreţ, însoţit de încă trei. Păreau a fi *frickies* sau ceva de genul ăsta. Parcă scăpaseră dintr-un sanatoriu pentru bolnavi de SIDA. Un negru zdravăn şi murdar, cu un pantalon din sac de iută, îi

făcuse o promisiune Sfântului Lazăr. O babă grasă şi cam nebună care încercă să vorbească cu mine în câteva rânduri şi îmi pusese mâna pe picior, până ce m-am mutat de la locul meu şi am băgat-o în pizda mă-sii. Ceilalţi pasageri erau un cuplu: ea o albă, cam de cincisprezece ani, cu părul vopsit blond şi cu un aspect de zdreanţă bună de aruncat la gunoi. Îşi aprindea ţigară de la ţigară. Cu mâna stângă strângea la gât o eşarfă. M-am gândit că o fi fost operată. M-am uitat mai bine. Nu. Avea gâtul plin de muşcături şi ciupituri. Lângă ea un negru, urangutan şi enorm, care o strângea în braţe şi-i cădeau balele privind-o, mirosind-o, lingând-o. Ea înnebunea de plăcere. Uneori îşi scotea eşarfa, îi arăta gâtul învineţit şi îi spunea cu voce tare, ca toţi să ştim că ea trezea o pasiune sălbatică: „Ai văzut ce mi-ai făcut? Să nu-mi mai faci aşa”.

N-am putut să dorm. În scaunele alea era imposibil. Am cules de pe jos o pagină ruptă dintr-o revistă: vânătorii de fosile din insula Wight fură o amprentă de dinozaur cu o vechime de 120 de milioane de ani. Trebuie să navigheze pornind de pe coastă, să folosească drujbe speciale, să taie piatra

şi să încarce o lespede de 200 de kilograme ca să o vândă cu patru sute de dolari. Nu cred ca cineva să facă atâta efort şi să rişte aşa de mult pentru atât de puţini bani. Lumea se plictiseşte. Filmul cu dinozauri îi aţâţă şi se năpustesc precum plozii. Fiecare vrea să aibă o urmă gigantică în curtea sa. În fine, mie îmi mergea mai bine treaba cu tablourile şi antichităţile. Păcat că s-a ales praful de toate.

Trenul înainta încet în mijlocul nopţii. Nu putea să meargă cu mai mult de douăzeci şi cinci de kilometri la oră, căci altminteri vagoanele ar fi deraiat. În Matanza ajunse la timp. La opt şi zece minute dimineaţa. Mă aflam din nou în locul naşterii mele. Cu toată povara de mizerie şi fericire pe care o presupune acest loc. Acolo încă mă cunosc destui oameni. Iar la opt dimineaţa toţi se află în stradă, alergând, căscând gura, căutând să facă rost de bani. Trebuia să mă fac nevăzut. „Te ajut, pelerinule, te ajut, pelerinule.”

Dar nu-mi venea nicio idee. O.K. Am ieşit din gară. Am mers pe jos o bucată de drum, în depărtare am văzut locul în care am trăit timp de douăzeci şi cinci de ani. Acolo am fost fericit. Doar că n-am ştiut-o.

Uneori percepi fericirea când aceasta s-a sfârşit.

Aveam o verişoară în Matanzas. Am reuşit să ajung la ea acasă, iară să am habar de ce-i voi spune şi fără să întâlnesc niciun vechi prieten (sau, şi mai rău, vechi duşmani). Era o verişoară de treabă, măritată cu un tip foarte muncitor şi foarte aspru care-i răzuia viaţa cu inima lui căptuşită cu şmirghel.

Mi-a făcut o cafea, a pregătit puţin orez cu fasole, am mâncat şi am dormit un somn bun după masă. Mi-am recăpătat puterile şi m-am gândit că trebuia să-mi continui drumul. Dar sosi bărbatul ei. Avea o bucată de pământ în afara oraşului Matanzas. Era un bărbat puternic, în vârstă de şaizeci de ani. Am băut împreună rom. Un rom prost şi care trăsnea a motorină. Dar îl elogia ca şi cum ar fi băut un brandy vechi. Mi-a trecut prin cap să-i spun că eram foarte nervos, sub tratament psihiatric şi că rămăsesem fără slujbă. Simţeam nevoia să plec pentru o vreme din Havana ca să-mi revin.

— Când stau la mine pe terasă mă gândesc doar la cum să mă arunc în cap direct în stradă şi să pun punct patruzeci de metri mai jos.

— Vai, Pedrito, nu spune una ca asta! Ferească-te Dumnezeu!, făcu verişoara mea.

— Sunt sleit de atâta mizerie, atâta foamete şi atâta lume împrejur. Toţi încearcă să ţi-o tragă, să-ţi şutească banii cum o fi. Fiindcă asta-i sărăcia. Păduchele la păduche trage.

Atunci bărbatul mi-a spus:

— Rămâi aici cu noi şi aşa te odihneşti puţin. Iar dacă vrei să nu mai ştii de nimic şi să stai departe de lume, te vâri în coliba de pe teren. Şi cu ocazia asta mă şi ajuţi. Ştii să lucrezi pământul?

— Fac de toate. Ce-ai acolo?

— Yuca, porumb, fasole, boniato[14], dovleac, arahide. Din toate câte puţin. Mulţumită acestora nu murim de foame. Se află într-un loc greu de găsit, iar acolo pământul a stat în pârloagă. Era un munte plin cu floare de salcâm şi cătină roşie. Ce semeni acolo rodeşte.

— O.K. Aici rămân.

În ziua următoare m-a trezit la cinci dimineaţa şi am plecat înspre terenul cu yuca. Am ajuns când se făcea ziuă. Acesta este paradisul. De foarte mulţi ani nu mai

[14] *Boniato* – specie de cartof dulce.

străbătusem inima muntelui, prin ceaţă, în tăcerea zorilor, prin iarba cu rouă picurândă, alături de nişte vaci abia vizibile în depărtare. Şi toţi acei arbori şi acel verde întunecat. Bărbatul avea acolo o colibă făcută din bălegar şi chiar şi o fântână. Am rămas acolo şi i-am trimis un mesaj vară-mii: „Am să mă vindec la cap în muntele acesta. Dacă întreabă cineva, nu ştii nimic de mine.”

Şi iată-mă aici. Sălbăticit. Verişoară-mea zice că am fost mereu cam ţicnit.

„Trebuie lăsat în pace, o să se plictisească el de stat singur.” Dar nu e adevărat. E foarte bine să stai singur pe muntele acesta verde şi albastru. Fără să ai grijă de nimic. Fără să-ţi fie frică de nimic. Fără să aştepţi nimic. Doar pământ, cer şi verde. E frumos. Şi, în afară de asta, dacă pun mâna pe mine în Havana, mă lasă fără boaşe.

NIMIC DE FĂCUT

Când se spune că un bărbat este un tigru, asta nu vrea să însemne că are gheare şi blană de tigru.

SHRI RAMAKRISHNA

Oraşele, ca şi visele, sunt clădite din dorinţe şi spaime, şi totuşi e posibil ca firul discursului lor să fie secret, regulile să fie absurde, perspectivele înşelătoare şi ca fiecare lucru să ascundă altceva.

ITALO CALVINO, Oraşe invizibile

Nimic de făcut

La prânz m-am dus s-o văd pe mătuşă-mea în Havana Veche. Are un cancer la intestine Doctorii au declarat-o «bolnav incurabil" şi-au dat-o afară. N-o vor în spital fiindcă habar n-au ce să-i facă. Medicii sunt buni diplomaţi. Niciodată nu-şi arată în public ignoranţa sau greşelile. În fine, greşelile mai degrabă le îngroapă. Iar ignoranţa poate fi oricând disimulată. Mie mi-au spus: „Mătuşa dumneavoastră se află în fază terminală. Trebuie s-o ţineţi sub supraveghere acasă. Mai are de trăit cel mult două săptămâni”. Bătrâna o duce aşa de doi ani, agonizând, turbând de durere, cu hemoragii şi înfricoşată de ideea morţii. Mereu a fost o jigodie şi o meschină. Dar

cred că Dumnezeu n-ar trebui să pedepsească pe nimeni în felul acesta. În fine, nu prea poţi să-l contrazici pe Dumnezeu.

O vecină are grijă de ea. Îi plătesc câţiva pesos şi cât de cât încearcă s-o ajute. Nici măcar nu mă mai impresionează s-o văd turbând de durere şi slabă ca un schelet. Cu toate se obişnuieşte omul.

Am ieşit la pas uşor. Sâmbăta sunt puţine autobuze în Havana. Aproape că nu-i niciunul. Cel mai bine e să nu-ţi faci griji. Dacă mătuşa moare de cancer, dacă nu-i nimic de mâncare, dacă nu sunt autobuze, dacă n-am o slujbă. Cel mai bine e să nu-ţi faci griji. În ziarul de azi pe prima pagină apărea un interviu cu un ministru important şi fanfaron. Tipul, foarte zâmbitor şi dolofan, zicea: „Cuba nu este un paradis şi niciun infern”. L-aş fi întrebat: „Şi atunci ce e, limbul?” Dar nu. Ziaristul doar a zâmbit satisfăcut şi a folosit fraza aceasta drept titlu principal pe prima pagină.

Eram relaxat. Sex din plin şi foarte liniştit sufleteşte. Deloc împovărat de griji. În fine, poveri mereu există. Dar acum puteam să le îndepărtez întru câtva. Le-am aşezat la o anumită distanţă în timp. Este o

bună manieră de a le face să devină înceţoşate şi de a nu le băga în seamă. În casă aveam o femeie. Luasem din nou în greutate câteva kilograme. Şi trăiam. Fără să fac nimic. A supravieţui cred că se numeşte lucrul acesta. Te laşi să aluneci şi nu te aştepţi la nimic. E foarte simplu.

Prin faţa Muzeului Naţional păşeau încet doi turişti extrem de graşi, mătăhăloşi, urâţi, albi, roşii, solzoşi, lenţi, puhavi, veniţi de departe. Da, chiar aşa. Moşul avea un baston şi o geantă de voiaj enormă şi grea. Nu ştiu ce-ar fi putut duce în ea. Se plimbau într-o după-amiază de sâmbătă însorită şi liniştită. Femeia arăta la fel de îngrozitor. Erau îmbrăcaţi ca de toamnă într-un orăşel friguros din ţara fiordurilor. Privind în toate părţile, transpirau şi mergeau mai departe la fel de buimăciţi. Căutau într-un ghid, îngânduraţi, şi priveau memorabilul vapor şi memorabilele avioane sub memorabilii arbori. Nu înţelegeau nimic. Tipul s-a uitat la mine. Avea gura suptă înăuntru ca şi cum l-ar fi pocnit bine cineva. Se uită la mine fix. Am profitat de ocazie şi mi-am scos monedele mele cele strălucitoare de trei pesos, cu efigia lui Che.

— Good afternoon. How are you? Do you like a coin? Is a commemorative coin with Che Guevara image. Only one dollar every one.

— No, shit, youggrhttchchssyyye, out! out!

N-am înţeles ce-a grohăit. M-a ameninţat cu bastonul. Oamenii ăştia atât de ciufuţi n-ar trebui să iasă pe stradă. Precis că au ficatul putrezit şi le pute gura a hoit.

— Du-te-n pizda mă-tii, boşorog poponar ce eşti!

Nici el n-a priceput ce i-am zis, dar cel puţin mi-am oferit plăcerea de a-i răspunde. Vai, ce lume jalnică!

Din fericire, nu totul e de rahat. Mi-am continuat drumul pe strada Trocadero, până acasă, şi aproximativ în faţa numărului 162 văd o pereche tânără, soţ şi soţie, cu o fetiţă. Şi ei tot la plimbare. Ea era o mulatră incredibil de frumoasă, cu o fustă albă şi un cur tare, mare şi bine aşezat. O astfel de mulatră răvăşeşte peisajul. Nu e vorba numai de fund. Ea, toată-n tot. Caldă, senzuală, cu rochia strânsă pe talie, lăsând la vedere pielea ca de scorţişoară. Sunt mulatre care au mersul cadenţat. Ştiu că

deţin controlul absolut şi au o alură uluitoare. Înaintează prin viaţă bulversând şi sfărâmând totul. Lângă ea, soţul ei, un negrişor bine îmbrăcat. Între ei, fetiţa, cam de trei anişori. De asta cubanezului îi e greu să trăiască în altă parte. Aici suferi de foame şi te scufunzi în mizerie. Dar oamenii sunt altceva. Ca mulatra asta. Probabil că are douăzeci şi trei de ani, dar când va avea patruzeci sau cincizeci tot atât de frumoasă va fi. Iar tu ştii că se află aici şi că poţi s-o iubeşti un timp şi să fiţi fericiţi împreună. Atâta vreme cât ţine.

Înainte de a urca la mine am trecut pe la Manrique & Laguna. Se băgase rom. Şi m-am aşezat la coadă ca să-mi cumpăr sticla, raţia lunară. Aveam în buzunar cartela pentru alimente, care deja în timpurile astea, în 1995, pare a fi o glumă. Coada mergea încet, dar nu mă grăbeam. M-am repezit până la mine în bloc. La primul etaj una dintre babele scăpătate mi-a vândut o sticlă goală. M-am întors la coadă şi l-am găsit acolo pe Chachareo cântând şi bătându-i la cap pe ceilalţi, ca de obicei. Era un bătrân zdrenţăros, ca vai de lume. Ca să primească puţin rom făcea orice. Avea mereu rom într-o cutie de bere. Cânta,

făcea tam-tam. Lumea de la coadă nu-l băga în seamă, dar el continua cu obrăznicia lui de beţiv. Căuta privirea cuiva. Făcea glume, iar când vreunul îşi cumpăra sticla, el îi cerea o picătură. Şi de fiecare dată la fel. Îi ajungea un centimetru de rom la o jumătate de oră ca să se menţină într-o veşnică stare de beţie.

La un moment dat s-a luat de un băiat, un mulatru mai degrabă oriental, dar tocmai când să înceapă să-şi facă numărul, să cânte ceva despre bere şi rom, tânărul se face foc şi pară şi-i strigă:

— Stai blând cu mine. Şi nu mi te apropia că-ţi vâr două gloanţe, beţivan de căcat. Cu mine nu te juca!

Şi-i arată pistolul, ridicându-şi cămaşa. Chachareo se simte ca şi cum i s-ar fi aruncat mănuşa:

— Nu eşti tu atât de bărbat ca să scoţi pistolul ăla!

Un tip în spatele meu îmi zice: „Şmecherul ăsta e poliţist. Şi al dracu’ ca neamul lui. O să vezi că o să iasă prost.”

Poliţistul strânge din buze şi priveşte în altă parte, cu faţă de dur. Chachareo o ţine una şi bună:

— O să crăpi chiar azi! Crezi că pe un bărbat adevărat poţi să-l sperii în felul ăsta? Azi mori dacă scoţi pistolul ăla! Eu sunt un adevărat bărbat!

De la coadă două femei îi spun:

— Chachareo, mai bine cântă în continuare. Vino încoace şi cântă.

Poliţistul strânge din buze. Are fulgere în priviri, dar nu scoate pistolul. Chachareo se duce spre capătul cozii.

Femeile îl cheamă din nou. Cineva de la coadă îşi piţigaie voce şi strigă: „Poliţist model”. Lumea râde, iar poliţistul se înroşeşte la faţă.

Dacă l-ar înţepa, n-ar ţâşni sânge. Chachareo acolo în spate zice ceva despre orientalii care se poartă ca nişte neciopliţi în Havana şi începe să fredoneze un cântec de petrecere în care rima marijuana cu Havana.

Slavă Domnului. Nu s-a ajuns la moarte de om. În cele din urmă îmi vine rândul în faţa butoiului. Îmi umplu sticla. Îmi ştampilează cartela. Plătesc. Şi mă duc direct în camera mea de pe acoperişul blocului. E pustiu. Vecinul cel bătrân s-a sinucis. Bătrâna a făcut fobie la singurătate şi la camera aia şi s-a mutat cu una dintre

fiicele ei. Nici Luisa nu e. În aer a rămas parfumul ei. Şi-a dat cu jumătate de sticlă. Îi plac esenţele astea tari. Tot ceea ce o reprezintă este scandalos. Probabil că e pe Malecón, aproape că s-a înnoptat. Poate că face rost de bani. Vinerea şi sâmbăta sunt zile productive, chiar dacă pe zi ce trece e şi mai multă concurenţă.

Mi-am pus un pahar cu rom şi m-am aşezat liniştit pe acoperiş. El Morro[15] e parcă aurit, iar marea e liniştită. O navă petrolieră enormă şi goală iese din port. Trei marinari lucrează la prora. Strâng ceva. Motoarele zumzăie încet. Vaporul e atât de mare şi pluteşte atât de aproape că parcă îi simt podelele de oţel. E vopsit cu roşu şi verde şi se îndepărtează cu viteză. Îşi pierde conturul în negura asfinţitului. Un bărbat singur, îmbrăcat în alb, rezemat de balustrada celei de-a trei punţi. Bărbatul priveşte oraşul aurit şi frumos în lumina apusului de soare. Eu privesc vaporul verde şi roşu care se pierde în negură, tot îndepărtându-se.

[15] Castillo de los Tres Reyes del Morro – fortăreaţă proiectată de inginerul militar italian Juan Bautista Antonelli, construită la fel ca una de tip renascentist ce apără portul şi intrarea în oraşul Havana.

Vedete şi poltroni

Îmi place să mă masturbez în timp ce mă miros la subţiori. Mirosul de transpiraţie mă excită. Sex sigur şi înmiresmat. Mai ales când sunt încălzit noaptea, iar Luisa e plecată să facă rost de bani. Chiar dacă nu mai este la fel. La cei patruzeci şi cinci de ani ai mei mi-a scăzut libidoul. Am mai puţină spermă. De-abia dacă ejaculez câteva picături o dată pe zi. Începe climacteriul: mai puţină dorinţă, mai puţină spermă, glande mai lente. Oricum, femeile continuă să roiască în jurul meu, consideră că acum cred că sunt mai spiritual. Ha, ha, ha, eu şi spiritual. Nu pot să spun că acum aş fi mai aproape de Dumnezeu. Asta e o frază frumoasă, extrem de pedantă: „Oh, acum mă aflu mai aproape de Dumnezeu”. Nu. În niciun caz. Dumnezeu îmi dă semne uneori. Iar eu nu mă las bătut. Atâta tot.

În fine, plec. Să te masturbezi de unul singur e la fel ca şi cum ai dansa cu tine însuţi: la început eşti vesel şi funcţionează, dar mai apoi îţi dai seama că eşti un imbecil. Ce caut eu aici dezbrăcat în faţa oglinzii şi făcând laba? Mă îmbrac şi plec. Îmi pun haine murdare, care miros a

transpiraţie. Astăzi sunt realmente scârbos. Cobor scările şi îi întâlnesc la etajul cinci pe cei doi idioţi plângând. Sunt tineri, dar tâmpiţi, mongoloizi sau cretini, nu ştiu, dar ceva de genul acesta la graniţa între nebuni şi handicapaţi mintal. De mulţi ani sunt împreună. Put a jeg. Îşi fac nevoile chiar în scară pe furiş. Urinează prin toate colţurile. Uneori se fâţâie în fundul gol prin casă şi ies aşa în cadrul uşii. Scandalizează, li se scurg bălele unul după celălalt. Acum ea stă aşezată pe o treaptă, plângând şi urlând cât o ţine gura. I se sfârşeşte lumea de atâta plâns şi îi zice bărbatului: „Eu te iubesc mult, dar aşa nu mai pot. Eu te iubesc mult, dar aşa nu mai pot. Eu te iubesc mult. Vai, nenişorule! Vai! Eu te iubesc, dar aşa nu mai pot. K El îşi aprinse o ţigară, se dă la o parte ca să pot trece şi îi spuse: „Eu ştiu că tu mă iubeşti, puicuţo, ştiu că tu mă iubeşti, puicuţo.” Şi tipul începe şi el să suspine.

Cel puţin azi nu s-au căcat pe scară. De ce au ei nevoie într-adevăr e o bună ţesală, săpun şi un duş rece. Ies în lumina după-amiezei de la ora patru şi acolo rămân: ce fac? Mă duc la sala de sport să boxez un pic, sau trec pe la *Paseo şi 231* Ultima dată am câştigat douăzeci de dolari la ruleta

rusească. E o oră potrivită. Precis că-i cineva pe acolo. Mă duc la ruleta rusească.

Îmi place să merg încet, dar nu pot. Mereu merg grăbit. Şi e absurd. Dacă tot n-am nicio ţintă spre care să mă îndrept, de ce să mă grăbesc. Bine, e adevărat, în mod cert tocmai fiindcă sunt atât de înfricoşat alerg neîntrerupt.

Mi-e frică să mă opresc fie şi numai pentru o secundă şi să descopăr că nu ştiu unde mama mă-sii mă aflu.

Am intrat în Las Vegas. Niciodată nu va înceta să existe cabaretul Las Vegas. Mereu va fi acolo locul în care ea cânta bolerouri, sticlele de rom, gheaţa şi pianul în întuneric. Totul. Ca întotdeauna. E bine să ştii că anumite lucruri nu se schimbă. Am tras două gâturi de rom. Era frig şi întuneric şi totul scufundat în tăcere. Atâta căldură şi lumină acolo afară. Şi atâta zgomot. Şi dintr-o dată totul se schimbă când intri în cabaretul acesta. În realitate, e un mormânt în care timpul s-a oprit definitiv. M-am aşezat pentru câteva clipe, iar creierul s-a şi dezlănţuit să gândească.

Spirit şi materie. Atâta tot. Beau un pahar de rom şi sunt gata să se încaiere în mod jalnic. Spiritul într-o parte, iar materia

în cealaltă. Eu în mijloc, divizat. Făcut bucăţi. Încercam să înţeleg ceva. Dar era greu. Aproape imposibil de înţeles ceva. Şi frica. De când eram copil, mereu frica. Acum îmi impuneam s-o învinge. Mergeam la o sală de box, mă căleam. Boxam cu oricine ar fi fost şi întotdeauna tremuram pe dinăuntru. Încercam să lovesc cu putere. Încercam să fiu neînfricat, dar nu reuşeam. Frica îşi făcea mendrele, iar eu îmi spuneam: nu-ţi face griji, tuturor ne e frică. Frica se iveşte înainte de orice. Trebuie doar să uiţi. Uită că ţi-e frică. Poartă-te ca şi cum n-ar exista şi trăieşte.

Am dat pe gât încă două guri de rom. Era plăcut. Eu am devenit aţâţat în mod plăcut, vreau să zic. Romul nu era chiar cine ştie ce. Avea gust de motorină. M-am cărat la ruleta rusească. Mai aveam şapte dolari şi douăzeci şi doi de pesos. Nu e rău. Am avut momente şi mai rele şi mereu am ieşit la suprafaţă.

Se strânsese destulă lume în *Paseo şi 23.* Iar Formula Unu se afla acolo, pe bicicleta lui. Era o oră potrivită. Aproape cinci după-amiaza. E multă circulaţie în intersecţia asta. Din toate direcţiile. Ne-am pus de acord. Am jucat cei şapte dolari unu

la cinci. Dacă aş fi câştigat, asta însemna treizeci şi cinci de dolari, partea mea. Eu întotdeauna pariez că băiatul reuşeşte. Acolo vine frecvent un negru cu mulţi bani şi lanţuri de aur până la glezne. Idiotul ăsta mereu pune pariu că puştiul nu reuşeşte: „Eu mizez pe sânge, nene. Mereu pe sânge, nu mă mai întreba.” De fiecare dată când ne nimerim amândoi acolo acceptă să pariez unu pe cinci. Chiar şi aşa, n-am câştigat niciodată mare brânză.

Acum o lună am atins un record: am câştigat treizeci şi cinci de dolari dintr-un foc. Am avut noroc. Delfina era cu mine. Am luat banii, i-am arătat şi a ameţit de bucurie. Eu îi spun Delfi pentru că are numele cel mai nenorocit din Havana. Ne-am dus pe litoral. Am închiriat o cameră şi am petrecut două zile de chefuri cu mâncare, rom şi marijuana. Delfi e o negresă frumoasă şi provocatoare, dar se pare că nu mai sunt bun pentru orgiile de genul acesta. Delfi voia doar sulă, rom şi marijuana, în această ordine. Dar eu nu puteam s-o regulez întruna. Atunci când nu mi se scula, Delfi, lacomă, încerca să-mi bage degetul în fund ca să obţină ceva mai mult. Eu o pocneam şi îi spuneam: „Scoate-

mi degetul din cur, cioară căcăcioasă”. Şi orice ar fi fost, continuam s-o ţinem tot aşa. Probabil din inerţie. Când s-au terminat romul şi marijuana şi dolarii, mi-am adunat minţile. Totul mă ardea: capul, fundul, gâtul, mădularul, buzunarele, ficatul, stomacul. Pe Delfi n-o durea nimic. Ea avea douăzeci şi cinci de ani şi era o negresă zdravănă, musculoasă şi solidă. Era gata să mai continue vreo două-trei zile fără întrerupere. Minunată. Un miracol al naturii.

Băiatul care urma să joace la ruleta rusească s-a urcat pe bicicletă. Avea o basma roşie legată în jurul capului. Era un mulatru foarte tânăr de vreo cincisprezece-şaisprezece ani. Trăia parcă lipit de bicicleta lui. N-o lăsa nici ca să se ducă să-şi facă nevoile. Era o bicicletă mică, robustă, cu roţile groase, bine nichelată. Din asta trăia. Câştiga douăzeci de dolari curaţi de fiecare dată când reuşea să treacă. Era tare. Alteori făcea acrobaţii şi câştiga şi aşa bani: aşeza în mijlocul străzii zece copii culcaţi pe jos unul lângă altul. Îşi lua avânt câţiva metri, îşi făcea semnul crucii, pornea ca din puşcă şi zbura pe deasupra puştilor. Asta o făcea pe oricare stradă. Oriunde îl

chemau. Lumea paria, el nu. El îşi lua cei douăzeci de dolari pe care-i câştiga astfel şi dispărea. Era îngâmfat şi le spunea oamenilor: „Eu sunt Formula Unu”.

Acum Formula Unu a pornit-o pe strada Paseo în sus. A făcut câteva sărituri cu bicicleta printre maşini. Făcea piruete, se ridica pe o roată, se învârtea de două ori în aer şi cădea pe o singură roată. Era un maestru. Lumea îl privea, dar nu ştia ce pregătea negrul acela. Noi eram şapte şi făceam pe neştiutorii în colţul mănăstirii de maici, sub copaci. Nu era niciun poliţist pe acolo. Formula Unu trebuia să aştepte semnalul nostru. În momentul în care semaforul de pe strada 23 s-a făcut verde, un tip de lângă mine a coborât braţul, iar Formula a ţâşnit ca o săgeată pe strada Paseo în jos. Pe strada 23 înspre Rampa erau vreo treizeci de maşini, foarte stresate la ora aceea, care au pornit nervoase să profite de lumina verde a semaforului. Iar pe cealaltă stradă în sus, spre Almendras, scrâşnind disperat, alte treizeci patruzeci de maşini. În concluzie: Formula Unu avea şaptezeci de posibilităţi ca să moară strivit de o maşină. Şi doar una ca să supravieţuiască. Acolo pluteau cei şapte

dolari ai mei. Dacă-l omorau pe puşti, rămâneam pe zero. Eu aveam nevoie ca Formula Unu să treacă şi să-şi câştige cei douăzeci de dolari ai săi. Şi a reuşit! Băiatul ăla era ca un trăsnet. Nu ştiu cum mă-sa a putut. Ca o muscă. Dintr-o dată apăruse strălucitor făcând acrobaţii şi râzând pe cealaltă parte a străzii Paseo.

S-a apropiat de noi râzând în hohote: „Eu sunt Formula Unu!” Mi-am luat cei treizeci şi cinci de dolari. I-am dat cinci lui Formula şi l-am tras într-un colţ. I-am strâns mâinile. Le avea uscate şi puternice. L-am privit în ochi şi l-am întrebat: „Nu ţi-e frică?” A ridicat din umeri. „Băi, albule, nu mai spune tâmpenii. Eu sunt Formula Unu, nene! Formula Unu!”

Înaintea lui, chiar acolo au murit patru băieţi. Nici nu vreau să-mi amintesc. Alţi doi n-au avut sânge-n vene ca să se lanseze în cursă. Aşa e. Numai unii supravieţuiesc: cei care s-au născut cu stea în frunte şi laşii.

Ieşeam din cuşti

Mă duceam la ţară, cumpăram de mâncare, aduceam marfa la Havana şi o

vindeam. Totul se vindea. De la usturoi şi lămâi până la carnea de vită. Orice chestie. Am nimerit în casa unui ţăran, în curtea omului zăcea un cal mort. Avea deja burta aproape umflată. D-abia putea să-i stăpânească pe negri: o droaie de negri, cu macete, cuţite şi saci. Voiau să tranşeze animalul şi să-l ia cu ei făcut bucăţi. Erau ca o haită la vânătoare. I-am numărat: opt negri, slabi, flămânzi, murdari, cu ochii ieşiţi din orbite, îmbrăcaţi zdrenţăros. Ţăranul le explica că animalul murise de o boală şi că putrezea repede. Ei nu-l contraziceau. Îi cereau doar să ia o bucată şi chiar ei ar fi îngropat capul, copitele, tot ce-ar fi rămas din acel animal râios şi scheletic, acoperit de muşte verzi. Din fund îi ieşeau viermi şi puroi.

— De ce nu-i laşi să-l mănânce şi să se ducă dracului? l-am întrebat.

— Nu. Aştept poliţia. Dacă nu fac dovada că a murit de o boală mă duc la judecată.

— Şi după aia?

— După aia să-l mănânce. Ce mă interesează pe mine.

L-am întrebat dacă avea găini, ouă, orice ar fi fost. Dar tipul voia doar să sosească poliţia ca să se termine povestea. Mi-a spus:

— Vezi, havanezule? Şi noi ziceam că angolezii sunt sălbatici fiindcă mănâncă şoareci prăjiţi. Iar cei din Etiopia că mănâncă maţele putrede de la vaci. Acum ne-a venit nouă rândul. Aici nu mai rămân nici măcar pisici. Oamenii au mâncat tot ce-au prins. Fă-mi rost de-o pisică şi ţi-o cumpăr. Şobolanii îmi distrug casa.

Mi s-a părut că era într-adevăr speriat. Negrii erau agresivi.

Eu îl cunoşteam pe unul dintre ei. În alte ocazii mă ajutase să găsesc ţărani care aveau într-adevăr de mâncare şi ce să vândă. El şi ai lui şi-au schimbat numele de familie de trei ori în doar câţiva ani şi încă nu erau convinşi ca aleseseră bine. Cu o sută de ani în urmă, sclavii purtau numele de familie al stăpânilor. Îi botezau creştineşte cu un nume oarecare şi le puneau numele de familie al stăpânului. Dar aceştia nu ştiau prea bine cărei familii aparţinuseră străbunicii şi bunicii lor. Cu atât mai puţin ştiau unde se află Nigeria sau Guineea. Uitaseră totul. Doar în o sută de ani. Acum nu vor decât să se amestece cu

albii. Ei spun că o fac doar „ca să progreseze rasa”. Şi au dreptate. Metişii sunt mult mai buni în toate decât negrii puri şi albii puri. E o bună afacere chestia asta a amestecului de rase.

Negrul acesta era un tip simpatic. Râdea încontinuu.

— Ce faci, Gener-Iglesias-Pimienta?

— Uite, havanezule, pe-aici, eu mă zbat şi cu haleala.

— Da, văd. Calul ăsta e putred. Lasă-l.

— Nu. După ce-l treci prin foc, nu mai rămâne nimic putregăit.

— Tu ştii dacă cineva are haleală, vere?

S-a gândit un pic şi mi-a zis:

— Ah, da, Carmelo, bătrânul cioroi de vizavi. Ieri avea brânză. Poate că i-a mai rămas.

M-am dus să-l caut pe Carmelo. Nu mai avea brânză. Cu cele două vaci pe care le are nu prea face multă cantitate. Oamenii i-o smulg din mână.

Trenul era deja pe punctul de a sosi. Nu aveam timp să mai merg prin satele alea. Incredibil, dar adevărat. M-am întors cu mâinile goale. Trenul a sosit la şase şi un pic după-amiaza. Toată noaptea am moţăit mort de foame, în vagonul acela întunecat,

care puţea a mucegai şi a urină, arhiplin de oameni ce se întorceau la Havana, cu pui, porci şi berbecuţi. Cu saci de orez şi tot felul de bucate. Singurul imbecil cu mâinile goale eram eu. Futu-i mama mă-sii, de fiecare dată când mă gândeam îmi venea să mă dau cu capul de vagon. Nu am căutat bine. Oare aş fi putut să găsesc ceva, lămâi, portocale, ceva care să mă ajute cel puţin să-mi scot banii pe biletul de tren. Asta era intrarea noastră în junglă. Aşa, primind şuturi în cur.

Toţi ieşeam din cuşti şi începeam să luptăm în junglă. Asta era chestia. Ieşeam atrofiaţi din cuşti. Plictisiţi şi fricoşi. Nu aveam nici cea mai mică idee de cum era lupta în junglă. Dar trebuia s-o facem. Am stat închişi treizeci şi cinci de ani în cuştile unei grădini zoologice. Ne dădeau câte ceva de mâncare şi câte un medicament, dar n-aveam idee de cum era totul dincolo de gratii. Şi, dintr-o dată, trebuie să sari în junglă. Cu creierul adormit şi muşchii anchilozaţi şi fragili. Doar cei mai buni puteau să între în competiţie pentru viaţa în junglă. Eu încercam. Făcând tot efortul. Mult efort.

Trenul a ajuns la destinaţie în zori. Eu locuiesc aproape de gară. M-am dus la mine în cameră, am urcat cele opt etaje pe scări cu chiu cu vai şi m-am culcat. Am avut un coşmar: un bărbat care eram eu însumi mă apropiam de mine cu un cuţit şi îmi tăiam nişte bucăţi de carne din burtă. Bărbatul vorbea neîntrerupt, dar eu nu-l auzeam. Nu ştiu ce spunea. În acelaşi timp eu urlam de durere de fiecare dată când îmi tăiam o bucată de carne. Nu ţâşnea sânge. Doar nişte fileturi grozave şi proaspete, iar eu urlam. Aşa m-am trezit. Băteau la uşă şi ţipau: „Pedro Juan, Pedro Juan!”

Era Caridad, isterică, târându-şi de o mână copilul, după ea. De cinci ani ne-am despărţit şi avem băieţelul acesta de şase ani. Ea e o negresă frumoasă şi arzoaică. Foarte frumoasă. Lazarito a ieşit mulatru. Dar un mulatru de lux. La şase ani pare a avea zece. A moştenit ce-a fost mai bun de la amândoi. Întâmplător, s-a petrecut acelaşi lucru cu ceea ce scriam puţin mai sus.

Caridad a intrat ca o furtună şi nici nu m-a lăsat să vorbesc. De un an trăieşte cu un alb şmecher, futangiu şi afemeiat. Nu-i plac negrii.

— L-am prins pe Roberto masturbându-l pe Lazarito. I-o sugea şi se masturba, jigodia dracului! Trebuie să-l omori, Pedro Juan! Trebuie să-l omori, fir-ar al dracului! E un poponar nemernicul ăla şi vrea ca băiatul meu să fie şi el!

— Aşteaptă, calmează-te. Stai jos un pic şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Şi tu nu reacţionezi în niciun fel, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Tu n-ai sânge în tine, băiete?

— Ba da. Dar cum s-a întâmplat?

— Nimic. Nimic. N-o să-ţi povestesc nimic. Eu am plecat devreme şi m-am întors repede. El se aştepta să vin mai târziu. L-am luat prin surprindere. I-am azvârlit un cuţit de bucătărie, dar nu l-am nimerit. Vai, dacă i-aş fi înfipt cuţitul ăla! Băiatul era încă pe jumătate adormit, în patul lui, iar ăla îi sugea puţa şi îl masturba.

Lazarito era speriat şi plângea.

— Acum mă duc la poliţie ca să-l acuz de corupţie de minori! Nemernicul dracului. Până ce nu-l văd la pârnaie n-o să-mi găsesc liniştea!

Şi adresându-se băiatului îl zgâlţâia de braţ:

— Iar tu trebuie să devii un bărbat, fir-ar să fie, tu trebuie să fii un bărbat! De ce l-ai lăsat să-ţi facă asta? Hai, zi-mi. De ce l-ai lăsat să-ţi facă asta?

Lazarito a început să plângă în hohote.

— Nu plânge, fir-aş a dracului, că bărbaţii nu plâng!

Nu mai plânge, că tu eşti un bărbat!

Şi a plecat târând copilul după ea:

— Tu te duci să-l cauţi şi îl iei la pumni şi la picioare, Pedro Juan! Tu te duci după el şi-l omori, că eu mă duc la poliţie!

Eu nici nu m-am dus după el şi nici nu l-am omorât.

Am continuat să dorm până după-amiaza. M-am sculat cu o foame de lup. Voiam să mă spăl şi să ies să caut ceva de mâncare. Dar a apărut din nou Caridad. La fel de isterică. Încă nu se liniştise. Continua să-l târască după ea pe Lazarito de un braţ:

— Eşti un laş, de azi înainte ăsta nu mai e băiatul tău, fiindcă nu ştii să-l aperi. De ce nu te-ai dus să-i spargi faţa nenorocitului ăluia? Nu-mi spune că ţi-e frică de el. Eşti un laş. În viaţa ta să nu mai vorbeşti cu mine şi nici să nu vii să-l vezi pe copil. Nu vreau să te mai văd. Jigodia aia e la închisoare şi o să-i fac proces. Îl acuz eu,

fiindcă tu eşti un căcănar. De acum înainte eu sunt mama şi tatăl lui Lazarito fiindcă tu nu eşti bun de nimic şi eşti un laş de căcat.

Şi a plecat fără să mă lase să deschid gura. Am rămas în cadrul uşii. Gândindu-mă. Nu. Nu, nu aveam la ce să mă gândesc. Am rămas cu mintea în alb. Şi nu am nici măcar un pahar de rom la îndemână.

Îmi ţâţâie fundul

Din fericire am stat după gratii doar şapte zile. Un tip enorm voia cu orice chip să mi-o tragă în fund, iar eu nu ştiam cum şi ce să mai fac doar ca să evit această situaţie. Singurul lucru pe care nu l-am făcut a fost să-i înfig în inimă un stilet. Mereu am afişat o figură serioasă, n-am vorbit cu nimeni, i-am ţinut la distanţă pe toţi, dar m-a provocat în aşa hal încât într-o zi i-am sărit la gât. Individul era zdravăn. Ca un urangutan înapoiat mintal. Doar cu pumnii nu puteam să-l dobor. Şi m-a făcut knockaut. Nici măcar aşa nu i-am putut demonstra că sunt bărbat. În fine, lui oricum nu-i păsa ce eram. Un alt tip de acolo mi-a povestit că acesta când se

înverşuna împotriva cuiva îl supraveghea, îl lucra pe la spate, până ce într-un fel sau altul reuşea să-i facă chiseliţă curul. Cu puţin înainte tocmai i-o trăsese unui negru tinerel pe care a trebuit să-l ducă direct la spital din cauza hemoragiei.

Am ieşit cu fundul întreg şi am încercat să stau blând un timp. La proces mă amendaseră cu zece mii de pesos. Doar pentru că mă prinseseră cu zece languste. Dacă s-ar fi grăbit să mă înhaţe doar cu o zi înainte şi să mă surprindă cu carnea de vită, m-ar fi băgat trei-patru ani la puşcărie. Şi atunci chiar că-mi luam adio de la poponeţul meu, ba chiar şi de la timpanele din urechi.

Mi-am găsit o slujbă scârboasă. La abator, lucram la carnea tocată amestecată cu soia. Toată ziua căram lăzi cu piei aproape putrezite, buze de vită, maţe, îngrăşăminte, ochi, urechi, toate porcăriile împuţite pe care nimeni nu şi le poate imagina. Tot ce poate fi mai oribil. Împreună cu un negru aşezam cutiile lângă moara de măcinat. Pe partea cealaltă aduceau lăzile cu soia. Iar alţi bărbaţi o dozau ca să facă tocătura. „Proteină. Multă proteină pentru popor, tovarăşe”, îmi striga

tipul de la dozator, tare cât să acopere zgomotul morii. Şi râdea, cu faţa lui de grăsan puturos. Niciodată n-am înţeles dacă mi-o spunea serios sau în glumă. N-am schimbat alte cuvinte. Numai el vorbea. Eu nu voiam să intru iar în belele cu guvernul şi nici măcar nu deschideam gura, fiindcă până şi a discuta despre proteine era o chestiune politică. Putea să pună şi otravă şi să-i omoare pe toţi, ca apoi să dea vina pe americani. Pe mine mă durea în fund. Eu stăteam în banca mea.

Dar am darul ca problemele să-mi cadă din cer. Într-o după-amiază am ieşit pe la ora patru de ia abator. Nici n-am mai stat să aştept autobuzul. Am luat-o pe jos pe strada Cruzo Carlos III. Apoi am continuat pe strada Espada până la San Lazaro, iar într-un bar am văzut un rom special. Mamă Doamne ce bine. Marca asta de rom nu se găseşte niciodată. E un bar la stradă. În cartierul Cayo Hueso, dar destul de liniştit la ora aceea. Lângă tejghea sunt banchete. Chiar acolo celor foarte sărmani li se vinde o supă, o zeamă. M-am aşezat într-un colţ. Am cerut un rom dublu care m-a ameţit. Romul mă face să uit de oboseală. Mă anesteziază. Stau pe o banchetă, foarte

aproape de trotuar. Uşile sunt foarte mari, din alea care au deschiderea în sus. Îmi place să mă aşez aproape de uşă. Dacă se iveşte vreun scandal, pot să plec imediat.

Un tip care stă lângă mine începe să-mi povestească toate belele lui. El e sudor, iar acum o săptămână a obţinut un job foarte special. A lucrat două zile de la opt dimineaţa la zece noaptea până ce au început să-i ardă ochii, dar a reuşit să câştige şase dolari. Nevastă-sa i-a înşfăcat, i-a cumpărat tenişi băiatului lor, care mergea desculţ, iar în patru zile puştiul i-a rupt. „Nu se poate trăi aşa, vere, bine fac ăia care pleacă din ţară.” Şi a ţinut-o tot aşa cu problemele lui.

Eu îi ascultam povestea, dar mă uitam fix la o mulatră care bea rom şi se distra grozav stând la taclale cu o doamnă voinică şi un negru cu şase lanţuri la gât. Negrul plătea de fiecare dată cu bancnote de douăzeci. Mulatra se uita şi ea la mine cu coada ochiului, iar eu îmi doream s-o penetrez cu prima ocazie pe care mi-ar fi oferit-o. M-am concentrat prea tare uitându-mă la gura şi ţâţele ei, la fiecare detaliu care exprima dorinţa de a trăi cu bucurie şi mi s-a sculat. Mi s-a făcut băţ. De câteva

zile bune nu mai făcusem sex şi nu era s-o las să-mi scape pe mulatra asta.

Barmanul era un negru cu faţă de măcelar bătăuş care repeta din două în două minute: „Mâncare de crabi cu ardei iute. Mâncare specială. Picantă şi gustoasă. Te ajută la gagici... E picantă.”

Eu aproape că-mi băusem al doilea rând de rom dublu când dintr-o dată apar doi ţipi în uşă, în spatele meu. Doi bărbaţi plini de sânge, care, împleticindu-se şi aproape muribunzi, se băteau cu cuţitele. Toată lumea îi vede mai puţin eu, pentru că se află în spatele meu, iar eu nu reacţionez la timp. Cad peste mine. Cad amândoi peste mine. Mi s-a părut că, în afară de muribunzi, mai erau şi beţi sau drogaţi. Încerc să mă ridic de pe banchetă, dar amândoi se prăbuşesc peste mine. Unul dintre ei mă taie cu cuţitul. Îmi face o tăietură adâncă în braţ, în partea dreaptă Totul se întâmplă atât de repede, că nu înţeleg nimic. Nu ştiu de unde au apărut. Fără niciun zgomot. Nu se aude niciun strigăt, nici măcar un geamăt. Amândoi sunt morţi, peste mine. Sunt un morman de sânge. Barul s-a golit într-o secundă. Barmanul a rămas singur acolo de partea cealaltă a tejghelei. Până şi

nenorociţii ăia ca vai de lume şi-au lăsat baltă farfuria cu supă şi au fugit.

Apare o femeie strigând ceva şi plângând: „Mi l-au omorât, mi l-au omorât” şi îmbrăţişează unul dintre cadavre, urlând.

Încerc să mă retrag, dar mă aflu între tejghea şi cei doi morţi, iar femeia îmi obstrucţionează drumul în faţă. Fac tot posibilul ca să mă mişc. Cel mai bine ar fi să plec. Dar nu pot. Deja a apărut un poliţist. Mă înşfacă de braţ şi îmi cere buletinul.

Încerc să-i vorbesc omeneşte: „Eu doar beam un trăscău aici”. Dar am impresia că vorbesc în surdină. Aproape că nu mă aud. Sau parcă mă aud de undeva de departe. Ca şi cum aş vorbi cu mine însumi de undeva de departe. Îmi caut buletinul în buzunarul din spate al pantalonului, iar când i-l întind poliţistului, văd că sunt plin de sânge proaspăt. Sângele meu şi al celor doi care au murit. Sunt plin de sânge. Prea mult sânge ca să pot părea nevinovat. Mai degrabă par a fi vinovat.

Apoi totul se petrece ca o acţiune în lanţ: maşina de poliţie - secţia de poliţie – declaraţii – nu înţelege nimeni de ce sunt eu rănit şi de ce atâta sânge dacă zic că nu ştiu nimic - căutarea singurului meu martor:

barmanul - acesta nu apare - sunt reţinut 72 de ore până ce se lămuresc lucrurile - mai sunt şi alte cazuri - de zece zile stau închis în puşcărie - din fericire în alt loc - ăluia căruia îi plăcea de curul meu nu e pe aici - în cele din urmă mă eliberează - mi-am pierdut slujba la abator - cred că trebuie să mă apuc iar de contrabanda cu languste şi carne de vită.

Veseli, liberi şi zgomotoşi

Uneori nu-ţi trebuie decât foarte puţin: sex, rom şi o femeie care să-ţi spună aiureli. Nimic inteligent. Sunt epuizat de atâta lume inteligentă şi vicleană.

Apoi ea pleacă, iar tu rămâi singur şi liniştit. Mai bei un rom. Sau îţi faci un duş şi te culci. Iar în ziua următoare te trezeşti proaspăt şi odihnit. Pregătit să surâzi şi să răspunzi că te simţi minunat şi că toate îţi merg excepţional. Iar lumea îţi răspunde: „Vai, ce bine. În sfârşit întâlnesc pe cineva care ştie să se bucure de viaţă.”

Dar nu e întotdeauna aşa. Nu e totul atât de simplu şi de bine angrenat. Uneori dau peste femei cu adevărat tulburătoare.

Precum Carmen. Ea este una dintre acele fiinţe care-şi soluţionează viaţa într-un mod foarte simplu: ai bani sau n-ai bani. Restul nu mai contează. Pe zi ce trece întâlnesc tot mai multe femei de genul ăsta. Probabil că mereu au existat, dar eu îmi dau seama de existenţa lor de-abia acum. Dar, oricum, nu vreau să vorbesc despre Carmen. Prea mult cinism. Cinism pragmatic, vreau să zic. Sau poate nici măcar asta. Un cinic pragmatic este acela care pune în practică mult mai mult decât atât. Nu. Asta înseamnă doar prea multă sărăcie spirituală. Toată sărăcia spirituală necesară ca să-l poată exploata pe un biet maimuţoi care-i dă bani. Ea îl detestă, dar joacă teatru şi e plătită bine. Nici nu merită să-mi amintesc de ea.

Apoi a apărut María. Complet diferită. Incandescentă.

O poetesă dezlănţuită din Guanabacao. Îmi scria poezii pe foi de hârtie verde şi mă acoperea cu ele, cu scrisul ei mare şi rotunjit: „Agonizez învăluită în cataclismul ucigător al imposibilului.” „Respiraţia ta, un vulcan în trupul meu. Urlă oglinzile-n mine.”

N-am suportat atâta ardoare. N-am putut să rezist lăcomiei ei insaţiabile de

mulatră exaltată. Mi-a ars pielea şi inima în scurt timp. Am renăscut din cenuşă. Şi am continuat tot singur.

Aşadar iată-mă aici. Fără nimic de făcut. Liniştit la mine pe terasă. Bând rom în asfinţit. Şi nu mi-am mai dorit să caut relaţii intime cu nimeni. M-au rănit până într-acolo încât nu mai puteam să rezist să o iau de la capăt. Şi m-am decis să trăiesc în singurătate. Viaţa mea obişnuită, dar singur. Logic: din când în când cineva mă fascinează. Cineva reuşeşte să strălucească în ochii mei. Şi îmi place situaţia asta. Nimic pentru veşnicie.

Dar omul nu trăieşte doar cu iubirea şi singurătatea. Trebuie să faci ceva ca să ai bani, mâncare şi să-ţi permiţi o bere după-amiaza. Îmi pierdusem slujba la abator, la prepararea amestecului de soia şi nu se ivea nimic. Criza se acutiza în 1995. Totul era în criză: ideile, buzunarele, prezentul. Despre viitor nici nu mai vorbim.

Într-o după-amiază stăteam la o bere. Cu nişte obişnuiţi ai locului în jurul meu. I-am salutat ca să-i şicanez puţin: „Ce vă mai fac cutumele?” N-au înţeles poanta, am început să vorbim vrute şi nevrute. Unul m-a întrebat cu ce mă ocup. I-am spus că nu fac

nimic. Că n-am serviciu. Iar altul, care până atunci tăcuse mâlc, îmi zice, cu limba împleticindu-i-se: „Vrei să lucrezi la Spitalul Municipal? E un loc bun. E puţin de lucru. Eu am renunţat azi, aşa că e un post liber.” „Şi dacă e aşa de bun de ce ai plecat? Ce făceai acolo?”, l-am întrebat.

„La secţia de cartofi. Du-te acolo, vorbeşte cu doctorul Simon şi spune-i că te-am trimis eu. Că te-a trimis Rafael. O să-ţi placă. Acolo îi place oricui.”

În ziua următoare m-am dus la Spitalul Municipal şi am întrebat de doctorul Simon. Presupuneam că urma să curăţ cartofi toată ziua. M-au îndrumat pe nişte coridoare întunecate, am aşteptat o bună bucată de vreme şi în fine am ajuns faţă în faţă cu doctorul Simon:

— Rafael mi-a spus să vin ia dumneavoastră. Mi-a zis ca a lăsat un post liber.

— Da, a trebuit să-l dăm afară.

— Ah, el nu mi-a spus că l-aţi dat afară.

— A scăpat bine doar cu asta, ca l-am dat afară şi nu l-am târât prin tribunale.

— Acuzat de ce anume?

— De violare de cadavre.

— Ce? Dar el nu lucra la secţia de cartofi?

— Secţia de cartofi i se spune morgii. Şi e interzis să fie numită aşa. Dumneavoastră sunteţi prietenul lui Rafael?

— Nu. L-am cunoscut întâmplător.

— E un anormal. L-am surprins violând cadavrul unei femei. Eu însumi am încercat să-l fac să se dezlipească de cadavru, dar e atât de cretin încât nici nu m-a băgat în seamă până ce nu a ajuns la orgasm. Orgasm înăuntrul unui cadavru. Iar după aceea a încercat să se plângă la sindicat şi să facă scandal fiindcă l-am concediat chiar la locul faptei.

— E înapoiat mintal?

— Probabil că e, într-o măsură mai mare sau mai mică. Nu ştiu. A mărturisit că o făcuse dintotdeauna. Şi a lucrat acolo trei ani.

— Sunt tot felul de oameni pe lume.

— Postul vacant este de auxiliar. Dumneavoastră ar trebui să-i ajutaţi pe medici la autopsii.

— Vai, doctore, eu nu cred că voi putea. Cu ciocănitoarele de cadavre? Nu. N-am să rezist.

— Trebuie să fii pregătit. Majoritatea oamenilor nu rezistă.

— Noi, oamenii, suntem pregătiţi pentru viaţă, nu pentru moarte.

— Dacă dumneavoastră căutaţi o slujbă într-un spital, lăsaţi-vă de filosofie.

— Nu. Nu. Nici vorbă de filosofie.

— Cred că la secţia pentru sterilizări au nevoie de un auxiliar.

M-a dus la secţia pentru sterilizări, unde te simţi ca într-un cazan cu aburi sub presiune. Acolo bagă toate lucrurile. Se dezinfectează şi apoi se folosesc din nou. Sarcina mea era să le strâng din tot spitalul. Treceam prin toate saloanele cu un cărucior şi îmi dădeau pensete, seringi şi chestii din astea. Opt ore împingând un cărucior, pentru o sută douăzeci de pesos pe lună. Mai rău de-atât nici că se putea. Dar oricum era amuzant. Puteam să lucrez aşa câteva luni până ce mi-aş fi găsit ceva mai bun. Iar apoi, mai erau şi asistentele. Veselele asistente. Unele mi-au plăcut. M-am încurcat cu vreo două sau trei. Altele m-au plăcut ele pe mine. Sunt foarte bune asistentele. Sunt vesele, simple, liberale. N-au mintea încâlcită de inteligenţă şi viclenie. Nu, nu. Nimic complicat. Şi te fac

să te simţi bine. Singura problemă este că toate tânjesc sa se căsătorească cu un doctor, ca să vină apoi la spital cu maşina şi să afişeze o moacă serioasă, ca şi cum ar fi foarte preocupate de ceva, fără să bage în seamă pe nimeni. În consecinţă se machiază exagerat, îşi pun coliere şi nişte frumoase halate albe pe care le primesc cadou din Miami de la rudele doctorului. Câte una reuşise deja să prindă în capcană un medic. În capcana ei vaginală, vreau să zic. E bine. Cele care au rămas în aşteptare continuă să fie vesele, zgomotoase şi libere. Şi mai ales simple. Vor rămâne aşa cum sunt până ce vor fi înhăţat un medic.

Aşadar m-am încurcat cu una dintre ele. Foarte veselă, zgomotoasă şi liberă. E o mulatră voinică şi încă puţin frumoasă. Dar e doar umbra a ceea ce a fost. O cheamă Rosaura. A avut un băiat cu un medic. Tot cu autobuzul circulă. La cei patruzeci de ani ai ei a depus armele. Asistentele tinere şi frumoase îi fac concurenţă. Am avut o relaţie şi ne-a fost bine. Nu ştiu cum, dar asistentele sunt foarte dezinvolte. Ţi-o sug cu dezinvoltură, se dezbracă în faţa ta, beau rom, se masturbează, îţi şoptesc la ureche poveşti porno. Povestiri autobiografice,

vreau să spun. Fac un *sex-show* doar pentru tine şi le iese perfect. În fine, poate am avut eu noroc şi am întâlnit-o pe cea mai erotică. Dar îmi place chestia asta. Nu suport şiretlicurile. Iar când vine vorba de sex în general şi ipocriţii au încă hainele pe ei, cu siguranţă vor recurge la şiretlicuri. Am verificat şi răsverificat.

Totul mergea bine. N-o deranja slujba mea umilă şi nici salariul meu simbolic. O interesa doar faptul că eram alb, făceam bine dragoste şi aveam o relaţie bazată pe *fair-play.* Doar atât o interesa. Mulatrele sunt foarte rasiste.

Mult mai rasiste decât albele sau negresele. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu-i suportă pe negri. Rosaura îmi spunea: „Niciodată n-am avut un iubit negru. Să mă culc cu vreun negru??? Eu??? Ohhhhhh, nuuuuu. Doar dacă transpiră puţin şi deja put. Şi în plus sunt şi bădărani”, în fine, nu e o dramă. Într-o zi m-am dus la ea acasă, iar maică-sa e foarte neagră. Ea zice că taică-său era foarte alb. Vorbesc despre toate astea fără să se ascundă. Şi cu asta basta. Nu e vorba despre nicio dramă în afacerea asta. E mai degrabă o comedie de situaţii.

Rosaura are doi fraţi. Niciunul nu lucrează. Se aflau şi ei acolo şi am băut un pic de rom împreună. Am stat de vorbă. Şi totul s-a derulat foarte firesc. Bătrâna mi-a spus apoi să mai vin şi în altă zi ca să-mi facă un descântec. M-a dus în camera cu sfinţi. Era bine aranjată. Era grozav. Bătrâna mi-a arătat camera ca să mă pună în gardă. Ca şi cum mi-ar fi spus: „Uite ce am aici. Dacă-i faci vreo mizerie Rosaurei, ce-o să cadă pe capul tău, vai şi amar.” E dură bătrâna asta vrăjitoare. Se îngrijeşte de familia ei. Atât are şi ea pe lume: copiii şi nepoţii.

Totul mergea bine cu Rosaura. Totul foarte liber, foarte vesel. Vai, ce bine. Dar într-o zi vine un medic la ea în salon, transpirat, însetat, deschide frigiderul, ia paharul Rosaurei cu apă rece şi bea direct din el. Rosaura, care îl vede, se revoltă: „Ascultă, porcule, de ce bei din paharul meu? Dă-mi-l încoace.” Şi se apropie de el ca să i-l ia. Doctorul face pe simpaticul şi-i trece prin cap s-o stropească din gura lui cu un şiroiaş de apă. Direct în faţă. Moment prost ales. Rosaura este şi mai revoltată şi îi trage tipului o scatoalcă. Medicul presupune că are chef de joacă, dar

Rosaura e supărată. Medicul a făcut karate. Aruncă paharul pe jos şi face o fentă ca să o imobilizeze. Se încaieră. Rosaura cade pe jos, în fund şi îşi fracturează coloana vertebrală. Aşa au aflat că avea osteoporoză. O operează şi o pun în ghips de la gât până la coccis.

În momentul în care fraţii ei află povestea, pun mâna pe două cuţite de măcelar şi se duc să-l caute pe doctor prin tot spitalul. Tipul a fugit la ţanc şi s-a ascuns, între timp cineva a sunat la poliţie. Cei doi negri la zdup. Rosaura îl acuză pe medic şi pe încă unul care l-a acoperit. Cere demiterea din slujbă şi anularea licenţei de practică: „Eu deţin controlul situaţiei şi o să-l nenorocesc”, mi-a spus Rosaura. Dar acum are picioarele paralizate.

O aşchie dintr-un os i-a pătruns în măduva spinării. Se pare că va rămâne pentru totdeauna într-un scaun cu rotile.

Bătrâna vrea să se răzbune şi ea: „Fata mea cea frumoasă, invalidă şi băieţii mei la puşcărie. Şmecherul ăla o să mi-o plătească. O să plătească tot ce-a făcut. Pedro Juan, trebuie să-mi aduci ceva care aparţine acestui om. O cămaşă, o batistă, ceva. O să-l las invalid. O să-i pun chinină, dracu să-l ia!

O să regrete că s-a născut. Până ce nu-l văd într-un scaun cu rotile nu mă las. Tu adu-mi ceva ce-i aparţine, băiete, orice. Fură-i ceva care să aibă sudoarea lui şi adu-mi încoace că eu o să-l pun la pământ. Hai, că dumneata eşti bărbatul casei de acum înainte.”

Of, fir-ar să fie, şi eu care trăiam atât de bine. De ce mă-sa a trebuit să mă uit după mulatra asta.

Îndoieli, multe îndoieli

Sărăcia făcea ravagii. Pe zi ce trecea tot mai multe ravagii şi toată lumea încerca să plece într-un fel sau altul. Să plece altundeva. Ca într-o goană. Carlitos, fiu al haosului, în fiecare zi îi suna la telefon pe mama şi fratele lui. Şi plângea. Se simţea foarte răvăşit în Miami şi nu putea să doarmă. Nu se bucura de visul lui american. Cheltuia o avere pe telefoane şi nu îşi concentra interesul şi energia pe ceva concret. Purta în el disperarea haosului. Inima lui rămăsese încercuită de gratii.

Pe vremea aceea făceam din când în când sex cu sora lui. Ea era doctoriţă, citea

Becquer, o pasionau telenovelele mexicane şi poeziile cu sfaturi spirituale ale lui Benedetti, pe care mi le scria pe hârtii de reţete şi îmi împuia capul cu ele ca să învăţ chipurile ceva poezie. Îşi propusese să mă educe din punct de vedere estetic. În momentul în care a descoperit într-un colţ al camerei mele *Poeme pentru combaterea cheliei* a lui Nicanor Parra, s-a convins ca aveam gusturi proaste.

Ea folosea fraze precum „a face dragoste”, „putem fi fericiţi”, „eu nu mint niciodată” şi tot felul de aiureli de genul acesta. Ducea o viaţă debusolată. Asta se întâmplă adeseori. Prea multă lume în jurul tău te zăpăceşte. Şi încep să apară tensiunile între ce trebuie, ce se poate şi ce se doreşte. Şi între ce nu trebuie, nu se poate şi nu e de dorit.

Se simţea mereu ameţită pentru că se burduşea cu tranchilizante, avea la activ trei tentative de sinucidere, iar intenţia aceasta o păstra în stare latentă ascunsă în ea. Îi dedica mult timp unui psiholog care încerca s-o împace cu lumea în ciuda tuturor lucrurilor.

În fine, doctoriţa nu-mi inspira încredere, iar sexul meu şi amorul ei au

durat puţin. Cum a scris Torin Cellado, „o prăpastie de neînţelegeri a despărţit-o pe prea-frumoasa tânără de chipeşul fecior tomnatic”.

Apropo, am făcut socoteala şi în ultimii cinci ani am avut relaţii sexuale cu douăzeci şi două de femei. Acest *gol-average* nu este cel mai bun lucru pentru un bărbat de patruzeci şi cinci de ani. Nu regret, dar mă îngrijorează. Nu din pricina intimităţii, ci din cauza SIDA. M-ar fi scos din pepeni să mă condamn la moarte doar pentru că m-am simţit bine într-o gaură greşită.

În fine, hai să lăsăm la o parte promiscuitatea, a trebuit să merg mai departe. Înăsprindu-mă, fireşte. Lumea credea că eu mă maturizam. Dar nu era aşa. Încercam să devin din ce în ce mai dur şi să nu permit nimănui să mă manipuleze. Fiecare să moară pe limba lui. Eu trebuia să-mi dozez bine stropul de iubire care mai rămăsese în mine pentru a evita ca rezervorul să rămână pe zero, iar motorul să se oprească. Nu pierdeam speranţa că undeva l-aş putea umple. Sunt un utopic de tot rahatul. Sunt făcut praf, dar visez că voi întâlni din nou cândva ceva frumos înăuntrul meu care să-mi umple rezervorul

cu vârf, pentru a putea s-o iau de la început, să fiu iar un tip generos şi un amant grozav. Oare chiar sunt idiot? mă întrebam uneori. Iar alteori, când mă simţeam mai relaxat, îmi spuneam: Da, e posibil.

Deci aşa stăteau lucrurile. Eram îngrijorat de bătrâneţea mea progresivă, de tipica singurătate a bătrânilor şi toate astea. Dar în continuare apăreau femei în viaţa mea care îmi spuneau: „Vai, eşti atât de matur. Ce bine! Cât de mult mi-ar plăcea să trăiesc aici cu tine şi să facem una şi alta”, iar eu gândeam: Ah, da, sunt foarte matur. Dacă ar şti adevărul ar fugi ca din puşcă, ţipând, şi nu s-ar mai întoarce niciodată nici măcar până la colţul străzii.

Aşa că rămâneam tot singur. La cei patruzeci şi cinci de ani ai mei. Şi zi după zi mi se părea că mi-e mai bine şi mai uşor. Primele arsuri sunt cele care dor apoi îţi apar bătături, cum zice prietenul meu Hank. De la patruzeci de ani în sus totul e mai uşor. Sau cel puţin vezi lucrurile mai limpede.

Trăsesem deja câteva concluzii. Ha, ha. „Câteva concluzii.” Groaznic! Oare o fi existând cineva pe lume în stare s-o facă? în fine, ceea ce vreau să spun este că

înţelegeam acum un lucru vechi de când lumea, dar pe care mereu trebuie să-l înveţi din nou: etica sărăciei înseamnă să-l iubeşti pe acela care are bani şi-ţi oferă vreo firimitură. Etica sclavului este să-l iubească şi să-l admire pe stăpân. Atât. Omul sărac, ori sclavul, nu contează, nu poate să aibă o morală prea sofisticată, nici să fie prea exigent cu demnitatea lui, altminteri se condamnă la moarte prin inaniţie. „Dacă dumneata îmi dai oricât de puţin, tot e bine şi te iubesc” şi cu asta basta. În general, femeile înţeleg chestia asta încă din fragedă pruncie şi o acceptă. În schimb, noi, bărbaţii, ne complicăm viaţa ceva mai mult din pricina caracterului rebel, a verticalităţii principiilor şi aşa mai departe. În cele din urmă pricepem şi noi.

În fine, instinctul acesta de conservare bine dezvoltat este unul dintre aspectele sărăciei. Căci mizeria are multe chipuri. Poate că una dintre feţele cele mai vizibile este aceea că te despoaie de măreţia spiritului. Te transformă într-un ticălos, un mizerabil, într-unul care îşi vede numai de propriile interese. Singura necesitate este supravieţuirea. Şi la naiba cu generozitatea, solidaritatea, amabilitatea şi pacifismul.

Tocmai când mă simţeam răvăşit de atâtea îndoieli a sosit Alejandro, un vechi prieten. Pe jumătate beat şi vesel. Chiar în ziua aceea îl anunţaseră că îşi câştigase rezidenţa în SUA la loteria vizelor. Tipul era euforic. Toate prietenele lui voiau să se mărite cu el. Îi ofereau bani ca să se mărite şi să plece cu el. Dar el nu voia. Voia s-o ia cu el doar pe mama lui. „Singura piatră de moară pe care pot s-o iau cu mine este mama. Dacă jigodiile de la ambasadă o să-mi dea viză pentru ea. Nu pot s-o las pe bătrână singură.”

Am căutat o sticlă de rom. Şi am băut împreună. Am băut mult în noaptea aceea, iar Alejandro îşi planifica ce o să facă şi ce n-o să facă în Miami. Am vorbit atât de mult, că nu-mi mai amintesc nimic Eu îi spuneam: „Pentru următoarea tragere la sorţi o să trimit şi eu o scrisoare. Poate că o să am noroc.”

Astăzi sunt mahmur. Romul e scârbos şi mă doare capul. Dar, chiar şi aşa, încerc să pun ordine în viaţa mea interioară. În cea exterioară n-am nicio problemă. Toţi aed că există un singur Pedro Juan, foarte puternic, foarte eficace şi foarte vesel. Nu-şi imaginează că în interior există o grămadă

de Pedritos certaţi la cuţite, care-şi pun piedici unul altuia. Toţi încearcă să scoată capul afară în acelaşi timp.

O gură de aer în Havana

Am fost câteva zile la ţară şi m-am întors încărcat de languste, carne de vită şi doisprezece litri de rom. Poliţia a percheziţionat autobuzul de două ori. Şi de două ori era să fac pe mine de frică. Dar întotdeauna mă salvează faţa mea de om serios. La autogară, cu tot calabalâcul, trebuia să închiriez ceva ca să ajung acasă. Hoţii de taximetrişti îţi cereau şaizeci de pesos pentru un drum până în centrul Havanei. Dacă le ziceam să scadă preţul, îmi răspundeau cu aceeaşi placă: „Da' tre' să scot măcar banii pentru benzină. Şi e scumpă... e scumpă."

În cele din urmă a apărut un tip foarte timid, s-a apropiat de mine şi, aproape ruşinându-se, s-a oferit să mă ducă cu *rickshaw*: o bicicletă cu un căruţ bine fixat. Era foarte slab şi l-am avertizat:

— Eu cântăresc o sută şaptezeci şi şase de livre şi cutiile astea au încă o sută zece livre, crezi că o să poţi?

— Da, cum să nu!

— Cât îmi iei până la intersecţia San Lázaro cu Perseverancia?

— Douăzeci şi cinci de pesos.

Am luat-o pe străzile Ayestarán, Carlos III, Zanja, Belascoaín, San Lázaro. De fiecare dată când reuşea să urce o pantă şi putea din nou să respire îmi povestea viaţa lui. Bărbatul era tehnician în topirea metalelor. La începutul crizei rămăsese fără slujbă. „De cinci ani încerc să mă descurc pe stradă. Nu e uşor. Eu, nevastă-mea şi copilul. Iar acum ea e gravidă din nou. O să păstreze sarcina. Ce mai contează, unde mănâncă trei guri mănâncă şi a patra.”

Omul pedala cu forţă, transpira. Soarele de mai, la unsprezece dimineaţa, te arde rău.

— Tu cred că slăbeşti vreo trei sau patru livre pe zi cu căcatul ăsta.

— Nu, deja nu. La început am slăbit groaznic, dar acum nu, căruţul dă roade, produce câţiva pesos. Chiar dacă îmi ajung doar pentru mâncare.

— Da, moşule, şi în afară de asta toţi suntem slabi.

— E adevărat, să vedem până când o să mai dureze mizeria asta.

Tipul era scheletic. Nici nu mai avea de unde să slăbească. Am ajuns la destinaţie. I-am plătit şi m-am gândit să îi dau cinci pesos bacşiş. Dar m-am răzgândit. Mie nimeni nu îmi dă ciubuc. Din contră, toată lumea se târguie cu mine la preţul cărnii, al romului sau al langustelor. Aşa că i-am urat noroc şi mi-am văzut de ale mele.

În faţa casei plină de chiriaşi era parcat un bolid havanez de lux, de culoare neagră.

M-am dus direct la mine în cameră. Am pus langustele şi carnea la rece. Am făcut cafea şi m-am aşezat să mă odihnesc. Bătrâna grăsană de alături a început să ţipe, părea să aibă o criză de nervi, pentru că de patru zile nu mai fusese apă. Nici în casă, nici prin apropiere. Nu aveai de unde să iei o găleată cu apă. Iar bătrâna urla. Pe neaşteptate a ieşit în curte, isterică, smulgându-şi părul. „Căutaţi apă, fir-aţi ai dracu’ căutaţi apă undeva! Mă cac în capul lui de javră!” Fiul şi fata ei încercau să o stăpânească: „Mamă, taci, mamă, hai, gata, taci”. Toţi au ieşit din camerele lor ca să o

vadă pe Prudencia cum făcea circ. Cel care a potolit-o era un bătrân negru care s-a apropiat de ea şi a lovit-o cu o bâtă, spunându-i printre dinţi ceva ce nimeni nu a înţeles. Prudencia a căzut pe jos şi mi s-a părut că era inconştientă. Bătrânul a continuat să o lovească. A readus-o în simţiri. Au aşezat-o pe un scaun. M-am gândit să îi duc puţină cafea. Dar m-am abţinut. Aici nimeni nu bea nimic în casa nimănui. Le e foarte frică de farmece. Şi au şi de ce, eu sunt nou-venit în casa asta. Iar oamenii nu au încredere în mine. Şi nici eu în ei.

Era insuportabilă putoarea de rahat şi de urină care venea dinspre băi.

Patru zile fără apă, într-o casă unde locuiesc aproape două sute de persoane, şi din cauza căldurilor ăstora poţi să şi înnebuneşti, precum bătrâna asta grasă. Am închis uşa şi m-am dus să pierd vremea pe la colţul străzii.

Imediat s-a apropiat de mine un partener de afaceri:

— Auzi, moşule, Formula Unu o să vină după-amiază ca să sară peste zece băieţi.

— Super! Pun o sută de pesos că o să salte.

— Da, şi eu pariez că o să-i sară. Eu ştiu că o să-i sară.

— Bine, atunci n-am rezolvat nimic. Tu ştii pe cineva care vrea carne de vită sau languste?

— Păi, băi, Perucho, tu nu îl ştii pe Robertico?

— Nu.

— Robertico a plecat de mulţi ani în Germania, mă, iar acum s-a întors în vizită acasă, vorbeşte cu el.

— Şi unde locuieşte Robertico ăsta?

— În casa asta mare. În ultima încăpere din spate. Uită-te la bolidul ăla negru pe care l-a închiriat, e plin de verzişori. A venit cu nemţoaica lui şi cu cei doi puradei.

— Şi îi ţine pe toţi în camera aia?

— Da, sunt vreo nouă persoane plus Robertico, nevastă-sa şi cei doi băieţi. Acum locuiesc treisprezece în aceeaşi cameră. El e barosan şi nu ştiu de ce nu se duc la un hotel.

— De cât timp trăieşte în Germania?

— De unsprezece ani, frate. A plecat în optzeci şi patru. Cu unul din acele contracte pentru studii şi muncă în străinătate, nu îţi aminteşti? Nu-i aşa că nu eşti din cartierul

acesta? Du-te să-l vezi că poate îţi cumpără marfa.

Robertico avea la gât trei lanţuri de aur. Cu nişte pandantive enorme cu Sfânta Barbara, Sfântul Lazăr şi La Caridad del Cobre[16]. În afară de lanţul alb, simbolul lui Obatalá şi cel roşu al lui Changó. Camera era plină de valize, pachete şi cutii cu haine, ventilatoare, oale electrice şi un televizor nou. Era precum un chipeş maharajah negru, aproape gol, transpirat, de vreo treizeci şi cinci de ani. Lângă el o nemţoaică robustă, ceva mai înaltă decât el şi cei doi mici mulatri, care probabil că sunt cei mai privilegiaţi metişi de pe lume, fiindcă selecţia părinţilor era perfectă. Amestecul acela era ireal, dar şi foarte logic: blondă, negru, mulatri, obiecte strălucitoare care îţi luau ochii în acel spaţiu asfixiant, întunecat şi jegos dintr-o clădire în ruine.

Cel mai interesant personaj era nemţoaica, nu înţelegea nicio boabă de spaniolă. Doar zâmbea şi spunea „hola”. Eu aş fi dat orice ca să ştiu ce gândea despre acel loc, care puţea a rahat, fără apă, cu o

[16] Virgen de la Caridad del Cobre – Patroana spirituală a Cubei.

căldură şi o umiditate înecăcioasă. Şi totuşi râdea şi părea foarte fericită şi liniştită.

Tipul a făcut pe şmecherul. În cele din urmă a obţinut o reducere şi a rămas cu toată marfa. Carne de vită, languste şi rom. Adusese chiar şi un frigider nou. L-a inaugurat cu ce cumpărase. Când mi-a dat banii, i-am spus că eu am fost în Germania acum câţiva ani. A deschis o sticlă de rom şi am ciocnit:

— Da? Când?

— În 1982. Acum trei ani.

— La Berlin?

— Am lucrat un an în Berlin. Am cunoscut toată zona socialistă. Pe timpul acela eram ziarist şi am călătorit de multe ori în Europa.

— Iar acum locuieşti în casa asta?

— Da.

— Fir-ar să fie, cumetre, ai ajuns vai de capul tău! Tu n-ai mai locuit niciodată în case pline de chiriaşi?

— Nu, dar e bine aici, mă simt liber.

— Mie mi-e dor de locul acesta cum nimeni nu-şi imaginează. De 11 ani trag ca un cal. Norocul meu este Ingrid şi băieţii.

Dar trăieşti bine.

— Da, trăiesc bine, dar nu e uşor. Când beau ceva încep să plâng. Nu pot să vorbesc în spaniolă nici cu copiii mei. Nu le place. Eu încerc să-i fac să înveţe, dar nu ie place.

— Dar trebuie să te obişnuieşti cu ideea că acolo trebuie să mori. Dacă te-ai obişnuit cu binele, aici nu poţi să trăieşti.

— Nu mai pot să renunţ la ce e acolo. Aici lucrurile merg de-a-ndărătelea. Vin aici o dată la doi-trei ani şi e din ce în ce mai rău.

— Iar acum nici apă n-avem.

— Dacă tot nu o să avem apă, va trebui să mă duc la un hotel. Şi nu vreau. Vreau să iau o gură de aer zilele astea chiar aici, cu ai mei.

— Bine, Robertico, hai că plec. Mulţumesc pentru băutură, cumetre.

— Ce o să faci la noapte?

— Nimic.

— Stai pe aproape. O să dăm o raită cu maşina să vedem dacă găsim vreo două curve şi ne ducem pe plajă. Nu-mi mai place să ies cu negrii ăştia din cartier pentru că se îmbată imediat, apoi fac scandal şi aşa ajungem mereu la poliţie.

— Şi noi, albii, ne îmbătăm.

— E diferit. Eu nu te cunosc, dar ştiu că eşti om serios.

— Şi nemţoaica ta te lasă să ieşi singur?

— Ah, moşule, fac cu ea ce am chef. Nu pierde noaptea asta, că eu sunt cel care te invită. Şi o să ne distrăm, frate. Găsim două târfe şi le-o tragem până se face ziua. Trebuie să iau o gură de aer, frate. Când mă întorc, mă aşteaptă o şurubelniţă electrică şi o groază de şurubele. Opt ore, de luni până vineri strâng şuruburi.

— Bine, o să fiu aici la mine în cameră.

Câteva lucruri care durează

Aseară, în mijlocul muzicii, în vacarmul şi beţia obişnuită a fiecărei zile de sâmbătă, Carmencita i-a tăiat sula bărbatului ei. Nu ştiu cum s-a întâmplat, pentru că am încercat să stau la distanţă de lumea asta. În realitate, sunt înfricoşat, dar ei nu trebuie să-şi dea seama. Dacă se prind că mă deranjează şi că mi-e frică de ei, sunt pierdut.

Eu stăteam pe jos, tolănit, lângă uşa camerei mele, să iau puţin aer şi mă gândeam unde mă-sa aş fi putut să mă vâr

până ce s-ar fi potolit lumea din casa aia ca să pot să mă culc. Nu mă pot obişnui să dorm cu atâta zgomot. Aşadar eu eram acolo, lângă uşă şi deodată iese negrul din camera lui urlând, scăldat în sânge şi strângându-şi ouăle. În spatele lui Carmencita vocifera, cu un cuţit în mâna dreaptă. Apoi a aruncat pe jos bucata de penis pe care o ţinea în mâna stângă şi i-a strigat ceva de genul „să vedem dacă acum o să le mai regulezi pe toate alea care îţi plac, jigodie”.

Negrul ţipa îngrozit şi imediat l-au luat două-trei persoane şi l-au dus la un spital. Au lăsat pieliţa falică pe podea, dar o babă a luat-o, a pus-o într-o punguţă de plastic şi le-a dat-o strigând: „Luaţi asta cu voi ca să i-o lipească la loc! Dumnezeu să-l ocrotească!”

Carmencita s-a închis la ea în cameră. Presupun că tremura de frică, pentru că vendeta avea să vină: ori fraţii tipului urmau să o taie cu săbiile, ori poliţia, ori chiar negrul, atunci când îi vor da ieşirea din spital, o să se întoarcă şi să o mănânce de vie.

Cu o săptămână în urmă Lily îl pusese pe jar pe bărbatu-său. Tipul e încă în spital,

dar nu vrea să o acuze. Unii zic că este foarte îndrăgostit, iar alţii că e într-o stare foarte gravă şi aproape inconştient. În fine. Sunt periculoase negresele astea. Întotdeauna agresive. Uneori mă gândesc că îşi aruncă una alteia praf de mort şi de aceea înnebunesc după un bărbat, care în definitiv nu înseamnă nimic. Doar unul în plus, printre câteva zeci de care fiecare se bucură şi din pricina cărora suferă toată viaţa.

Azi totul e liniştit. Duminicile sunt plictisitoare. Casa rămâne parcă nemişcată şi tăcută. E ca un monstru enorm şi greoi care se destrăbălează, scuipă foc şi produce cutremure timp de şase zile, iar în a şaptea se odihneşte şi îşi recuperează energia.

Vreau să profit de linişte ca să scriu o povestire despre cei doi travestiţi care locuiesc în casă. Sunt prietenii mei.

Şi ai tuturor. Sunt doi ţipi drăgălaşi, prietenoşi şi foarte fericiţi, se pare că oamenii îi iubesc. Unul dintre ei aspiră să triumfe ca interpret de muzică uşoară şi în consecinţă şi-a compus un personaj asemănător lui Marilyn Monroe: Samantha. Se transformă în aşa fel încât oriunde în lume ar fi socotit un actor desăvârşit şi ar

trăi regeşte. Aici e doar un amărât mai mereu mort de foame a cărui viaţă e un infern şi îşi câştigă traiul din mici joburi de coafez la domiciliu. După spectacolul care a avut succes în teatrul America, a început o vânătoare de vrăjitoare. Nu împotriva poponarilor. Asta ar fi însemnat ceva grosolan. Ci împotriva şefilor şi patronilor care au pus scena la dispoziţia travestiţilor. Îl îngrozeşte faptul că orice spaţiu, oricât de mic, al libertăţii individuale se poate transforma într-un spaţiu al libertăţii de idei.

Dar astăzi nu mă simt prea ordonat pe dinăuntru. Nu pot să scriu. Repet doar o frază: iubesc cicatricele, nu rănile. De ce repet chestia asta ca un paranoic? Iubesc cicatricele, nu rănile.

Pe zi ce trece mă asemăn tot mai mult cu negrii din casa asta: fără nimic de făcut, aşezaţi pe trotuar, încercând să supravieţuiască, vânzând câteva chifle, şuncă sau nişte roşii. Ce se nimereşte, şi tot aşa, zi după zi. Fără să ne gândim la ce vom face mâine, la ce s-o mai întâmpla. Se aşază pe trotuar cu un săpun în mână sau cu două pachete de ţigări şi le trece ziua. Şi supravieţuiesc. Zilele trec.

La asta mă gândeam, plictisit, iubind cicatricele, când a sosit Luisa. Venea moartă de oboseală, îi era somn, dar făcuse rost de pâinea cea de toate zilele: aducea o mică comoară. Patruzeci de dolari, două cutii de bere şi o jumătate de sticlă de whisky. Ar fi putut fi mai bine pentru o noapte de sâmbătă, dar oricum nu era rău. Şi-a făcut o baie, a luat o aspirină, am dat drumul la ventilator şi ne-am culcat dezbrăcaţi. Ea nu voia să mai bea, eu da, mi-am pregătit un pahar de whisky cu gheaţă. Mi-a povestit despre tipul pe care l-a agăţat aseară pe Malecón. Îi place să-mi povestească detaliile. Toate detaliile. Cel de aseară voia să facă sex pe plajă, pe nisip. Şi a făcut-o. Cu lună plină, palmieri şi o mulatră splendidă. Mai tropical decât atât nu se putea. Tipul, foarte european, avea în buzunar propriile prezervative. Totul foarte normal. N-a vrut nimic ciudat.

— Avea sula foarte subţire, dar încovoiată la stânga şi m-a durut. Nu are importanţă, e bine. Îţi povestesc mai târziu, tigrul meu, lasă-mă să dorm că sunt obosită moartă.

Şi a adormit într-o secundă. Mi-am terminat whisky-ul. Mi-am pus încă unul.

Nu mi-e somn, nici nu pot dormi în timpul zilei. Îmi place să mă uit la mulatra asta dezbrăcată. E frumoasă. Foarte subţire, atrăgătoare. Atâta timp cât o să dureze, asta înseamnă fericirea. Nu se poate nădăjdui la mai mult. Este cel mai bun lucru pe care îl poţi găsi prin apropiere.

Atunci mi-am amintit de acea dimineaţă. Cândva, acum nişte ani, locuiam într-un loc frumos, cu o terasă spaţioasă în faţa Mării Caraibelor. M-am sculat în zori, am ieşit pe terasă şi acolo se afla Venus, strălucind pasional în penumbra răsăritului. M-am dus în camera copiilor, am trezit-o pe Anneloren, care avea pe atunci cinci sau şase ani, am dus-o pe terasă, i-am arătat planeta şi i-am spus: „Aşa va fi mereu, mai întâi Venus şi apoi Soarele. Lucrul acesta e etern. Tot ceea ce este important, lucrurile cele mai importante sunt nemuritoare. Să ştim ca se află acolo şi că le putem fi recunoscători”

Şi apoi nu ştiu ce s-a mai întâmplat, cred că am continuat să beau whisky până ce am terminat sticla.

Zile de ciclon

De câteva zile trăgeam nişte pârţuri puturoase. Mâncam doar fasole neagră care se transforma rapid în pârţuri împuţite. De fiecare dată, mi se făcea chiar mie scârbă de acel miros de căcat putred. Din fericire eram singur în cameră. Luisa însoţea în săptămâna aceea un spaniol cu bani şi locuia cu el într-un hotel. Dacă Luisa ar fi fost acasă, mi s-ar fi făcut şi milă. În mod cert, un pârţ e amuzant. Dar mai mult de două e deja scârbos, iar dacă sunt urât mirositoare, e şi mai rău. Poate că Luisa se va întoarce cu bani. Am putea să o ducem mai bine. Doar pentru câteva zile, dar am duce-o mai bine. Sper ca javra să nu-i cheltuiască pe toţi la *shopping* pe haine şi parfumuri. Avem nevoie de mâncare.

De trei zile n-am un chior, iar boul de negru de alături ciocăneşte toată ziulica în tablă. Face găleţi.

Cel mai probabil, Luisa nu se va întoarce până nu-şi conduce spaniolul pe aeroport. Iar eu stau aici, mort de foame. Nu. O să vând găleţi. Ies, vorbesc un pic cu tipul, îmi dă o găleată cu împrumut. Dacă o vând, pot să câştig 20 de pesos. O afacere de căcat.

Dar tot e mai bine decât nimic. E bine. Înhaţ găleata şi ies pe stradă. Plouă. E un ciclon care ajunge la Tampa, nu ştiu de ce plouă atâta aici dacă e încă atât de departe.

Oricum, prefer să mă ud fleaşcă decât să stau în casă. Ala care face găleţi m-a asurzit. Toată ziua ciocăneşte tabla. Cealaltă îi despăduchează pe negrişorii ei care sunt cam zece. Alta, isterică, fiindcă de fiecare dată când plouă cad bucăţi din tavan şi din perete, se închină la toţi sfinţii să nu se prăbuşească clădirea.

Înainte să-mi dau seama, ajunsesem cu găleata la Arturo acasă. Un bătrân mistic sectant, yogin, pictor de artă naivă. Se hrăneşte cu fructe şi miere de albine, absoarbe *prana.* „Karma este singurul lucru de care avem nevoie, dezordinea ta interioară începe şi se termină în tine însuţi. Trebuie să pui ordine în tine, să meditezi, să-ţi echilibrezi Karma.” Mereu îmi dă acelaşi sfat, dar eu n-am timp de tâmpeniile astea. Trebuie să caut de mâncare. Dacă încep să mănânc rahat cu karma, mor de foame. Iar curva aia se poate urca în orice moment într-un avion şi la revedere şi n-am cuvinte. Iar eu o să aflu de asta când o să aterizeze în Europa, aşa că trebuie să merg

mai departe. Să mă descurc sau să mor de foame. O să am timp să-mi pun ordine şi în karma şi în toată tâmpenia asta.

Arturo are acum o legătură amoroasă cu o actriţă de 20 de ani. El trebuie că are vreo 65. Îmi place fata asta. Dar nu. Ea e hipnotizată de boşorog. Nu ştiu ce-i face, dar parcă a prostit-o. Pictează tablouri cu ea goală. Arturo are o căsuţă aproape de mine şi trăieşte bine, afurisitul, pentru că le vinde turiştilor tablourile pe dolari. Abia dacă îşi iţeşte capul pe uşa întredeschisă. Pare a fi dezbrăcat. Nu vrea găleata.

— Pot să ţi-o las şi mă plăteşti mâine, Arturo.

— Nu, nu am nevoie. Mulţumesc. Poate că o fi vreun vecin pe care-l interesează.

— Ştii pe cineva?

— Nu ştiu.

— Bine, bătrâne ai grijă de tine.

— Asta şi fac, pa.

Ciobanul nu lasă niciodată lupul să se apropie de oi. Merg mai departe. Trec încet pe lângă porţi cu găleata în mână şi din când în când zic: „Haideţi, ofertă specială, asta nu-i din plastic. Te ţine o viaţă. Special. Aşa cum nu mai există. Ăsta e fier curat, te ţine o viaţă.” Uneori cineva mă întreabă de

preţ doar ca să mă frece la cap. Aproape că nici nu ascultă ce îi răspund şi îşi continuă drumul.

Cobor pe strada Galiano, spre Malecón. Marea e agitată. Şi bate un vânt puternic. Poate că ciclonul s-a întors? Mă duc acolo unde am locuit eu cu ani în urmă. M-am urcat pe terasa blocului, sun la sonerie. Poate că bătrâna Hortensia îmi cumpără găleata. Sunt ud leoarcă de la ploaie. Dar mi-e totuna. Mă simt bine ud, în mijlocul furtunii şi al vântului.

Hortensia a fost poliţistă dintotdeauna. Căpitan la siguranţa statului. S-a pensionat acum câţiva ani. Acum a rămas văduvă şi este îngrozită. I-a murit bărbatul şi s-a ofilit văzând cu ochii. Nu are bani de mâncare, nici de apă sau de săpun. Familia nu o suportă. E singură şi pe jumătate nebună. A crezut mereu că toţi sunt împotriva ei. Chiar aşa, strivită ca un gândac, continuă să fie la fel de autoritară şi poruncitoare. De asta şi fiică-sa o dă la o parte. Uneori, când eram vecinul Hortensiei, fiica ei mi-a spus: „N-o suport, anunţă-mă când a dat ortu' popii. U Am crezut în momentul ăla că era o veritabilă jigodie, dar nu aveam dreptate, am înţeles asta abia mai târziu.

— De când te-ai mutat de aici nu se mai poate trăi pe terasa asta, e ca un loc fără stăpân.

— De ce, Hortensia? Trebuie să-ţi regăseşti forţele şi să mergi mai departe. Nu contează că Lucio a murit.

— Vai, băiete, ba contează. El era sprijinul meu şi eu care îl tot cicăleam şi voiam să divorţez. Acum toată lumea mi-a întors spatele.

— Nu, nu. Eu zic că Dumnezeu este întotdeauna alături de fiecare. (îi spun asta ca să o înţep; ea nu crede nici în mama care a fătat-o.)

— Care Dumnezeu, nici vorbă! Eu nu am bani niciodată, cel care nu a are dolari nu poate să trăiască în ţara asta. Şi să mă gândesc la Dumnezeu, nici vorbă! Hai, vino, aşază-te, hai să stăm de vorbă puţin.

— Nu pot, Hortensia. Plec. Vreau să vând găleata asta.

— Aha, păMpălăii de alături ţi-o cumpără.

— Chiar crezi?

— Da. Sunt putred de bogaţi. El lucrează la un magazin şi fură cu amândouă mâinile. Jigodia. Fură guvernul şi pe Fidel!

— Hortensia, lasă chestia asta. Uită şi dumneata puţin de politică. Încearcă să trăieşti cât mai bine cu putinţă în anii ăştia care îţi rămân.

— Vai, băiete, eu am ajuns deja la capătul zilelor. Şi uite în ce s-a transformat Revoluţia.

— Da, chinezii spun că totul în viaţă este ciclic, ne întoarcem mereu de unde am plecat.

— Nu te înţeleg, ce tot spui acolo?

— Nimic, nu te întrista. Sună la oamenii ăştia să vedem dacă vor găleata.

Şi da. Mi-au cumpărat găleata. Şi am plecat. Nu-mi ardea de destăinuirile Hortensiei. În uşă mi-a spus:

— Cum pot să uite aşa de uşor de popor. Clădirea stă să cadă şi niciodată nu e apă, nici gaz şi nici mâncare, nimic, băiete, nimic. Ce e asta? Până când? Guvernul trebuie să aibă grijă de noi. Tu nu eşti ziarist? De ce nu scrii ceva despre blocul ăsta? Să vedem dacă impresionează pe cineva. Aici trăiesc mulţi bătrâni şi suntem abandonaţi, pentru că...

— Hortensia, dumneata nu vezi că vând găleţi? Nu mai sunt nici măcar măturător.

Într-o zi o să vin să stau mai mult şi o să mai vorbim. La revedere.

Am coborât scările. Liftul era stricat de câţiva ani. Douăsprezece etaje. Când am ajuns la al doilea etaj mi-a trecut prin cap să sun la uşa Flaviei. Am avut o frumoasă relaţie care a durat doi ani. Făceam planuri să trăim împreună şi să ne iubim până la sfârşitul zilelor. Ea cu sculpturile ei şi eu cu romanele mele. Pe timpul acela îmi spunea „tati” şi era foarte tandră şi îmi zicea: „Eu am atât de multă nevoie de tine, tati”. Dar a plecat în Spania, apoi la New York. A avut grijă de ea însăşi, a uitat de proiectele noastre. Şi nu mai are nevoie de tati. S-a întors. Ne-am văzut doar o oră. Iar despărţirea a fost ceva extrem de dureros pentru mine. Şi ceva foarte frumos pentru ea. A trecut mult timp de atunci, ea a plecat din nou la New York. A avut expoziţii personale, toasturi cu vin de California, şi-a vândut desenele cu o mie de dolari bucata. Acum mi-a arătat fotografiile. Şi mi l-a arătat pe proprietarul galeriei, un homosexual care a ajutat-o la montaj, pe verişoara ei, pe vecini, care fuseseră şi ei la expoziţie. În fine. Se pare că e mult mai liniştită. Şi în plus are şi dolari. Dolarii sunt

un bun sedativ. Mi-a făcut o cafea şi mi-a spus:

— Vai, este foarte greu să atingi faima la New York. E mai bine să faci rost de bani şi să te distrezi, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu am căutat niciodată celebritatea la New York.

— Vai, aşa îmi răspunzi. Încă îmi mai porţi pică?

— Eu nu ţi-am purtat niciodată ranchiună. Doar m-am întristat.

— În fine, să nu mai vorbim despre asta.

— Bine. Am venit doar să te salut şi să văd cum îţi merge.

— Nu ţi se pare că slăbeşti din ce în ce mai mult? Eşti foarte slab. De ce?

— Studiez baletul.

— Of, eşti un nesuferit.

— Bine, pa.

Şi am plecat. Ea nu-şi imaginează că a lăsat o constelaţie de poeme extrem de triste şi un chip sculptat în durere şi lacrimi. La fel ca în bolerouri. Nu ştie. Şi niciodată nu o va şti, pentru că nu am să îi fac bucuria asta.

Acum plouă năvalnic şi vântul bate în rafale, zilele astea nu-mi plac. Îmi provoacă şi mai multă foame.

Lună plină pe terasă

Luisa continua aventura cu spaniolul ei plin de arginţi. Sau de galbeni. A venit prin cameră, n-a stat mai mult de un minut, mi-a lăsat zece dolari şi mi-a spus:

— Totul merge bine. E un spaniol din Asturias. Muncitor în construcţii, dar unul putred de bogat.

— Ce este un muncitor în construcţii? Tu imediat înveţi cuvintele astea ciudate.

— Fireşte, trebuie să înveţi. Iar tu în loc să freci ridichea mai bine ţi-ai căuta şi tu o spanioloaică.

— Nu mă mai aia la cap, Luisa. Să n-aud de nicio spanioloaică! Ce înseamnă un muncitor în construcţii.

— Un ţăran, iubitule, un ţăran. De la ţară. Ţăran. Agricultor.

— Şi vrea să mă ia cu el.

— Da. Toţi vor să te ia cu ei. Dar când pun un picior în avion...

— Hai, nu mai cobi, parcă ai fi o cucuvea. Privirea ta îmi face rău. Plec. Când o să termin cu ăsta, o să trec pe aici... vai, iubitule, mi-e dor de tine.

— Eşti o curvă nebună. Ţie nu ţi-e dor nici de mă-ta.

— Nu-mi vorbi aşa, ţuţule.

— Aha...

— Dacă ţi-ar fi fost dor de mine atât de mult, nu mi-ai fi dat doar zece dolari. O să mor de foame.

— Iubiţel, dar nu mi-a dat bani. El plăteşte tot, ăştia zece dolari i-am furat ieri de la el, ca să-ţi aduc ceva, nu fi nerecunoscător, puişor.

M-a sărutat în repetate rânduri. Şi a plecat. E grozavă mulatra asta. M-a umplut de salivă. Când am rămas singur mi-am ascuns cei zece dolari după balamalele uşii, bine îndoiţi între şuruburile rablagite, pline de rugină şi m-am aşezat pe marginea terasei.

Eu trăiesc pe terasa unui bloc de pe Malecón. La al doisprezecelea etaj, cam la şaizeci de metri înălţime şi a început să îmi placă să mă aşez pe marginea terasei, cu picioarele atârnând în gol. Era foarte uşor, doar să sar de pe terasă pe streaşină. O splendidă streaşină fixată cu nişte gargui[17] sculptaţi în piatră, aveau forme de robinete şi pasărea paradisului. Era o clădire veche,

[17] Gargui, de la *gargouille* – burlan scurt ornamental.

foarte solidă, gen Boston, dar din ce în ce mai dărăpănată, cu atâta lume care trăia în ea, încercând să supravieţuiască.

Aşadar. Pentru mine era simplu. Mă simţeam ca o pasare, şi îmi aduceam aminte de timpurile acelea în care aveam sânge în vene şi mă aruncam ca un zmeu de pe vârful unui deal în valea Viñales, şi îmi ţâţâia fundul de teamă să nu mă fac una cu pământul. Dar acel flecuşteţ nu a dat niciodată greş. Acum, noaptea, săream pe streaşină şi mă aşezam acolo, în răcoarea nopţii, şi vedeam tot ce era jos, prin penumbră. Îmi plăcea. Mereu mi-a surâs ideea să sar şi să încep să zbor, ca să mă simt bărbatul cel mai liber de pe lume.

În acea noapte a sosit Carmita. Era o aventurieră. Avea trei bărbaţi în acelaşi timp: un marinar, un mecanic şi un ofiţer de vamă. Carmita e un personaj. Are patruzeci şi unu de ani, dar se poartă ca o fetiţă de unsprezece. O încântă sexul, banii şi jocurile de noroc. Deşi nu în această ordine. Cred că ordinea este: bani, sex, bani, jocuri de noroc şi din nou bani. Şi să facă şmecherii şi să câştige cu orice preţ. Ea locuieşte la al cincilea etaj cu copiii şi bărbaţii ei. Încă nu am înţeles cum reuşeşte

să îi combine, ca să nu se întâlnească niciodată. În noaptea aia, am presimţit, îşi propusese să adune a patra victimă la colecţia ei de bărbaţi utili. Pe neaşteptate, a început să strige în spatele meu, iar eu mă simţeam ca un liliac sub clar de lună. Era o frumoasă lună plină pe cerul nopţii senine, albastre. Marea abia dacă se unduia, iar cheiul era liniştit, nu era aproape nimeni pe Malecón. Eu eram în extaz, atârnând în gol. Gândindu-mă la nimic. E minunat să atârni în aer, în faţa mării, cu briza asta răcoroasă de iunie, cu multă linişte împrejur. Atunci poţi să nu te gândeşti la nimic. Pot să nu mă gândesc la nimic pentru că plutesc, pătrunzând în mine însumi, fără să caut nimic. Eu cu mine însumi. Este ca un miracol în mijlocul acestei furtuni şi a acestor naufragii. Un miracol înăuntrul meu. Şi, dintr-o dată, ţipetele Cármitei:

— O să cazi, Pedro Juan! Ce faci acolo? Doamne, Dumnezeule!

— Hei, calmează-te. Ce sunt strigătele astea? Muierea asta îmi vorbeşte de parcă ar fi mama sau ceva asemănător şi e prima oară când se urcă pe terasă, dacă am trăi împreună m-ar înhăţa de pe streaşină în ghionturi.

În fine, nu ştiu cum s-au petrecut lucrurile, dar în câteva minute am coborât scările şi am cumpărat nişte rom ieftin cu gust de benzină. Dacă îi pui gheaţă şi lămâie are un gust mai bun. Am băut două, trei pahare şi am vorbit o bună bucată de vreme despre grămada de oameni care au rămas fără slujbe. Toţi încercau să supravieţuiască vânzând orice fleac pe stradă.

— Pe mine ce mă interesează, Pedro Juan. Din partea mea, să moară de foame.

— Fato, mie îmi e milă.

— Mie nu. Şi pe tine cine te ajută? După câte văd eşti destul de amărât, şi dacă nu faci vreo şmecherie o să mori de foame.

— Asta e adevărat, dar…

— Şi de mine cui îi e milă? Lumea asta care vinde lămâi şi pizza parcă şi-ar spăla rufele în public. Eu a trebuit să-l suport doi ani pe mecanicul ăla gras, beţiv, tâmpit, pentru că în fiecare săptămână îmi dădea şaizeci de pesos. Asta era problema mea. Dar astea se petreceau în ograda mea şi nimeni nu trebuia să ştie, aşa mi-am câştigat eu pâinea până ce s-a întors marinarul şi l-am trimis pe grăsan la plimbare.

— Eşti cinică.

— Dacă tot vorbim despre cinism, ce faci tu exploatând-o pe curva aia, pentru că toţi din bloc ştiu. Iar eu nu sunt cinică, pe mine m-au învăţat de când eram mică că pe bărbat nu îl iei de plăcere, nici că e frumos, nici ca bibelou în casă. Îl ai lângă tine ca să muncească şi să te întreţină. Bărbatul care nu face bani n-are ce să caute cu mine. Iar pe copiii mei îi învăţ acelaşi lucru. Nu vreau leneşi şi nici inutili la mine în casă. Şi cu atât mai puţin şmecheraşi ca tine.

— De mine să nu te iei. Şi marinarul ce-ţi dă?

— Marinarul vine plin de cadouri. Aduce de toate. Haine, pantofi, parfumuri, de toate. Mi-a adus două haine dintr-o mătase chinezească superbă. A fost în China.

— Precum Marco Polo.

— Cine e Marco Polo?

— Un prieten.

— Ah, bine, nu ştiu dacă Marco Polo ăsta o fi având gusturi bune, dar Yeyo, da, are. Tot ce mi-a adus îmi stă perfect. Până şi pantofii. A adus de toate pentru mine şi pentru copii. Ăsta da bărbat, frate, nu un coate goale!

Şi am continuat conversaţia în stilul ăsta. După vreo trei-patru pahare, nici nu ştiu de ce mi-am dorit să o mângâi. Ba da, ştiu de ce: m-am relaxat puţin fiindcă vorbea despre mâncare şi bucătărie şi despre cât de curat este apartamentul ei, deoarece ea este obsedată de curăţenie şi face curat cu o cârpă pe care o are mereu la îndemână şi despre faptul că această cameră a mea e o mizerie plină de jeg. „Aici e nevoie de mâna unei femei. Eu aş face camera asta ca un bibelou, i-aş pune perdeluţe.” Ea vorbea despre toate tâmpeniile astea, iar eu o încălzeam. Are patruzeci şi unu de ani, dar arată foarte bine. Şi n-am mai rezistat. M-am sculat de pe scaunul meu şi am mângâiat-o pe cap şi mi-am apropiat pelvisul de faţa ei. Atunci mi-a smuls cureaua, mi-a deschis fermoarul şi încetul cu încetul a început să-mi descopere părul şi mădularul, care se întărea tot mai mult, se trezea şi privea în sus ca şi cum ar fi întrebat dacă cineva îl strigă.

— Vai, Pedro Juan, ce membru frumos. E ca un obiect de artizanat!

Lucrul acesta l-a spus alintându-se. Aşa de dulce ca şi cum ar fi fost o bomboană. Şi

l-a băgat în gură. Tandru, limba, buzele, dinţii, totul. Gura ei, caldă şi umedă. Îl muşca încet la vârf şi făcea totul ca prin vis, cu ochii închişi. A continuat astfel şi a trăit plăcerea până ce a înghiţit toată sperma. Toată. A lins până şi ultima picătură.

— Hai în pat, iubitule.

— Of, nu, aşteaptă. Lasă-mă să iau o pauză.

Mă simţeam stors şi voiam să continui, ca şi cum aş fi fost un puştan de cincisprezece ani.

— Nici vorbă de pauză, că şi tu ai limbă şi dinţi. După ce că m-ai sufocat, acum nu poţi să mă laşi în aer. Hai!

Îşi scosese deja hainele. Ce corp incredibil! La cei patruzeci şi unu de ani ai ei, mâncând doar orez cu fasole, trei sarcini şi fără să-şi fi dat cu creme niciodată şi nici să fi făcut gimnastică ori saună. Era perfect.

Adevărul e că aşa a şi fost. Mi-a mai pus un pahar şi mult timp am făcut tot ce am putut cu limba şi degetele, iar ea suspina dintr-un orgasm într-altul. La un moment dat, mi-am revenit puţin şi i-am băgat-o, dar nu era foarte întărită. Am frecat-o puţin pe clitoris cu scula, chiar aşa, bleagă cum era.

A oftat profund şi a avut încă două orgasme şi gata.

— Wow! Hai să luăm aer. Era aproape douăsprezece noaptea. Terasa era pustie şi tăcută. Reuşisem să o satisfac. Limba mea era obosită, dar mă simţeam plin de energie. Am sărit gol din pat, ca un bolid, direct înspre uşă. Am ieşit pe terasă, iar acolo, în lumina albastră a clarului de lună se aflau doi ţipi. Văzuseră tot printre nişte obloane întredeschise şi îşi ţineau mădularele în mână. Foarte surprinşi. Speriaţi. Priviseră tot şi se masturbaseră pe seama noastră. M-am înfuriat atât de tare, că n-am mai văzut nimic în jur şi m-am dus peste ei. Să le îndes nişte pumni. N-au avut timp să reacţioneze şi chiar că erau speriaţi. Erau doi băieţi foarte tineri şi au încasat-o fără comentarii, dar la un moment dat unul s-a dat înapoi, a scos un pistol şi l-a îndreptat spre mine.

Atunci am înţeles. Erau îmbrăcaţi în uniforme.

— Voi sunteţi poliţişti! Jigodiilor, şi v-aţi frecat-o pe seama mea!

Celălalt şi-a scos şi el pistolul, dar din cauza ţipetelor mele, vecinii s-au trezit şi au ieşit pe terasă. Eu, gol puşcă, ţipam la

poliţişti, care mă ţineau sub control cu pistoalele. Pe neaşteptate unul a scos nişte cătuşe. A încercat să mi le pună. Nimeni nu înţelegea nimic.

— N-o să-mi pui cătuşele nici dacă vrei! Vă masturbaţi pe seama noastră, aici după obloane! Carmita, vino încoace! Carmita!

Am intrat în cameră să-mi pun pantalonii. Carmita plecase. A fugit pe scări în jos când a văzut beleaua cu poliţia. Mare curvă! M-a lăsat cu buza umflată!

— Cetăţene, acesta este un scandal public. În afară de faptul că mergeţi în pielea goală într-o zonă publică. Urmaţi-ne şi lăsaţi-mă să vă pun cătuşele.

Vecinii au sărit cu gura:

— Ăsta nu e spaţiu public, nu fiţi neruşinaţi. Şi dumneavoastră ce faceţi aici sus la ora asta? Vă uitaţi printre obloane? Sunteţi nişte neruşinaţi!

Într-un minut s-au strâns mai mult de douăzeci de vecini şi au început să-i hărţuiască. Poliţiştii au încercat să recapete controlul situaţiei făcând pe oamenii serioşi: cetăţene, luaţi-vă buletinul şi urmaţi-ne.

— Du-te-n mă-ta! Nu mă duc nicăieri cu voi! Plecaţi de-aici, în mama voastră!

Vecinii au încercat să mă liniştească, poliţiştii au ales sa dispară pe scări în jos pentru că era prea multă lume care-i cicălea şi îi întreba ce făceau ei la ora aia pe terasă.

Au plecat aproape fugind şi amenințând:

— Ne întoarcem imediat. Lucrurile nu pot rămâne aşa.

Au plecat şi totul s-a liniştit. Vecinii s-au întors în camerele lor şi s-au culcat. Eu am înşfăcat ce mi-a mai rămas din cei zece dolari şi m-am dus să-mi iau o bere şi ceva de mâncare. Atâta gimnastică îţi face foame. După toate câte s-au întâmplat, n-a ieşit chiar aşa de rău. Le-am îndesat câţiva pumni înainte să scoată pistoalele. E bine.

Porţile Domnului

Aşezaţi la o masă de la intrarea hotelului Deauville, eu şi mexicanul am băut multe beri. Într-o duminică seara, în centrul Havanei, este periculos să te aşezi la o băută cu un tip gras, cu obrajii rumeni şi pielea foarte albă. Un astfel de bărbat, de şaizeci de ani, trebuie că are o grămadă de bani. Turma simte mirosul banilor şi te hăituieşte, având colţii gata de atac. Toţi au

adulmecat dolarii şi a început hărţuiala. Copiii cereau bănuţi. Curvele i se băgau pe sub piele, peştii îi dădeau de băut, ţigări, afrodiziace. Totul de contrabandă, foarte ieftin. Fiecare cu povestea lui. Mizeria distrugea totul şi îi distrugea pe toţi pe dinăuntru şi pe dinafară. Astea erau timpurile: salvează-te dacă poţi. După cealaltă etapă a socialismului şi a lui „nu muşca mâna stăpânului”. Aşa că ducă-se dracului mila şi toate tâmpeniile astea. Noi ne distrăm. Mexicanul îmi povestea aventurile lui gay din copilăria lui homosexuală din Acapulco. S-a născut homosexual şi curvă masculină zăpăcită de când mă-sa l-a făcut. Şi de aceea era amuzant. Toată istoria familiei sale o povestea pe dos. Şi era extraordinar să asculţi necazurile unor oameni înstăriţi în plină revoluţie mexicană şi apariţiile nocturne ale spiritelor străbunicilor scoţieni şi poveştile despre mătuşile lui care rămăseseră fete bătrâne. De aia mexicanii care vorbesc engleza pot să scrie bine: au multă materie primă de bună calitate şi mereu au terminat prin a fi învinşi.

La douăsprezece noaptea mexicanul s-a dus la baia din hotel şi trei curve au intrat

după el şi au încercat să-l violeze sau ceva de genul acesta. El s-a speriat şi s-a întors repede să îmi ceară ajutorul. O gaşcă de negrişori şi albi ne-a înconjurat în acel moment, cerându-ne ceva. Orice. Îşi compuneau o figură înfometată. Întindeau mâna şi murmurau: „Domnule, vă rog, daţi-ne ceva ca să mâncăm, daţi-ne ceva să mâncăm, daţi-ne ceva să mâncam”. Am încercat să îi gonesc:

— Hai, gata! N-avem ce să vă dăm. Atunci unul dintre ei s-a transformat în şeful grupului pentru a se retrage plin de fumuri:

— Scuze, domnule, situaţia aceasta ne înnebuneşte. Nu ne băgaţi în seamă. Haideţi să plecăm!

Au plecat în goană, dar şeful s-a întors şi mi-a spus zâmbind:

— Aţi văzut cum v-am scăpat de nebunii ăia? De ce nu-mi daţi mie ceva? Doar pentru un hamburger.

— Nu, băiete, n-am nimic. Du-te-n mă-ta.

Am observat că mexicanul era puţin nervos:

— Ce-i cu tine, Enrique?

— Nimic, una dintre fetele alea a încercat să îmi bage mâna în pantaloni. Şi

asta e grav. Ştii? A încercat să mă violeze. Iar eu nu pot. Sunt cam iritat. Hai să plecăm de aici să căutăm un loc unde să mâncăm. Deja băuserăm opt sau nouă sticle de bere. Eram cam chercheliţi. Dar nu foarte tare. Mexicanul a plătit şi am ieşit pe Malecón. Era plin de mii şi mii de oameni. Căldura şi umezeala de iulie îi făcea pe toţi să iasă din peşterile lor ca să ia puţin aer şi să asculte muzică. Faleza în clarobscur, cu o muzică stridentă. Mai degrabă foarte multe tipuri de muzici stridente care veneau din toate părţile. Marea încremenită. Nu bătea nici măcar o adiere. Nimic. Numai o căldură lipicioasă, mii de oameni, întuneric şi miros greu de canalizare înfundată.

Două dintre târfele care ne-au urmat la baie ne-au ajuns din urmă. L-au luat de braţ. Erau două mulatre frumuşele, foarte tinere, transpirate. Poate prea slabe şi încercănate.

— Dacă nu vrei să te culci cu noi cel puţin dă-ne un dolar pentru un crenvurşt.

— Nuuuuuuuuu!!!!!!!!!! N-am. N-am nimic. Nu, mulţumesc.

— Vai, eşti poponar! Asta e chestia. Uite ce finuţ e. Du-te să ţi-o tragi cu mă-ta.

Trage-i-o pe la spate, cocotă masculină, trage-i-o în fund, că asta îi place lui!

Ah, la naiba. Nici nu le-am răspuns. Nu merita efortul. Continuam să mergem. Oamenii se holbau la noi şi noi la ei. Toţi transpiram.

— De când am ajuns în Cuba tot transpirat sunt, mi-a spus Enrique, râzând şi ştergându-şi transpiraţia cu o eşarfă roşie. Poate şi-o punea la gât în munţii din Colorado, ca să nu răcească. Pentru un timp mintea mi-a zburat la un cowboy cu haine din piele şi la caii din munţii aceia.

— Trebuie să mâncăm ceva, Pedro Juan. Nu ţi-e foame?

— Da. În colţul acela de stradă e un chioşc cu mezeluri.

Ne-am apropiat de el. Avea multe măsuţe în spate. Toate ocupate. Şi multă lume în picioare şi mult zgomot.

De unde toată lumea asta? Evitam corpurile transpirate care ţipau, dansau, râdeau şi aşa am ajuns la bufet. Am comandat două porţii de pui cu cartofi prăjiţi şi două beri. De fapt, eu voiam să mă îmbăt în seara aia. Dar, când am chef să beau, pot să trag o bere după alta până

când se adună douăzeci sau treizeci, până pierd şirul, beau până mă îmbăt.

Un mulatru foarte tânăr s-a băgat între noi. Ne-a împins. Nu a cerut voie. Doar ne-a împins şi s-a lipit de tejghea, a scos o bancnotă de zece dolari şi a cerut ceva vânzătorului. Alt mulatru, foarte tânăr, s-a apropiat de el prin spate. L-a prins de umăr. L-a zgâlţâit până ce l-a întors cu faţa la el şi cu spatele ia tejghea, apoi, cu o figură plină de ură şi furie feroce, l-a înjunghiat de două ori în piept. Doar la câţiva centimetri de mine. Totul atât de rapid, încât nu mi-am dat seama că acel oţel strălucitor era un pumnal care a ieşit şi a intrat de două ori curat, fără nicio picătură de sânge din pieptul acelui mulatru care scosese zece dolari.

Fără să mă gândesc măcar, l-am împins pe Enrique ca să îl dau la o parte. Iar eu m-am lipit de tejghea cât am putut. Cel înjunghiat a ieşit alergând, iar bărbatul celălalt l-a urmat, împungându-l cu pumnalul pe unde nimerea. Ţipete. Oamenii se dădeau la o parte. Un poliţist atras de trei ori în aer cu un pistol calibrul 45. E ciudat.

Poliţistul, îmbrăcat în civil, se afla în penumbră, departe de tejgheaua luminată şi albă, şi totuşi l-am văzut cu claritate. Cu o expresie plină de groază. L-am căutat cu privirea pe Enrique ca să-l scot de acolo, căzuse pe podeaua murdară şi udă şi se zbătea între patru ţipi, care îl ţintuiau la pământ şi îi băgau mâinile în buzunare. Când l-am împins, nu am reuşit decât să îl trântesc pe jos. Strigând, ies în grabă ca să îl salvez, ca să alung fiarele:

— Hei, fir-aţi ai dracului, ce se întâmplă aici?! S-au împrăştiat imediat. Îl ajut să se ridice.

— Hai să plecăm repede, Enrique! Am ieşit cum am putut din grămada aceea de oameni care urlau. Am străbătut bulevardul falezei şi am trecut pe trotuarul larg din faţa mării. Atunci mi-am dat seama că singurii albi de acolo eram noi. În parcul Maceo, o orchestră de salsa cânta melodia aceea „se citeşte pe faţa ta că eşti o nebunatică, vreau să am o aventură cu tine în noaptea asta, o să te desfeţi puştoaico”. Şi dansau cu toţii dezlănţuiţi.

— Ţi-au furat ceva? Uită-te.

Enrique îşi controlează buzunarele. Îi lipsesc şaizeci de dolari pe care îi avea în

buzunarul cămăşii, nişte ochelari şi permisul de conducere. I-au mai rămas numai nişte bani pe care îi avea în pantaloni. Îl doare umărul drept, s-a lovit când a căzut. Are hainele pline de noroi, în spate şi pe fund.

Ne îndepărtăm cu paşi repezi. După parcul Maceo e o porţiune din Malecón care este teritoriul exclusiv al poponarilor şi lesbienelor. O sută de metri gay. *Free love.* Dacă mergi pe jos până pe Vedado, totul se schimbă.

Homosexualii reprezintă o frontieră între neliniştea aşa-numitei *black power* şi neliniştea şi calmul relativ al bulevardului Vedado. Pare mai paşnic. Dar nu e aşa. Totul este contaminat. În definitiv, toţi suntem metişi. Aici agitaţia este subterană. Trebuie doar să zgârii un pic suprafaţa şi explodează cu aceeaşi brutalitate. Am ajuns la o pizzerie de lângă hotelul Saint John. O pizzerie luminoasă şi curată cu puţină lume şi aer condiţionat. Ahh, câtă pace! Aici se plăteşte în dolari şi este un loc ieftin, dar inaccesibil gloatei care se înjunghie pentru zece dolari acolo, afară.

Am cerut pizza cu şuncă şi bere. Am tras aer în piept, am zâmbit. Îmi place să respir

aerul proaspăt, parfumat şi sec. Îmi dă o senzaţie de lux, de confort şi de bunăstare. Respiri într-un loc cu aer condiţionat şi îţi umpli plămânii numai de neutroni pozitivi şi eficienţi. Protonii rămân afară, acolo unde e umezeală şi cald şi zgomot, acolo unde se află gloata. Aici nici vorbă de gloată. Sunt foarte puţini oameni, bine îmbrăcaţi, grăsunei şi care vorbesc cu voce joasă.

La masa de alături se află trei mexicani tineri şi vânjoşi, cu lanţuri groase şi brăţări din aur care stau de vorbă plini de satisfacţie. Enrique le zâmbeşte şi întreabă în cea mai bună spaniolă de care e în stare – dacă sunt din Guadalajara. Nu, sunt din Monterrey. Propovăduiesc cuvântul lui Dumnezeu. Au sosit în dimineaţa aceasta şi s-au şi dus la o casă de cult ca să ţină o predică.

— Şi cum aţi făcut? Aţi avut vreun contact sau ceva de genul acesta?

— Nu, domnule, înainte de a veni am ţinut post trei zile şi ne-am rugat ca să găsim aici fraţi care au nevoie de cuvântul lui Dumnezeu.

— Ne-am rugat ca mulţi să poată trece poarta raiului şi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, am reuşit. Chiar azi-

dimineaţă, un băiat voia să ne vândă ceva pe stradă şi noi am răspuns că nu vrem nimic. Propovăduim cuvântul lui Dumnezeu, i-am spus, iar altul care se afla pe acolo s-a apropiat de noi şi ne-a invitat la biserica lui. Apropo, nu-i o biserică, e o casă de rugăciuni. Şi chiar acolo, în faţa noastră, două persoane şi-au smuls talismanele de vrăjitorie, şi ne-au spus că erau ispitiţi de diavol şi s-au căit că se închină la chipuri cioplite. Acolo, în faţa tuturor, au căzut în genunchi. A fost foarte emoţionant, domnule.

— Aşadar aţi reuşit ceva – le-a spus Enrique.

— Da, domnule, slavă Domnului, vom ţine predici în fiecare zi. Ne vom duce la multe case de rugăciuni zilele astea. Aici au nevoie de noi. Diavolul a pus stăpânire pe aceste locuri şi au nevoie de Dumnezeu. Trebuie să le arătăm calea.

N-aveam ce să le răspundem. Conversaţia lâncezea. Am terminat de mâncat pizzele. Enrique a luat un taxi şi a plecat spre hotel. Zâmbea. Părea fericit de atâta distracţie nocturnă.

Eu a trebuit să refac drumul pe jos spre Malecón, era două noaptea. Am străbătut

frontiera *gay* şi mi-am amintit de parabola predicatorilor. Acolo toţi păcătuiau. Păcătuiau cu frenezie. Un negru şi o negresă făceau sex aşezaţi faţă în faţă pe zidul cheiului. De sus, Maceo îi observa de pe calul lui din bronz. Ţineau ochii închişi şi se desfătau şi oftau. Nu am rezistat tentaţiei şi m-am oprit să îi privesc. M-am aşezat la zece metri de ei, să îi aud. Tipul şi-o scotea şi se masturba şi o masturba şi pe ea. Iar eu vedeam totul. Nu am mai putut să mă abţin. Mi-am desfăcut pantalonii şi am început să mi-o frec. Un mulatru făcea acelaşi lucru aşezat în partea cealaltă. Ceva mai departe se afla o femeie sprijinită de zidul Malecón-ului. Poate că era beată. Nu voiam să ajung singur la orgasm. M-am apropiat de ea şi i-am arătat mădularul întărit în pantaloni. Ea văzuse totul. Ştia ce se întâmpla la doar câţiva metri în dreapta ei. A întins mâna, mi-a apucat membrul şi mi l-a strâns. Şi-a retras mâna şi mi-a făcut semn că avea stomacul gol şi că voia să mănânce ceva. M-a apucat din nou de sulă şi mi-a strâns-o cu putere. M-a privit în ochi. Era mută şi voia să mănânce.

— Vrei un crenvurşt? Din gâtul ei a ţâşnit un hârşâit care însemna că da, „hârj

hârj”, iar în acelaşi timp făcea semn din cap.

Am căutat prin buzunare. Aveam zece pesos şi doi dolari. Nici vorbă. Nu puteam să îi plătesc mutei un crenvurşt, care costa un dolar doar, ca să mi-o frece. Probabil că ar fi făcut-o pe uscat, fiindcă în mod cert nu voia să mi-o ude cu saliva ei. I-am spus că nu, făcându-i un gest cu degetul şi m-am uitat la negri. Continuau să şi-o tragă cu ochii închişi. M-am apropiat de ei până ce i-am putut auzi. M-am aşezat lângă apa mării, cu spatele la oraş şi am început să mi-o frec. După puţin timp am ejaculat, iar din mine a ţâşnit un şuvoi de spermă în apa întunecată şi liniştită. Caraibele au primit sămânţa mea. Eram plin de sămânţă. Prea multe zile fără femeie şi în care am lăsat timpul să treacă în van.

Şarpele, mărul şi cu mine

Femeia aia m-a sedus în acelaşi fel în care şarpele l-a hipnotizat cu privirea sa pe Adam, ispitindu-l să guste din fructul oprit. Eu eram foarte plictisit şi mi-ar fi prins bine o femeie care să mă mângâie puţin. Aveam

un contract cu o firmă de puţuri petroliere şi stăteam douăzeci şi cinci de zile pe lună pe un trailer parcat în afara unui sat, aproape de Havana. Lucrând pe recifele coastei, la câţiva metri de Marea Caraibelor. Zece ore pe zi căram ţevi, bucăţi de fier, sonde, lopeţi şi toate astea. Era o muncă grea. Eram mereu murdar de noroi şi unsoare şi miroseam a pucioasă. Mă obosea îngrozitor. Noaptea înghiţeam fiertura pe care ne-o dădeau acolo şi cădeam ca un câine bătut în patul meu mizerabil, până la ora cinci dimineaţa a zilei următoare. Uneori credeam că rutina aceea era preferabilă celei din casa plină ochi cu chiriaşi, celei din ţarcul cu negri şi sărăciei absolute. Alte ori voiam să dau dracului afacerea cu petrolul şi să mă întorc în casa aceea. Eu, veşnicul indecis, dezorientat mereu din cauza celor mai mărunte lucruri. Dezorientat ca un pendul. Dar, orice ar fi, aleg patetismul în locul mizeriei.

Nu aveam timp şi nici forţe ca să gândesc şi era bine aşa. Viaţa precipitată, hazardată, m-a dus întotdeauna pe un drum iară ieşire. Nenumăratele iubiri nebuneşti şi absurde, de exemplu. Mereu zbuciumat, pe fugă, intrând şi ieşind grăbit din multe

locuri, asemenea celui care caută fără să găsească.

Iar între timp îmbătrânesc şi descopăr că încep să-mi pierd din cinism. Îmi pierd energia, şi bucuria, şi puterea de a mă înmulţi, nu mai pot să manipulez cu acelaşi cinism ca atunci când eram tânăr şi mereu voiam să ies învingător orice s-ar fi întâmplat.

Femeia asta m-a sedus un timp cu privirea ei. Brunetă, frumoasă, robustă. Poate că are vreo treizeci şi cinci de ani, cu zece ani mai tânără decât mine. Este asistentă la policlinica din sat. Ne-am văzut de două sau trei ori. A trebuit să mă duc să-mi tratez o rană infectată, iar ea, cu ochişorii ei gen Libertad Lamarque şi guriţa ei gen Sarita Montiel, mi s-a părut puţin uşuratică, dar cu un corp zdravăn. Cu un cur frumos. Ţâţe frumoase. Aşa că nu mă interesa dacă în loc de creier avea câlţi. Am intrat în joc. Am început să vorbim şi mi-a acceptat invitaţia de a ieşi împreună, dar pe dos.

— În satul acesta oamenii sunt foarte bârfitori. Mai bine vino acasă la mine la noapte. Locuiesc singură. Îţi place să joci domino?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Niciodată nu m-a invitat o femeie să joc domino.

Ne-am întâlnit chiar în seara aceea. Mi-am făcut un duş bun. Am încercat să scot de pe mine putoarea de pucioasă şi de noroi. Căsuţa ei se află într-un loc îndepărtat şi întunecat, e pe jumătate acoperită cu iederă şi arbuşti, ceea ce nu reprezintă tocmai o grădină.

Totul s-a petrecut lent şi cu disperare. Căsuţa era întunecoasă, din lemn nevopsit, cu foarte puţină mobilă, aproape goală. De tavan atârnau două, trei becuri care dădeau o lumină opacă şi gălbuie. Ferestrele şi uşile erau bine închise, înăuntru era o căldură sufocantă. Nu exista nici cel mai mărunt detaliu feminin: o perdea, nişte flori, ceva drăguţ aşezat în vreun loc. Nu, nimic. Chiar şi aşa m-am lăsat târât până la fructul interzis. M-am lăsat târât în ciuda grosolăniei acelei femei. M-a dus până la bucătărie, ne-am aşezat la o masă şi am jucat domino, am băut rom clocit, din cel mai ieftin şi mai scârbos, care se poate găsi numai în cocioabele cele mai sordide. Ea a

scos o cutie cu ţigări din tutun negru şi a fumat.

După o jumătate de oră am reuşit să scap de domino. Mă aflam într-o cameră de tortură, îmi venea deja să o bag în mă-sa şi să plec de acolo. Am încercat să fac puţină conversaţie. În realitate, voiam să muşc din fructul interzis cu orice preţ, dar mă aflam încă departe de el. Conversaţia ei s-a concentrat apoi pe baseball. N-am nimic de comentat în privinţa baseballului, nici în favoarea, nici contra lui. Următorul subiect se referă la karate şi atunci mi-a arătat mâinile ei puternice şi pline de bătături.

— Practic karate în fiecare zi. Pot să sparg o cărămidă dintr-o singură lovitură.

— Şi nu te deranjează bătăturile astea la serviciu?

— Nu, dimpotrivă.

— Cum aşa?

— Doar nu vrei să ştii totul?

— Nu vreau să ştiu nimic. Mi-e indiferent.

S-a ridicat. S-a dus în dormitor şi s-a întors cu un plic în mână, erau fotografii de-ale ei. În bikini, un bikini pudic. În mai multe poziţii. Păreau fotografii anatomice pentru un manual de medicină, poziţii

inexpresive, ca şi cum fotograful ar fi stat nemişcat în faţa ei. Niciodată nu am văzut ceva mai ridicol, a crezut că o să mă incite cu rahaturile alea. Probabil că se gândea că era ceva foarte pornografic. Ura a început să se zbată înăuntrul meu.

— Şi ce e chestia asta?

— Eu.

— Cine ţi-a făcut chestia asta? Unde a fost asta?

— Nu mai pune atâtea întrebări, iubiţel. Nu e bine să ştii prea multe.

S-a apropiat de mine, probabil că se aştepta ca eu să o sărut sau să o apuc de o ţâţă. Dar nu am făcut-o. Eu mă simţeam ca şi cum ea ar fi fost unul din acei ţipi păroşi ca nişte urşi care lucrau cu mine, transpiraţi şi puţind oribil întotdeauna. Mă întrebam cum dracu' aş fi putut să ies cu obrazul curat de acolo, fără să fiu nevoit să o bag în mă-sa. Nu-mi place să fiu mitocan cu o damă.

— De ce nu pui muzică?

— N-am radio.

— E cam neîngrijită şi goală casa asta a ta.

— Da, adevărul e că... în fine, să-ţi zic..., am trăit mult timp departe de Cuba. M-am întors de scurtă vreme.

— Aha, femeia misterioasă.

— Nu poţi să ştii totul sau poate că vei afla. Dar încetul cu încetul.

— Tu eşti de la Securitate.

A făcut un gest plin de mândrie care însemna „poate”. Eu am arătat înspre dulapul de unde scosese pozele şi i-am spus:

— Iar acolo ai un pistol? Şi ai făcut parte din brigada America, şi ai străbătut jungla printre maimuţe şi şerpi.

— Hei, cine mă-ta eşti tu? De unde mă cunoşti? Ce ştii tu despre brigada America?

A început să se neliniştească. S-a ridicat în picioare, mie mi s-a făcut groază. Ea este karatistă, iar eu am boxat doar puţin, acum cine ştie câtă vreme. Încă nu ştiu de ce naiba mi-a trecut prin cap să îi spun toate lucrurile acelea. O fi fost telepatie? Niciodată nu voi şti dacă a fost telepatie sau întâmplare, sau ce o fi fost. Acum trebuia doar să o liniştesc.

— Nu, fetiţo, nu mă lua în serios. Glumeam cu tine. Eşti stresată. Relaxează-te.

— Nu te juca cu mine aşa. Nu te juca aşa!

— Auzi, e târziu şi mâine mă trezesc ăia la cinci dimineaţa. Plec.

— Nu e târziu. Încă nu e zece. Mai vrei rom?

— Nu.

— Când ne mai vedem? Vii mâine?

— Poate că da. Pe seară.

— Treci pe la policlinică şi anunţă-mă.

— Pe neaşteptate nu pot să vin?

— Nu. Anunţă-mă mai întâi.

— Te-au antrenat bine, tovarăşă. Mereu eşti în alertă.

— Ţi-am mai zis să nu te joci cu chestia asta. Spune-mi odată de unde mă cunoşti.

— Nu, nu. Rămâi în ceaţă. Ne vedem mâine. Pa.

Şi am reuşit să mă fofilez, să ies în aerul proaspăt al nopţii şi să respir adânc. Atunci am înţeles ceva important: femeia aceea nu mirosea a femeie. De-aia nu mi-au vibrat testiculele. Nimic nu a vibrat în mine.

Am lucrat un an la puţul de petrol, dar n-am mai văzut-o. M-am dedicat doar muncii grele şi m-am concentrat să nu mă gândesc la nimic. M-am abrutizat şi mai mult. M-am ridat şi am îmbătrânit, iar

pielea mi s-a bătătorit din cauza soarelui, a sării şi a pucioasei.

Mult zgomot în apropiere

Ne-am cunoscut într-un autobuz, unde am mers alături timp de o oră şi jumătate. Amândoi respirând sex prin toţi porii, ca şi cum ne-am fi mirosit. Anisia are nouăsprezece ani, iar eu patruzeci şi cinci. Este o mulatră subţire, musculoasă, bine proporţionată, frumoasă, cu nişte ochi veseli ca o fântână cu scântei. Ne-am dat de înţeles unul altuia ceva, exista un curent pozitiv între noi. Ne-am notat numerele de telefon şi: pa, la revedere, eu trebuie să cobor. Tu nu cobori? Nu. Eu mai merg. Bine, ne vedem. Te sun.

Acum e aici, după ce am vorbit la telefon de multe ori. Eu nu sunt niciodată acasă. În cele din urmă am vorbit şi a venit în camera mea de pe terasă. A sosit transpirată, aproape că nu putea să respire. Scara asta cu nouă etaje este o probă. Mă sună din nou la telefon. Bătrâna de la etajul opt mă strigă. De fiecare dată când cineva mă sună îmi ia un pesos. Trebuie s-o înghit, dar în

ritmul acesta voi putea cumpăra compania de telefoane. Cobor. E Zulema. E nervoasă, nepotul i s-a întors din Suedia, şi în acelaşi timp ea l-a dat afară pe marinar în toiul unei beţii. De ce mă-sa toată lumea mă caută ca să îmi povestească necazurile?

Acum opt ani, nepotul s-a descurcat să lucreze în Varadero, ca să scape de tatăl lui, comunistul. S-a descurcat să-şi găsească o canadiancă cu bani, care să se căsătorească cu el. S-a descurcat ca să plece cu urâtania de canadiancă bătrână şi bogată. Să-şi găsească de lucru, să înveţe engleza perfect, să obţină cetăţenia. S-a descurcat să divorţeze într-o luptă pe viaţă şi pe moarte fiindcă baba nu voia să-l piardă, şi s-a căsătorit cu o fată cu mai puţini bani, dar frumuşică şi tânără. Acum nu ştiu cum a făcut, dar trăieşte în Suedia. După cinci ani a venit în vizită pentru o săptămână. Foarte mândru deoarece cântăreşte trei sute de livre, călătoreşte an de an în vacanţe în altă ţară, are o căsuţă drăguţă cu o hotă în bucătărie şi e muncitor la fabrica de avioane de luptă şi rachete. Cât a stat aici, a fost nervos şi depresiv, toată ziua bea ceai de tei fiindcă a găsit numai ruine şi mizerie

şi multă sărăcie, iar acum e obişnuit ca totul să fie frumos şi curat şi luminos.

Elogiază succesul nepotului-muncitor, cele trei sute de livre ale lui şi hota.

— Vai, ce bine i-a mers, Pedro Juan.

— Da, da. Şi îşi aminteşte spaniola sau vorbeşte în suedeză sau care-i treaba?

— Nu ştiu, nu ştiu. Asta nu are nicio legătură. Ce gras e! zice că mănâncă o friptură în fiecare zi. Vai, ce fericire! Ce dracu' mai contează dacă vorbeşte în spaniolă sau în chineză, poate să fie şi mut. Cel puţin mănâncă bine şi are căsuţa lui. Aici era numai piele şi os.

— Aha.

— Eu sunt foarte tristă pentru că el a locuit cu mine mult timp. Este nepotul pe care îl iubeam cel mai mult. Din Varadero venea aici fiindcă la el acasă certurile cu taică-su erau groaznice. Mereu a fost un nebun. Dacă ai fi văzut cum se strâmba în spatele babei ăleia de canadience. Eu nu înţelegeam nimic fiindcă vorbeau engleza între ei, iar el se strâmba şi îşi bătea joc de ea pe la spate, iar baba nu ştia de ce râdeam eu. Când a adus-o aici pentru prima dată şi mi-a prezentat-o, mi-a zis: „Mătuşă, uite, arătarea asta e o babă vrăjitoare, dar

are bani şi plec cu ea.” îmi vorbea în spaniolă şi baba nu înţelegea.

El e foarte deştept. Înainte a trăit cu o peruancă, cu o mexicancă, şi mai ştiu eu cu cine. Cu o grămadă. Dar îmi zicea: „Mătuşă, astea sunt mai muritoare de foame ca mine. Ducă-se dracului, că eu nu am chef de romantisme. Eu vreau să-mi găsesc una cu bani.” Şi aşa a trăit trei ani în Varadero până ce în fine s-a combinat cu cineva care merita. El ştia ce voia. E băiat cu personalitate, nu un căcănar.

— Bine, acum mai rămâne doar să-ţi vină şi ţie viza.

— Da. Dacă vrea Dumnezeu şi nostalgia mai dăinuie, o să vezi că îmi face chemarea anul acesta. Tu nu ştii câtă putere are dolofanul ăsta al meu, trage mai mult ca un cal.

— Bine, trebuie să te las pentru că sunt ocupat.

— Tu, ocupat? Vai, bătrâne, nu mă enerva. Tu trăieşti ca o prinţesă. Vino mai încolo. Am o veste pentru tine: a trebuit să îl dau afară pe marinarul ăla beţiv. Jigodia, era mereu beat şi fuma două pachete de ţigări pe zi. Imaginează-ţi, n-aveam bani nici pentru laptele copilului. Regulează

bine, îmi place mult şi tot ce vrei, dar când mă duc la magazin nu pot să spun dă-mi comanda şi îţi plătesc fiindcă bărbatul meu e mascul bun şi facem bine dragoste de patru ori pe zi, dar e un pămpălău şi un beţiv. Nu. Deoarece îmi vor răspunde: „Păi, atunci regulează-te de patru ori pe zi dar fără bani n-o să iei marfa!” Ce să mai vorbim! Trebuie să fii dintr-o bucată. I-am tras un şut în fund, o să-ţi povestesc. Cred că a plecat plângând. Nu ştiu. N-am vrut nici să-l văd în ochi. Vino mai târziu să vorbim, iubiţel. Dacă vrei, rămâi aici.

— Şi el nu se întoarce?

— Nu i-am luat cheia. Dacă se întoarce înseamnă că-i obraznic şi îl dau afară din nou. Vino la noapte.

— Bine, O.K., nu mă suna. Vin eu mai târziu. Ciao.

— Pa, puişor.

Eu nu aveam de gând să mă duc până ce nu se va fi risipit mirosul de alcool şi ţigări de la marinar. Dacă trebuie să trăieşti mâncând rămăşiţele celorlalţi, cel puţin trebuie să ai grijă să nu fie pline de salivă.

Am urcat scările şi sus mă aştepta Anisia, aşezată pe jos, uitându-se la o

revistă porno pe care o găsise printre nişte hârtii. M-am aşezat lângă ea:

— Auzi, te-ai uitat printre hârtiile mele?

— Nu ţi-am atins hârtiile. Revista ieşea la suprafaţă şi am luat-o. Vai, iubitule, mi s-a făcut gura apă, uită-te la asta.

Răsfoia nişte fotografii în culori, mari cât toată pagina: negri cu mădulare imense regulând nişte blonde norvegiene enorme şi vânjoase, precum odaliscele lui Rubens.

— Ce-ţi plac mai mult, blondele sau negrii?

— Negrii. Sunt o nebunie.

— De ce?

— Îmi plac sulele astea lungi şi groase.

— Dar tu probabil că eşti strâmtă.

— Da. Dar îmi place să mă doară. Durerea asta e plăcută.

— Aha. Vrei să bei ceva?

— Sigur, cum să nu.

Am turnat puţin rom în două pahare. Cred că nimeni nu are nevoie de pornografie. Avem nevoie de dragoste adevărată. Şi mai avem nevoie de puţin spirit şi credinţă şi filosofie. Dar toate acestea necesită timp, linişte şi reflecţie. De aceea ne pierdem minţile. Pentru că mergem prin viaţă cu prea mult zgomot în

jurul nostru. Zgomotul ni se strecoară pe sub piele şi reacţionăm în mod impulsiv, fără să gândim.

— Te-ai îndrăgostit vreodată, Anisia?

— Nu, nu, niciodată. Nu vreau să mă complic. Trebuie să plec de aici, Pedro Juan.

— Şi tu?

— Şi eu, ce? Cine a mai plecat?

— Nu, nimic. Şi încotro te duci?

— La Miami! Unde crezi că o să mă duc? Eu am un unchi acolo şi vreau să îmi facă chemare.

— Eşti la vârsta la care poţi să o faci. Dacă o să ai copii aici şi o să îţi complici viaţa, o să-ţi fie mai greu.

— Dar trebuie să-mi limpezesc drumul. Cu puţin timp în urmă am fost la un vrăjitor şi mi-a spus să-mi cumpăr un colier alb cu talismanul lui Obatalá ca să mi-l pregătesc.

— Şi de ce nu l-ai cumpărat?

— Deoarece costă cincizeci de pesos.

— O să ţi-l iau eu.

— Nu, nu-mi lua nimic. Eu sunt manichiuristă şi coafeză şi îmi câştig pâinea şi cu ce îmi mai dă bărbatul meu, e bine.

— Bine, dar pot să-ţi fac un cadou. Da ori ba?

— Dăruieşte-mi flori, dăruieşte-mi un poem.

— Îţi plac?

Şi a făcut o faţă de fetiţă năzdrăvană.

— Sigur. Uneori copiez o poezie şi mi-o dăruiesc mie însămi.

— Nu-mi spune! Nu pari atât de romantică.

— Vai, da, visul meu este să fiu nevasta unui poet care să-mi dăruiască mereu poezii, flori şi parfumuri.

— Bărbatul tău nu face asta?

— Nici vorbă! Negrul ăsta e mereu plin de unsoare, e mecanic, e mitocan şi grosolan şi mai tare de cap ca un dovleac.

— Lasă-l.

— Nu. Ăsta e bărbatul care-mi place, sunt ca o căţea în călduri lângă el.

— Atunci învaţă-l să-ţi dăruiască flori şi poezii.

— Fiecare e cum e. Ultima poezie pe care am copiat-o am învăţat-o pe dinafară şi zice ceva de genul acesta, tu ştii cum începe...

— N-am nici cea mai mică idee. De cine e?

— Nu-mi amintesc prea bine. Cred că de Benedetti. Zice: „Nu învinovăţi pe nimeni,

nu te plânge de nimic şi de nimeni, fiindcă, în definitiv, tu ai făcut ce ai vrut cu viaţa ta.”

Chipul ei de fetiţă diabolică mă înnebunea. Am întins mâna. I-am deschis bluza. Nu purta sutien şi încă avea picături de transpiraţie pe piept. Splendide ţâţe. Mici, întunecate, tari, cu nişte sfârcuri rotunde, pubere. Le-am sărutat şi le-am supt. Ea s-a lăsat în voia mea, binevoitoare. Am avut o erecţie trăsnet. Mi-a strâns-o cu putere. Ne-am încălzit un pic. Mi-a povestit despre gusturile ei sexuale cu negri. Doar o dată i-a permis unui negru să o ia pe la spate.

— Asta s-a petrecut cu puţin timp în urmă, cu bărbatul meu. L-am uns cu miere de albine şi i-am zis: „Ia-o uşor, să nu încerci să faci pe grozavul.” Şi aşa a trebuit să suport ca o măgăriţă. Vai, Pedro Juan, mi-au ieşit ochii din cap! Credeam că am să mor. Nici nu mai puteam să respir, dar în fond îmi plăcea durerea aia. N-am mai îndrăznit să o fac din nou, dar într-o zi o s-o mai facem. Trebuie să mă obişnuiesc, dar adevărul e că ce are el nu e o sulă, ci un braţ. E un mascul, moşule, e un mascul!

— Cu câţi bărbaţi te-ai culcat, Anisia?

A stat câteva clipe pe gânduri dacă să-mi spună sau nu. În cele din urmă mi-a spus.

— Odată i-am numărat şi erau cincizeci şi opt.

— Acum or fi vreo şaptezeci?

— Mai mult sau mai puţin. Poate că mai puţini.

— Chiar îţi place atât de mult?

— Ce să-mi placă?

— Sula. Tu eşti nebună după sulă, fetiţo.

— Da, nebună, bolnavă, tot ce vrei tu, dar e prima oară când sunt cu doi deodată, mereu am avut o relaţie şi apoi alta.

— Da, din unul în altul. Unul azi, altul mâine, altul poimâine. Şi fără prezervativ.

— Ah, asta da. Prezervativul nu s-a inventat pentru mine. Îmi place să simt carne pe carne.

În timp ce vorbea mi-a desfăcut şliţul, mi-a scos mădularul şi a început să mi-l frece delicat. Îl privea ca şi cum ar fi fost o bomboană şi l-a băgat în gură. L-a supt şi a mişcat din cap până ce a ieşit un jet mare de spermă pe care a înghiţit-o până la ultima sorbitură. Sugând. Sămânţa îi curgea pe buze, iar ea o lingea cu limba, nu voia să piardă nicio picătură. Eu sunt un tip care

strigă de plăcere când are orgasm, nu pot să n-o fac în timp ce îmi dau drumul, strig, oftez, muşc. Am capul membrului foarte sensibil. Şi asta mă face să-mi pierd controlul. Când încep să oftez şi să strig ca un nebun, ea se sperie. Pentru ea sunt un moş cu douăzeci şi şase de ani mai în vârstă. Şi asta înseamnă foarte mult. Am dreptate sau nu? îşi scoate din gură mădularul încă şiroind de spermă. Oftez, oftez profund, am ochii daţi pe spate. E o senzaţie ciudată şi dulce de extaz. Mă pierd şi juisez. Mereu mi se întâmplă aşa. Cu atât mai mult când cineva mi-o suge. Dacă am sula băgată în vreo gaură pot controla puţin situaţia. Toate se sperie prima oară şi cred că am să mor exaltat de dragoste. Anisia s-a speriat foarte tare, în cele din urmă reuşesc să mă domin, un alt şiroiaş de spermă iese din mine. Cu mâna îmi mulg bine mădularul de la bază până la vârf şi las să cadă ultimele picături pe jos.

— Ai înghiţit-o toată? Ţi-a plăcut?

— Da! Da! Ţi-a trecut? Eşti bine?

— Nu mă lua în seamă. Mereu mi se întâmplă aşa.

— Vai, am crezut că o să ţi se întâmple ceva. Cât p-aci să o iau la goană.

M-am trântit pe un scaun. Sfârşit. Pufnind. Îmi aruncasem toată seva pe gâtlejul ei. Iar ea a înghiţit-o. Aveam nevoie să îmi revin.

— Aşa că urma să pleci. Dacă aş avea un infarct sau ceva de genul acesta m-ai lăsa aruncat aici.

— Sigur. Eu nu pot să-mi complic viaţa. Nu înţelegi că dacă negru' ăsta se prinde, mă omoară în bătaie?

— Bine, nu-i nimic, Anisia. E-n regulă. Vrei un pahar?

— Nu, nici vorbă. Trebuie să plec.

— Auzi, să nu te sperii, că nu se întâmplă nimic. Lucrul ăsta e normal. Mai pune-ţi un pahar.

— Nu sunt speriată, dar n-am văzut niciodată chestia asta la un bărbat.

— Care chestie?

— Reacţia asta. M-ai speriat. Trebuie să plec. Te sun.

S-a ridicat, m-a sărutat şi a plecat. N-am mai ştiut nimic de ea.

A lua taurul de coarne

— M-am trezit în zori cu o teribilă durere de cap. După beţie am dormit pe zidul Malecón-ului. Nu mai ştiu câte ore. M-am ridicat în picioare. Am încercat să-mi revin şi să mă gândesc, atunci mi-am dat seama că nu aveam pantofi, eram fără cămaşă şi cu buzunarele goale. Îmi furaseră până şi cheia de la cameră. Acum trebuia să sparg yala. Durerea de cap parcă îmi făcea craniul să explodeze, dar am încercat să coordonez câteva gânduri. Am băut până foarte târziu cu o babă de vreo cincizeci de ani: grasă, vânjoasă, dar cu ţâţe bune şi cur tare. Nu e rău când e vorba doar să regulezi ceva. E una dintre vecinele mele şi creşte pui şi porci care miros urât pe terasă. Nici nu ştiu cum o cheamă. Toţi îi zic Cusa. Mereu mă incită. Iese dimineaţa ca să dea mâncare la pui îmbrăcată în cămaşa de noapte: albă, transparentă foarte uzată de atâta folosinţă, ceea ce o face încă şi mai transparentă. Fără sutien, cu sfârcurile negre şi mari, cu nişte chiloţei minusculi, care nici nu se văd din bucile ei enorme. Priveşte cu coada ochiului spre camera mea ca să verifice dacă eu o vrăjesc sau o ignor. Ea ştie că un bărbat fără femeie se

mulţumeşte cu orice. Orice i-ar cădea în mână.

Bătrâna e o luptătoare, trebuie să-i întreţină pe cei doi copii adolescenţi. E acel gen de om care munceşte, munceşte şi munceşte ca un măgar şi e foarte serios şi responsabil, nu râde niciodată şi nu bea niciun pahar şi îl afectează orice lucru. Dar eu îi plac. Până şi femeile aşa de insuportabile se agită uneori şi secretă prea mult lichid. Atunci devin vesele ca nişte vaci în călduri. Şi caută pe cineva care să le facă să elimine lichidul care le prisoseşte. Şi aşa i s-a întâmplat Cusei. Nu am băgat-o prea mult în seamă până ce superproducţia ei glandulară nu a coincis cu a mea. Atunci, ca să nu o regulez ca un sălbatic în camera mea şi s-o trimit pachet în a ei, am vrut să fac lucrurile cum trebuie. Uneori îmi amintesc că mereu am fost un bărbat educat şi un om de treabă. Am invitat-o să ne plimbăm pe Malecón. Aveam trei dolari. Ajungeau ca să o impresionez, cumpărând mai întâi două beri la cutie. Un veritabil lux. Iar apoi o sticlă de băutură trăsnet. Când am invitat-o a şovăit. Ar fi preferat să ne-o tragem în secret în camera mea în loc să se arate în lume, plimbându-se cu mine pe

chei. Chiar dacă eu nu am faimă proastă în cartier. Nici de drogat, nici de labagiu şi cu atât mai puţin de seducător sau de om cu belele la poliţie. Nimic. Dacă fumezi din când în când o ţigară de marijuana sau ţi-o mai freci sau te mai îmbeţi, asta nu înseamnă că ai o faimă proastă. Problema nu e să trăieşti, ci să ştii să trăieşti. Vai de capul celui care e mereu drogat şi care le arată sula vecinelor. Ăsta, da, sfârşeşte rău.

În fine, în cele din urmă s-a convins că putea să lase puii şi porcii singuri pentru câteva ore pe terasă şi să coboare ca să se plimbe cu un bărbat. Chiar dacă mă ruga mereu ca nu cumva să afle copiii ei. Of, oamenii serioşi sunt groaznici. Şi mai există o problemă: femeile atât de responsabile aşteaptă mereu prea mult de la un bărbat. Mi-am dat seama că ea spera la ceva mai mult decât un regulat din când în când. Voia să mă cucerească. Să-mi prăjească un pui duminica, să mă invite la masă. Şi să-şi încerce norocul cu mine. Dacă nu eram atent, mă îmbrobodea şi urma să încep să muncesc şi să cresc pui împreună cu ea, plictisit toată ziua şi s-o mai ajut să-şi crească şi plozii. Asta nu era viaţă pentru mine. Şi, mai mult decât atât, nici nu îmi

plac babele. Şi eu sunt bătrân, la cei patruzeci şi cinci de ani ai mei arăt de optzeci.

Cusei poţi să i-o tragi din când în când. Şi atât. Ea pe drumul ei şi eu pe al meu. În definitiv, de mult timp nu mai scriu poeziile candide în care le spuneam femeilor că le dăruiam libertatea ca apoi să se întoarcă la mine cu inima oarbă sau să navigheze spre o altă destinaţie. Nu. Toate astea au fost odată. De mulţi ani nu mai aştept nimic. Absolut nimic. Nici de la femei, nici de la prieteni, nici de la mine însumi, nici de la nimeni.

Oricum, dacă din când în când îmi pregăteşte la prânz un pui fript şi cartofi prăjiţi, n-am s-o refuz.

În fine, se pare că din pricină că aveam stomacul gol am întrecut măsura cu băutura. Nu ştiu foarte bine ce s-a întâmplat. Sunt sigur doar că nu am regulat-o pe Cusa şi nici nu a făcut scandal. Dacă aş fi intrat în vreo încurcătură mi-aş fi amintit. Se pare că m-am cherchelit atât de rău, încât bătrâna s-a speriat. A şters-o englezeşte şi m-a lăsat aruncat pe Malecón, pe jumătate inconştient, jigodia.

M-am ridicat în capul oaselor şi nu am avut timp nici să gândesc. Patrula de poliţie era acolo, deasupra mea:

— Cetăţene, apropiaţi-vă, vă rog.

Mă îndrept spre maşină târându-mi viaţa după mine. Mă doare tot corpul ca şi cum aş fi bătut, iar creierul îmi zvâcneşte în cap. Simt lovituri de ciocan. Mi-or fi vândut otravă pentru şobolani în loc de ţuică. Băutura asta o fi combinată cu ceva mortal. Parcă aş sta să explodez.

— Buletinul dumneavoastră.

— Nu, băiete, cred că mi l-au furat azi noapte. De ce...

Poliţistul nu mă lasă să termin. Iese din maşină. Celălalt rămâne la volan. Cunosc povestea: „Puneţi mâinile pe capota maşinii, desfaceţi-vă picioarele, puneţi capul între braţe, nu vorbiţi”. Mă percheziţionează. Nu găsesc niciun bănuţ, îmi ordonă să mă aşez pe bancheta din spate. Nu mă întreabă nimic altceva şi mă duc la comisariat. Aştept două ore aşezat pe o bancă. În cele din urmă mă strigă. Îmi iau declaraţia. Insist pe faptul că am fost jefuit. Răspund la câteva întrebări, dar nici aşa nu mă lasă să plec. Mă întorc pe banca de lemn. Bine cel puţin că astăzi mă simt neajutorat şi gata să

leşin. Altădată am fost mai energic şi am început să-mi invoc drepturile civile şi mai ştiu eu ce, iar acolo ei îşi amintesc de faptul că sunt poliţişti şi devin mitocani şi mă conduc îmbrâncindu-mă până într-o celulă. În cele din urmă, îşi amintesc de mine, câteva zile mai târziu şi mă eliberează ameninţându-mă în prealabil. De data asta am fost mai diplomat şi m-au ţinut pe bancă până ce s-a schimbat tura, la şase după-amiaza. Nu mi-au explicat nimic. Noul ofiţer care a intrat în tură la ora aia s-a uitat peste hârtiile strânse acolo. M-a strigat cu voce tare.

— Pedro Juan?

— Da, spuneţi!

— Puteţi pleca. Am plecat dracu' de acolo şi m-am oprit în colţul străzii unde era circa. La intersecţia Zanja cu Lealtad. Mi-era o foame de lup care parcă mă sfâşia cu colţii. Nu mai puteam, trebuia să fac ceva sau urma să leşin de foame. Am mers pe jos câteva străzi şi m-am aşezat pe trotuar. Am încercat să-mi organizez gândurile dar nu mi-a trecut nimic prin cap. Tot beat eram. Cred că nu mai mâncasem nimic de patruzeci şi opt de ore. Băusem doar lichide. Oare încă aveam urme de sânge în

alcool? Cântecele gregoriene de la mănăstirea Silos îmi răsunau în cap. Cândva le ascultam frecvent. Atât de mult încât le-învăţasem pe dinafară. Nu puteam să-mi amintesc unde le ascultasem. Îmi răsunau în minte asemeni unui refren. Mi-am pălmuit faţa ca să reacţionez. M-am înviorat şi mi-am continuat drumul, nu ştiam încotro mă îndreptam. Poate că pilotul automat preluase controlul iară ca eu să o ştiu şi făcea în aşa fel încât să pot continua să navighez.

Mă simţeam gol pe dinăuntru. Ca şi cum n-aş fi avut maţe, nici rahat, nici inimă, nici nimic. Eram gol, uşor. Mergeam ca un automat şi gândeam cu luciditate: trebuie să iei taurul de coarne, Pedro Juan. Trebuie să te laşi de dulcegării şi să te impui. Te îmbărbătezi, te aşezi în faţa taurului, îl apuci de coarne şi nu poţi să-l laşi să te doboare. Oh, nu. Îl învingi tu, îl răstorni şi vei fi fericit Până să apară un alt taur şi să te împungă din nou, va trebui să devii iar un om puternic şi să-l dobori. Aşa este. Mereu apare un taur şi apoi altul şi mereu există câte un taur pe care trebuie să-l dobori.

Urc de pe strada Zanja până la Reina şi merg drept înainte, încet, târând totul după

mine. Mă îndepărtez de casa mea, dar nu înţeleg că, de fapt, mă îndepărtez. De ce nu mă îndrept spre Malecón? De ce nu mă târăsc înspre Malecón? Nu gândesc. Pilotul automat şi-o fi pierdut direcţia. Biserica gotică Reina şi Belascoaín e deschisă. Intru, mă aşez pe o banchetă, privesc vitraliile şi fireşte cântecele gregoriene se înteţesc atât de mult încât nu-mi explic cum de lumea nu le ascultă. Răsună atât de înalt înăuntrul meu încât toţi trebuie să le audă. Dar nu e aşa. Nimeni nu le ascultă. Nimic altceva nu se întâmplă. Sunt prea uşor ca să mă pot ruga. Nu am dorinţe, sau nu mă pot ruga şi nici mulţumi lui Dumnezeu. Niciodată nu-i cer nimic lui Dumnezeu. Doar îi mulţumesc. Mereu am câte ceva pentru care să-i mulţumesc, mai puţin acum. Sunt transparent, gol ca şi aerul. M-am ridicat în picioare şi mi-am continuat drumul pe bulevardul Carlos III Unter der linden. Era o oră potrivită, crepusculul şi copacii, ceasul libaţiunilor, cum spunea femeia cea mai frumoasă pe care am avut-o în viaţa mea. La ora aceea bărbatul ei se sacrifica în vreun bar până la zece noaptea, iar eu profitam ca să am mici orgii de două-trei ore cu ea, care în cele din urmă se terminau

prin a ne jertfi toţi trei împreună de la zece noaptea în sus ca buni prieteni ce eram la urma urmelor. Presupun că el îşi imagina ceva dar asta este altă poveste. De atunci amurgul este întotdeauna teribil pentru mine, nici vorbă de libaţiuni, Pedro Juan, mi-am spus. Trebuie să cauţi de mâncare. Atunci mi-am dat seama că eu eram un cerşetor de tot rahatul, un cerşetor scârbos. Murdar, cu o barbă de două zile. Mergeam desculţ, fără cămaşă, pe jumătate beat încă, aproape inconştient. Puteam să cer de pomană şi să cumpăr ceva de mâncare, apoi aş fi văzut eu cum mă-sa m-aş fi întors în camera mea ca să pot s-o înşfac pe Cusa de gât şi s-o bag în pizda mă-sii. De ce m-ai lăsat aruncat acolo, jigodie?, aş întreba-o, cârpindu-i nişte scatoalce. Îmi place să le plesnesc pe femei atunci când o merită, iar pe Cusa o s-o regulez aşa. Cârpind-o peste faţă. S-o ardă, s-o doară scatoalcele în timp ce mie mi se ridică şi să i-o bag. Vai, ce plăcut, şi bătrâna mi-ar zice: „Nu mă mai plesni, dar bagă-mi-o! Bagă-mi-o întreagă, întreagă, iubiţel. Nu mă mai plesni, fir-ai al dracu', gata!" Şi în momentul aceia începe să juiseze şi să strige şi să gâfâie de fiecare

dată când ejaculez, vai cum o să mă mai desfăt cu baba aia ţâţoasă.

Am întins mâna şi am început să cer pomană de la toţi cei care treceau pe lângă mine, abia dacă le îngăimam ceva. Dacă ceri de pomană, nu poţi să vorbeşti clar, nici să gândeşti, nici nimic. Eşti un animal mizerabil, un microb care cere câţiva bănuţi în mila lui Dumnezeu. Un jegos. Aşa se procedează dintotdeauna, de când e lumea, e o întreagă artă să ceri pomană şi să pari imbecil, cretin, beţiv cronic, idiot. Doar un imbecil cerşeşte. Dacă eşti puţin deasupra imbecilităţii, poţi să faci altceva. Aşa e. Trebuie să ai o faţă de imbecil ca să convingi lumea. Dar nici aşa nu am reuşit. Nimeni nu mi-a dat nimic! Am mers pe jos multe străzi, pe bulevardul Carlos III în jos, încet, zdrenţăros, fără nicio ţintă, cu o faţă de nebun sau de imbecil, întinzând mâinile către toţi cei care treceau, bâiguind ceva. Nimeni nu mi-a dat nici măcar o monedă! Groaznic! Nimic. În noaptea asta pot să mor de foame. Am mers pe Carlos III. Două sau trei ore, nu ştiu exact cât timp, cerşind din mila lui Dumnezeu. Iar toţi întorceau capul. Priveau în altă parte. Sau se purtau de parcă aş fi fost o fantomă. Niciodată înainte

nu mai cerşisem. Dar este îngrozitor să ceri pomană când oamenii trăiesc în atâta sărăcie, toţi sunt la pământ şi îl detestă pe acela care vine să se plângă. Mulţi mi-au spus: „Nu mă mai enerva, moşule, eu ar trebui să cer pomană.”

Şi aşa, nici măcar un bănuţ, în schimb mi-am recăpătat luciditatea, trebuia să mă întorc la mine acasă. De ce evitam să mă întorc în halul acela la mine acasă? Nu voiam să par distrus şi leşinat. Vecinii sunt bârfitori. Acum înţeleg. Nu există un alt motiv. Puţin mai lucid, mi-am spus: „întoarce-te acasă, Pedro Juan, încearcă să ajungi acasă. E noapte şi n-o să te mai vadă.” Se pare că am deconectat pilotul automat şi am reluat eu controlul.

Atunci am văzut că sunt în faţa casei Zulemei. Of, da, ea o să mă ajute. Am traversat bulevardul. Am urcat scările. Ultima dată când am vorbit cu ea era foarte tristă pentru că nepotul ei se întorsese în Suedia, iar ea îl dăduse afară pe marinarul beţiv. Este o adevărată jigodie, dar acum cei puţin mi-ar fi putut da ceva de mâncare, mi-ar fi făcut rost de o cămaşă şi de nişte pantofi. Zulema locuia într-o cameră de patru pe patru metri. O cămăruţă de tot

rahatul la fel ca şi a mea, unde am avut câteva aventuri timp de mai multe nopţi. E o nesătulă, în camera mea ne-am desfătat mai mult, pentru că între o rundă şi alta aveam marea în faţa noastră. Dar camera ei are doar o fereastră de rahat care dădea în holul apartamentului, unde ceilalţi vecini strigau, se certau, iar mizeria câinilor duhnea de-ţi rupea nasul. Asta era totul. Singura ei speranţă era să plece la Miami cu Carlos Manuel. Carlos Manuel a fost bărbatul vieţii ei timp de mai mulţi ani. S-au căsătorit. Au avut un băiat, iar Carlos Manuel a încercat să plece clandestin din ţară. L-au prins grănicerii. La proces ar fi putut să primească vreo doi-trei ani de puşcărie, dar tipul e gură mare şi a scăpat câteva înjurături împotriva guvernului şi a comunismului. Nu multe. În realitate, n-a spus nimic legat de ceea ce se întâmpla. Dar au căzut prost. Avocatul nici nu a deschis gura ca să-l apere. I-au dat zece ani de puşcărie. Şi-a îndeplinit pedeapsa, iar când a ieşit şi-a făcut actele şi s-a dus la dracu' în praznic. Nu putea sa trăiască în Cuba. Familia Zulemei n-a lăsat-o să plece, mama ei a stat în pat un an, în comă. Acum tipul s-a reîndrăgostit de Zulema şi îi face

chemare, în mod legal. Cu toate actele în regulă. Băiatul lui, care are deja douăzeci de ani, Zulema şi o fată pe care ea a avut-o apoi cu unul dintre bărbaţii ei.

Am urcat cum am putut până la al treilea etaj. Am bătut la uşă. Ea deschide şi când mă vede îi ies ochii din cap ca şi cum ar fi văzut un mort. Vrea să-mi închidă uşa în nas. Eu o opresc.

— Zulema, stai! Stai, pentru numele lui Dumnezeu, sunt eu şi mai am puţin şi mor.

Ea continuă să se lupte ca să închidă uşa. Nu a scos niciun cuvânt. Nu deschide gura. Doar încearcă să închidă uşa. Are o faţă îngrozită.

Dintr-o dată uşa se deschide cu putere şi apare un tip uriaş. Ca un urangutan. E un mulatru gras şi puternic, cu o mustaţă neagră şi mare, de jur împrejurul gurii. Bărbatul e furios.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?! Ce dracu’ se întâmplă aici? Cine-i jegosul ăsta, fato?

— Nu ştiu! Nu-l cunosc! zice Zulema.

— Zulema, cum nu mă cunoşti?

— Îl cunoşti sau nu-l cunoşti? o întreabă urangutanul.

— Vai, nu, Pipo, e un hoţ! Nu-l cunosc. Nu ştiu cine e!

— Auzi, jigodie, nu fi scârbă...!

Bărbatul nu mă lasă să termin.

— Cum îi zici tu scârbă nevesti-mii, băiete? Eşti nebun?

Mă înşfacă şi îmi dă un pumn ca şi cum aş fi un sac de box. Nu pot să spun mai multe. Nu pot fiindcă doar dacă îmi amintesc şi vomit. În loc de pumni din carne şi oase avea unii de plumb. Plumb adevărat. Bile de oţel. Mi-a rupt oasele, m-a aruncat pe scări în jos şi au trântit uşa.

Au început să răsune cântecele gregoriene. Ave Maria. Aleluia. Am rămas inconştient pentru nu ştiu cât timp.

M-am trezit pe un pat la spitalul de urgenţă. Am fracturată mandibula, braţul stâng, clavicula şi mai multe coaste. Asistenta spune că mi-au operat braţul. Se pare că îmi sunt afectate ficatul şi rinichii, iar lucrul acesta este ireversibil. Toţi medicii m-au întrebat dacă am băut alcool medicinal sau acid sulfuric.

În fine, nu ştiu nimic. Ar fi putut să fie şi mai rău. Sunt imobilizat. Două trei tuburi îmi bagă lichid în vene. O asistentă îmi place mult, dar cu barba asta căruntă par un moş de rahat. Un bătrân cerşetor părăsit de Dumnezeu în colţul ăsta de lume. Iar

asistenta se poartă cu mine cu o tandreţe maternală. Lor le place lucrul acesta. Toate asistentele sunt la fel. Le place să se poarte cu pacienţii ca şi cum ar fi tâmpiţi sau anormali sau copii mici şi invalizi. Vai, ce mă enervează. În fine, aici voi avea timp să mă gândesc. Zulema mi-a spus odată că viaţa ei fusese de tot căcatul. Se pare că tot aşa e. Voi avea timp să mă gândesc şi la asta. De ce o femeie frumoasă şi plăcută se aruncă într-o viaţă mizerabilă şi nu mai poate să se oprească chiar dacă ştie că în fiecare zi se mânjeşte de noroi şi de rahat. Sărăcia perverteşte lumea.

Dar, mai ales, trebuie să-mi revin şi să iau taurul de coarne, atunci o să i-o plătesc lui Pipo ăla, o să-l aştept pe scară şi o să-i rup oasele. Nu o să i se mai scoale niciodată fiindcă o să-i strivesc ouăle.

Prostul de la fabrică

După ce troţkiştii au plecat, eu şi Luisa n-am mai comentat nimic despre ei. Într-o după-amiază ne-am tras-o timp de mai multe ore. Uneori se întâmplă astfel. O zi întreagă, făcând sex fără oprire. Sau o

noapte. Nu aveam la ce altceva să ne gândim. Luisa s-a întors de la fabrică pe la prânz şi ne-a invadat o bucurie calmă şi efervescentă şi nu ne-am mai oprit. Am petrecut multe ore de sex în toate poziţiile, prin toate găurile, în pat, pe scaun, cu limba, cu degetele, cu toate. Ne-am înfrumuseţat momentul cu o jumătate de sticlă de rom ieftin.

Era bine să ţi-o tragi astfel. Luisa îmi povestea aventurile ei porno cu foştii ei bărbaţi, iar eu pe ale mele. Ni le şopteam unul în urechea celuilalt. Cu toate detaliile, şi aveam orgasme şi continuam şi tot continuam. Un psiholog ar fi avut destulă treabă doar să ne asculte cum făceam dragoste. Luisa mă strivea cu călcâiele pe fese şi îşi ridica bine genunchii ca să pot intra pe de-a-ntregul în ea. „Până la capăt, aşa, să mă doară!”, îmi tot repeta. Era un adevărat festin pentru un psiholog. În definitiv, psihologii aparţin întotdeauna clasei de mijloc. Dar clasa de mijloc nu îşi dă seama niciodată de nimic. De aceea este mereu înfricoşată şi vrea să ştie ce e bine şi ce e rău şi cum se poate rezolva ba una, ba alta. Totul li se pare anormal.

Trebuie că este groaznic să aparţii clasei de mijloc şi să vrei să găseşti o logică în toate, aşa, din afară, fără să te implici în niciun fel.

În fine, într-o pauză am băut câteva pahare de rom. Luisa a rămas câteva clipe pe gânduri, aşa ca şi cum ar fi fost în afara lumii. Lângă pat se aflau făcute vraf pliante cu propagandă pe care ni le lăsaseră troţkiştii. Se uita la ele în tăcere, gânditoare, şi mă întreabă:

— Oare troţkiştii şi-or trage-o la fel ca noi?

— Nu ştiu. Bine... da. De ce nu?

— Fiindcă ei sunt aşa de revoluţionari.

— Şi ce legătură are asta?

— Nu e acelaşi lucru, Pedro Juan. Ei nu-şi dedică atâta timp acestui lucru. Poate doar duminica după-amiaza sau ceva de genul acesta. Dar nu la fel ca noi.

Femeia troţkistă – erau o familie din Canada, chiar dacă niciodată nu se ştie, poate că nici nu erau căsătoriţi şi nici canadieni – îi lăsase Luisei un pliant în spaniolă cu titlul: „Eliberarea femeii prin intermediul revoluţiei socialiste!” Titlul, scris cu litere groase pe imaginea unei femei sovietice, tânără, îmbrăcată în negru

cu palton, mănuşi şi fular, serioasă, cu ochii cei mai frumoşi şi trişti din lume şi o puşcă AK pe piept. Se observa o anumită drăgălăşenie în acea rusoaică tristă, serioasă şi îmbrăcată în negru. Nimic agresiv. În mod cert era o rusoaică dulce şi caldă. Într-un colţ scria: „Garda de onoare sovietică”. Luisa a încercat să citească pliantul, dar n-a înţeles nimic şi în cele din urmă l-am folosit pe post de hârtie igienică.

Luisa îmi tot reproşa faptul că eram leneş. Pe atunci nu era târfă. Lucra la o fabrică de pantofi ortopedici şi voia ca eu să lucrez la depozit. „De la depozit poţi să scoţi în fiecare zi o pereche de pantofi”, îmi spunea mereu.

— Luisa, nu mă bate la cap, ăştia mă prind şi mă bagă la pârnaie. Tu rămâi aici afară, liniştită şi fără nicio problemă.

— Ah, nu fi căcănar. Acolo toţi fură cu amândouă mâinile, de la şef până la Juan Prostul.

M-am lăsat convins. Am început să lucrez ca stivuitor. În primele zile am crezut că o să mă ia dracu’. O pereche de pantofi nu cântăreşte aproape nimic, dar e cu totul altceva să cari opt ore cutii cu câte douăzeci de perechi de pantofi în fiecare.

Fir-ar al dracului, cât pe-aci să fac hernie la ouă!

Noaptea Luisa îmi făcea masaj la şale. Ea are mâini de boxer. Zdravene, pline de putere. Mă masa bine cu untură de berbec topită. Până ce muşchii şi-au revenit.

În fiecare zi luam o pereche de pantofi. Luisa îi vindea. Ne-am îmbunătăţit un pic situaţia. Ea era ajutor de contabil la birouri şi are minte de afaceri. Ştie să câştige, vreau să zic. Mereu iese în profit şi niciodată nu se lansează în afaceri aiurea.

În fabrică lucra un prost. Era un negru corpolent, puternic şi tânăr. Oamenii spuneau că era nepotul administratorului. Juan Prostul. Mătura fiecare etaj dimineaţa, iar apoi pierdea timpul pe acolo după-amiaza.

Era proaspăt ca o salată. E bună situaţia asta când eşti prost.

Le dădea mereu târcoale femeilor de la birouri, iar ele îl provocau. Poanta era să i se spună că o avea mică la fel ca un copil şi că nu i se scula.

Prostul nu le băga în seamă, dar ele continuau să-şi bată joc de el până ce tipul îşi scotea dihania şi le-o arăta. Nu era o sulă. Era o dihanie neagră, groasă şi

sălbatică, cam de treizeci de centimetri lungime. Tipul îşi scotea acel monstru deja pe jumătate erect şi îl arăta înfumurat, mulţumit de admiraţia pe care o provoca. Ele începeau să strige şi să arunce în el cu prespapiere şi capsatoare, dar în realitate totul era un joc. Le plăcea să vadă bucata aia de carne neagră care zvâcnea. Cine ştie ce vise aveau cu monstrul ăla noaptea, când bărbaţii lor le penetrau cu ce-i lăsase Dumnezeu, ceva cu siguranţă mult mai mic. Proştilor mereu li se întâmplă aşa. Ceea ce le lipseşte la cap le prisoseşte în sulă.

Până aici totul era bine. Doar că prostul nu se dădea în spectacol doar din când în când. Nu. În fiecare după-amiază. Mereu în birourile cu femei. Luisa mă ţinea la curent. În fiecare noapte îmi povestea câte ceva. Cine l-a provocat. Cine i-a zis una sau alta. Şi tot aşa. Într-o după-amiază, trei dintre cele mai enervante l-au dus la baie şi au încercat să-l masturbeze, dar mădularul era scârbos şi n-au avut curajul să-l atingă cu mâna. Uneia i-a trecut prin cap să folosească un borcan de compot ca să nu fie nevoită să atingă chestia aia. Cine ştie de când nu se spălase prostul. Sula nu a încăput în borcanul de compot. Una dintre

ele a ieşit din baie, să caute un borcan mai mare. Sula a încăput cu chiu cu vai. L-au masturbat. Voiau să-l vadă cum ejaculează. I-au povestit Luisei că tipul a umplut borcanul cu spermă şi încă a mai curs ceva pe dinafară. Eu n-am vrut să cred. Apoi au măsurat borcanele. Primul avea patru centimetri şi jumătate diametru. Era de compot cubanez de fructe. Celălalt era de compot franţuzesc. De şase centimetri diametru la gură. Luisa, cu mania ei pentru numere, a măsurat nişte recipiente asemănătoare în faţa mea ca să verifice ce spunea.

După cele întâmplate, Juan Prostul a înţeles că se transformase în superstarul birourilor. Şi a început să tot avanseze. Nu se mai mulţumea doar să-şi scoată sula gigantică şi s-o arate tuturor, plimbându-se ca un model pe pasarelă. Acum era ceva mai mult, prostul şoptea ceva încet. Nimeni nu ştia ce spunea. Şi se masturba puţin, dar lucrurile nu se opreau acolo. Luisa îmi povestea că, masturbându-se şi şoptind lucruri ininteligibile, se apropia de madam cutare sau cutărică, iar ele strigau râzând: „Să nu mă mânjeşti, prostule, să nu mă mânjeşti”. Era un falus hipnotizant. În

realitate, ceea ce voiau să spună era: „Mânjeşte-mă, prostule, mânjeşte-mă!” Într-o după-amiază l-am văzut. Am urcat din depozit în birouri ca să-i spun ceva Luisei. Într-un moment nepotrivit. Acolo se afla prostul, prezentându-şi spectacolul. Deja se masturba de câtva timp, fâţâindu-se, ca toate să-l vadă. Ofta şi se bălăbănea dintr-un birou în altul, iar femeile scoteau strigăte. Când m-au văzut intrând, au paralizat. Luisa, care era foarte amuzată şi râdea în hohote la acel spectacol, a rămas trăsnită ca un mort când m-a văzut.

— Vai, dar ce e chestia asta? auzi, prostule, bagă-ţi socoteala la loc. Ce se întâmplă aici?, i-am strigat.

Dar prostul era parcă pe altă lume. Nu m-a auzit, m-am îndreptat spre el ca să-i ard câteva scatoalce şi să-l fac să reacţioneze. M-am apropiat de el, mă enerva că femeia mea se distra atât de mult cu sula prostului. Am înaintat şi l-am pocnit tare în faţă. Câteva lovituri, cu palma deschisă. Şi în acel moment prostul a deschis ochii, speriat şi a început să-şi dea drumul la nişte teribile şiroaie de spermă şi să mă ude. Eu sar înapoi, dar erau jeturi de doi metri, ca dintr-un furtun. Încă nu-mi explic cum mă-sa

negrul acela putea să producă atâta spermă şi s-o ţină în el. S-a întors în altă parte şi a continuat să stropească cu spermă toate birourile. Am văzut-o cu ochii mei! Nu e o fabulaţie! Dacă mi-ar fi povestit-o cineva, nu aş fi crezut-o în viaţa mea. Negrul acela prostălău, imbecil avea cel puţin un litru de spermă în el. Dar, în plus, era o spermă densă, concentrată. Am fost gata să-i sar la gât şi să-l bat cu picioarele, dar m-am abţinut. Era un prost de rahat. Mă enervează exagerările. Am rămas fără să ştiu cum să reacţionez.

Dar toate astea au durat doar o clipă. Luisa a venit alergând spre mine. A adus o hârtie ca să mă cureţe. Eu i-am dat cu flit. Am împins-o şi am băgat-o în pizda mă-sii.

Am plecat şi nu m-am mai întors niciodată la fabrica aceea. Luisa şi cu mine nu ne-am vorbit zile întregi. Ea a mai lucrat la fabrică încă nişte luni, până ce au închis din lipsă de materii prime şi de electricitate. Criza distrugea totul. Am petrecut un timp suferind de foame şi ducând-o foarte rău, până ce am obosit de atâta sărăcie şi am luat o decizie. Într-o zi i-am spus-o direct Luisei: „Auzi, e bine să stai cu braţele încrucişate şi să suferi de foame. Aşa că du-

te să curvăsăreşti pe Malecón!” Şi a fost o decizie bună. Mulatra asta de câteva săptămâni câştigă până şi treizeci de dolari. Gata. S-o ia dracu’ de sărăcie.

Lăsând în urmă infernul

Am ieşit dintr-un cinematograf minuscul care se află pe strada Industria, în spatele Capitoliului. Acolo rulează filme vechi. *Podul peste râul Kwai (The Bridge Over River Kwai).* Am fluierat o bucată de timp marşul. Mergeam şi fluieram. Când a fost premiera eu aveam şapte ani. Au trecut patruzeci de ani şi continui să fluier acelaşi lucru. Probabil că nu există alt loc în lume cum e Cuba, unde poţi fi unul şi mai mulţi în acelaşi timp. Dar e dificil. Încerci să te agăţi de un spaţiu mic, pe care îl poţi manevra. Te năuceşte să ştii că lumea este atât de mare. Sau că tu eşti atât de mic.

Era aproape noapte. Am străbătut centrul Havanei de parcă mergeam printr-o zonă de dezastru, până la cârciuma Laguna şi Perseverancia.

— Ce faci, Lily? Ce mai e nou?

— Ce să fie nou? Uite. Doamne fereşte. Dumnezeu să-l odihnească.

Din casa de alături scoteau un mort pe targă. Acoperit cu un cearşaf. Îl băgau într-o ambulanţă. Mi se părea că puţea a putreziciune.

— Cine e?

Lily nu m-a băgat în seamă. Se uita fix la ambulanţă în clarobscurul de pe stradă. S-a închinat de două ori şi a repetat „Doamne fereşte”. Am rămas un timp tăcut, sprijinit de tejghea. Doi negri au intrat în cârciumă. Lily avea o sticlă de rom şi au început să bea. Mortul era un marinar de patruzeci şi trei de ani. Vecini dintotdeauna. Cu şase luni în urmă se întorsese dintr-o călătorie. Avea ceva la limbă. S-a agravat foarte repede. Vomita sânge şi mirosea urât. A fost câteva zile inconştient până ce a murit. Era un tip vesel. Voia să se vindece repede ca să plece din nou pe mare. A lăsat în urmă trei copii. Cu atâtea jigodii care trăiesc pe aici şi omul ăsta care era pâinea lui Dumnezeu moare. Fiindcă altul mai bun ca el cu copiii şi nevasta lui nu există în cartier etc. Am ascultat bârfa şi am plecat. În ultimele zile aflu despre multe cazuri de cancer. Toţi mor de cancer. Am continuat să fluier

marşul peste râul Kwai şi mi-am adus aminte că acasă nu am nimic de mâncare. Mai am şapte pesos. A trecut un tip care vindea pizza. Mi-am cumpărat una. E o formă de a spune că e pizza, dacă un italian ar vedea pizza asta ar cădea pe spate. Insipidă, rece şi tare ca un picior de mort. Am halit-o. Mi-au mai rămas doi pesos în buzunar. „Mi-o da şi mie Dumnezeu”, zicea una dintre soacrele mele, când aveam soacre. În fine. Să avem credinţă. Mâine va fi o altă zi şi o să-mi vină vreo idee.

În definitiv, aşa se trăieşte: pe bucăţele, unind fiecare bucăţică, fiecare oră, fiecare zi, fiecare etapă, unind oameni de ici-colo într-un întreg ansamblu. Şi astfel îţi construieşti viaţa asemenea unui puzzle.

Nu-mi place să vorbesc despre etapele din viaţa mea pentru că îmi răscolesc durerea. Dar aşa e. Trăieşti pe capitole. Şi trebuie să le accepţi. Mulţi oameni din jurul meu mi-au injectat ranchiuna şi ura în inimă. Finalul era previzibil: să intru în haos, să cad din ce în ce mai jos şi să nu mă opresc până voi fi ajuns în infern. Când voi fi ajuns să ard în flăcări de ulei şi pucioasă nu voi mai fi având încotro.

Pielea mea era deja arsă şi puţea a gaze sulfuroase când mă voi fi oprit din cădere. Şi am început să recapăt ceva din ce aveam mai bun. Mi-a fost greu. Niciodată n-am mai reuşit să fiu acelaşi. Din fericire viaţa este ireversibilă. Şi mai ales nu m-am rostogolit până în infern. Sunt probe pe care viaţa ţi le pune în faţă. Dacă nu ştii sau nu poţi să le depăşeşti, stagnezi. Şi poate că nu mai ai timp nici ca să-ţi iei la revedere.

Liftul este din nou stricat, iar scara întunecată, fără niciun bec, becurile se fură, liftul se strică, construiesc cât mai multe apartamente clandestine pentru tot mai multă lume şi în orice moment clădirea se poate prăbuşi. Sunt sătul până în gât de atâta mizerie. Cei doi cretinoizi s-au căcat din nou pe scară între etajul patru şi cinci. Mirosul de rahat proaspăt a devenit insuportabil. Asociaţia de bloc încearcă să repare închizătoarea de la uşa de la intrare ca să fie mereu închisă. Mai ales noaptea. Dimineaţa în zori lumea intră să facă tot felul de chestii pe scară: să se reguleze, să fumeze marijuana, să-şi facă nevoile. Dar este imposibil să închizi uşa asta şi să reuşeşti ca fiecare vecin să aibă o cheie. E pueril. Aceasta a fost o clădire elegantă de

opt etaje cu faţadele care dau spre San Lázaro şi spre Malecón, stil Boston, dar de mulţi ani e ca un aristocrat ajuns în mizerie.

Aici locuiesc doar negri, babe jalnice, două curve tinere şi altele deja trecute care fuseseră curve de lux pe vremea lor, bătrâni beţivi şi zeci de ţărani care emigrează în valuri şi nimeni nu ştie cum încap douăzeci într-o cameră.

Chiar şi aşa naivii din conducerea asociaţiei de locatari aspiră să ţină uşa închisă şi să recupereze siguranţa şi liniştea pe scară. Clădirea stă să se prăbuşească în bucăţi, exact cum spun. Nu este o metaforă. Se află în faţa mării. Şi, în vreme ce atâta vânt şi salitru o fărâmiţează, nu ştii cui să i te adresezi ca să o poţi repara.

În fine. Nu ştiu de ce vorbesc despre asta dacă nu mă interesează. Aş fi putut să plec cu o plută. Am avut multe ocazii să plec cu plutele pe care le construiseră prietenii mei. Dar nu. Am navigat mult timp prin golf şi ştiu ce înseamnă Caraibele. Mi-e frică de plute. Uneori nu e bine să ştii atâtea. Fericiţi cei neştiutori. Lumea îi crede curajoşi pentru că pleacă pe mare plutind pe un cauciuc de camion să caute Miami. Dar nu sunt curajoşi, sunt kamikaze.

Terasa este liniştită. Slavă Domnului, fiindcă aici mereu e zăpăceală. O căldură groaznică. Nicio briză. Marea este ca o farfurie de supă. Va fi o noapte splendidă cu lună plină. De la etajul opt se vede totul. Nu pot să stau în camera mea. Are acoperişul din azbociment şi este ca un cuptor. E nevoie de o ploaie torenţială ca să se răcorească un pic. Mă dezbrac şi ies pe terasă. Încă mai e apă în rezervoare. Îmi fac baie. Şi rămân acolo, uscându-mă la soare. Pe terasă sunt şapte încăperi. Doar eu locuiesc singur. Oamenilor nu le place să trăiască solitari. Mie da, ca să nu trebuiască să fiu responsabil de nimic. Nici măcar de mine însumi. Mereu am fost prea responsabil. Ajunge. Acum, din când în când vine o vecină şi rămâne la mine peste noapte. Este o negresă foarte subţire şi musculoasă, de treizeci şi doi de ani. Suntem încântaţi unul de altul şi punem de nişte orgii grozave. Este foarte neagră şi are un miros greu la subţiori şi în sex. Asta mă excită atât de mult, încât părem doi nebuni care se zvârcolesc. Atâta doar. Nimic mai mult. Luisa nu a mai apărut pe aici de când într-o noapte i-a umflat trei sute de dolari unui tip. Mulatra a crezut că

avea o mare avere şi nu era dispusă să o împartă cu nimeni. De două luni nu am mai văzut-o. O să apară într-una din zilele astea, spunându-mi vreo minciună şi fără niciun ban în buzunar. Se aud zgomote de tobă în toate părţile. Este şapte septembrie, ajunul sărbătorii La Caridad del Cobre. Tobele răsună din multe locuri şi îmi amintesc filmele cu exploratori în Congo: „Vai, canibalii ne înconjoară.” Dar nu e asta. Negrii o sărbătoresc doar pe Fecioară. Atâta tot. Negri la petrecere. Nu există niciun motiv să-ţi fie frică.

De aici de sus se vede tot oraşul în întuneric. Centrala termoelectrică din Tallapiedra scoate un fum negru şi gros, care nici măcar nu se mişcă. Nu bate vântul, iar fumul e încremenit în mişcare. Un miros de amoniac inundă oraşul. Prin ceaţa densă de gaz şi fum totul pare argintat de luna plină. Aproape că nu trece nicio maşină. Doar câte una pe Malecón. Totul este tăcut şi liniştit, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic. Doar tobele se aud din depărtare, înfundat. Îmi place locul ăsta, marea se vede argintată până la orizont. Când nu mai suport fumul şi gazul, intru în cameră şi închid uşa. Căldura continuă să

fie teribilă. Se va răcori mai târziu. Las deschisă numai fereastra cea mică, cea care dă spre sud. De acolo se vede tot oraşul, argintat, prin fum, oraşul întunecat şi tăcut, oraşul care se asfixiază. Pare a fi un oraş bombardat şi nelocuit. Se prăbuşeşte, dar e frumos oraşul ăsta împuţit, unde am iubit şi am urât atât de mult. Mă culc singur şi liniştit. Nici vorbă de sex. Prea mult sex în ultimele zile. Trebuie să mă odihnesc puţin. Să mă odihnesc, să-i mulţumesc lui Dumnezeu şi să-i cer putere şi sănătate. Doar atât. Nu am nevoie de mai mult. Trebuie să evit diavolii şi să fiu puternic. În definitiv, fără credinţă oricare loc este un infern.

Stăpâni şi sclavi

Totul îmi ieşea pe dos. De mult timp o ţineam aşa. Iar furia nu se diminua. Eram prea plin de furie. Nu aveam nicio ţintă, navigam în derivă. Navigam cu furie către niciunde. Iar lucrul ăsta este groaznic.

Uneori mă simţeam câteva zile bine dispus şi puteam să-mi ascund furia. Am profitat de una din zilele alea ca să stau de

vorbă prieteneşte cu Margarita, o negresă mică şi slabă, musculoasă, cu sânii mari. Locuia mai jos, la etajul doi. Mi-a plăcut de când am văzut-o pentru prima oară, dar nu poţi să le faci să se îndrăgostească de tine pe toate femeile care îţi plac.

Am invitat-o la o bere pe Malecón. Apoi la un strop de rom pe terasă. Până ce în cele din urmă a căzut pe pat în camera mea. Am făcut sex cu frenezie. Mi-a plăcut mult şi ne-am iubit toată noaptea. La fel de bine a fost şi alteori, dar n-a ieşit nimic. Eu continuam să fiu la fel de furios şi dezamăgit. Mai ales atunci când era lună plină. Nu ştiu de ce luna plină mă înfurie. Mă dezechilibrează şi mă transformă într-un câine turbat. Încerc să lupt împotriva acestui gând, dar de fiecare dată îmi dau seama că e adevărat. Nu este o idee nebunească. Aşa că singurul lucru pe care îl pot face este să accept şi să nu mai lupt în zadar. O bună parte din furie s-a revărsat asupra Mărgăritei. Tot ceea ce însemna sex cu ea era extraordinar. Dar nu i-am rezistat. Nu aveam un ban în buzunar, mâncam prost sau şi mai rău decât prost şi mă gândeam serios să-mi caut o slujbă de măturător pe stradă. Cel mai rău ar fi fost prima zi, apoi

m-aş fi obişnuit şi la dracu’ cu toate. Cel puţin aş fi avut un salariu fix în fiecare lună.

Iar ea mă lăuda mereu. Eu eram făcut ţăndări, iar ea îmi spunea: „Eşti incredibil, mă umpli, te iubesc.” Eu nu rezistam la tâmpenia asta. Era prea mult pentru mine. Doar că nu puteam să renunţ la ea, pentru că mă ţinea captiv cu pielea ei neagră, cu mirosul ei de la subraţ şi din sex, cu atingerea părului ei, cu gustul sânilor ei. Îmi plăcea, dar spunea prea multe prostii tot timpul, iar pe uşa casei ei pusese un afiş: „Atenţie, sunt copii prin casă!” Uneori mi se părea că totul e o farsă. Zâmbea mereu, ca şi cum mi-ar fi spus: „Eu îţi ofer plăcerea, iar tu plăteşti”. Vai, fir-ar al dracu’ spiritul mercantil al epocii. Ea nu avea serviciu. Îşi pierduse slujba cu trei ani în urmă şi era din acel gen de oameni inutili care treptat ajung să moară de foame şi nu ştiu ce să facă. Singurii bani pe care îi aveam erau aceia pe care reuşeam eu să-i obţin, luptându-mă ca pisicile cu ghearele.

În acele zile făcea furori o melodie a unei formaţii de salsa: „Caută-ţi un babalâc care să te întreţină. Ca să te desfeţi. Ca să ai de toate. Mai mare de treizeci şi mai mic de cincizeci. Caută-ţi un babalâc care să te

întreţină.” Mi se mai întâmplase o dată cu altă negresă splendidă. Era profesoară la universitate, foarte elegantă, foarte fină. A fost o aventură lungă. Ani de zile dorindu-ne şi iubindu-ne pe furiş, dar drumurile nu ni s-au întâlnit.

Până ce a rămas singură câţiva ani. Complet singură în tot acest timp. Atunci, în fine, ne-am întâlnit şi am petrecut grozav. Eu mă distram foarte tare. Pentru că desfrâul ei cu mine o transforma într-una dintre cele mai mari păcătoase ale istoriei umanităţii. Doar că simţea pielea mădularului meu atingându-i labiile şi-şi pierdea minţile. Dădea dracului tot ambalajul ei intelectual şi se transforma într-o nebunatică pornografică. Mrs. Jekyll and Mrs. Hyde. Şi totul fără nici măcar o sorbitură de rom sau o ţigară de marijuana. Nimic. Nu avea nevoie de nimic. Natural. Vorbea încontinuu, iar când începea să aibă orgasm după orgasm vorbea şi mai mult. Mulatra de foc. Pe mine toată zăpăceala asta mă excita teribil. Nu pot să iac acum pe sfântul şi să spun că detestam întortochelile minţii ei. Nu, nu. Adevărul este că toată treaba asta mă excita la culme.

„Vreau să fiu sclava ta, iubitule. Şi să mă legi şi să mă baţi cu biciul. Aici am frânghia şi o curea din piele. Vreau să mă loveşti şi să mă faci să mi-o trag cu patru bărbaţi deodată. Vreau să fiu curvă şi să mă culc cu toţi aceşti bărbaţi în faţa ta. Ah, desfată-te cu mine. Uite ce cur tare am. Al tău, bulangiule, e al tău, şi am să fac pe lesbiana pentru tine. Caută-mi o albă frumoasă şi vei vedea că am s-o fac să înnebunească de plăcere pentru tine. Vreau să fiu sclava ta, puişor. Loveşte-mă. Loveşte-mă cu biciul, puişor. Muşcă-mă. Lasă-ţi urma dinţilor în carnea mea. Bagă-mi degetul în fund.”

Avea reviste porno şi îi plăcea să ajungă la orgasme uitându-se la acele blonde frumoase cu ochii verzi. În fine, cu toate astea nu mă distram şi n-am pretins niciodată s-o înţeleg. Imposibil să înţelegi totul. Viaţa nu ajunge ca să o trăieşti şi s-o înţelegi. Trebuie să decizi. În cele din urmă am părăsit-o. Nu din cauza nebuniilor ei, ci pentru că am presimţit că avea puteri malefice şi mi-ar fi făcut rău. Sclava a văzut că strategia funcţiona şi că îmi plăcea, şi-atunci a început să ceară. Haine, pantofi, restaurante bune. Parfumuri. Vai, i s-a

declanşat lăcomia. Atunci eu îi făceam pe plac. Într-o zi m-a fixat cu privirea. Eram aşezaţi unul în faţa celuilalt. Când a deschis gura, a spus ceva groaznic: „Pedrito, tu ai atâtea haine câte n-o să foloseşti în viaţa ta”.

Doamne, Dumnezeule! Eu aveam multe haine pe atunci şi mă îmbrăcam bine, dar voiam să trăiesc mulţi ani. Ce să mai vorbim, negresa aia avea energii negative. Nu m-am mai dus niciodată la ea acasă.

Alteori a fost invers. Cu o catalană. Ea se simţea stăpâna atotputernică şi vedea în mine o insectă uşor de strivit. În pat eram o singură fiinţă, dar când ne îmbrăcam se transforma într-un *sheriff.* Am fost gata să o omor. Dar m-am stăpânit. I-am întors spatele şi am plecat. Femeile rămân, eu sunt cel care pleacă.

Nu vreau să vorbesc despre acel lucru pentru că încă nu sunt pregătit să ţin un bisturiu în mână şi să-i spun respectabilului public prezent: „Luaţi aminte şi ţineţi-vă de nas. Am să despic maţele astea. Vă avertizez că va ţâşni mult rahat. Şi pute. Pentru cei care nu ştiu: căcatul pute”.

Nu, încă nu pot. Ţin bisturiul în mână dar încă nu îndrăznesc să tai în profunzime şi să ajung la miezul rahatului.

Aşa de împuţită e viaţa. Dacă ai o personalitate puternică, eşti intransigent şi depreciativ. Rigoarea şi disciplina te transformă într-un tip implacabil. Numai cei slabi sunt supuşi şi parazitari. Şi au nevoie de cel puternic. Şi sacrifică totul aşteptând vreo firimitură. Îşi sacrifică demnitatea. Ştiu că este jenant s-o spui cu voce tare, dar adevărul este că unii poruncesc, iar alţii ascultă. Eu nu pot să ascult de nimeni. Nici măcar de mine însumi. Şi mă costă scump. Plătesc foarte scump.

Aşadar, sunt plin de furie şi înverşunare şi trebuie să mă eliberez. Toţi ştim cum: alcool, sex, droguri. În fine, alţii se-ndoapă cu ciocolată sau mănâncă în mod compulsiv, nu ştiu. Aici în cartier toţi se descarcă cu mult sex, alcool şi marijuana. Şi mai există şi misticii, iar ăştia sunt cei care trăiesc cel mai bine. Dar asta e o altă chestie. Să-i lăsăm deoparte pe mistici şi pe cei care se ocupă cu ezoteria. În definitiv, sunt mai puţini. Nu se pun la socoteală.

Margarita a rezistat furiei mele foarte mult timp. Învăţase să reziste. Să se

mulţumească cu foarte puţin. Îşi dorea să fie iubită şi mi-o cerea mereu. În cartier toţi o hărţuiau. Cu discreţie, dar şi cu perseverenţă. Este ca un sport. Toţi voiau s-o convingă cu falusul. Cartierul meu plin de negri, mulatri şi câţiva albi care nu au nimic de Scut şi nimic la ce să se gândească. E ca un fel de angrenaj: dacă reuşesc s-o fac să încerce falusul şi să-i placă, cade în cursă. E simplu şi primitiv, dar funcţionează.

Nimic original. Moştenitoarea lui Vargas Villa îmi spunea zâmbind: „încearcă să le seduci, corupe-le, viciază-le. Sunt slabe de înger.” Eu nu am crezut niciodată lucrul acesta, dar ea mi-l repeta întotdeauna, până ce într-o zi mi-a povestit că Vargas Villa ura femeile. „Era un misogin”, mi-a spus. „Poponar?”, am întrebat eu. „În fine, nu ştiu chiar atâtea despre el. Misogin, da, era.”

Oricum, Margarita este aici, iar aici toţi o hărţuiesc.

Şi tot aici mă aflu şi eu, furios, făcând spume la gură, dar cel puţin nu mă interesează să o seduc şi nici pe departe să o corup. Să facă ce vrea cu viaţa ei şi să mă lase liniştit.

Uneori chiar îi cumpăr gladiole şi fluturi, iar noaptea i le dăruiesc. Iar singurul lucru

pe care îl aştept de la ea este să le accepte cu plăcere şi să nu deschidă gura. Dar javra de negresă mereu ie miroase ca prin vis şi închide ochii şi îmi mulţumeşte, spunându-mi că sunt minunat şi că mă iubeşte. Şi asta mă înfurie. De ce nu ia florile şi nu tace dracului din gură, javra?

Iar pe mine de ce mă scoate din fire trufia? De ce creşte în mine şi dă pe dinafară? Nimic nu mă linişteşte când îmi pierd controlul din cauza aroganţei. Mă distruge.

Aşadar am descoperit că apropierea de un sclav îmi intensifică furia, mă transformă într-un stăpân îngâmfat şi furios. Într-un stăpân plin de înverşunare. Aşa că trebuie să stau la distanţă de sclavi. Să-i las în pace. Contaminarea e oribilă.

Scapă cine poate

Noaptea trecută am băut până în zori. Hydée mi-a povestit istoriile ei spiritiste şi mi-a spus de ce îi e frică ei şi că din pricina aceasta nu încearcă să-şi dezvolte aceste capacităţi. Jorge ascultă. Mereu ascultă şi niciodată nu vorbeşte. Ne-am culcat la

patru dimineaţa pe jumătate beţi. Este o cameră mică, cu o baie şi un aragaz cu kerosen. Hydée a întins o cergă pe jos şi am căzut ca un bolovan. Mi s-a părut, aproape adormit, că i-am auzit cum fac sex şi cum oftează. Sunt nesătui negrii ăştia.

M-am trezit la nouă dimineaţa. M-am spălat pe faţă. Am luat cele douăzeci de languste congelate ale mele şi am plecat spre gară. E un tren spre Havana la ora douăsprezece. Mereu e aglomerat şi ăsta e un lucru bun fiindcă poliţia nu verifică.

Pe o stradă principală trecea un cortegiu funerar. Toţi mergeau pe jos, tăcuţi. Prea multă lume într-o tăcere exagerată. Eu mergeam cu lada mea de languste şi trebuia să păşesc încet, dar oricum am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase. Nu ştia nimeni nimic.

Lumea era murdară, prost îmbrăcată, flămândă şi nimeni nu vorbea. Problema fiecăruia era să caute bani, mâncare şi să supravieţuiască.

Apoi, toată după-amiaza, am trecut prin stări contradictorii în trenul ăla care a plecat cu trei ore întârziere şi care mergea fără grabă, oprindu-se la fiecare cinci minute.

În cele din urmă am ajuns la Havana la zece noaptea. Toată ziua pierdută într-un tren jalnic. Dar am ajuns plin de energie în cămăruţa mea. E bine să te simţi aşa. Foarte însufleţit. Dacă îţi pierzi curajul, te transformi în carne pentru viermi. Am pus langustele în congelator, am băut un pahar de apă cu zahăr şi m-am întins în pat ca să dorm. Eram sfârşit.

Am dormit buştean, iar la şapte dimineaţa cineva a bătut la uşă. Era Margarita. Mă adulmeca. Cum de-o fi ştiut că mă întorsesem? Mi-a făcut cafea. Şi-a scos rochia, sub pretextul că era cald şi că urma să mătură şi să facă curat, ca şi cum cămăruţa ar fi fost un palat. M-a provocat cu goliciunea ei. Am făcut sex. De trei zile nu o mai văzusem. Îmi place negresa asta, mai ales când mai şi tace câte un pic. Spune numai tâmpenii şi încearcă să facă pe simpatica până ce mă oboseşte şi asta mă scoate din sărite. Oricum, nu e vorba decât despre o atracţie sexuală. Cel puţin pentru mine. Pentru mine este suficient. Am rămas cu inima pietrificată, iar pentru o femeie nu mai pot simţi altceva decât o erecţie.

Aceste iubiri trecătoare sunt plăcute pentru că sunt lipsite de orice perspectivă.

Nu au trecut şi nici viitor. Perspectiva distruge foarte multe lucruri, dar să înveţi să o eviţi este o artă.

Margarita vrea să facă curat oricum şi să-mi pregătească prânzul. Dar eu nu voiam. Nu vreau să mă mai joc de-a căsuţele niciodată. Gata, ajunge. Am luat patru languste şi am plecat să le vând. Am trimis-o la ea acasă pe Margarita şi pa, la revedere, ne mai vedem noi.

În clădirea din faţă e un ţăran care îşi închiriază maşina şi are bani. E un Plymouth din ’54. O maşină de duzină, mare, roşie cu nişte aripi enorme, totul foarte mare. O maşină grosolană, cu foarte mult metal roşu şi nişte geamuri mici. Mi se pare sinistră, dar turiştii spun că este o „maşină clasică” şi le place să o închirieze ca să se plimbe prin Havana veche sau să le urce pe curve în ea şi să le ducă pe plajă. Am lăudat cât de bine îngrijită era rabla aia, iar el mi-a spus:

— Moşule, maşina asta este o mină de aur, este un depozit de pornografie.

— Cum adică de pornografie? Eşti nebun?

— Ah, tu nu ştii nimic, bulangiule. Multor străini le place să-şi facă poze cu

târfele aici, înăuntru, pe plafonul maşinii sau pe capotă. Nebunii, nebunii! Îmi cer să le fac poze şi video. Iar toate astea costă bani în plus! Tu nu ştii câţi bani produce maşinuţa asta.

Ţăranul a luat două languste. E bine. Mi le-a plătit cu un dolar fiecare, fără să se târguiască. Bună afacere. Mie îmi ies trei la un dolar când le cumpăr de la pescari. Cel mai rău e că nu pot să aduc două sute deodată. Mi-am continuat drumul. M-am dus la restaurantul din Urbano. Şi da. Voia zece. Gata. Mi-am scos banii! Le-a luat, mi-a dat banii şi m-am dus să cumpăr puţin rom. Nu poţi să munceşti atâta, că viaţa e scurtă.

La fabrica de rom era *full* de lume, dar m-am apropiat de margine, m-am uitat la vânzător şi i-am dat sticla. Mi-a umplut-o şi i-am dat treizeci de pesos. Aşa pe faţă, în faţa oamenilor care stăteau la coadă. Cel care are bani nu poate să stea să mănânce rahat, pierzând vremea la coadă două ore pentru o sticlă de rom, cu cartela de raţie în mână. Nici vorbă. Plătesc dublu şi rezolv problema într-un minut. Imediat au început să protesteze. Şi bătrânii, cu vechea lor placă: „Asta-i bună, coada asta e pentru toată lumea, toţi suntem la fel, se stă la

coadă cu cartela”. Îi enervează că a venit unul cu bani şi le-a tras-o pe la spate. M-am îndepărtat puţin şi am strigat:

— Ce-i la fel? Nimic nu e la fel! Adunătură de troglodiţi. Duceţi-vă dracului.

Şi tocmai atunci se apropie de mine bătrânul Martin, beat criţă, ca de obicei:

— Auzi, Pedro Juan, lasă chestia asta, lasă-i pe nefericiţii ăştia. Trebuie să vin la tine pe terasă. Am păstrat o sticluţă ca să o beau cu tine.

— Ah, mă bucur, Martin. Doar să-mi spui când vrei.

— Nu, nu când vreau eu. Spune-mi când.

De luni de zile o ţine una şi bună. Deja m-a plictisit.

— Martin, seara sunt mereu acolo sus. Eu nu ies din casă.

— E bine. Trebuie să-ţi povestesc nişte istorioare ca mai apoi tu să le scrii.

— Eu nu mai scriu, Martin. Nu vezi că mă zbat mereu pe drumuri?

— Dar tu nu eşti ziarist, băiete?

— Eram. Eram. Acum nu mai sunt nimic.

— Şi cum vine asta? Nu mă păcăli. Eu vorbesc serios.

— Lasă asta, Martin. Treci pe acolo pe sus când vrei tu. Adu sticluţa cu tine şi vorbim despre femei şi despre fotbal.

— Auzi, nu. Eu sunt un om serios. Eu de când eram un puşti şi apoi un tânăr am fost vecinul personajului ăstuia pe care tu îl cunoşti…

— Despre cine vorbeşti?

— Despre cine-aş putea vorbi?

— Ssst, Martin, lasă asta. Eu nu mai scriu, Martin. Stai liniştit.

I-am întors spatele şi am plecat.

M-am întors cu sticla la mine în cameră, pe terasă. Am să gătesc o langustă şi am să beau rom. Nu merge una cu alta, dar e tot ce am şi trebuie să meargă.

Mă gândeam la asta când m-am întâlnit cu Tony, un coleg de pe timpuri. Ne-am salutat şi am vorbit puţin. Mai bine spus a vorbit el pentru că fusese în Matanzas să investigheze apariţia unui OZN care a aterizat acolo acum câteva zile. Şi da, pare că e adevărat. Mai ales fiindcă martorul este un ţăran atât de primitiv şi de ignorant că n-ar fi ştiut să spună minciuni. OZN-ul era de mărimea unei maşini mici. „La fel ca o broască ţestoasă, ca o carapace de broască ţestoasă”, a coborât fără să facă

niciun zgomot, a ieşit un bărbat, a strâns nişte ierburi, a intrat din nou în aparat şi a decolat fără să facă nici cel mai mic zgomot. Încă se pot vedea urmele şi le-au şi fotografiat.

— Bine, Tony. Bine. Eu am crezut mereu că există viaţa şi pe alte planete. Singurul lucru care mă preocupă este că nu vor să între în legătură cu noi.

— Probabil că încă ne consideră foarte primitivi?

— În mod cert. Suntem prea sălbatici. Agresivi. Violenţi.

— Bine, Pedro Juan. Nu-ţi mai da singur dureri de cap.

— Of, vii, îmi inoculezi chestia asta şi acum spui să nu mai am dureri de cap.

— Bine, te las.

— O.K., ne mai vedem.

Ce-mi mai lipsea, extratereştri de-adevăratelea care să ne frece la creier. Am urcat. Am pus la fiert o langustă şi am rămas tăcut. Pe zi ce trece mă bucur şi mai mult de tăcere şi de singurătate şi nu mă aştept la prea multe. Nu pot explica cum se întâmplă lucrul acesta. Îndată ce tăcerea mă înconjoară, sunt eu însumi. Şi asta îmi este suficient. Viaţa mea se dispersează în

mod continuu. Ca un râu care îşi iese din matcă şi se revarsă pe pământ. Atunci trebuie să renunţ la multe lucruri şi să mă gândesc la ceea ce este util şi bun. Doar astfel pot controla apele şi reîntoarcerea lor în matcă. Este ca un pendul. Mereu a fost aşa. M-am obişnuit să trăiesc cu aceste inundaţii care pustiesc totul, iar apoi se aşterne pacea, controlul, singurătatea, tăcerea. Este un lung proces de ucenicie. Infinit. Presupun că nu se va opri niciodată.

Langusta fierbea, iar eu trăgeam la măsea. A venit María, o vecină foarte bătrână, care uneori are premoniţii şi vede anumite lucruri, iar eu o ajut să le interpreteze. Acum un an a rămas văduvă. L-a ţinut mereu pe bărbatu-său sub papuc şi se mândrea când îmi spunea că el se temea de ea.

— Am să-ţi spun o chestie care mi s-a întâmplat ieri după-amiază, să văd ce crezi tu, că ai talent la lucrurile astea.

— Eu? Nu, Maria. Cea care are talent eşti dumneata. Dacă ai face şedinţe, ai vedea mult mai bine.

— Sunt deja prea bătrână ca să încep să o fac. Dacă n-am făcut-o când trebuia, acum e prea târziu.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Băiete, citeam o revistă şi la un moment dat mi-am sprijinit capul şi am închis ochii ca să mă odihnesc puţin. Nu am adormit. Doar am închis ochii şi atunci mi-a apărut spiritul lui Manuel, foarte senin, fără urmă de ură şi mi-a zis: „O să te omor”. Şi a dispărut.

— Şi tu ce ai făcut?

— Am deschis ochii fără frică, dar nu-mi iese chestia asta din minte. Pe mine mă impresionează tot ce văd! Ce fac, Pedro Juan?

— Mi se pare că într-adevăr ţi-e frică.

— Nu, nu, nu.

— María, pune într-un pahar de apă parfum şi du-te la o vrăjitoare să-ţi facă o slujbă aşa cum trebuie. Spiritul ăsta are nevoie să se înalţe. A murit într-un accident. A fost ceva neprevăzut şi acum se chinuie. Dacă nu acţionezi la timp ca să-i dai lumină, te ia cu el. Trebuie să-i faci o slujbă sau două sau trei, oricâte ar fi, ca el să ştie că locul lui este la cimitir şi nu aici. E timpul să plece.

— Vai, băiete, eu nu cred nimic din toate astea.

— Atunci n-ai văzut nimic.

— Ba da, l-am văzut. Adică vrei să zici că te îndoieşti de mine?

— María, lămureşte-te. Crezi sau nu crezi? Dacă nu crezi, atunci nu s-a întâmplat nimic şi uită. Dacă într-adevăr crezi, atunci trebuie să-i faci o slujbă spiritistă şi să-l ajuţi să se înalţe.

María a plecat. Mereu indecisă. De la începutul Revoluţiei a fost militantă în partid şi ofiţer în armată. Mereu aşa indecisă. Ordonând şi controlând. Lumea în cartier se purta cu mănuşi cu ea şi îi spuneau „Căpitanul”. Acum e singură, bătrână, săracă şi murdară. Nu mai are tragere de inimă nici să se spele.

Din nou tăcere. Mi-am concentrat atenţia pe rom şi langusta care fierbea. Dar imediat am auzit-o pe vecina de alături tropăind. O mulatră frumuşică, de vreo douăzeci de ani. Are stil. E curvă, dar ar fi putut fi fotomodel. E o frumuseţe. Încă locuieşte într-o cămăruţă mizerabilă, ca şi mine, dar e neîndurătoare: dacă n-ai bani, nici nu se uită la tine. Uneori mă salută, dar fără prea multă încredere.

— Bună ziua, vecine.

— Bună ziua, vecină. Ai stat până târziu la muncă, că deja e ora douăsprezece ziua.

— Şi cine ţi-a zis ţie că eu lucrez doar noaptea? Eşti puţin cam obraznic.

— Auzi, parfumul ăla al tău ajunge până aici.

— Bine, atunci suferă în continuare, puişor.

— Profitoareo.

— Asta e dintr-un cântec. La revedere. Mă duc să mă culc puţin.

— Şi când aş putea să-ţi foc o vizită, drăguţo? M-ai zăpăcit.

— Când o să fii milionar şi o să ai verzişori. Dar atâta timp cât eşti vai de capul tău, nici să nu îndrăzneşti să te apropii. Şi-acum, cară-te odată, că lucrurile rele se iau!

— Bine, ţucuraş, hai maltratează-mă. Vise plăcute.

— Pa, puişor.

— Pa, puicuţo.

A intrat, a închis uşa, iar eu m-am întors în bucătărioara mea. Aşa e. Dacă ai bani, poţi, dacă nu, să te ia dracu. La fel ca într-un naufragiu: se salvează cine poate.

Îmi place femeia asta. De un an a venit de la ţară cu mâinile pline de bătături şi unghiile de la picioare murdare de pământ

roşu. Zice că locuia în Palma Clara. Dracu' ştie unde e asta!

N-are încredere în nimeni. Crede că toţi îi vor face rău, dar odată mi-a povestit ceva: când avea doisprezece ani a abandonat şcoala în clasa a cincea şi a început să culeagă cafea ca să aibă propriii ei bani pentru că tatăl ei bea şi fuma tot ce câştiga. „Iar în casă eram şapte fraţi şi mâncam mălai şi rădăcinoase. Nici eu nu ştiu cum de am ieşit puternici şi sănătoşi", mi-a spus. La şaisprezece ani şi-a dat seama că munca la culesul cafelei era treabă de oameni primitivi şi morţi de foame. Într-o după-amiază şi-a făcut baie, şi-a pus haine curate şi, fără să îşi ia la revedere, a luat-o pe şosea până a ajuns la Havana. Aşa, fără să aibă nici cea mai vagă idee de ce ar fi putut să însemne Havana. Auzea spunându-se că în Havana se putea trăi, pentru că erau alţi bani, şi dusă a fost. Când mi-a povestit toate astea, în ochi i se citea forţa: „Eu sunt foarte frumoasă, puişor. Tu crezi că eu nu-mi dau seama de asta? Să-şi bage cafeaua şi foametea în cur! Gata, ajunge. În Palma Clara nu mă mai întorc în viaţa mea... să mă ierte Dumnezeu... când o să moară mama,

da, va trebui să mă duc, pentru că asta e o sfântă.”

A venit aşa, cu mâna în fund. În primele zile a trăit cu un camionagiu care a adus-o în cabină. Dar l-a lăsat o săptămână mai târziu: tipul voia o sclavă pe care să o reguleze de fiecare dată când avea el chef şi să o ţină închisă în casă ca să muncească şi să se plictisească. L-a băgat în mă-sa. S-a dus să locuiască cu o vecina. A început să curvăsărească pe Malecón, iar în mai puţin de un an, ţărăncuţa era alt om. Chiar vorbeşte diferit şi are un stil aparte când merge. În orice moment e în stare să se mute într-un apartament decent şi să lase terasa asta de rahat. Îmi plac oamenii aşa. Puternici. Cei slabi nu fac decât sa se lamenteze şi să plângă. Cei neajutoraţi se poartă mereu de parcă lumea tocmai s-ar sfârşi.

În realitate este tocmai invers: viaţa începe abia de azi.

La Havana, 26 martie – 4 noiembrie 1995

PROPRIUL MEU GUST

Viaţa mea toată consta în restaurantul Floridita, bordelurile, mesele de ruletă din hoteluri, automatele din care se revărsau torente de monede, teatrul Shangai unde, pentru un dolar şi-un sfert, puteai asista la un spectacol erotic de totală obscenitate şi, în pauze, puteai vedea cele mai tari filme porno din lume Dintr-o dată, am avut revelaţia că acel oraş extraordinar, în care toate viciile erau tolerate şi toate tipurile de trafic erau posibile, acela era decorul adevărat al comediei mele.

GRAHAM GREENE,
despre „Omul nostru din Havana”

Omul n-a fost conceput pentru a fi învins. Poţi fi distrus, dar nu învins.

ERNEST HEMINGWAY,
Bătrânul şi marea

Cu Basilio în aceeaşi celulă

Basilio stătea aşezat în patul lui suprapus, scărpinându-se la degetele de la

picioare. Puţeau. Din când în când îşi miroase mâinile. Îşi scarpină piciorul şi îl miroase. Îi place şi face la fel în fiecare după-amiază, înainte de a-şi face duş. Când e apă şi putem să ne spălăm. Timpul trece repede când nu ţii seama de el. Nu avem ceas şi nici calendar. Ştim doar că duminica e făcută ca să ne odihnim şi să ne plictisim aici înăuntru. De un an împărţim aceeaşi celulă. Noaptea. Ziua eu lucrez într-un atelier de saltele, iar el la fermă. Este un ţăran primitiv şi îi place câmpul.

La început mi-a fost foarte greu. Am avut o criză de claustrofobie şi mi-am pierdut controlul. Când m-am văzut închis furia a crescut înăuntrul meu şi am început să ţip şi să fac spume la gură. I-am lovit pe doi gardieni care au încercat să mă lege şi chiar acolo m-au bătut până ce m-au lăsat inconştient. Când m-am trezit a fost şi mai rău: mă încuiaseră într-o cuşcă. Sunt un fel de colivii foarte mici cu gratii în cele şase laturi. Nu poţi să stai nici în picioare şi nici să te întinzi pe jos cât eşti de lung. Trebuie să stai cocoşat mereu. Coliviile sunt puse pe terasa clădirii închisorii. Şi acolo am stat, în soarele zilei şi răcoarea nopţii, mult timp. Nu ştiu cât. M-au scos sleit de puteri,

aproape mort. Vă povestesc repede, pentru că nu vreau să-mi amintesc detaliile. Mi-e frică să ştiu că suntem animale şi că-l urâm pe acela care o spune cu voce tare.

— Basilio, nu-ţi mai întinde laba piciorului, moşule, că pute.

— Vai, ce finuţ eşti! Dar tu unde crezi că te afli, puişor?

— Auzi, puişor şi puicuţo să le zici cocotelor de la închisoare pe care le regulezi tu la fermă, dar pe mine să mă respecţi.

— Vai, vai, nu face pe durul cu mine, bătrâne.

— Nu, nu fac pe durul. Eu sunt foarte dur şi trebuie să mă respecţi. E clar?

Nu suntem prieteni. La puşcărie nu există prieteni. Şi trebuie să ţii la distanţă pe toată lumea. Să nu se apropie nimeni de tine pentru că cel la care te aştepţi cel mai puţin vrea să ţi-o tragă în fund. În plus, Basilio e vorbăreţ. Trebuie să te fereşti de cei cu gura mare. Oameni fibră caracter, care înşală. Eu nu vorbesc. Ţin gura închisă ca să nu între musca. El nu ştie prea multe despre mine. Doar că, din întâmplare, amândoi suntem din acelaşi cartier: El Palenque. De câţiva ani, am plecat de acolo.

E o mahala de case din tablă şi scânduri putrezite şi bucăţi de plastic. Lângă râul Quibu, care pute a rahat de când Dumnezeu l-a lăsat pe pământ.

Când eram mic, eram sigur că toate râurile sunt pline de rahat. Când am văzut unul cu apă am rămas uimit şi m-am întrebat cum poţi separa rahatul şi noroiul ca să laşi râul curat.

Odată, când treceam printr-o perioadă proastă... ha, ha, ha, ca şi cum aş fi avut vreodată vreo perioadă bună.

Dar pare mai puţin dramatic: aşadar, odată, când treceam printr-o perioadă proastă, m-am dus să-i văd pe partenerii mei din El Palenque şi am făcut rost de o slujbă la prăvălia lui Dinorah. Dădeam prin râzătoare trestie de zahăr şi căram gheaţă. Mă sculam în zori ca să răzui coaja trestiei de zahăr. La şase dimineaţa mă duceam cu un căruţ să iau gheaţa. Apoi o zdrobeam cu un baros. Dinorah zicea că e „frappé”. Niciodată n-am uitat cuvântul acesta. La opt dimineaţa ea pisa trestia de zahăr într-o presă şi vindea sirop cu gheaţă. A fost o afacere bună. Până într-o zi.

Se făcuse aproape noapte, iar Dinorah şi cu mine aveam poftă de sex. Ea era o

băbătie cam de cincizeci de ani. Cu ţâţe şi cur ca lumea. Încă avea carnea tare pe ea. Şi ştia să se poarte. Era o lepădătură arţăgoasă şi luptătoare. Altminteri, nu se poate trăi în El Palenque. Acolo, ori eşti dur, ori eşti dur. Când începi să o laşi mai moale dispari repede.

Îmi plac femeile aşa. Au spatele tare, coloana vertebrală puternică, iar asta mă excită ca să le iau pe la spate. Femei cu personalitate, care se transformă într-o mămăligă bleagă când ştii cum să le domini.

Un bărbat şi o femeie ştiu când se plac, fără să fie nevoie de cuvinte. În după-amiaza aceea am ascuns o sticlă de rom. Când gheaţa s-a terminat şi urma să închidem, i-am întins sticla şi i-am spus:

— Dinorah, trage o duşcă.

— Şi cine ţi-a zis ţie că eu beau?

— Se vede pe faţa ta. Nu face pe Fecioara Maria.

A râs. Îmi plăcea râsul acelei femei. Un hohot mare şi sonor, cu dezinvoltură. În ea existau Ochún şi Yemayá[18]. Bucuria de a trăi. A vărsat puţin rom pe pământ în închinarea sfinţilor, a băut o gură şi mi-a dat sticla. Am închis prăvălia şi am rămas

[18] Yemayá – în folclorul afrocubanez reprezintă zeitatea maternităţii universale, divinitatea vieţii, stăpâna mării şi a lunii.

înăuntru. Murdari şi transpiraţi. Puţeam. Toată ziua munceam sub soare. Dar mie îmi place asta. Detest parfumurile şi fardurile. Nu vreau să ştiu de ce. Şi încerc să nu-şi dea seama nimeni. Nici de ce ascund lucrul ăsta nu ştiu. Dar nu-mi plac femeile drăguţe, nici curate, nici parfumate. Nici cele educate şi fine. Îmi plac cele murdare, transpirate, care nu se rad la subraţ şi cu mult păr peste tot.

Nu mai e nimic de spus. Am băut câteva înghiţituri, am închis uşiţa din spate de la prăvălie. Am sărit pe ea, am sărutat-o şi am strâns-o de fese. Ea se aştepta la asta şi mi-a mărturisit-o:

— Vai, puiule, până când mai aveai de gând să mă pedepseşti?

Mi-am dat jos pantalonii. I-am scos bluza şi pantalonii. Ne-am pipăit puţin şi a băgat-o în gură şi mi-a spus:

— Vai, ce sulă murdară, o ai murdară, ce urât miroase. Dar ce tare e, ce cap mare are!

Şi o sugea în mod magistral.

Atunci mi-a trecut prin cap să fac ceea ce întotdeauna îmi place: s-o iau pe la spate, în picioare, s-o fac să se îndoaie din mijloc în faţă. Asta mă înnebuneşte. Dar

când a desfăcut bucile, din fund i-a ţâşnit o duhoare de rahat proaspăt. Se căcase pe ea. Sunt un porc, dar nici chiar aşa. Mi s-a blegit măciulia şi m-a apucat o furie îngrozitoare, într-o clipă m-a invadat ura:

— Te-ai căcat pe tine. Îţi miroase curul a rahat!

— Eu?!

— Fir-ai a dracu', te-ai căcat. Eşti o scroafă.

— Ba, porc eşti tu! îţi pute măciuca şi ţi-am supt-o.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba e la fel.

— Eşti o scroafă cu fundul plin de rahat.

— Iar tu eşti foarte delicat. Ţi s-a blegit până şi sula. Te-ai născut în căcatul din Quibu, nu mai face pe fandositul.

— Dar nu am curul plin de rahat.

Romul ni s-a urcat la cap şi ne-am înjurat reciproc. Mai mult decât atât. În cele din urmă m-a dat afară şi mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă în viaţa ei.

Am plecat. Am dispărut din El Palenque fiindcă Dinorah e vrăjitoare şi nu vreau să-mi facă farmece.

Apoi m-am apucat de ceva mai uşor, din care să iasă mai mulţi bani. M-am făcut

gigolo. Dar cu babele. Cu turistele. Nu mă ţin balamalele la poponari. Zău că nu. Devin violent şi îmi vine să-i rup în bătaie. Cu babele e altă chestie. Uneori chiar există babe interesante. Afacerea e simplă. Trebuie să-ţi pui un tricou fără mâneci. Ca să ţi se vadă muşchii. Te sprijini de zidul unui hotel şi gata. Babele cu bani vin singurele, pofticioase ca muştele la miere. Unora le plac negrii, dar le e frică de ei. Ele cred că sunt toţi nişte hoţi şi nişte criminali. Iar eu profit de chestia asta ca să câştig clientelă: „Oh, da, sunt nişte criminali groaznici şi extrem de brutali. Le place să bată femeile pentru că sunt fiii diavolului. Nu. Niciodată să nu te duci cu unul dintre ăştia pentru că pot să te omoare. Cu măciucile alea atât de mari te fac praf pe dinăuntru. Te lasă plină de sânge în pat şi fug cu tot ce ai. Eu cunosc multe femei cărora li s-a întâmplat aşa.” Cred orice le spui. Mă privesc îngrozite şi cred cuvânt cu cuvânt tot ce le spun şi îmi cer numărul de telefon ca să i-l dea prietenelor lor, care vor veni să-şi petreacă curând vara aici. Nu trăiesc în realitate. Cred că toată lumea are telefon şi maşină şi mănâncă fripturi la prânz. Imbecile ce sunt. Naive, nici nu ştiu

cum să le zic. Dar eu mă distram şi trăiam bine, ceea ce e cel mai important.

Uneori erau nişte hârburi ciopârţite de timp şi de stricăciune. În aceste cazuri trebuie să fii un artist. Un adevărat artist Să stingi lumina, să tragi perdelele, să pui muzică, să bei o gură de rom, să închizi ochii, să te gândeşti la o altă gagică, să te prefaci şi dă-i înainte. Berea rece o bea oricine. Chestia asta nu are niciun farmec, beleaua era atunci când aveai de-a face cu femeile maltratate şi făcute praf care sunt ca berea caldă. Vai, viaţă, ce crudă eşti cu babele, le striveşti şi le transformi în carne tocată de mâna a treia!

Dar am avut parte şi de babe ca lumea. Dina Peralto a fost una dintre ele. Voia să învăţ italiana şi să mă duc să trăiesc cu ea la Florenţa. S-a îndrăgostit nebuneşte de mine. Avea milioane de riduri pe faţă. Purta după ea zeci de cutii de creme, mânca doar morcovi şi pâine integrală.

Eu mâncam două mari bucăţi de friptură de fiecare dată când ieşeam. Ea mă privea fericită şi plătea. Nu ştia nimic despre viaţă, iar tot ceea ce îi făceam devenea o sărbătoare. Chiar dacă pare incredibil, vaginul ei era roz, strâmt, umed,

adolescentin, cu un miros delicat şi apetisant. Dintr-un motiv serios: bărbatul ei murise cu puţin timp în urmă, la nouăzeci şi trei de ani. Ea avea şaptezeci şi unu. Mi-a spus toate poveştile ei despre călătoriile în jurul lumii şi cât de tandru s-a purtat mereu acel domn cu ea şi cum îi spunea în permanenţă: „Mă ocup eu de toate, tu trebuie doar să joci bridge şi golf. A Mă numea „gigolo machiavelic”. Îmi repeta mereu lucrul acesta, dar nu mi-a explicat niciodată ce voia să zică cu asta. Am petrecut o lună plăcută împreună şi apoi la revedere. Aşa merg lucrurile. Şi e bine aşa. Pe o babă ca asta o poţi tolera câteva zile. După o lună deja îţi vine să-ţi tai venele.

A fost o perioadă de abundenţă. Mâncam bine, beam în fiecare zi. Aveam bani. Fumam ţigări bune. Şi aveam multă imaginaţie. Singura problemă era poliţia. Într-o zi, m-am emoţionat prea tare. Eram doisprezece sau treisprezece ţipi, care stăteam pe stradă în spatele hotelului Noiba. În faţa noastră s-a oprit taxiul lui Chiquitico care era partenerul nostru şi care urma să-i ia douăzeci de dolari celui care câştiga concursul. Doamna era elegantă. Avea până şi un colier din perle.

Avea o faţă de babă poruncitoare. Şi a început să ne analizeze, fără nicio graba. Ca să aleagă bine. În cazurile astea, obiceiul este să-i arăţi instrumentul, ca respectiva să vadă bine ce duce acasă şi ca apoi să nu se plângă că e prea mică sau prea mare, prea subţire sau prea groasă. Toţi am făcut la fel: ne-am scos scula şi am scuturat-o puţin ca să se învioreze.

Poliţia ieşise la vânat. Agenţii erau îmbrăcaţi în civil. Erau câţiva pe-acolo, ascunşi. Ne-au încercuit pe stradă şi ne-a ridicat pe toţi. Voiau să mă bage cinci ani la păstrare. Pentru exhibiţionism, atentat împotriva moralei publice, agresiune împotriva turiştilor. Of. Din fericire, aveam nişte bani la îndemână şi mi-am căutat un avocat bun. Mi-au dat doi ani.

Şi iată-mă aici. Transformat într-o oiţă cumsecade, la atelierul de saltele, aşa că, dintr-un moment în altul o să mă elibereze pentru bună purtare. Singura problemă este că nu mă voi putea întoarce la aceeaşi treabă. Nici vorbă de a mai fi carne pentru babe dacă mă înşfacă din nou. Iar asta ar însemna recidivă. Aşa că doamnele vor pierde cel mai bun suvenir din Cuba. Dar nu e nimic de făcut. Asta e viaţa. Deja sunt

prea bătrân ca să mă mai ia pe sus şi să mă bage zece ani la puşcărie. O să văd eu ce-i de făcut. Afacerea cu saltele îmi place. Faci bani buni şi nu trebuie să înţepi prea mult. În afară de asta, învăţ să fac tatuaje şi de-aici ies bani. Îmi ies destul de bine. Oamenilor le place.

Deocamdată, sunt închis aici cu Basilio, care îşi scarpină talpa piciorului, nătărăul, şi aştept semnalul ca să ne ducem să ne spălăm, dacă, în fine, au adus pompa de apă sau să mergem în sala de mese care pute a gândaci. Toţi avem râie şi păduchi. Ba nu chiar toţi, fiindcă eu îmi câştig bănuţii cu tatuajele şi mereu am săpun. Asta e puşcăria. Zilele trec şi orice lucru e important.

Cel puţin Basilio e vorbăreţ şi mă întreţin cu el. Toată viaţa a stat închis. Fiindcă a furat cai. La şaisprezece ani l-au prins pentru prima oară şi l-au băgat patru ani într-o şcoală de corecţie. A ieşit. A recidivat şi i-au mai dat doi ani. A făcut acelaşi lucru şi i-au mai dat trei. Iar acum are şase ani, din care a ispăşit patru. Mereu mi se plânge că nu are nevastă şi copii, că toate femeile îl înşală. G are noroc cu mama lui. Cred că-i filează o lampă, fiindcă treaba

asta – să furi cai ca să-ţi treacă timpul – nu e normală. L-aş fi înţeles dacă i-ar fi vândut sau dacă i-ar fi omorât ca să-i mănânce. Dar ca să-i furi doar ca să i alergi şi să faci pariuri, e ciudat. Probabil că e într-o ureche.

— Poate că-mi dau drumul luna care vine, când se fac patru ani.

— Şi ce-o să faci, Basilio? Nu mai mânca rahat cu caii.

— Nu. L-am zis deja mamei că vreau să cumpăr o maşină şi un cal şi să mă apuc de cărăuşie.

— Dar o maşină şi un cal înseamnă o grămadă de bani Cred că maică-ta moare de foame în El Palenque.

— Mama e negustorească şi are bani, vere.

— Ce face? Vinde apă din râul Quibu?

— Nu, băiete. Are o prăvălie.

— Aha, cu chestia asta scoţi bani.

— Da.

Am rămas tăcuţi un timp. Basilio continua cu scârboşeniile lui scărpinându-şi picioarele. Dintr-o dată mi-a venit ceva în minte şi l-am întrebat fără să gândesc:

— Prăvălia lui Dinorah?

— Da. O cunoşti?

— Am trecut uneori pe-acolo.

— Asta e bătrâna mea, vere. Când îţi dau drumul trebuie să te duci acolo ca s-o cunoşti.

— Aha, da, bine.

Bagă cuţitul în ea, moşule

Cei doi ţipi au ajuns în faţa uşii. Au sunat. Betty le-a deschis, dar a lăsat grilajul închis cu lacătul.

— Ce doriţi?

— Dumneavoastră sunteţi Betty?

— Da.

— Noi suntem tâmplarii. Luis ne-a spus că vreţi să faceţi nişte reparaţii.

— Ah, da, dar...

— Am venit să vedem despre ce e vorba. Dacă ne punem de acord, mâine începem.

— Bine.

Betty a deschis grilajul. Bărbaţii au intrat. Înăuntru, un negru mare cu o cicatrice pe faţă ca de la o tăietură de cuţit. Îl ciopârţiseră din spatele urechii până la gură. Şi un alb slab, nebărbierit, nespălat şi care purta jegul pe el de câteva zile. Amândoi aveau ochii înroşiţi şi pierduţi, dar

Betty este o persoană decentă şi habar n-are de nimic.

Au intrat. Albul a închis grilajul şi uşa. Negrul a scos de sub cămaşă o baionetă militară lustruită, strălucitoare, ca şi cum ar fi fost de argint. Nu i-au dat timp de reacţie. Au sărit pe Betty, au imobilizat-o cu o fentă de judo. Aproape că i-au rupt braţul drept. I-au smuls hainele de pe ea dintr-o smucitură şi au aruncat-o pe o canapea mică. Betty este foarte albă, cam grasă şi cu mâinile puhave. Are patruzeci şi unu de ani, dar parcă ar avea cu zece ani mai mult. A devenit atât de nervoasă, că nu putea să articuleze niciun cuvânt. Albul a ţinut-o imobilizată. Negrul a scos din buzunar o bucată de sfoară şi i-a legat braţele la spate. Apoi şi-a dat pantalonii jos şi i-a băgat sula în gură. Ea îşi ţinea gura închisă cu putere, dârei a lovit-o peste faţă cu palma deschisă.

— Hai, curvo, deschide gura şi înghite-o.

Lupta cu femeia l-a excitat. I s-a sculat. A obligat-o până ce ea a deschis gura şi i-a vârât-o până în gât. O mângâia uşor atingându-i pântecul cu tăişul pumnalului, făcându-i tăieturi subţiri care sângerau abundent. I s-a întărit şi mai tare, era şi mai groasă, iar Betty a vomitat puţin. Asta i-a

plăcut. Cu măciuca a mânjit-o de vomă pe faţă şi pe păr.

— Desfă-ţi picioarele, curvă bătrână, desfă-te că acum o să te desfeţi.

S-a aşezat deasupra ei şi i-a băgat-o cu forţă. Ea a ţipat de durere, dar tipul a pocnit-o şi a obligat-o să tacă. A răbdat în tăcere. Deodată, a simţit că ceva cald şi dens îi cădea pe faţă. Albul se masturba şi o stropea cu spermă. Avea multă sămânţă şi o freca pe faţă şi pe păr. Când negrul a văzut lucrul ăla s-a încălzit şi mai mult şi a ejaculat în ea gâfâind şi muşcând-o brutal de piept.

Betty crede că i se va opri inima. Dar nu tremură de frică şi de durere. O doare interiorul vaginului ca şi cum i-ar fi introdus înăuntru un par cu ciocanul. Negrul s-a sculat. A rămas cu pantalonii în vine şi cu acea dihanie enormă atârnată. A înşfăcat baioneta şi a început să o înţepe cu putere pe Betty în sex. Ea a ţipat din nou.

— Nu ţipa, fir-ai a dracu', pentru că o să bag cuţitul în tine. Deja am chef să ţi-l bag până la plăsele... O să ţi-l bag în burta asta grasă... zi-mi unde sunt banii.

— Vai, nu, eu nu am bani! Albul şi-a băgat degetele şi mâna întreagă în vaginul

ei, cu multă ură. Şi-a strâns pumnul înăuntrul ei şi i-a lovit cu putere ovarele.

— Spune-mi unde sunt banii, babă grăsană! Spune-mi, că te omor!

Ea a început să sângereze din plin. Au sfâşiat-o. Nu ştie dacă era negrul sau albul cel care continua să o lovească înăuntrul vaginului, iar acum se distra cu sângele. Ea se zbătea de durere.

— Spune-mi unde sunt banii, curvă bătrână. Spune-mi unde sunt.

— Sunt în bucătărie. Înăuntrul castronului de la mixer.

Negrul s-a dus până în bucătărie, s-a întors cu un teanc de bancnote de cincizeci şi douăzeci de pesos. Le-a răsfoit. Erau destui. Şi i-a băgat în buzunar. Pe canapea se formase deja o baltă de sânge. Mult sânge şiroind din vagin, iar ea tremura.

— Bagă cuţitul în ea şi hai să plecăm!, a zis albul.

— Nu te grăbi, animalule! Aminteşte-ţi că mai sunt şi bijuteriile. Hai, graso, zi-mi unde sunt bijuteriile. Să nu-mi zici că nu, curvă bătrână, că-ţi tai sfârcurile.

Şi a început să o înţepe din nou cu cuţitul. Acum o înţepa cu putere pe sfârcuri.

Pe piept, pe faţă. Cuţitul intra în carne şi-i făcea mici răni. Dureroase, sângerânde.

— Nu, eu nu am bijuterii. Cine v-a zis asta? N-am decât banii ăştia. E tot ce am.

Lui Betty îi tremura vocea, îi tremura tot corpul. Se strângea de durere. Sângele cald curgea gâlgâind din ea şi umplea canapeaua. N-o mai durea nimic. Groaza o anesteziase. Creierul îi plutea într-un lichid vâscos şi fără să-şi dea seama a spus ceva incoerent, bâiguind:

— Dacă se întoarce bărbatul meu vă omoară. E poliţist. S-a dus să ia ţigări, dar el vă împuşcă.

— Poliţist? A întrebat negrul.

— Da. Vă omoară dacă vă prinde aici. Plecaţi.

Au început ei să tremure acum. S-au înfricoşat.

— Înfige-i cuţitul, vere şi hai să ne cărăm, spuse albul.

— Nu, imbecilule, urmele mele sunt peste tot.

Negrul a luat de pe jos bluza lui Betty şi s-a dus la bucătărie să şteargă mixerul şi spătarul unui scaun. S-a întors tremurând. Picioarele îi tremurau de frică.

— Înfige-i cuţitul, vere, înfige-i cuţitul că baba asta ne cunoaşte.

— Negrul i-a pus cuţitul la gât. Mâna îi tremura.

— Auzi, bătrână grasă, să nu spui nimic că o să mă strecor înapoi aici şi am să te toc bucăţi. Fă-te că nu ştii vezi ce faci ca să uiţi chipul meu. Uită de noi.

— Înfige-i cuţitul, vere, lasă predicile şi înfige-i cuţitul.

Negrului îi tremura mâna.

— Nu, înfige-i-l tu! Doar n-o să-mi pui toţi morţii mie în cârcă. Hai, bagă-i tu cuţitul şi să plecăm.

Şi i-a întins baioneta.

— Nu, nu eu, nu! Bagă-i-l, bagă-i-l şi hai să ne cărăm că s-au complicat lucrurile.

Negrul şi-a băgat cuţitul în buzunar. A deschis uşa şi grilajul, apucându-le cu bluza lui Betty şi au plecat.

Ea a rămas înfricoşată pierzând din ce în ce mai mult sânge aşezată pe canapea. În clădirea de alături, într-un azil de bătrâni un bătrân sclerozat tot striga: „Rosa, Rosa Rosa, Rosa”. Acum Betty îl auzea prin uşa întredeschisă. Gândurile i s-au prelins ca într-o nebuloasă către tragedia acelui bătrân care în fiecare după-amiază repeta

acea litanie disperată. Strigătele bătrânului se auzeau tot mai stins.

Când şi-a revenit în simţiri era deja noapte. Era liniştită. Sângele se uscase, lipicios între vaginul ei şi canapea. Foarte slăbită a încercat să se ridice în picioare. N-a putut. Avea mâinile legate la spate. S-a lăsat să cadă uşor pe jos. S-a luptat până ce a reuşit să se ridice în picioare. Totul se învârtea în jurul ei. S-a sprijinit de perete şi din nou a cuprins-o teama şi a început să tremure de frică. Şi dacă se întorc? Puteau să se întoarcă şi s-o înjunghie ca să nu vorbească. Totul era cufundat în tăcere. Reuşind să-şi învingă teama şi ameţeala a ieşit afară, s-a sprijinit cu spatele de uşa apartamentului vecin şi a început să lovească cu picioarele. Desculţă, complet goală şi fără puteri. A continuat să lovească cu picioarele în uşă. Acolo locuia un bătrân singur la fel ca şi ea.

Minutele s-au scurs. O fi dormind. În cele din urmă bătrânul a ieşit, a întrebat cine e şi cu foarte multă grijă a deschis grilajul uşii. Betty i-a povestit. Era trei dimineaţa. Nouă ore stătuse în stare de inconştienţă. Acum credea că va leşina din nou.

I-a dezlegat mâinile a ajutat-o să se culce din nou pe canapea, peste balta de sânge şi i-a spus că se va duce să caute un doctor. Bătrânul făcea pe el de frică, dar s-a controlat. A ieşit în stradă cu multă precauţie. S-a dus până la colţul bulevardului, a aşteptat un timp, iar în cele din urmă a trecut o patrulă de poliţie. În câteva minute zgomotul sirenelor trezea cartierul. Au adus câinii poliţişti. Au dus-o pe Betty la spital. Au îngrijit-o, i-au pus perfuzii cu sânge. I-a descris pe cei doi ţipi, iar un poliţist a făcut portretul-robot. După o săptămână s-a întors acasă. Nu doarme noaptea şi e sigură că indivizii se vor întoarce. De două ori pe stradă o femeie s-a apropiat de ea şi i-a şoptit la ureche: „Ţi-au zis să nu vorbeşti. Acum o să-ţi taie limba.” Şi imediat îi întoarce spatele şi se îndepărtează. Betty este pe zi ce trece mai nervoasă. Şi nu ştie ce să facă.

Ucenicul

Bătea un vânt teribil dinspre sud. Umed, fierbinte, care ridica mult praf şi murdărea totul încă şi mai şi. Luisito nu suporta

căldura asfixiantă de la el de acasă, prostia mamei lui care vorbea numai despre biserică, Dumnezeu şi păcătoşi. Iar tatăl lui, care mereu se refugia pe terasă, crescând porumbei şi găini, doar ca să nu mai audă tâmpenii. Mama lui dormea. În fine, era linişte, dar căldura îl sufoca. Se simţea puţin anxios. A coborât scările, s-a dus pe Malecón şi s-a aşezat în faţa mării. Lună plină, noapte albastră. În depărtare, spre nord, nori grei şi trăsnete surde, dar neîntrerupte. Se zăreau doar razele de lumină fulgerate ale furtunii. Mereu când se aşeza acolo noaptea îşi amintea de fraţii lui, iar melancolia punea stăpânire pe el.

Dintr-o dată simte cum cineva îl apucă de gât pe la spate, îl smuceşte şi începe să-l lovească. Nu e nimeni pe aproape. Luisito ţipă. Continuă să-l lovească. Îl stâlcesc cu lovituri de pumn în faţă şi în spate. Îl bat bine.

— Gata, gata, nu mă mai loviţi, m-aţi confundat, nu sunt eu, nu sunt eu.

— Ba tu eşti, jigodie, rău platnic ce eşti.

Îl lasă în pace, smucindu-l şi rupându-i cămaşa. Felipito şi Papo. Doi maţe-fripte ca şi el. Prietenii lui de cartier, din copilărie.

— Hei, voi sunteţi prietenii mei, fir-aţi ai dracu’! Ce v-a apucat? Papo, tu eşti tovarăşul meu dintotdeauna.

— Tovarăşul lui mă-ta, poate. Eu sunt tovarăşul lui Chivo. Eu nu pot să fiu amicul unui coate-goale ca tine.

— Ajunge, Papo, gata. Nu mai face pe gangsterul că şi tu eşti la fel de căcănar ca şi mine.

— Am fost. Acum sunt recuperator de biştari şi lucrez cu Chivo. Şi trebuie să mă respecţi.

Felipito îl ţinea strâns pe la spate, iar Papo a profitat şi i-a pocnit o dreaptă sub centură, cu toată puterea. A durut. Luisito s-a îndoit. Felipito l-a împins şi la pus drepţi.

— Luisito, n-am să vorbesc mult. Îi datorezi lui Chivo şapte dolari şi patruzeci de pesos. Mâine faci rost de ei şi mi-i dai mie, Chivo nu vrea nici să te vadă.

— Dacă mâine nu pot, i-i dau poimâine.

— Nu inventa. Mi-i dai mâine sau îţi dau un cap în gură de îţi sparg scăfârlia. N-o să mă mai port aşa blând ca azi, o să-ţi frâng oasele.

— Bine, cumetre, o să încerc...

— Nu că o să încerci. Îi scoţi din piatră seacă. Ahh, şi zice Chivo că ţi s-a terminat creditul. Dacă mai vrei iarbă sau prafuri să vii cu banii jos. Pa, Luisito şi ai grijă de tine că îţi merge cam prost.

I-au întors spatele şi au plecat. Pe Luisito îl durea tot corpul. Şi-a pipăit faţa şi capul. Nu curgea sânge, dar îl durea totul de turba. S-a sprijinit de zid şi s-a gândit: „E adevărat. De trei ani îmi merge prost. Aşa e viaţa. Dacă ai bani, ai prieteni, dacă nu, îţi bagă degetul în cur.”

I-au ţâşnit lacrimile, se gândea că e un nefericit şi în sinea lui şi-a spus: „Luisito, du-te şi fa rost de bani, fiindcă javrele astea o să te omoare în pumni, iar tu eşti prea tânăr ca să mori. Ce să mai vorbim, încă nu poţi să mori!”

Din depărtare, pe mare trăsnetele continuau să fulgere în nori. Şi-a dorit să cadă o ploaie torenţială ca să se răcorească puţin. Aşa cum se procedează cu boxerii făcuţi knockout. Un burete cu apă foarte rece. Nici măcar asta, vântul din sud era fierbinte şi lipicios. S-a îndreptat pe jos spre Havana veche. S-a gândit că ar trebui să-l agaţe pe bătrânul poponar ca să-i umfle

nişte bani chiar în noaptea aia şi să tragă puţin rom bun la măsea ca să-şi revină.

Marea era liniştită, limpede şi albastră. Sub cerul cu lună plină totul e foarte frumos. Aproape de ţărm şapte bărbaţi pescuiau. Pluteau pe roţi de cauciuc umflate. Aceasta e o afacere bună, dar răceala nopţii şi fundul băgat în apă face rău la oase. Tipii ăştia nu prea ştiu ia ce s-au înhămat, s-a gândit.

Mergea încet pe Malecón. Şi-a mai aruncat o dată privirea spre cei care pescuiau şi şi-a amintit de pluta pe care o făcuse cu fratele lui şi cu încă cinci băieţi în august 1994.

Au plecat pe mare chiar din punctul acesta, la două dimineaţa. Aveau până şi o busolă la ei ca să-şi menţină direcţia spre nord. Au navigat o jumătate de oră pe porcăria aia care se scufunda din exces de greutate. Propriul lui frate i-a poruncit să se arunce în apă şi să înoate până ia coastă pentru că erau prea mulţi. Trebuia să se sacrifice. Mereu era el cel care trebuia să se sacrifice şi să piardă.

Cel mai mic din cei patru fraţi. Sunt trei ani de atunci. Ei locuiesc în Nevada, iar Luisito continuă să trăiască în mizerie. Şi să

aibă ghinion. Fiecare afacere pe care o inventează se duce de râpă. Ca şi cum i-ar fi făcut cineva farmece. A închis ochii şi i s-a făcut scârbă gândindu-se. Să-i bage sula bătrânului grăsan nu e lucru uşor. Trebuie mai întâi să îi iei banii. A traversat cheiul. A urcat pe Galiano până la Trocadero. A luat-o la stânga, a mers câteva străzi şi a ajuns acasă la bătrân.

Nu era nimeni acolo, cel puţin nu urma să se compromită, A sunat la uşă. Într-un târziu, bătrânul s-a uitat prin vizorul uşii şi a întrebat cine era.

— Sunt eu, deschide şi nu-ţi fie frică.

— Vai, băieţaş, în fine te-ai decis! Şi i-a deschis uşa, bucuros. Era un bătrân gras, puhav. Trei sute de livre de untură. De la moartea părinţilor lui trăia speriat şi închis în casă. Plimbările lui se limitau la cei douăzeci şi şase de metri pe care îi măsura apartamentul său. Era jalnic bătrânul ăsta grăsan, de şaizeci de ani, făcând figuri şi piruete ca o curvă bătrână.

Luisito cunoştea casa. S-a dus direct în fund, în bucătărie şi a căutat în cămară o sticlă cu rom. A găsit-o, şi-a pus un pahar. Bătrânul se ţinea după el:

— Băiete, ce ţi s-a întâmplat? Scoate-ţi cămaşa asta şi lasă-mă să te curăţ. Eşti vânăt pe toate părţile.

— Nu mă atinge, bătrân poponar ce eşti, că te iau la şuturi! Hai ia-o, suge-mi-o bine şi încearcă să mi-o înviorezi ca să ţi-o bag.

— Vai, asta îmi place la tine. Că eşti necioplit.

Nu i s-a sculat. Era scârbit, furios pe el însuşi şi îl dureau loviturile primite. Ceea ce îşi dorea era să bea tot romul, să fumeze o ţigară şi să-l bată pe moş. Era turbat de furie, voia să-l omoare în bătaie pe moşul acela stupid şi să-i ia toţi banii.

— Dă-mi zece dolari că plec.

— Dar n-ai făcut nimic. Nici măcar nu ţi s-a sculat. Şi nici n-am zece dolari, nici măcar un dolar. Ce părere ai? Câştigă-i singur!

Asta a umplut paharul. Luisito i-a pocnit doi pumni în faţă moşului care a început să ţipe şi şi-a dat pantalonii jos. Avea un penis minuscul. Aproape infantil, ascuns sub o enormă burtă. Şi-a frecat-o şi a început să se masturbeze.

— Vai, ce-mi place, pocneşte-mă în faţă. Loveşte-mă şi bagă-mi-o!

Lui Luisito i s-a făcut şi mai scârbă şi a devenit şi mai furios. A început să îl bată şi mai rău. A avut o erecţie infimă, iar bătrânul a profitat ca să i-o ia în gură în timp ce continua să se masturbeze. Luisito i-a scos-o din gură. S-a dus la baie, s-a spălat şi şi-a băgat-o în pantaloni. Bătrânul încă se masturba ca un nebun în bucătărie şi îl striga:

— Vino, puişor, vino! Luisito s-a dus în bucătărie. A luat o sticlă de rom. Bătrânul a încercat să-l apuce cu mână stângă în timp ce se masturba cu dreapta. Luisito l-a evitat şi din nou a străbătut toată casa până la uşă. În salon, pe o masă veche, se afla un splendid bibelou de porţelan care reprezenta o caleaşcă cu patru cai. Probabil că era valoros. A băgat sticla în buzunarul din spate al pantalonilor, a înşfăcat bibeloul cu amândouă mâinile şi a plecat. Bătrânul a alergat, de-abia respirând, spre uşă, tremurând de frică, dar n-a îndrăznit să-i spună nimic şi cu atât mai puţin să strige la el.

— Vino când vrei, vino altă dată, i-a spus aproape în şoaptă.

A închis uşa. S-a dus să caute o frumoasă tabacheră din piele lucrată în

relief. A scos un trabuc. Mâinile îi tremurau. S-a aşezat obosit într-un fotoliu. N-avea aer şi respira cu greutate. Şi-a aprins trabucul. A inspirat fumul şi a continuat să fumeze cu voluptate în tăcerea nopţii dinspre zori, încă îngrozit de frică. A luat o hârtie şi un creion şi – fără să gândească – a început să scrie ca sa se liniştească:

Pungaş cuţitar senzaţia
Sfâşie potârnichea
Tânguindu-se între sentinţă ori sminteală.

Imaginaţie bolnăvicioasă

După-amiază nu aveam nimic de făcut. În fine, aşa e în fiecare zi. Niciodată nu se face nimic. Îmi mai rămăseseră cinci pesos în buzunar şi m-am aşezat pe jos, sprijinit de marginea uşii. De câteva zile nu mai băusem nimic, n-aveam bani şi aşteptam. Ce anume aşteptam? Nimic. Aşteptam. Aici toţi aşteaptă. Zi după zi. Nimeni nu ştie ce aşteaptă. Zilele trec. Iar creierul se toropeşte. Ăsta e un lucru bun. Să ai mintea toropită e bine, ca să nu gândeşti. Uneori gândesc prea mult şi asta mă duce la

disperare. Cândva am studiat, am fost disciplinat, am avut obiective pentru ziua de mâine şi pentru anul următor. Şi am plecat în lume să lupt cu viaţa. Apoi totul s-a transformat în praf şi pulbere şi am căzut în cocina asta. Unii au râie, alţii au păduchi şi alţii au păduchi laţi. Nu sunt bani, nu e de mâncare, nici de lucru şi pe zi ce trece vin tot mai mulţi. Nu ştiu de unde apar atâţia zdrenţăroşi. Trăiesc ca gândacii. Zece sau doisprezece într-o cameră.

De aceea, cel mai bine e să nu te gândeşti prea mult şi să te distrezi. Rom, femei, marijuana. Câte o rumbă atunci când se poate. Restul e căcat şi mai bine să nu-l răscoleşti, ca să nu pută.

Asta făceam eu mai mult sau mai puţin. Slab ca un schelet. Flămând, dar gândindu-mă să-mi cumpăr ţigări cu doi pesos ca să fumez şi să uit, când a sosit Monino:

— Ce faci, frate?

— Nimic, şi eu pe aici.

— Auzi, îmi merge bine. Hai să bem ceva.

Am plecat cu Monino. Ştiu cu ce se ocupă, li face rost de marijuana şi prafuri lui Chivo. Oamenii care cumpără prafurile sunt din EL Vedado şi din Nuevo Vedado.

Artiştii, muzicienii, copiii de mahări şi de şmecheri. Oameni cu bani. Cocaina se vinde cu şase-şapte dolari pacheţelul. Cine-şi permite? O ţigară de marijuana se obţine cu zece pesos, dacă vinzi două sau trei ţi-ai scos banii, iar a ta îţi iese gratis. Of, fir-ar al dracu', câte mai trebuie să inventezi în viaţă ca să poţi supravieţui.

Ne-am dus la o cafenea în Galiano. Monino a cumpărat o sticlă. Ne-am aşezat pe Malecón şi am început să tragem la măsea puţin câte puţin. Mi-am cumpărat ţigări. Vai, ce bine. Rom şi ţigări, aşezaţi pe faleză, cu marea în spate, pe răcoare. Între lumina aurie şi portocalie a asfinţitului plutea un iaht enorm cu trei catarge. Alb, luxos. *Le Posant.* Aştepta libera practică de manevră ca să între în port. Probabil că înăuntru se aflau vreo cincizeci de barosani. Orice s-ar spune, merită să ai bani. Nu numai strictul necesar. E mai bine să-ţi prisosească, aşa încât să te poţi sui pe un iaht ca acesta şi să navighezi prin Caraibe, bând cel mai bun vin de bourbon, mestecând migdale alături de-o gagică slabă şi ţâţoasă. Vai, ce bine. Aşa nici nu-ţi dai seama că pe ţărm oamenii trăiesc ca gândacii. Nu. De pe iahtul ăla se văd doar

palmierii, asfinţitul ca de miere şi plajele splendide cu apă de un albastru turcoaz. Te urci pe acel iaht cu mulţi bani în buzunar şi uiţi de toate căcaturile pe care le faci şi de toţi cei pe care-i striveşti şi-i înjunghii ca să-ţi menţii buzunarele pline. Aşa e. Banul trage la ban şi păduchele la păduche.

Mi-era foame, dar uiţi de foame când bei rom. Când am terminat sticla, eram chercheliţi. Nu exagerat. Doar puţin. Monino este prietenul meu. M-a ajutat mult şi am început să-l conving să deschidă un atelier pentru reparat saltele. Ce am învăţat la puşcărie. Am petrecut doi ani în atelierul ăla şi mi-au folosit. E o treabă uşoară, dar care dă bani. Monino nu vrea să audă de muncă. El e bun pentru iarbă şi prafuri, nimic mai mult:

— Frate, las-o baltă. Nu mai am chef să-mi rup şalele. Hai să fumăm iarbă. Am două ţigări.

— Două? Fir-ar să fie moşule, tu chiar că eşti fratele meu! Hai la mine pe terasă.

Se făcuse noapte, ne-am întors acasă şi am urcat fără să ne vadă nimeni. Dar pe terasă stătea Jorgito trăgând pe nas şi uitându-se pe o fereastră deschisă la un cuplu care făcea sex în semiîntuneric. Nu se

vedea bine. Jorgito doar îi ghicea. Ne-am uitat şi noi, dar nu se vedea bine.

— Hai, termină de tras pe nas că noi ne ducem în colţul acela, i-am spus.

Mai întâi ne-am aprins o ţigară. Am savurat-o încet, trăgând fumul în piept. Era bună iarba. Eu eram *full,* dar Monino mai voia una. Eu m-am ameţit prea tare. Slab, fără să fi mâncat, cu romul, ţigările şi iarba la bord, poţi să şi mori. Am adormit. Monino m-a scuturat puţin:

— Auzi, tu rămâi aici? Hai, du-te la tine în cameră.

— Nu, mă duc mai încolo. Sunt ameţit.

— Bine, plec. Ne vedem mâine. Dacă vrei să te apuci de afacerea asta cu saltelele îţi împrumut lovelele eu. Vorbim mâine.

Am adormit. M-am trezit după puţin timp. Sau după câteva ore. Nu mai ştiu. Aveam mădularul întărit ca un baros. De câteva zile nu mai fusesem cu nicio femeie şi mă înfierbânt de fiecare dată când mă odihnesc puţin. Creierul e în repaus şi iată-mă declanşat ca o rachetă. Eram singur pe terasă. M-am uitat înspre locul în care se afla Jorgito. Închisese fereastra. Încă era afumat. Am coborât de pe terasă, casa era cufundată în linişte, în tăcere. Se făcuse

târziu. Iar acolo se afla Ester aşezată pe jos lângă uşa ei.

Are cincizeci şi ceva de ani sau şaizeci. E foarte grasă.

Cu un cur şi nişte ţâţe enorme şi fleşcăite. E o negresă veselă şi scandalagioaică, are zece sau doisprezece copii, de toate culorile şi de toate vârstele. Niciodată nu-mi trecuse prin cap să o regulez pe baba asta grasă. Nu-mi place.

În fine, nu cred să-i placă nimănui. E ca şi cum ai regula o broască ţestoasă. Mereu mi-au plăcut femeile slabe, vesele, curve, cu multă fibră. Dar eu eram excitat şi pe jumătate ameţit, iar baba grasă era şi ea încălzită şi băuse nişte pahare de rom. Avea paharul lângă ea şi transpira din abundenţă.

— Spune-mi, albule, ce faci tu treaz ia ora asta şi cocoţat pe terasă. Ce treabă ai?

— Nimic, am urcat să beau ceva cu un tovarăş de al meu şi am adormit.

— E două dimineaţa, puişor, d-aia intraţi voi în belele cu poliţia. Cine o să te creadă?

— Of, baborniţo, nu mă bate la cap.

— Baborniţă-i mă-ta, ce-mi zici mie baborniţă. Hai, ia un gât să îţi revii.

Am băut ceva cu ea. M-am ameţit din nou şi mi-am pierdut controlul. Măciuca mi s-a întărit din nou şi am început să mi-o mângâi peste pantaloni. Îmi place să le aţâţ în felul acesta pe gagici. Tuturor le place, chiar dacă fac pe fandositele. Le place să vadă un bărbat excitat lângă ele.

Asta era ce aştepta bătrâna negresă:

— Stai ca pe ghimpi, puişor.

Mi-a pus mâna pe sulă şi mi-a strâns-o:

— Mamă, Doamne, cât eşti de animal. Ai nevoie de carne.

Şi chiar acolo mi-a scos-o şi mi-a luat-o în gură. Era o expertă, fireşte. Am intrat în camera ei şi am stat o ora deasupra acelei mase de carne călduţă şi transpirată. Amândoi am transpirat, sufocaţi.

Mi-a plăcut. Mi-a plăcut într-adevăr. Ea a avut 500 de orgasme şi îmi tot spunea: „Îmi place aşa, albule, să juisez ca o căţea”.

Când, în fine, mi-am dat şi eu drumul, am adormit chiar acolo, în patul ei şi am spus: Pune-ţi ţâţele astea peste mine. Vai, cât îmi place grămada asta de carne.

Ea râdea şi mă lovea cu ţâţele acelea enorme peste faţă, îşi freca de trupul meu toată carnea puhavă şi transpirată de pe

burtă, iar eu mă desfătam ca un porc. Până ce am adormit. Nu mai puteam.

Insuportabilă noapte

Clotilde a stat toată după-amiaza aşezată lângă uşa blocului, dar n-a vândut nimic. Lângă ea, pe jos, avea două pachete de ţigări, nişte trabucuri, trei plicuri sigilate de răcoritoare din fragi, patru periuţe de dinţi în suporturi de celofan şi două legături de ceapă albă. Totul mai ieftin decât la magazin.

Se făcuse aproape noapte. Când nu vindea nimic se deprima. Mai mult ca de obicei. De ani de zile era deprimaţi Totul a început să se prăbuşească în luna aprilie a anului 1980, când soţul ei s-a dus în portul Mariei să vadă ce se întâmplă cu acel puhoi neîntrerupt de iahturi. S-a entuziasmat şi a uitat de tot ce urma să lase în urmi S-a urcat pe un iaht, iar şase ore mai târziu se afla în Miami. Ea n-a mai ştiut niciodată nimic despre el. Lumea zicea că-i mergea bine, că trăieşte în New Jersey.

Băieţelul lor avea cinci ani, iar Clotilde şi-a concentrat atenţia în creşterea lui,

aşteptând veşti de la bărbatul ei. Dar Centrul Havanei nu este un loc potrivit pentru educaţia unui băiat. S-a lăsat de şcoală. Uneori a muncit ba colo, ba dincolo, sau n-a muncit deloc. Într-o zi a venit acasă cu o valiză de iluzionism plină de vechituri: zaruri goale pe dinăuntru, pâlnii duble, sticle cu şiretlic, o pălărie cu o ascunzătoare. Valiza avea pictate pe dinafară steluţe argintii şi o mare inscripţie care zicea aşa: „Magicianul Cherry”. Exersa în fiecare zi. Voia să fie magician într-un circ, să facă iluzionism. Era rapid şi îndemânatic. Dar n-a avut timp. Într-o după-amiază, la începutul lunii august a anului 1994, pe Malecón, prin faţa blocului, a trecut o manifestaţie enormă împotriva guvernului. Două zile de dezordine, iar apoi toţi îşi construiau câte o barcă din orice chestie care ar fi putut să plutească şi fugeau. Puştiul a plecat într-o dimineaţă. Avea deja nouăsprezece ani şi le spunea prietenilor lui: „Tatăl meu are o mare afacere în Yuma, moşule, plec ca să trăiesc bine.”

Nici nu şi-a luat la revedere. A făcut totul pe ascuns, aşa cum îi era obiceiul. Clotilde a aflat de la cineva care l-a văzut

vâslind şi îndepărtându-se de ţărm. N-a mai ştiut nimic despre el. Nu ştie dacă a ajuns la destinaţie sau l-au mâncat rechinii. Oricum ea ţine socoteala. Au trecut trei ani. Copilul împlineşte în iunie douăzeci şi doi de ani.

Uneori Clotilde vrea să se omoare. S-a gândit să ia pastile, să-şi toarne spirt şi să-şi dea foc, să se spânzure. Nu îndrăzneşte. Îi e teamă. Dar ştie că e doar o chestiune de timp. O să-i treacă frica. A încercat totul. S-a dus la biserică. S-a rugat. A încercat să-şi găsească o slujbă, dar nu există de lucru. Şi cu atât mai puţin pentru o bătrână slabă, soioasă, prost îmbrăcată, căreia îi miroase gura a ficat în putrefacţie.

Se îmbată în fiecare zi. N-o interesează mâncarea. Doar băutura. E deja noapte şi se decide. Îşi strânge marfa. Urcă scările murdare, care put a urină şi rahat uscat. Ajunge în camera ei. Înşfacă o sticlă de rom făcut în casă şi trage o duşcă bună.

E linişte şi întuneric. Într-un colţ se află nenorocita de valiză a magului Cherry. Iar Clotilde plânge.

Blocul se află la intersecţia falezei cu strada Campanario. Vântul, salitra, timpul şi neglijenţa l-au măcinat şi l-au distrus. Sunt spărturi mari în zidurile de cărămidă.

Crăpături în tavan şi pereţi. Ar fi de ajuns doar câteva zile de ploaie şi vânt dinspre nord ca să se prăbuşească. Dar locuiesc acolo mulţi oameni. Nimeni nu ştie câţi. E mereu un du-te-vino. Câteva becuri dau o lumină opacă şi gălbuie. Tenebre şi tăcere. Acolo toţi locuiesc ilegal. Se foiesc mereu ca gândacii. Ascunşi. În orice moment poate să vină poliţia, să-i evacueze şi să-i trimită de unde au venit, în provincie, în estul ţării. Sau să-i conducă până la un adăpost în afara Havanei. Două hale cu paturi din scândură. O hală pentru bărbaţi şi alta pentru femei. Dar la ţară ce să facă? Ce să vândă? Aici e mai bine. Chiar dacă ştiu că dintr-o noapte în alta clădirea se poate prăbuşi şi îi poate strivi.

În camera de alături trăieşte un bătrân singur. Şi lui îi place romul. Uneori beau împreună. E un negru bătrân, murdar, nebărbierit. Nu-şi mai aduce aminte când s-a spălat ultima oară. Clotilde îi bate la uşă şi încep sa bea.

Ea mereu vorbeşte şi îi repetă aceleaşi poveşti. El nu vorbeşte. Niciodată nu i-a povestit nimic. Dar e singur, flămând şi slinos. O ascultă tăcut şi bea. Clotilde nu

ştie nici măcar cum îl cheamă. În fine, în noaptea asta zice şi bătrânul ceva:

— Ani de zile l-am aştepta pe Robespierre. Nu mai aştept nimic. Totul a trecut.

— Cine e Robespierre? Băiatul tău?

— Hai, bea rom şi nu mă bate la cap.

— Viaţa m-a strivit.

— Aşa e. Ori te îngenunchează viaţa, ori o îngenunchezi tu pe ea.

— Eu nu mai am încotro, bătrâne.

— Viaţa ţi-a strivit mândria. Cacă-te pe mândria ta şi nu te mai aştepta la nimic.

— Şi ce să fac? încep să caut în cutiile de gunoi? Ca tine? Mă apuc de strâns căcatul din gunoaie?

— De ce nu? Nu poţi să fii mândru pe lumea asta. Mândria te omoară.

— Eşti un porc bătrân. Şi negru.

— Şi tu o scroafa bătrână. Şi albă. D-aia nu ştii nimic.

— Nu mai spune! Şi negrii ştiu mai multe?

— Fireşte. Ştim mai multe. De toate.

— Du-te-n mă-ta.

Clotilde a luat sticla. A mai rămas puţin rom. Pleacă, dar nu vrea să rămână singură şi închisă în cămăruţa ei. Se aşază pe

pardoseala coridorului, în faţa unei mari spărturi în zid. Pe acolo se zăreşte marea întunecată. Noaptea tăcută. E multă circulaţie pe Malecón. Se aud valurile spărgându-se în recif şi fărâmiţând salitră peste oraş. Bea fără să se gândească la nimic. E total absentă.

Şobolani de canal

Aveam un serviciu scârbos, dar nu-mi mergea rău. Mă fâţâiam prin centrul Havanei cu o cheie franceză, desfundând conductele de gaz.

În dimineaţa aceea am intrat într-un subsol jegos, ca toate subsolurile din cartierul ăla. Era plin de scânduri putrede, bălţi cu apă împuţită şi miros de rahat. Un bătrân slinos îmi spunea că el era „administratorul blocului”. Nu aveam lanterne şi nici becuri. Moşul aprindea chibrituri lângă mine.

— Trebuie să facem rost de un bec, fiindcă dacă dumneata mai aprinzi multe chibrituri o să sărim în aer.

— Nu, nu. Nu-i nicio problemă.

— Cum adică nu-i nicio problemă, domnule?! Asta-i meseria mea şi ştiu despre ce vorbesc.

— Nu, băiete, dă-i înainte, problema e să desfunzi ţevile.

— Dumneata eşti un bătrân de rahat. Plec dracu de aici.

Eram în fundul subsolului. M-am întors ca să mă îndrept pe bâjbâite înspre uşă. Am călcat pe nişte scânduri pe jumătate putrezite şi de-acolo a ţâşnit un şobolan. S-a simţit strivit şi m-a atacat cu repeziciune şi furie. I-am simţit ghearele agăţându-se de trupul meu şi muşcăturile înverşunate. Şi-a înfipt dinţii în burta mea, în pieptul meu, în gâtul meu, m-a zgâriat cu ghearele pe faţă şi a dispărut.

N-am avut timp să reacţionez. Niciodată înainte nu simţisem ceva mai scârbos. Muşcăturile şi zgârieturile mă dureau. Şi m-a cuprins groaza. Am fugit spre uşă. Pe întuneric. Bătrânul nu ştia ce s-a întâmplat şi a rămas în urmă.

Am ajuns până la uşă. Am urcat scările şi în cele din urmă am ieşit la lumină. Şobolanul mă muşcase şi de braţul stâng care sângera şi mă durea, şi mă umpluse de noroi împuţit de cloacă.

Mi-a stricat toată ziua. M-am dus la policlinică. Era plin de moşi şi de babe, toţi trişti, ce aşteptau aşezaţi pe nişte bănci. Eram în încurcătură. Le-am explicat bătrânilor că nu puteam să stau la coada aia. Că ce aveam eu era o urgenţă. Bătrânii s-au transformat din trişti în agresivi. M-au refuzat. Spuneau că şi ce aveau ei era urgent şi că trebuia să aştept să-mi vină rândul. Era doar o asistentă care se mişca încet şi fără chef. Mi-a făcut o impresie proastă. Avea un corp frumos, subţire, tânăr, cu un fund frumos, dar la faţă era dezastru: un chip de bărbat, cu urme de vărsat de vânt, nasul ca o carafă cu cioc, unsuros, coşuri pline de puroi, părul rar, murdar, încâlcit. Mi s-a făcut groază. Capul acela oribil de bărbat pe un trup perfect, splendid. Mi-a pansat rănile şi mi-a făcut o injecţie cu antitetanos. Se purta ca şi cum nu ar fi avut chef de nimic. Se plângea că îi era foame şi că nu mâncase nimic de dimineaţă. Am întrebat-o:

— Şi împotriva turbării?

— Nu avem.

— Dacă şobolanul era turbat şi m-a infectat?

— Aduceţi animalul pentru analize. Dar oricum nu avem vaccin.

Mi-a întors spatele şi a strigat înspre uşă:

— Următorul.

Of, fir-ar a dracu’ de treabă. Am ieşit din infirmerie. Am făcut doi paşi. M-am întors. Am băgat capul pe uşă şi am întrebat-o din nou:

— La alt spital or avea?

— Ce?

— Vaccinul antirabic, fetiţo.

— V-am zis că nu.

O babă m-a împins ca să poată intra, bolborosind ceva împotriva celor care nu stau la coadă. Asistenta a început să spumege de furie:

— Doamnă, aşteptaţi afară să fiţi chemată. Nu fiţi obraznici, că acum închid şi mă duc dracului.

A trântit uşa.

Nu mi-a plăcut reacţia aia. În vreun spital trebuie să aibă o rezervă de vaccinuri antirabice. M-am oprit în uşa policlinicii. Nu ştiam ce să fac. Un tip se postează în faţa mea şi îmi zice:

— Cu cât o dai?

— Ce?

— Cheia franceză, frate.

Nici nu-mi mai aminteam de cheie. În două secunde m-am gândit că nu va urma să mă mai bag prin toate subsolurile sordide din Havana ca să scot asfaltul şi crustele de rahat de pe conducte.

— O sută de pesos, cumetre.

— Mamă, Doamne, e cam mult!

— Nu, nu e mult. E o cheie franceză originală. Asta nu se mai găseşte de ani de zile nici în locurile sfinte.

— Las-o la optzeci.

— Nu. O sută în cap, frate. Nu mă grăbesc să scap de ea. Tipul a scos cei o sută de pesos, mi i-a dat şi a plecat cu cheia.

În momentul acela asistenta cea urâtă tocmai ieşea pe uşi M-a văzut numărând bancnotele şi i s-a înveselit chipul:

— Mamă, ce barosan. Eşti avut, nu glumă!

M-am uitat bine la ea. Era urâtă cu spume. Dar trebuia să-mi rezolv problema:

— Vrei o pizza?

— Vai, da, puişor, cum să nu.

Ne-am dus la o dugheană din apropiere şi am mâncat pizza şi am băut un *milk*

shake de mamey[19]. Când să plătesc, s-a uitat bine la bani. Şi mi s-a luminat calea. Mereu mi se întâmplă. Nici nu trebuie să mă gândesc. Changó şi Babalu Aye[20] îmi deschid drumurile pe unde nici măcar nu-mi imaginez.

— Ţuţule, vrei să bei un pahar cu rom?

— Nu, că acum sunt în timpul serviciului, puiule.

— Auzi, banii ăştia vreau să-i cheltui cu tine.

— Vino încoace, iubiţel, şi cu vaccinul tău antirabic cum rămâne? Dacă ţi-l faci, nu poţi să bei rom.

— Eu nu, dar tu da. Ce zici?

— Directorul policlinicii are câteva injecţii ascunse pentru anumite urgenţe.

— Cât costă?

— Ah, nu ştiu. Vrei să întreb?

— Bineînţeles.

Ne-am întors la policlinică. A căutat vaccinul. Patruzeci de pesos. Mi l-a injectat. S-a uita urât la bătrânii tristo-agresivi. Le-a zis că închide cabinetul şi că până la ora unu nu mai primeşte pe nimeni. Am plecat.

---

[19] *Milk shake* – băutură răcoritoare amestecată cu lapte. *Mamey* – fruct tropical.

[20] *Babalu Aye* – în folclorul cubanez reprezintă divinitatea bolilor şi a epidemiilor, zeitatea varicelei, leprei şi a bolilor venerice.

Şi acum ce fac cu faţa asta de criminal? Fir-ar să fie, o să mă coste scump vaccinul! Am ieşit din policlinică.

— Iubiţel, pe aici nu găsim rom. Hai să mergem acasă la Pompilio.

Omul avea o cisternă cu rom. Treizeci de pesos sticla.

— Dă-mi o sticlă, i-am spus tipului.

— Cumpără două. Nu ne grăbim.

Am cumpărat două sticle.

— Mergem la mine, ca să-mi scot uniforma.

Locuia foarte aproape. Într-o clădire care stătea să cadă, pe strada Campanario colţ cu Malecón. Lângă uşa blocului stătea o babă care vindea ţigări, periuţe de dinţi şi alte fleacuri.

— Clotilde, dă-mi un pachet întreg.

— Întreg? Azi eşti în bani. Doamne ajută să fie bine!

I-am plătit pachetul, dar nu-s ţigările care-mi plac mie.

— Ai trabucuri?

— Nu, azi nu.

Am urcat la etajul doi. Ea locuia într-o cameră cu pereţii proptiţi în bârne din lemn. Toată clădirea era o ruină cu zidurile sprijinite în bârne. S-ar fi prăbuşit dacă ai fi

scos o bucată de lemn. Gândacii mişunau pe pereţii plini de igrasie. Am intrat la ea în cameră. Primul strop de rom l-a vărsat pe jos. Întru pomenirea sfinţilor. A tras o duşcă zdravănă şi mi-a zis:

— Ia loc.

Nu avea scaune. M-am aşezat pe un pat mic şi hodorogit.

— Azi m-am trezit cu faţa la cearşaf şi fără chef de făcut injecţii, d-aia m-ai găsit aşa.

N-am zis nimic. Aveam chef să beau un trăscău ca să pot depăşi situaţia critică în care mă aflam cu Faţa Morţii. Dar nu puteam să cad în ispită. Ea a mai băut un gât şi a dat drumul la radio. Salsa. A deschis un geam, iar lumina de pe Malecón a pătruns penumbra umedă. Mirosul de salitru, briza mării şi o lumină delicată.

— Asta e în cinstea ta, puişor, că ai apărut precum un înger.

A început să se dezbrace, dansând senzual. Un striptease lent. Şi-a pus rochia pe un umeraş şi s-a agăţat de o bârnă. Îşi ascundea chipul cu rochia şi dansa.

— Ah, puicuţo, uite cum sunt.

Şi i-am arătat mădularul, tare ca un băţ. Opt ţoii de fier. Groasă, plină de vene. Cocoşată spre stânga.

— Vai, cât îmi place s-o văd aşa, dar nu-ţi scoate pantalonii, iubitule. Las-o aşa, ieşită din pantaloni. Vrei sa ţi-o iei în mână?

— Ai iarbă?

— De cea mai bună calitate. Din Baracoa. O vând cu douăzeci de pesos ţigareta. Dar asta e porţia mea. Fumează cât vrei.

A deschis un sertar de la o noptieră. Avea un pachet enorm. Cel puţin două livre. Acum da! Fericirea!

Am petrecut grozav. Era înnebunită după sulă. Mi-a zis că trăgea la măsea rom şi fuma iarbă de la doisprezece ani. Era din est, dintr-un sat de deal. De doi ani locuia în cămăruţa aia scârboasă. Doar de puţin timp lucra la policlinică:

— Dar sunt pe punctul de a renunţa la slujba asta. Şmenurile dau mai mulţi bani.

— Care şmenuri?

— Tot ce se iveşte, puişor. Pot să vând şi penicilină şi marijuana la fel de bine ca rom sau oricare altă chestie. Sau pot să i-o frec vreunui moş pe Malecón.

Am continuat să ne-o tragem. Iar ea tot bea. Începea să-mi placă. La început nu puteam să mă uit la chipul ei, închideam ochii. Dar după două ţigări de marijuana începuse să-mi placă faţa aia de boxer ciuruit.

Spre înserare deja mi se părea că am exagerat Ne era foame. Ea era cherchelită şi începuse să bea şi a doua sticlă. M-am sprijinit de fereastră, să privesc marea. Uitasem de rănile pe care mi le provocase şobolanul. Păreau a se vindeca.

— Auzi, hai să coborâm să mâncăm ceva.

— Dar urcăm din nou aici, puişor. Îmi frige deja păsărica, până mâine nu ne oprim.

— Bine, îmbracă-te şi să mergem.

În acel moment, cineva a bătut la uşă. Era un bătrân slab, murdar, subalimentat, nebărbierit. Au vorbit în şoaptă la uşă. Ea a venit până la mine.

— Puişor, ies o clipă, aşteaptă-mă jos. Să nu pleci.

— Ce s-a întâmplat?

— Moşul ăsta vine mereu şi îmi aduce detergent, ulei, săpun, în fine, mă ajută, înţelegi tu… aşteaptă-mă jos o clipă.

— Nu, eu mă car dracu’.

— Ţuţu, chestia asta e rapidă. Moşului nici nu i se scoală.

— Ah, nu. Nu-mi place deloc treaba asta.

— Păi atunci obişnuieşte-te, fiindcă mai am vreo trei-patru moşi ca ăsta care mă întreţin. Salariul de la policlinică nu-mi ajunge nici pentru o săptămână.

M-am uitat la faţa ei. Îmi plăcea contrastul acela. Jumătate bărbat, jumătate femeie. Am coborât. M-am aşezat puţin pe Malecón. Eram obosit, stors de sămânţă, cherchelit, mi-era foame. Iar acum curva asta i-o freca unui porc de babalâc. Îmi plăcea javra aia, dar era mai rea ca şobolanul de canal care mă muşcase. La asta mă gândeam când am auzit-o strigându-mă de la geam:

— Urcă, iubi, urcă! Hai repede!

Avea voce de beţivă, dar de beţivă speriată. Am urcat în fugă.

Bătrânul era căzut pe jos, cu faţa în sus, gol.

— A murit?

— Vai, nu ştiu!

— Ce i-ai făcut moşului ăsta nenorocit?

— Nimic, nimic. L-am încălzit un pic, puiule. Lui îi plăcea să-mi lingă fundul şi

chestii din astea. Totul mergea bine, când deodată a leşinat şi a căzut din pat.

Am încercat să-l ridic ca să-l aşez din nou pe patul acela mizerabil. Dar într-o clipă m-am gândit:

— Tu nu eşti asistentă medicală?

— Ba da. În fine, nu. Eu sunt infirmieră, doar atât.

— Nu contează. Vezi dacă are puls, dacă respiră.

S-a aplecat. A încercat să-i ia pulsul la încheietura mâinii şi la gât: Nimic. N-are puls. Doamne, mamă, e mort!

Şi a început să plângă ca şi cum ar fi fost vorba despre bunicul ei.

— Taci şi nu mai plânge! Ce dracu' plângi după porcul ăsta bătrân!

— Vai, îmi pare rău.

— De ce să-ţi pară rău. Să-l ia dracu'. În plus a murit lingându-te. Ce mai vrei?

— Vai, şi acum ce facem?

— Hai să-l îmbrăcăm, îl scoatem pe coridor şi plecăm.

L-am îmbrăcat. Am găsit optzeci de pesos în buzunarele moşului. L-am lăsat aruncat în mijlocul holului. Am coborât scările şi ne-am dus să mâncăm.

— Vai, puiule, ce deştept eşti tu. Un babalâc mort? Să-l ia dracu'! Să-l găsească mort altcineva!

Nebuni şi cerşetori

Au luat decizia să strângă toţi nebunii şi toţi cerşetorii din centrul oraşului. Se apropia un eveniment important. O sărbătoare istorică, sosirea turiştilor de toamnă, nu ştiu. Niciodată nu ştiu ce e important şi ce nu e. Cândva da, e adevărat, clasificam tot ceea ce mă înconjura. Unele lucruri erau importante, altele nu. Unele erau bune, altele rele. Acum nu. Acum totul mi-e indiferent.

În fine, aşa deci. Să-i strângem pe nebuni şi pe cerşetori. Şi m-au ales pe mine împreună cu alţi câţiva. După desfundatul conductelor de gaz un timp n-am mai lucrat nimic. În fine, nici chiar aşa, fiindcă javra de Faţa Morţii nu m-a întreţinut niciodată, jigodia. Când a văzut că sunt lefter m-a aruncat în stradă şi a închis capitolul.

Atunci am început să strâng gunoiul. Începeam serviciul la douăsprezece noaptea şi terminam la opt dimineaţa. Mă plăteau

pentru muncă în timpul nopţii, în condiţii periculoase şi anormale. Asta vrea să însemne că poţi să ai un accident şi să crăpi. În fine, în total erau trei sute de pesos. La fel ca şi un inginer. Şi, în plus, un mic dejun pe cinste la sfârşitul programului. Dar a trebuit să mă rup frecându-mi-o deoarece nicio femeie nu voia să se culce cu mine. Le era scârbă. Ziceau că duhnesc a putregai şi a căcat. Eu nu cred chestia asta. Îmi făceam baie în fiecare zi. Poate că era o putoare psihologică. De fiecare dată când aflau unde lucrez, începeau să mă bată la cap că put a căcat şi a gunoi putred. Şi că aveam unghiile şi urechile mânjite de rahat. Mă dădeau afară. Şi hai, ia-ţi-o din nou în mână, Pedro Juan. Nu că aş fi mai arzoi decât alţii. Sunt normal. Dar două-trei zile fără sex îmi sunt de ajuns ca să-mi pierd controlul şi să încep să mă masturbez ca un nebun.

În fine, şefii au ales patru dintre noi. Ne-au dat uniforme gri, tenişi din pânză de doc şi o şapcă gri cu sigla Serviciului de Sănătate Publică. Noi, gunoierii, umblam împuţiţi: pantaloni scurţi, fără cămaşă şi nişte zdrenţe de pantofi. Nu poţi să mergi

îmbrăcat în aşa hal de transpiraţie, jeg şi putreziciune.

Treaba era simplă. Trebuia să mergem încet pe străzi, să-i păcălim cu o minciună pe nebuni şi pe cerşetori şi să-i urcăm în mod paşnic într-un camion, fără scandal. Era un camion mare, alb, închis ermetic, fără geamuri, cu nişte inscripţii pentru reclama unei firme de distribuţie de produse electronice. Ne-au avertizat că va dura doar două trei săptămâni şi că nu puteam să vorbim cu nimeni despre asta. „Nu e vorba de vreun secret, dar trebuie să procedăm cu discreţie. La sfârşit veţi primi o plasă cu săpun, ulei, detergent şi alte obiecte. O să vă fie bine”, ne-a spus unul dintre şefi.

Cel puţin era o slujbă mai curată şi urma să câştigăm ceva. Treaba era însă cam dubioasă, pentru că niciodată nu ne-au lăsat să urcăm în camion şi nici nu ne spuneau unde îi duceau. Înăuntru îi preluau nişte ţipi îmbrăcaţi în alb ca şi cum ar fi fost infirmieri, într-o tăcere deplină. Nebunii nici măcar nu ţipau când intrau acolo. Poate că le făceau o injecţie. Nu ştiu. E mai bine să nu ştii prea multe. „Celui care vorbeşte mult i se taie limba” îmi spunea tatăl meu.

De aceea eu... tac din gură. În plus, dacă te laşi prea mult maltratat sfârşeşti aşa: nebun ori cerşetor pe stradă. Să-i ia dracu' dacă s-au lăsat călcaţi în picioare în halul ăsta. Acum, hai în camion. Şi Dumnezeu ştie dacă vor mai vedea strada vreodată.

Nu i-am numărat. Dar cred că am strâns câteva sute. Poate că mai exista şi un alt camion care făcea acelaşi lucru. Trei săptămâni am lucrat aşa şi nu s-a întâmplat nimic ciudat. Ultima noapte a fost cea mai complicată. În creierii nopţii ne-am dus să-l luăm pe un bătrân jegos. Dormea trântit pe jos în faţa porţii unui spital. Când l-am mişcat ca să-l luam în braţe şi să-l ducem la camion, am văzut că sub el era o baltă de sânge. Vomita sânge negru, în timp ce strângea în braţe un sac cu mango. Sacul cântarea destul de mult dar el îl căra şi vomita sânge negru peste fructele de mango. Era un sânge care mirosea groaznic. Bătrânul era făcut praf pe dinăuntru. L-am aruncat din nou pe jos.

— Ce facem cu rahatul acesta, cumetre?, l-am întrebat pe colegul meu.

— Dacă îl lăsăm aici, va trebui să ne întoarcem ca să-l luăm, mi-a spus Cheo.

— Da, dar ăsta o să umple de rahat tot camionul şi în cele din urmă o să moară. Hai să-l târâm până la corpul de gardă.

L-am luat din nou în cârcă. Javra bătrână nu dădea drumul la sacul de mango niciun moment. La postul de pază nu era nimeni. Doar o negresă bătrână cu o mătura şi o găleată. Pe jumătate adormită. S-a înfuriat când am ajuns cu omul acela şi am murdărit totul de sânge.

— Ce e asta? Nu, nu, nu! Aici nu.

— Cum adică aici nu, doamnă? Şi atunci unde?

— Nu, nu. Lăsaţi-l acolo, afară.

— Dumneavoastră lucraţi aici? Căutaţi un medic. Hai să plecăm, Cheo.

Am făcut stânga împrejur ca să plecăm, dar dintr-un colţ întunecat a apărut un poliţist:

— Un moment, că aşa nu merge. Unde vă duceţi?

— Uitaţi, domnule gardian, omul acesta vomita sânge la uşa spitalului, iar noi l-am luat şi l-am adus aici.

— La ora asta? E patru şi jumătate dimineaţa. Documentele dumneavoastră. Cu ce vă ocupaţi?

— Cu nimic.

— Nu lucraţi?

— Da... ăăăăăă, strângem gunoiul.

— Cu uniforma asta? Dumneavoastră sunteţi gunoieri din Elveţia sau din Zuma, sau care-i treaba?

N-am ştiut ce să zic. Iar Cheo era un idiot care nici măcar nu deschidea gura. Bătrânul a început să vomite şi mai rău peste sacul de mango. Bătrâna spălătoreasă de podele a devenit isterică pentru că trebuia să cureţe tot. Bătrânul şi-a dat drumul la tot rahatul pe care îl mai avea înăuntru, a început să tremure, apoi şi-a dat duhul puţind şi mai groaznic decât o maşină de gunoi. Până şi mie mi s-a făcut scârbă, ceea ce înseamnă foarte mult.

În mijlocul acelei nenorociri au apărut doi negri enormi într-un taxi. Unul era mulatru, mai deschis la culoare, cu un lanţ gros care-i atârna de gât. Era prea frumos ca să fie bărbat. Părea un actor de cinema. Plângea de durere. Venea cu pantalonii în vine, un băţ băgat în fund şi sângera. Nu putea să meargă. Celălalt îl ajuta. Se vedea că era speriat, dar îl ajuta. Poliţistul s-a dus să vadă ce se întâmplă.

— Băţul ăsta mi l-a băgat bărbatul meu! Vai, nu pot să mi-l scot, leşin, domule

poliţist, vai... să nu-l lăsaţi să plece pe soţul meu, să nu mă lase singură...

Şi a căzut inconştient pe jos. Negrul enorm şi puternic, încă şi mai speriat, i-a strigat:

— Ascultă, poponarule, despre ce soţ vorbeşti? Eu sunt bărbat, domnule poliţist. Eu nu-l cunosc pe ăsta.

Poliţistul a pierdut timp încercând să scoată cătuşele de la centură. Negrul a luat-o la fugă. Poliţistul a sărit pe el. Taximetristul a coborât din maşină şi l-a căutat prin buzunare pe poponarul inconştient ca să ia banii pe cursa făcută.

În mijlocul acestui balamuc, bătrâna a târât într-un colţ sacul cu fructe de mango pline de sânge şi rahat vomitat. Le alegea pe cele mai curate şi le mânca. Am plecat împreună cu Cheo. Aveam nevoie de o înghiţitură de ţuica, dar la ora aceea toate barurile erau închise. Cheo mergea cu pas repede alături de mine şi repeta:

— Cumetre, să strângi gunoi e mai uşor. Asta-i o treabă prea încurcată pentru mine.

Şi aşa era. Ne-am întors la strâns gunoaie, ziua următoare. Oricum mi se părea că am lucrat aiurea în tramvai. Acum

văd şi mai mulţi nebuni şi cerşetori pe stradă.

Se pare că se reproduc precum iepurii. Prin toate părţile îi vezi împuţiţi, beţi, vorbind singuri. Cheo îmi spune în fiecare zi acelaşi lucru: „Cumetre, în orice moment ne scot ăştia iar de la gunoaie şi ne pun să adunăm iar nebuni şi cerşetori. Tu te duci? Eu nu. E prea complicată chestia asta pentru mine, cumetre.”

Întoarcerea marinarului

După doi ani de tăcere şi uitare, marinarul i-a trimis Carmitei o telegramă, cu ştampila poştei din Marea Caraibelor, spunându-i că urma să se întoarcă şi că îi trimitea multe sărutări. Carmita s-a zăpăcit:

— Eu nici nu-mi mai aminteam de el. O fi nebun?

O săptămână mai târziu a primit alt semn de la el: „Mai întâi câteva zile în Portul Cabello. Îmi doresc din tot sufletul să te văd. Multe sărutări.”

De data aceasta Carmita a ieşit cu hârtia în mână, arătându-i-o foarte veselă tuturor

vecinilor de pe terasă. Într-o săptămână a putut să se gândească mai bine:

— Vai, cât de mult îmi doresc să-l văd. E bărbatul vieţii mele.

Şi imediat a început pregătirile pentru a-l primi cum se cuvine. S-a dus la Marina Comercială, s-a dat drept nevasta lui şi a reuşit să-i transmită o radiotelegramă: „Am primit telegramele. Te aştept cu toată dragostea. Te sărut”

Chiar în după-amiaza aceea a început să se poarte cu viclenie cu Miguel. Bărbatul ăsta o întreţinea de un an pe ea şi pe cei doi copii. Era gras, mitocan, cu o mustaţă enormă şi nişte perciuni demodaţi. Păros ca un urs şi puţind mereu a transpiraţie. Venea în camera Cármitei de trei-patru ori pe săptămână. La orice oră. Atunci Cármita trebuia să-i dea afară în stradă pe copii, să închidă uşa şi să-l satisfacă. Orice s-ar fi întâmplat. Dacă era la ciclu îl satisfăcea anal. Miguelito mereu îi lăsa patruzeci sau cincizeci de pesos, iar în plus o bucată de carne, puţin orez, alimente. Chiar nu deranja şi nici nu cerea prea mult. Dar era obligatoriu. Uneori dispărea o săptămână, iar Carmita se ducea fuga la atelier să-l caute. Era strungar şi câştiga destul de

bine. Suficient cât să-şi întreţină nevasta, pe cei trei copii şi pe Carmita cu plozii ei. Exista doar un neajuns: Carmen nu-l suporta. Uneori se aşeza pe marginea patului, se închina şi se ruga la sfântul aşezat pe noptieră:

— Sfinte Lazăr, ajută-mă să trec prin această grea cumpănă.

El o lua în braţe ca o gorilă, o trăgea brusc spre el şi spunea:

— Termină cu tâmpeniile astea şi vino încoace.

Când se întâmpla asta, aproape întotdeauna el stătuse câtva timp cu faţa în sus, încălzindu-se, cu o erecţie de mânz sălbatic, în timp ce se uita la ea cum se fâţâia prin cameră, dezbrăcându-se încet, fără să se decidă să între în pat. Ritualul ăsta îl excita şi mai tare. Oricum, acea „grea cumpănă” dura cam cinci minute fiindcă ea ştia cum să-şi mişte pântecele şi cum să-i strângă sula cu buzele interioare ale vaginului, cum s-o strângă în aşa fel încât el să nu poată rezista niciodată mai mult de cinci minute fără să explodeze într-un orgasm cu grohăituri. Rămânea satisfăcut, somnoros şi îi spunea mereu acelaşi lucru:

— Eşti o sălbatică. Îmi storci până şi ultima picătură de spermă. Parcă ai avea o mănuşă între picioare.

Atâta tot. După scurt timp pleca, nu înainte de a se drege cu o cafea şi o ţigară.

Două zile mai târziu, după a doua telegramă, Carmen a inventat un pretext oarecare, s-a certat cu Miquelito, a vărsat cafeaua în bucătărie, l-a acuzat că e zgârcit şi profitor şi l-a dat afară fără multe menajamente.

— Nu cumva să-ţi treacă prin cap să mă mai cauţi în viaţa ta. Sub niciun motiv! Dacă am nevoie de tine, te sun eu la serviciu. Aşa că dispari din ochii mei şi să nu te mai văd.

Miguel era un bărbat care nu vorbea prea mult. Sau deloc. În plus, ştia că ea îl căuta mereu când avea nevoie de douăzeci de pesos. Aşa că nici măcar nu i-a răspuns. A ridicat din umeri şi a plecat.

Carmen le-a anunţat băieţilor ei iminenta sosire a lui Luisito. Băieţii nu şi-l mai aduceau aminte:

— Să nu-i faceţi vreo figură când o să apară pe uşa asta. Să-l îmbrăţişaţi, să-l salutaţi şi să dispăreţi de aici afară, în stradă. Aici nu vreau să vă văd, că ne deranjaţi.

Imediat a început să facă curăţenie generală în camera de patru pe cinci metri şi pe terasa cu grătarul. Jos e o săliţă, o bucătărie şi o chiuvetă, patul ei şi patul copiilor, dorm împreună. Atârnă pe perete un ciob de oglindă, iar într-un colţ, de o sfoară sunt agăţate trei umeraşe cu haine foarte tocite şi decolorate. A curăţat totul şi nu a lăsat nicio urmă de praf. Uneori nu se spăla cu zilele. Nu îi place apa şi săpunul, chiar dacă pute a transpiraţie de la căldură şi umezeală. În schimb e obsedată de curăţenia în cameră.

Şi-a vopsit părul negru ca tăciunele, ca să acopere nişte fire albe incipiente de la tâmple. Carmita are patruzeci şi patru de ani, chiar dacă pare că are cu zece mai puţin. S-a ras meticulos pe picioare şi la subraţ, şi-a făcut manichiura şi pedichiura cu o ojă roz deschis, care se potriveşte foarte bine cu pielea ei măslinie. Le-a pus pe fugă pe vecinele bârfitoare sub pretextul că avea o migrenă şi i-a trimis pe copii în stradă:

— Veniţi aici doar ca să dormiţi. În restul zilei nu vreau să vă văd în casă. Sunteţi bărbaţi deja. Iar bărbaţii nu stau în casă.

Copiii au zece şi doisprezece ani, dar sunt vulpoi bătrâni. Carmen a fost mereu ocupată cu bărbaţii ei, iar ei de la cinci sau şase ani vagabondează ore şi ore pe aici, fără nicio ţintă. „Plecaţi de aici şi nu mă mai deranjaţi”, le spune ea în fiecare zi, dimineaţa.

Cu toate lucrurile în ordine s-a aşezat să aştepte, ascultând muzică instrumentală la Radio Enciclopedia şi citind romane vechi ale lui Corin Telladom, publicate acum patruzeci de ani în Vanidades. Două zile mai târziu a sosit Luisito. Ea era proaspătă ca o floricică, odihnită, zâmbitoare şi mirosind a apă de colonie.

Luisito a apărut într-o dimineaţă foarte devreme, încărcat cu şase valize enorme şi grele de parcă ar fi fost de plumb. Fusese în Japonia, China, Vietnam şi vizitase toate porturile din regiunea aceea. Apoi, la întoarcere, au traversat din nou Canalul Panama şi au lucrat în Argentina, Brazilia, Venezuela şi Columbia. Un total de douăzeci şi opt de luni. Aducea de la cupoane de mătase chinezească până la evantaie vietnameze, elefanţi enormi din ghips, marijuana columbiană ascunsă în sticle de şampon, ceasuri japoneze şi tot

felul de fleacuri cumpărate din Hong Kong. În plus, venea cu o mie cinci sute de dolari. Când a ajuns la ţărm, a primit zece mii de pesos, care reprezentau salariile acumulate.

În fine, au sosit Regii Magi, iar petrecerea a început imediat. Lui Luisito sămânţa îi înmugurea până în creieri şi aproape că urmau să i se scurtcircuiteze neuronii de atâta abstinenţă. Carmita şi-a desfăşurat tot arsenalul iscusinţelor sale. Era hotărâtă să câştige medalia de aur şi să învingă recordul mondial. Nu se mulţumea cu mai puţin. În patruzeci şi opt de ore i-au apărut cearcăne, a slăbit zece livre, i-au apărut riduri pe faţă şi avea gâtul plin de hematoame violacee şi de semne, de cât o sărutase şi o supsese. Ea îşi etala semnele astea cu mândrie, ca să le demonstreze vecinelor că masculul ei o devora în cel mai stric sens al cuvântului şi că ea încă era pe gustul bărbaţilor şi putea să-i înnebunească.

În clipele în care el o lăsa să se dea jos din pat, ea – fără ca el să-şi dea seama – îi fura lucruri din valize şi ieşea să le vândă prin bloc. Eşarfe, bluze brodate, pantofi, piepteni, beţişoare parfumate, esenţă de ginseng, statuete ale lui Buddha, elefanţi,

ochelari de soare, jucărioare din plastic. Totul la un preţ de chilipir.

Petrecerea era continuă: rom, bere, ţigări, mâncare bună, dezmăţ şi desfrâu. Într-un bordel uitat de Dumnezeu din Osaka, Luisito îşi pusese o perlă în mădular. Noutatea aceea i-a umplut pe amândoi de o imensă voluptate. Se frecau unul de altul până la extaz, cu perla la mijloc.

În a treia zi Luisito s-a eliberat puţin din braţele Cármitei. S-a dus la naşa lui. I-a dăruit un pachet cu tămâie, o statuetă a lui Buddha, o basma brodată şi cinci dolari şi i-a cerut să-i cheme pe fraţii lui din Santiago.

Două zile mai târziu au sosit la Havana cei patru fraţi ai săi. Păroşi, negricioşi, veseli. Râdeau încontinuu. Veneau deja beţi în tren şi cu chef să facă scandal la fiecare colţ de stradă, ca să demonstreze că sunt mai tari şi mai bărbaţi ca oricare alţii. În fine, tineri, viguroşi, năvalnici. Luisito este cel mai mare dintre ei. Are treizeci şi trei de ani. Cel mai mic are douăzeci şi şapte. Într-un mod sau altul, s-au aranjat să stea în camera lui Carmen. Petrecerea a luat-o într-o altă direcţie. Mulatrii ăia mâncăcioşi şi flămânzi, musculoşi, petrecăreţi s-au dus la cumpărături cu fratele lor, şi-au schimbat

zdrenţele cele vechi pe haine noi, viu colorate, parfumuri şi chiar un lanţ gros de aur pentru fiecare. Ajunseseră în paradis, iar ei erau stăpânii. Muzică în neştire, rom şi mâncare. Un chiolhan în stilul carnavalului din Santiago: cu toate pânzele sus, fără să se gândească la ziua de mâine. Băieţii la chef şi femeile la bucătărie, să servească mâncare până ce o să le anunţe că e timpul să se bage în pat. Carmita a intrat în vâltoare. Cei cinci fraţi îşi demonstrau cu prisosinţă toată vigoarea lor masculină ca să bea şi să mănânce fără nesaţ. Şi-au găsit patru boarfe prin împrejurimi şi făceau cu schimbul ca să le reguleze în picioare la duş, în spatele perdelei.

Carmita a rezistat trei, patru zile. În a cincea zi a reuşit să aibă un moment de luciditate şi a ascuns în casa vecinei puţinele fleacuri care mai rămăseseră prin valize. A căutat prin buzunarele lui Luisito în timp ce el dormea şi a văzut că îi mai rămăseseră doar trei sute de dolari şi şapte sute de pesos. A cuprins-o revolta. Cum e posibil ca beţivul ăsta de rahat să poată risipi totul cu cei patru fraieri de fraţi ai lui în doar câteva zile? I-au ţâşnit lacrimile de

furie. A fost gata să-l trezească în ghionturi. Dar s-a abţinut. Banii care ar fi fost suficienţi să trăieşti bine timp de doi ani, aruncaţi pe fereastră în doar cinci zile. S-a gândit o fracţiune de secundă şi a luat decizia: a înşfăcat cei trei sute de dolari şi cei şapte sute de pesos cubanezi şi i-a ascuns sub saltea. Atunci l-a trezit pe Luisito, trăgându-l de un picior:

— Auzi, nesimţitule, hai, scoală, gata, ajunge! Du-te să dormi beat criţă în mă-ta!

Era două dimineaţa, iar scandalul se auzea pe toată terasa. Toţi vecinii se aşteptaseră să explodeze Carmita şi nu se mirau că tocmai se întâmplase.

— Ce-ai, femeie? Lasă-mă să dorm.

Luisito e atât de mascul încât nu concepe că o femeie se poate revolta. Pentru el era un chef normal, tradiţional, care trebuia să continue până ce va fi rămas fără niciun ban. Mereu a fost aşa. Fraţii s-au trezit şi au priceput că femeia îi dă afară pe toţi:

— Vai, Luisito, femeia asta a luat-o razna. Arde-i patru scatoalce că tu eşti bărbatul aici.

Carmita ţinea deja o macetă în mână:

— Ăluia care mă atinge i-o tai!

O macetă şuierând în aer, în mâna unei femei furioase şi decise, bagă la idei orice bărbat.

— Femeia asta e nebună, frate! Hai să plecăm de aici, că o să-l nenorocească pe vreunul dintre noi.

— E o nerecunoscătoare! Noi facem ospăţ la ea în casă şi uite cum ne dă afară.

Luisito încercă să ţină situaţia sub control.

— Ieşiţi o clipă pe terasă ca să vorbesc eu cu ea.

— Tu eşti primul care o să te cari de aici, beţiv de tot căcatul.

— Dar, iubita mea, cum să dai cu piciorul la relaţia noastră? Eu vreau să mă însor cu tine şi...

— Lua-v-ar dracu' pe toţi! Ia-ţi fraţii şi să nu mai apari pe aici.

Ca ultimă posibilitate, Luisito recurge la seducţie: îşi scoate frumosul şi grosul lui mădular şi ouăle lui imense de armăsar de prăsilă, şi le pipăie:

— Astea-s ale tale, Carmen. O să renunţi tu la asta? Dacă vrei, îi trimit pe ăştia acasă şi rămânem din nou singuri, tu şi cu mine.

— Nu, nu, nu vreau nimic. Nu există soluţie. Bagă-ţi sula-n pantaloni că-ţi ard o macetă de te castrez, labagiule!

Eşti un nesimţit, un profitor, iar ăştia nişte obraznici. Nu vreau să vă mai văd aici.

— Carmita, am petrecut zile atât de frumoase împreună. Nu te lăsa influenţată de o nebunie de moment. Eu vreau să am un copil cu tine, iubito.

— Un copil? Ca să ce? Să iasă profitor şi beţivan ca tine?

— Iubirea mea, doi ani m-am tot gândit la tine, acolo sus pe vaporul ăla. Nu-mi face una ca asta.

— Te-ai gândit la mine? Du-te s-o vrăjeşti pe alta cu chestia asta. În doi ani nu mi-ai trimis nicio scrisoare, nici măcar câţiva bănuţi, şi vii acum să te înfrupţi la miere. Cară-te!

— Draga mea, eu te iubesc mult.

Şi au continuat aşa o bucată de vreme. Carmita n-a lăsat din mână maceta şi nici nu i-a permis lui Luisito să se apropie de ea cu linguşeala lui. În cele din urmă marinarul s-a dat bătut. S-a îmbrăcat şi a ieşit plângând pe terasă. Fraţii lui s-au supărat pe el.

— Ce să mai zicem, Luisito. Bărbaţii nu plâng. Tu eşti bărbat sau poponar?

— Femeia asta nu-i bună de nimic. Bucură-te. Hai să plecăm spre Santiago, iar acolo continuăm bairamul.

Carmita le-a azvârlit o valiză goală:

— Căraţi-vă că altfel strig la poliţistul din colţul străzii şi vă acuz, să vă bage la pârnaie. Căraţi-vă odată de aici!

Şi le-a închis uşa în nas. Luisito a luat valiza goală de pe jos şi au plecat.

În ziua următoare, Carmita s-a dus prin bloc să vândă un elefant din imitaţie de porţelan. Mare, şaisprezece ţoii înălţime. Voia cinci dolari pe el. O vecină l-a cumpărat cu trei dolari. Carmita a luat banii, fericită:

— Gata, ăsta e ultimul lucru care a mai rămas de la marinar.

Atunci a coborât scările şi s-a dus până la cabina de telefon din colţul străzii ca să-l sune pe Miguelito.

Gustul meu

I

Imaginea desfrâului şi a păcatului, dimineaţa foarte devreme, e mulatra asta cu ţâţele ei frumoase şi rotunde, cu sfârcurile băţoase şi tari. Cu o bluză elastică din bumbac, galbenă, mulată pe corp şi scurtă, lăsându-i la vedere pântecele şi buricul. Talie subţire, fund rotund şi tare într-o fustă de lycra roşie foarte strânsă. Încă pe jumătate somnoroasă, ca o pisică care se linge şi se răsfaţă. Iese din casă tropăind cu papucii ei din cauciuc, cu părul negru, aspru, încâlcit, şi acea expresie delicată pe care somnul o lasă pe chipul ei. Mă priveşte pieziş şi-şi vede de treaba ei. Aici multe femei – presupun că majoritatea – sunt fiicele lui Ochún, La Virgen de la Caridad de Cobre. Sunt bune, frumoase, tandre, şi fidele atâta timp cât vor, iar apoi infidele până la cruzime. Arzoaice, desfrânate. Cu timpul înveţi să le distingi.

Un negru enorm, plin de muşchi, încearcă să scoată apă din fântână. Dar e puţină şi îi e greu să scoată vreo găleată. E o fântână cu apă în mijlocul străzii. La intersecţia străzii San Lázaro cu Perseverancia. Nimeni nu ştie de ce există

fântâna aceea acolo, poate chiar din timpurile coloniale. Cu un capac de fier asemenea canalelor. Nimeni nu-şi mai aminteşte de când nu mai e apă în cartierul acesta. Oamenii o aduc cu noaptea în cap, şi o iau de la conductele pe jumătate ascunse de trotuarele sparte, de lângă vreun perete. Uneori – într-un mod misterios, la trei sau patru dimineaţa – vine puţină apă pe conductele astea.

Mulatra s-a uitat mai bine la mine, acum. Cu ochii întredeschişi, cu părul răvăşit de la pernă şi de la o noapte de sex. Avea o înfăţişare somnoroasă şi cu urme de dezmăţ, de desfrâu şi rom. A ajuns până la fântână. A încercat să-l ajute pe bărbatul ei. El era prost dispus şi a refuzat-o. Ea s-a ridicat în picioare şi cu o prefăcută şi sarcastică demnitate i-a spus cu voce tare şi gravă:

— Bine, puişor, te aştept.

Şi s-a întors până la uşa casei sale, fâţâindu-şi şoldurile şi fundul, privindu-mă aproape fix. Soţul se prinde şi strigă:

— Du-te acasă şi aşteaptă-mă acolo!

Se face că nu pricepe porunca aceea ameninţătoare. Continuă să lipăie cu papucii, să se mişte provocator, să mă

privească cu dorinţă deghizată în somn. Intră din nou în casă.

N-am nimic de făcut. Ba mai mult: n-am nici cea mai mică idee ce-aş putea să fac azi, mâine, peste o lună, un an sau un secol. Poate că cel mai bine e să nu mă amărăsc, nici să mă cred pierdut. Nu ştii ce-o să faci ca să supravieţuieşti, dar nu contează. Trăieşti ca un zmeu de hârtie, dus de vânt, şi te simţi bine. Doar că de multe ori nici măcar nu suflă vântul.

Trebuie să fac rost de bani. După ce am lucrat un an ca gunoier, am lăsat-o baltă. Era prea greu. Şi mai era şi sculatul cu noaptea-n cap. Plăteau bine, dar nu merita chinul. Cu orice altă mică afacere pot să câştig banii ăia, şi doar într-o zi. În plus, puţind a gunoi şi a putreziciune, femeile fugeau de mine. O luau la goană scârbite.

Acum folosesc un parfum pe care mi l-a pregătit o vrăjitoare: apă de violete cu miere de albine şi trei tipuri de beţişoare: de tutun, „Pentru mine” şi „Eu pot mai mult ca tine”. Mă ung dimineaţa cu chestia asta şi merg înainte. Se lipesc femeile de mine şi mi se deschid toate uşile.

În momentul în care mă sprijin de perete, aşteptând să văd ce se întâmplă cu

mulatra, mă strigă măcelarul de la colţ. Mă duc la el şi îmi spune aproape în şoaptă:

— Pedro Juan, am carne de vită. Trebuie să scap de marfa azi.

— Şi ce vrei?

— Ţi-o dau cu un dolar jumătate livra.

— Câte livre ai?

— Optzeci.

— Mamă, Doamne, asta înseamnă o grămadă.

— Bine, hai. Vezi ce faci.

— Aranjez eu, cumetre.

Trebuie să mă duc la El Vedado. În Centrul Havanei lumea trăieşte cu aer. Nimeni nu are dolari, iar oamenii s-au obişnuit deja să trăiască doar cu apă cu zahăr, rom şi ţigări, şi mult tam-tam. Asta e. Atâta timp cât suntem în viaţă trebuie să mergem înainte orice ar fi. Viaţa e o luptă, iar moartea ceva sigur.

În acel moment mulatra iese în balcon şi mă vede. Ne privim reciproc. Dar trebuie să plec. Banii mai întâi şi apoi chiolhanul, fiindcă dacă vrea să iasă la noapte şi sunt lefter, fără nicio leţcaie ca să o invit undeva, îmi zice: „Eşti un căcănar, cară-te, nu vreau să am de-a face cu tine. Şi du-te la dracu’n praznic că tot ce-i rău se ia.”

De la un aparat de radio se auzea buletinul de ştiri, iar un tip repeta: „acest triumf”, „rezultat”, „entuziasmul poporului nostru”, „cu bucurie şi satisfacţie”. Nu ştiu despre ce vorbea. Repeta frazele astea.

Îi fac un semn mulatrei. Cu mâna îi arăt că ne vedem mai târziu. Zâmbeşte satisfăcută. Bărbatu-său e tot la fântână umplând găleţile cu apă. Atunci îmi vine o idee şi mă întorc spre măcelar:

— Cumetre, mă duc să văd nişte şmecheri, dar dă-mi cinci livre de carne în avans.

— Ai cu ce să plăteşti?

— Nu, băiete, tu ştii că sunt lefter.

— Atunci?

— Cumetre, cu mine n-ai probleme. Când ţi-am făcut eu vreo măgărie?

— Eu ştiu că eşti om de treabă, dar cer banii înainte.

— Hai, cumetre, dă-mi cinci livre avans. N-am să dispar.

— Ooff, Pedro Juan...

— Hai, haide. O să vezi că o să-ţi vând o groază din carnea asta şi te scap de ea.

Mi-a dat cinci livre. Era bună: nu avea prea multe pieliţe. Dar asta e nebunie curată. Acum au mărit pedeapsa şi pot să

primesc până la zece ani de închisoare. Pentru un fleac. Câştigul meu e de doi dolari jumătate, fiindcă vând cu doi dolari livra.

Din fericire, am vândut carnea imediat. Sunt unii şmecheri care au mereu bani. Mă duc cu mâncare şi cumpără orice ar fi: pui, carne, ouă, languste. Tot. Cum ştiu să se hrănească, javrele.

Am făcut patru drumuri. Am vândut douăzeci de livre. Am câştigat zece dolăraşi, iară să muncesc atâta ca la maşina de gunoi.

Am noroc. Changó şi Ochún îmi deschid drumurile. Dar în cap tot pe mulatră o aveam. Am încheiat socoteala cu măcelarul, mi-a spus că mai rămăsese ceva pentru dimineaţa următoare şi m-am dus să mă aşez în celălalt colţ de stradă, unde e taraba cu alimente. Nu poţi să stai mult timp în acelaşi loc.

Vânzătoarea e ca de obicei. Cu taraba goală, aşezată pe un sertar, rezemată de uşă, scoţându-şi mucii din nas. E grasă, de vreo cincizeci de ani, cu pulpele pline de celulită şi cu varice vineţii, urâte. Dar n-o interesează: e mereu îmbrăcată în pantaloni scurţi cu bluze scurte şi mici, încât i se văd

cele două burţi şi ţâţele. Se uită la mine, mă salută ridicând din sprâncene şi continuă să se scarmene în nas cu degetele. Simte o plăcere prostească jucându-se cu mucii. Apoi stăm de vorbă puţin. Despre acelaşi lucru ca de fiecare dată: are un băiat la puşcărie, care a intrat într-o altă belea şi acum i-au mărit pedeapsa la douăzeci de ani. Slavă domnului că fiică-sa ştie să se mişte provocator şi face rost de bani. Acum e cu un italian. Bătrânel, urât, burtos, dar îi curg verzişorii de parcă l-ar arde. Şi o scoate la plimbare şi îi oferă o viaţă bună. Zice că o să se căsătorească în curând şi că o s-o ia cu el. Iar cealaltă, cea mică, are zece ani şi e aproape albă, „cu părul frumos şi tot ce-i trebuie. Asta e deşteaptă la şcoală şi vrea să fie ziaristă la televiziune”.

Şi iar începe cu placa despre băiatul de la puşcărie, „… a ieşit tembel de când l-am născut. La zece ani l-au băgat la şcoala de corecţie fiindcă i-a spart capul altui băieţel, aici, în colţul străzii. Iar din momentul ăla se pare că a prins gustul de pârnaie. Dă-ţi şi tu seama cât e de cretin, fiu al lui Oggún”.

Atunci mulatra a ieşit în balcon. S-a uitat la mine, dar m-am prefăcut că n-o văd. După câteva clipe a coborât, a ieşit din bloc

şi a început să lipăie cu papucii pe trotuar. A trecut prin faţa mea, ţanţoşă, cu pieptul înainte şi fundul înapoi. Doamne sfinte, ce fiinţă! Doar s-o văd cum merge atât de apetisantă şi sula mi se face steag. Se îngroaşă, se lungeşte, se măreşte. Ahhh!

Dă colţul străzii, îşi continuă drumul. Mă duc după ea şi o trag spre mine:

— Ce ai de gând cu mine, scumpo?

— Eu? Eu merg în treaba mea. Nu ştiu ce faci tu.

— Amândoi avem aceeaşi treabă.

— Adică, ce vorbă-i asta?

— Auzi, bărbatul tău e aşa animal cum pare?

— E plin de el, dar să nu crezi, uneori o rupe la fugă ca un nemernic.

— N-am niciun chef de belele.

— Ţi-e frică de el? Nu mănâncă pe nimeni.

— Nu. Mie mi-e frică de mine.

— Aha, şi tu eşti un îngâmfat ca şi el.

— Bine, crezi ce vrei, dar te ţine sub papuc.

— Nu. Ăsta e teatru. Trebuie să joc cum cântă fiindcă el mă întreţine. Şi îi place la nebunie să facă pe bărbatul.

— Dar e soţul tău sau nu?

— Da, dar nici chiar aşa. Negrilor le place să facă scandal în faţa lumii întregi.

— E complexat?

— Fireşte, dacă face pe masculul.

— Bine, gata. Nu mă interesează bărbatul tău. Eu am ce am cu tine.

— Ce ai?

— Tu şi cu mine, ţuţule, ce facem?

— Ah, nu ştiu.

— Uite cum sunt. Doar că am stat lângă tine.

Mi se vedea mădularul gros, tare sub pantalonul de pânză. S-a uitat şi a început să râdă în hohote.

— Fir-ar să fie, puişor, eşti tare nebun! Şi încă n-ai văzut nimic. Dacă vezi şi pui mâna juisezi singur.

— Mi-am pierdut capul după tine. Îmi placi.

— Dar nici măcar n-ai vorbit cu mine. Cum să-ţi plac aşa de la distanţă?

— Tu ştii bine că aşa se întâmplă. Nu face pe inocenta. Sunt înnebunit să ţi-o bag.

— Ah, da, vai, ce drăguţ!

— Eu îţi plac?

— Mie pot să-mi placă şi cincizeci de bărbaţi în fiecare zi. Dar de la asta la a

trece la altceva e o diferenţă. Chestia asta nu merge aşa.

— Nu face pe fandosită.

— Nu fac pe fandosită. Numai că voi albii vă purtaţi mereu la fel. Credeţi că doar trebuie s-o băgaţi şi gata.

— Bine, da, gata. Mai întâi mă pui pe jar şi acum dai înapoi.

— Ah, vezi.

— Eu sunt bărbat. Şi n-am chef de tâmpenii.

— Ce ştiu eu. Tu ai făcut primul pas.

— Ce vrei? Bani?

— Nu. E banc, nu? Vezi tu că am eu faţă de curvă?

— Oricine are nevoie de bani şi trebuie să inventeze tot felul de chestii.

— Eu am soţ, puişor. Iar negrul ăsta are noroc la bani, că-i cad din buzunare.

— Bine, hai că vorbim mai mult decât trebuie. Hai că plec.

— Tu pierzi.

— Ce pierd? Ai vreun loc unde să ne ducem?

— Hai aici după colţ, acasă la naşa mea. Tu stai deoparte. Eu intru prima, singură. Şi apoi intri tu. Stai mai în spate.

În casa naşei nu s-a întâmplat nimic. M-a prezentat ca fiind un prieten. M-am aşezat în salon. Ea s-a dus cu bătrâna în altă cameră. După un timp a ieşit cu o ceaşcă de cafea. M-a privit cu surâsul ei de curviştină şi a plecat din nou. Zece minute mai târziu a venit în salon cu naşă-sa. Au luat loc. Aduceau nişte bluze de lycra într-o pungă. Bluze de damă, gen *body.*

— El vrea patru lovele pe fiecare, şi sunt şapte, i-a spus naşa.

— Mâine vi le vând pe toate. Cu cinci.

— A zis că ţi-a lăsat doar câteva, dar că are două sute.

— A dat lovitura.

— Se pare că da.

S-au uitat din nou la ele, una câte una.

— Vai, năşică, toate simt albastre şi roşii. El ştie că se vând mai uşor cele albe, galbene şi roşii.

— Bine, fetiţo, vezi ce faci.

Ne-am luat la revedere şi am plecat. Am ieşit împreună cu ea.

— Auzi, albule, dispari de lângă mine. Nu-mi complica viaţa cu negrul meu.

— Până la urmă cum rămâne? Ori în căruţă ori în teleguţă? De ce ai vrut să merg cu tine la naşa ta?

— Ca să te vadă, puiuţ.

— Nu mai spune? Şi care-i chestia?

— Of, tu prea vrei să ştii multe.

— Bine, hai că plec. Tu nu laşi omul nici sa trăiască, dar nici să moară.

— Uite, mâine dimineaţă, pe la zece, mă duc la Ultra să vând *body*- urile. O să fiu pe acolo, pe la uşă.

— La ora aia nu pot.

— Ai treabă?

— Da. Pe la ora aia am o afacere.

— Vai, puiuţ, nu-mi face una ca asta. Treci pe acolo şi stăm de vorbă.

— Bine, lasă c-o să văd.

— Dacă vii, o să-ţi zic ce mi-a zis naşa. Adică nu ea, ci sfinţii, căci ei sunt cei care ştiu. Despre tine şi despre mine.

— Ţi-a zis ceva de bine?

— Caută-mă mâine. Trebuie să plec.

— Bine. Cum zicea tata: rechinule, ţine-te după ea că e rănită.

— Eu nu-s rănită, iar tu nu eşti rechin. Aşa că nu te mai da mare.

Şi am lăsat lucrurile aşa. Pe mâine. Nu-i nicio grabă.

II

Mă trezesc mahmur după romul de aseară. Probabil că e ora nouă sau zece. Mă uit pe geam. Pe Malecón o turistă face fotografii cu blocurile în ruină. Bărbatu-său filmează acelaşi lucru. Îi fascinează imaginea dărâmăturilor. De la distanţă oferă o proiecţie fermecătoare.

Ies pe terasă. E apă într-o cutie de tablă. Mă spăl pe faţă şi îmi clătesc gura în timp ce mă uit pieziş la Isabelita. Sta într-un colţ, la umbră. A spălat deja o tonă de rufe. Fumează o ţigară şi se odihneşte.

— Isa, cât e ceasul?

— De unde vrei să ştiu?

— Te-ai sculat de dimineaţă.

— Da, era încă întuneric. Dar am terminat.

— Când eu o să am haine ca un domn, o să ţi le dau ţie să mi le speli.

— Ţie îţi fac treaba gratis.

— Ce-mi faci mie gratis?

— Ha, ha, ha... orice. Ce vrei tu.

— Ai băut cafeaua?

— Mai am puţin aici. Vino.

Isabel e înaltă, subţire, cu pielea ca de scorţişoară, deschisă la culoare, şi părul lung, negru, inelat. De câţiva ani suntem vecini. Îmi place şi eu îi plac ei, nu ştiu de

ce, niciodată nu ne-am lovit unul de altul ca să scoatem scântei. Locuieşte cu fostul ei bărbat. Mereu sunt certaţi, dar nu e chip ca negriciosul ăla să-şi strângă calabalâcul şi să se care. Zice că n-are unde să se ducă şi ca să plece trebuie să-i dai foc ca la potârnichi.

Sunt şase camere pe terasa asta. Cu un singur closet împuţit. Apa trebuie să o aduci până sus în găleţi. E un du-te-vino continuu de lume. Uneori locuiesc aici chiar şi patruzeci de persoane. Apoi câţiva pleacă înapoi în satele de unde au venit şi se îmbunătăţeşte puţin situaţia. Aşa, precum marea.

Isabel a slăbit prea mult. E depăşită de situaţie ca noi toţi. Dar continuă să fie veselă şi simpatică. Spală rufe pentru câţiva bănuţi, suferă de foame, îl suportă pe tipul ăla care n-are unde să se ducă în altă parte şi o creşte pe fiica ei de unsprezece ani. Astfel trec zilele, cu o ţigară, cu o duşcă de rom şi puţină cafea, cu vreun bărbat care să-i placă. Uneori reuşeşte să aibă parte de toate astea în acelaşi timp. Şi muzică. Multă muzică. Asta nu poate să lipsească. Cealaltă soluţie e să nu gândeşti.

Mă vede îngândurat în timp ce-mi beau cafeaua.

— Ce-i cu tine, Pedro Juan? Te-ai sculat îngrijorat de ceva sau azi-noapte ai regulat prea mult şi acum eşti stors?

— Nu. De câteva zile nu mai regulez pe nimeni. Sunt cuminte.

— Asta fiindcă aşa vrei tu, dragă. Porunceşte şi ordinele îţi vor fi îndeplinite.

— Nu mă enerva, Isabel. Sunt neliniştit. N-am slujbă şi lucrurile nu merg bine pe stradă.

— Apucă-te iar de camionul de gunoi.

— Nu, nici vorbă!

— Auzi, nu te mai gândi la viaţa asta, fiindcă o să-ţi spargi creierii. Ia-o încet.

— Da, e adevărat. În afară de asta, nu mă ajută la nimic doar să stau pe gânduri. Mă duc să dau o raită.

— Mai târziu, pe seară sau când vrei tu, cheamă-mă să-ţi pun o lumânare pentru Sfânta Clara şi alta pentru Virgen del Camino[21]. Le pui la tine în cameră, dar ţi le pregătesc eu.

— Eşti bună cu mine.

— Dacă ai şti tu...

[21] *Virgen del Camino* – protectoarea călătorilor şi a drumurilor.

— Da, da. Lasă sentimentalismele, că eşti o mare curvă şi n-am chef de alte încurcături în viaţă. O târfa romantică e singurul lucru care îmi mai lipsea.

— Ce să-i faci? Cu faţa asta cinică, fiu a lui Changó, ţie îţi plac curvele, nu face pe decentul. Sau ai de gând să te transformi în poponar şi să uiţi de femei?

— Vai, nu începe cu melodramele. Hai că plec. Ne vedem mai târziu.

Am mers pe jos, încet, până la Ultra. Am luat-o pe strada Galiano. Am mâncat pâine cu crochete şi am băut un suc diluat într-o dugheană a guvernului. Se zice că e epidemie de conjunctivită, hepatită şi nu mai ştiu ce. Au închis toate prăvăliile particularilor. Vara cea groaznică. Soare arzător şi umed. Microbii zburdă de fericire şi procreează. Toţi au diaree, dizenterie, giardia. Vai, tropicele! Ce frumos e să vii în vizită o săptămână să priveşti asfinţitul de la distanţă în tăcere, fără să te amesteci prea mult cu ceilalţi.

Nu m-am înşelat. Ea se afla acolo. Frumoasă. Strălucind între toate celelalte. Vindea bluzele de lycra în poartă la Ultra. Asta da femeie. Se îmbrăcase într-o rochie din lycra, neagră, mulată pe corp, cu

spatele gol. Părul întins şi lăsat liber. Nişte pantofi cu talpa înaltă, la modă, picioarele puternice, perfecte. Un trup zdravăn, de zeiţă. Era aproape goală. Totul îi ieşea în evidenţă. Sfârcurile, buricul, curba delicată a pântecelui, până şi buzele mici ale vaginului. Aproape că puteam să simt mirosul de la subsuori, acel miros de transpiraţie intim şi erotic pe care îl au negresele. Ce splendoare de femeie, fir-ar să fie! Erau multe femei acolo care vindeau vrute şi nevrute. De la dolari până la gumă de mestecat. Mişcându-se încontinuu, privind în jur. Observându-i cu atenţie pe poliţiştii care, de la distanţă, le lăsau să facă ce vor, dar le priveau cu acea expresie dură a celui care ştie că el este cel care controlează situaţia. Toate erau pregătite să-şi bage în geantă hainele pe care le aveau în mână şi să o şteargă de acolo cu inima în dinţi. Încordate, băţoase, nici urmă de relaxare.

Am stat o clipă în spatele ei. Mirosind-o. Era foarte cald şi transpira. Mirosea uşor a transpiraţie. Imediat mădularul a început să mi se ridice. Doar am mirosit-o şi m-am excitat. În şoaptă i-am spus la ureche.

— Cumpăr tot ce ţi-a mai rămas.

S-a întors surprinsă. M-a văzut şi a început să râdă în hohote:

— Ştiam eu c-o să vii, obrăzniciile.

— Ai vândut ceva?

— Nici pomeneală! Acum am ajuns. Şi uite, mai sunt încă patru cu haine de lycra.

În mintea mea răsunau frânturi dintr-un bolero pe care-l ascultam în copilărie şi i l-am cântat încet, şoptindu-i-l la ureche:

Dacă mi-ai refuza prezenţa
În viaţa ta,
Doar dacă te-aş îmbrăţişa
Şi ţi-aş vorbi,
Eu viaţă ţi-aş dărui.
Dar orice-ar fi tu porţi deja
Mirosul meu.

— Vai, ce drăguţ, dragule. Eşti vesel?

— Când te văd mă înveselesc.

— Aha, lasă vrăjeala.

— Nu mă crezi? Bine.

Am rămas tăcuţi o vreme. Ea cu un *body* în mână. Le recomanda în şoaptă bărbaţilor care treceau pe acolo:

— Hai, uite o lycra pentru iubita ta. Ia-o că e ultima.

Dacă trecea vreo femeie îi zicea:

— Asta-i a ta, uite ce frumoasă e, ce bine îţi stă. Cumpăr-o că se termină marfa.

Am stat s-o observ un timp. De la distanţă. M-am apropiat din nou de ea:

— Nu mi-ai zis să trec pe aici? Ce voiai să-mi spui?

— Ha, ha, ha. Nu, aşa nu. Fiecare lucru la timpul lui.

Mai aveam şapte dolari în buzunar.

— Vrei o bere?

— Aşa de dimineaţă şi pe stomacul gol?

— Hai, acolo, vizavi. Îţi iau o cola.

— Da, hai.

Am traversat strada Reina. Un chioşc pe trotuar. O cola şi un crenvurşt. O bere pentru mine.

— Bine, zi ceva.

— Nimic, băiete. Năşica mea zice că fiicele lui Ochún nu trebuie să se lase târâte de dorinţă pentru că mai târziu o să le pară rău. Dar uită chestia asta. Nu poţi să respecţi chiar cu literă de lege tot ce spune religia fiindcă altminteri n-ai putea trăi.

— Faci bine să gândeşti aşa. Şi simţi dorinţă?

— Fireşte. Dacă n-aş simţi, n-aş sta de vorbă aici cu tine.

Bărbaţii care treceau pe stradă o mâncau din priviri.

Vorbea cu mine, dar se uita înspre chioşc. Era extrem de senzuală în *body*-ul acela. Prea senzuală. Un străin înalt, gras, tânăr, foarte alb, cumpăra o băutură răcoritoare. Ea îl străpungea cu privirea.

— Ascultă, concentrează-te şi uită-te la mine, că vorbesc cu tine.

— Vai, moşule, nu face pe bărbatul cu mine. Trăieşte şi lasă-mă să trăiesc.

I-a zâmbit tipului. Tipul i-a zâmbit. Nu m-a mai băgat în seamă. Îi străluceau ochii doar gândindu-se la verzişori. S-a apropiat de el:

— Ai o ţigară?

Iar el:

— Nu fumez. Dar dacă vrei, îţi cumpăr ţigări.

Era spaniol. Z-urile siflante.

— Vai, da, mulţumesc. Am o poftă să fumez!

Am plecat la dracu’ să mă ia. Să-şi facă rost de pâinea cea de toate zilele. Poate că-l vrăjeşte pe spaniol câteva zile şi-şi rezolvă problema.

Am coborât pe strada Galiano fredonând încet boleroul:

Din viaţa mea îţi dărui ce-i mai bun
Eu sunt sărman, ce altceva să-ţi dau?

M-am întors la măcelărie. Cel puţin cu carnea de vită puteam face rost de încă nişte dolari.

— La ora asta vii, cumetre? De ce n-ai venit de dimineaţă?, m-a întrebat măcelarul.

— Cât e ceasul?

— Douăsprezece şi un sfert.

— Ai vândut tot ce aveai?

— De dimineaţă devreme. Aş fi putut să-ţi dau zece sau cincisprezece livre.

— Ghinionul meu.

— Stai pe aproape că poate îmi mai aduc.

— Când?

— Ah, nu ştiu. Tu ştii, chestia asta se poate întâmpla în orice moment. Să nu dispari.

M-am urcat pe terasă. Isabel spăla nişte crătiţi şi nişte farfurii, aplecată pe jos lângă o gură de canal. Din camera ei se auzea de la radio muzica salsa:

Profită că-s aproape
Şi nu se ştie până când rămân...

M-am sprijinit de zid ca s-o vrăjesc mai bine. La ora aia nu era nimeni pe acolo. Are un cur frumos. Nu prea mare, dar tare, bine făcut. Mă apropii fără ca ea să mă vadă şi o mângâi pe păr. Mă priveşte:

— Ei? Ce repede te-ai întors.

Cealaltă mulatră mă excitase. Şi mă simt pe jumătate trist, pe jumătate decepţionat. Mă aplec prin spatele ei şi o sărut pe obraz.

— Ei, ce-i cu tine? Te-au încălzit altele şi acum vii să te descarci cu mine?

— Nu, nu. De unde-ai mai scos-o şi pe asta?

— De ani de zile sunt cu ochii pe tine. Acum o să mi-o tragi aici afară, în faţa tuturor?

— Nu e nimeni pe terasă.

— Asta s-o crezi tu.

— Bine, şi te deranjează?

S-a ridicat în picioare. A lăsat aruncate pe jos cratiţele şi farfuriile. Mi s-a agăţat de gât şi m-a sărutat. Mi-a vârât limba până în gât.

— Nu, iubitule, dacă e vorba de tine nu mă deranjează nimic.

— Hai la mine în cameră.

— Hai.

Am făcut sex cu nesaţ. Nu credeam c-o să ne-o tragem aşa. Ca doi nebuni. Mi-a plăcut mult. Poate pentru că nu e atât de cinică precum mulatra aia fudulă căreia îi place să-i îngenuncheze pe bărbaţi. Oricum, eram în continuare puţin trist. Un bărbat singur, fără slujbă, într-o cămăruţă de rahat, fără copii, fără o femeie stabilă. Dacă stai să te gândeşti, nu există prea multe motive ca să fii vesel.

Goi pe pat, transpiraţi, eu deasupra ei. Tocmai îmi reveneam dintr-un orgasm animalic. Nu ştiu de unde am scos atâta sămânţă. Am mângâiat-o şi am sărutat-o cu multă tandreţe şi i-am cântat în şoaptă:

Vor trece mii şi mii de ani,
Şi mult mai mulţi,
Eu nu ştiu dacă veşnicia iubirea o cunoaşte,
Dar şi acolo ca şi-aici
Gustul meu în gură-l vei simţi.

— Nu mă mai mângâia atât, Pedro Juan, nu profita de mine.

— Nu ai nevoie de puţină dragoste?

— De ani de zile am nevoie de o mângâiere.

— Şi eu la fel.

— Nu vreau să mai sufăr, iubitule. Mă îndrăgostesc şi apoi totul e o porcărie.

— Da, e adevărat.

M-am dat într-o parte:

— Mamă, Doamne, cum am transpirat.

S-a sculat şi s-a îmbrăcat:

— Deschide uşa. Ne topim aici înăuntru. Şi dă-mi cearşaful şi prosopul ăsta să ţi le spăl. Te-ai transformat într-un porcuşor.

Am deschis uşa. Isabel a ieşit pe terasă şi s-a întors la oalele ei.

Mi-am pus pantalonii scurţi şi m-am aşezat în catul uşii. Bătea o briză rece. Acum începe să fie vremea aşa, dar mie mi-e frică de mulatra asta. E curvă şi romantică pe deasupra, iar eu îi plac. O combinaţie prea perfectă. Şi niciunul dintre noi nu vrea să se complice. De ce să intrăm în belele? Ne ajunge ce avem.

Izbăvire şi pierzanie

Unde se întâlneşte strada Infanta cu Jovellar un reporter de televiziune, cu microfonul în mână, îi asaltează pe trecători cu două întrebări ca o împuşcătură la gura ţevii: „Ce înseamnă fericirea,

dumneavoastră aţi fost fericit vreodată?” întrebări de genul ăsta. Sau şi mai şi: două astfel de întrebări cer un moment de meditaţie, dar reporterul nu admite şovăieli. Cameramanul îşi fixează obiectivul pe chipul celui intervievat, iar mulţi nu ştiu ce să zică, alţii refuză să răspundă, şi doar câţiva încearcă să spună ceva inteligent ca să-şi flateze propriul ego, dar nu reuşesc decât să bâlbâie câteva fraze incoerente.

Instalatorul iese din camera lui, coteşte şi dă nas în nas cu aparatul videocaptor, microfonul şi reporterul, îl asaltează cu întrebarea, iar omul, fără să se emoţioneze în niciun fel, cu resemnare şi obidă, zice: „Fericirea? Nu mă bate la cap, băiete, aşa ceva nu există.” Vrea să-şi vadă de drum, dar reporterul insistă: „Dumneavoastră aţi fost fericit vreodată?” Instalatorul se opreşte o clipă şi răspunde într-un acces de sinceritate: „Eu am fost fericit în ziua în care m-am însurat. Aia a fost singura zi fericită din viaţa mea. Apoi au urmat numai nenorociri.” îşi continuă drumul, păşind apăsat, fără grabă, liniştit. E un tip voinic, puternic, alb, cu mult păr negru pe cap şi pe tot corpul. N-are fire albe şi, în ciuda celor cincizeci şi doi de ani, e puternic şi

viguros ca un taur. S-a născut la ţară. Pe o plantaţie de tutun.

Tatăl lui era emigrant. Mama, cubaneză. De patruzeci de ani. Nu mai ştie nimic despre ei şi nici despre cei unsprezece fraţi ai lui.

Duce în mână o traistă din pânză groasă plină cu scule şi bucăţi de ţeavă. Trei cvartale mai jos are o lucrare pe care a început-o ieri şi e aproape gata. E o casă cu multe camere. Cincisprezece, şaisprezece, douăzeci de camere. Nimeni nu ştie prea bine. La fiecare recensământ apar şi dispar camere şi nimeni nu ştie de ce. La fel se întâmplă şi cu cei care locuiesc în casa asta. Pot fi o sută, ori cincizeci, la fel de bine ca două sute. Apar şi dispar şi nimeni nu zice ceva concret. Autorităţile de la consiliul administraţiei locuinţelor au o singură opţiune, aceea de a se face că plouă.

Instalatorul montează două rezervoare din oţel într-o cameră. A făcut o treabă grozavă. Acum, când vine apa de la apeduct, adică o dată la câteva zile, oamenii ăştia vor putea umple amândouă rezervoarele deodată. O ţeavă branşează rezervoarele printr-un robinet la o chiuvetă, pe care tot el a instalat-o într-un colţ al

camerei, lângă aragazul cu kerosen. Nu e mare lucru, dar reprezintă un progres faţă de ceilalţi. Baia e comună. Două băi: una pentru bărbaţi şi alta pentru femei. Fireşte, sunt mereu oameni care aşteaptă. Majoritatea îşi fac nevoile pe o bucată de hârtie şi o azvârlu în pârâu, lângă trotuar sau în tomberonul de gunoi din colţ.

Există de asemenea două spălătoare, într-o curte interioară imensă, fără acoperiş. E un căsoi vechi colonial de la începutul secolului XIX, pe jumătate în ruine, înţesat de şobolani şi gândaci, dar e încă util şi va continua să fie atâta timp cât va mai exista piatră pe piatră.

Pe instalator îl cheamă Pancracio. Pe el nu-l interesează. Adică nu că nu l-ar interesa. El nu-şi dă seama cât de ridicol e acest nume. Noţiunea de frumos şi urât nu există pentru el. Locuieşte singur, într-o cameră separată, cu o uşă care dă în străduţa dintre universitate şi cabaretul Las Vegas. Trăieşte bine acolo. În fine, în realitate n-a dus-o niciodată atât de bine. A făcut de toate în viaţă. De la măturat străzi şi vândut mango şi aguacate până la a fi zidar în case luxoase. Dar meseria lui de

instalator îi place cel mai mult. Nu ştie de ce şi nici nu-l interesează să afle. Îi place.

Ca să monteze rezervoarele, ţevile şi chiuveta a lucrat treisprezece ore. E ora douăsprezece la prânz. Deţinătoarea camerei e o negresă de vreo patruzeci de ani, frumoasă. Are bărbat, copii şi nepoţi. Ieri camera era furnicar de lume care intra şi ieşea, dar azi a reuşit să rămână singură cu instalatorul. Omul îşi strânge sculele, o priveşte şi îi spune:

— Bine, doamnă, acum aveţi apă în cameră. Sunteţi mulţumită?

— Da, Pancracio, ţi-a ieşit o lucrare perfectă. Am stabilit că mă costă două sute, nu?

— Da, doamnă, două sute de pesos.

— Asta e... Pancracio, că am o mică problemă cu banii.

— Nu. Dumneavoastră nu puteţi să aveţi nicio problemă cu nimic fiindcă eu demontez totul în zece minute şi strâng.

— Stai, nu te ambala.

— Nu mă ambalez. Sunt tare de cap. De două zile muncesc aici şi dacă dumneavoastră nu mă plătiţi, demontez şi iau totul cu mine. Iar dacă puneţi vreun

negru chipeş pe urmele mele, îl mănânc cu fulgi cu tot.

— Aşteaptă, dragule. Stai să vorbim. Putem să rezolvăm într-un fel.

— Nu putem să rezolvăm în niciun fel. Soluţia înseamnă două sute de pesos.

— Pancracio, de cât timp n-ai mai avut o femeie?

— Şi ce vă interesează pe dumneavoastră?

— Pe mine chiar mă interesează.

În cameră e foarte cald. Nu există ferestre şi nici ventilator. Umezeala de pe pereţi şi din tavan împânzeşte tot spaţiul. Mirosul de igrasie e amestecat cu praful, transpiraţia, urina, murdăria, gândacii, plantele putrede. Amândoi sunt transpiraţi, dar Santa se duce înspre uşă, o încuie, pune zăvorul şi aprinde singurul bec ce atârnă din tavan şi care împrăştie o lumină lividă. Se întoarce spre instalator şi îşi desface bluza. Nu poartă sutien. Are nişte sâni mari, tari, frumoşi, puţin căzuţi, cu nişte sfârcuri enorme. Pielea îi străluceşte de la sudoare. Zâmbeşte. Se apropie de Pancracio şi îşi scoate complet bluza. Are un pântece delicat, cu un buric splendid de unde înmuguresc nişte fire de păr negre răsucite

ce coboară provocator până la pubis. Îşi deschide fusta şi îşi arată muntele lui Venus. Îşi etalează trupul cu dezinvoltură, conştientă de frumuseţea ei perfectă de zeiţă africană. Ştie că-l poate excita chiar pe omul cel mai rece şi mai insensibil, numai prin faptul că i se dăruieşte privirii, iar acesta se transformă într-o felină, într-un animal seducător şi cald. Pancracio rămâne tablou. Sexul nu l-a interesat niciodată prea mult. Şi pe zi ce trece îl interesează tot mai puţin. De trei ani sau mai mult n-a mai avut relaţii sexuale. Dar la vederea acestei negrese minunate şi splendide care se apropie de el, devine nervos:

— Doamnă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Spune-mi Santa. Nu-mi mai spune doamnă.

— Santa, îmbrăcaţi-vă. Pot veni copii dumneavoastră. Soţul...

— N-o să vină nimeni, puişor. Nu-ţi face griji. Avem toată după-amiaza pentru noi.

— Nu. Nu. Daţi-mi banii şi plec. Eu...

— Uită de bani, puiuţ şi hai să ne desfătăm puţin. O să vezi că o să-ţi placă şi o să mai vrei.

Santa şi-a scos fusta şi chiloţii. L-a trântit pe Pancracio pe pat şi s-a aşezat călare pe faţa lui. Când bărbatul a simţit mirosul puternic şi acru şi l-a gustat cu limba, Santa a gemut ca şi cum ar fi fost o adolescentă fermecătoare care se dăruia pentru prima dată. Şi a început petrecerea. Santa e o maestră. Experta expertelor. Îşi mişca pelvisul şi mijlocul într-un stil foarte original, iar în patru minute Pancracio şi-a dat drumul în şuvoaie. Sperma dădea pe afară din vagin. Iar asta a înfierbântat-o şi mai mult pe Santa:

— Ce chestie! Eşti un animal? Vai, ce-mi place! Pancracio o vede pe femeia asta scoasă din minţi sub el, îşi pierde şi el controlul şi începe să o pocnească. Lui Santa îi place ca bărbaţii ei să o lovească peste faţă, cu palma întreagă, să o usture pielea. Lucrul ăsta o excită încă şi mai mult şi astfel ajunge la orgasm. Ajunge la climax, iar Pancracio tot înăuntrul ei este, cu sula încă şi mai tare. Şi continuă să o lovească. Deja o doare. Încearcă să-l oprească, dar el e complet scos din fire. Încearcă s-o penetreze şi mai mult, s-o pătrundă cât mai adânc în timp ce o loveşte fără întrerupere. Îi zdrobeşte oasele feţei, o răneşte. Ea

încearcă să-l apuce de mâini, dar el e un bărbat foarte puternic. O să aibă un al doilea orgasm şi o înşfacă de gât cu mâna stângă în timp ce o loveşte cu dreapta. Aproape că o gâtuie şi îi repetă într-un paroxism de furie desfrânată:

— Uite spermă, curvo! Uite spermă. Uite pulă, curvo!

Santa este înfricoşată. Aproape sufocată reuşeşte să se elibereze din labele alea în momentul în care Pancracio se lasă în voia sorţii pe pat, cu faţa în sus, relaxat după cel de-al doilea orgasm. Acum ea e în picioare şi îl loveşte pe ia spate:

— Javră ordinară, mai aveai puţin şi mă omorai! Eşti nebun sau ce mă-ta ai?

Când Pancracio simte că e lovit se ridică dintr-o smucitură din pat şi îi dă un pumn în faţă. Doar unul. Santa cade pe jos, inconştientă. Atunci Pancracio reacţionează, încercă să o readucă în simţiri. Aduce o carafă cu apă şi i-o aruncă pe faţă, o zgâlţâie. În cele din urmă Santa îşi revine. Deschide ochii şi începe să strige ca s-o audă vecinii:

— Vai, bărbatul ăsta mă omoară! Pleacă de aici, nenorocitule! Pleacă!

Din nasul şi gura Sântei curge un şuvoi de sânge. Pancracio se îmbracă în grabă îşi strânge sculele. Santa nu s-a oprit din zbierăte nicio secundă. El deschide uşa şi o adiere de aer proaspăt îl ajută să respire mai bine. O bătrânică şi nişte copii se află acolo, privindu-l înspăimântaţi. El nici măcar nu-i vede. Iese în grabă şi pleacă auzind încă strigătele femeii. Nimeni nu încearcă să-l oprească. Iese din casă în stradă şi urcă câteva cvartale până ce ajunge la el în cameră. Nu îi e frică. El nu ştie ce înseamnă frica. E doar iritat.

Camera lui e un haos de fiare vechi şi ruginite, ţevi, chiuvete, săpuniere, closete. Este un târg de obiecte sanitare de mâna a doua care s-au tot adunat de-a lungul anilor. Totul plin de praf, rugină şi pânze de păianjen. Într-un colţ e patul lui, perfect curat şi aranjat. Lipit de perete se află un mic altar pentru Virgen de la Caridad de Cobre. În fundul camerei e o baie minusculă. Asta-i tot. Pancracio lasă să cadă pe jos traista din pânză groasă şi se îndreaptă către un mic aragaz de kerosen de lângă baie. Face cafea. Nu vrea să se gândească la ce-a făcut. Mereu se întâmplă la fel. De fiecare dată când are un necaz îi

vin în minte aceleaşi imagini: tatăl lui îl loveşte cu un târnăcop în cap, în mijlocul unui câmp arat. El avea doisprezece ani. În noaptea aia, cu rănile încă sângerânde a fugit de acasă, şi de cei unsprezece fraţi ai lui. Niciodată nu s-a mai întors acolo. A tot hoinărit şi a lucrat orice a găsit de muncă până ce a ajuns la Havana. Celălalt moment important a fost când s-a însurat. Ziua aia a fost fericită, dar în dimineaţa următoare au început certurile cu nevasta şi s-au despărţit după o săptămână. De atunci nu-l mai interesează nimic. De-aia nici sexul nu-l atrage. Şi, în plus, mereu se întâmplă ca şi azi: de fiecare dată când se culcă cu o femeie îşi pierde capul şi o bate fără să se poată controla. De-aia avea scandaluri cu nevastă-sa. Nicio femeie nu-l suportă.

Iar el nu se poate controla. Îi place să le bată şi să le strige că sunt curve şi nu poate să se abţină. Din fericire, el nu gândeşte, nu vorbeşte, nu-i e frică, nu-şi face griji. Se fofilează prin viaţă cum poate. Fără să aştepte nimic, fără să-şi dorească nimic. Viaţa lui e simplă: Puţină mâncare frugală, preparată oricum la aragazul de kerosen, cafea, ţigări şi multă muncă. Se cufundă în muncă. Nici vorbă de alcool, femei, jocuri

de noroc sau prieteni. Niciun viciu care să coste. Are oricum prea mute cheltuieli cu ţigările şi cafeaua. Sub o lespede a pardoselii, într-un colţ sub aceste troace pline de praf, a săpat o gaură, a acoperit-o apoi cu ciment, iar acolo ascunde mii de pesos. Asta e singura lui pasiune. Scoate ţevile ruginite şi toate drăcoveniile astea, ridică lespedea, scoate banii şi îi numără, apoi adaugă şi alţii. Nu ia niciodată nici măcar o bancnotă, chiar dacă suferă de foame. Dorinţa lui fierbinte e să simtă bancnotele în mână. Are trei plăceri: banii, cafeaua şi ţigările. Nici nu ştie de ce a pus Fecioara în acel altar. Niciodată nu i-a cerut nimic, şi nu ştie să se roage. De multe ori s-a gândit s-o scoată de acolo şi s-o arunce la gunoi. Dar nu îndrăzneşte.

Cafeaua e gata. Îşi toarnă într-un pahar. Îşi aprinde o ţigară bună. Deschide uşa şi se aşază să fumeze în catul uşii. Vede lumea trecând pe stradă, un camion, o bicicletă. Priveşte şi fumează. E liniştit acum. Nu se gândeşte la nimic. Doar priveşte cum trec oamenii pe stradă. Şi fumează. Nu se întâmplă nimic. Nimic nu e groaznic. Nimic nu e frumos. Doar furia răbufneşte în el uneori şi explodează afară ca o trombă de

foc fără să poată fi controlată. Apoi dispare. Furia poate nenoroci pe oricine. Mai puţin pe el. Nimic nu-l izbăveşte şi nimic nu-l duce la pierzanie.

Cazinoul Esperanza

Un *jeep* verde mergea cu viteză pe strada San Lázaro, cu două steaguri roşii şi două megafoane. Agitatori sociali. Dar mergea atât de repede, că nu se înţelegea nimic. Doar frânturi de fraze: „Noi făurim istoria”, „scara monumentală a universităţii”, „se înalţă în nemurirea timpurilor”.

A trecut ca un bolid, iar strada a rămas din nou cufundată în tăcere, liniştită, sub soarele implacabil al amiezii. Cerul fără niciun nor.

Pe Malecón înotau băieţii din cartier. Sar în apa murdară a litoralului, amestecată cu petrol şi unsoare de la vapoare, rahat şi urină din oraş. Apele de la canalizare se scurg în mare, dar oricum băieţii şi câţiva adulţi tot acolo se duc. Petrec ore în şir la soare, bând rom şi sucuri de lămâie cu gheaţă pisată. Se prefac că nu bagă de

seamă putoarea de canal şi se distrează. Turiştii le fac poze, iar ei rămân nemişcaţi, hipnotizaţi, râzând sau strâmbându-se în faţa aparatului de fotografiat. După fiecare fotografie ies din încremenirea de o clipă, iar copiii aleargă să ceară monede.

I-am privit un timp, dar nu era nimic care să necesite atenţia mea. Doar femei slabe, murdare, stricate şi cu o droaie de copii. Am mai stat o bucată de vreme acolo, tăind frunză la câini. Uneori apare ceva apetisant. Un bărbat singur în junglă trebuie să vâneze în permanenţă. Zi de zi. N-are nevoie de prea mult: ceva bani, mâncare, puţin rom, câteva trabucuri şi o femeie. Lipsa femeii mă scoate din minţi. Dar o femeie prostănacă şi necioplită alături de mine e ceva de-a dreptul enervant şi mă agasează. Şi toate vor acelaşi lucru: încep prin a face sex vesele, beau rom şi râd din orice, pline de afecţiune. Apoi îşi doresc toate astea, iar în plus îţi cer cu vehemenţă să te speteşti în fiecare zi ca să faci rost de bani şi mâncare pentru ea şi pentru cei trei-patru plozi, făcuţi cu trei sau patru bărbaţi care s-au căcat o dată şi au plecat mai departe.

Asta nu. Cu mine în niciun caz. Să se întreţină cum pot şi să le rupă gâtul copiilor. În definitiv şi aşa suntem prea mulţi. Dar nu o fac. Încep să se reguleze la doisprezece ani. La paisprezece ani fată primul plod. Iar la douăzeci şi cinci deja au patru sau cinci băieţi care fac numai tâmpenii, cerşesc şi zbiară prin tot cartierul. Uneori cred că sunt sărac în ciuda voinţei mele. Cel sărac nu poate analiza atât de bine ce se întâmplă în jurul lui, fiindcă dacă ar face-o ar înnebuni sau s-ar spânzura de o grindă.

Iar eu, ca tâmpitul, nu fac decât să privesc peisajul tenebros, gândind. Prost obicei. Poate fi mortal.

În momentul ăla mi se aprinde beculeţul: mă duc să joc domino acasă la baba Esperanza. Acolo se joacă pe cinci pesos. Dacă am noroc, îmi revin puţin. Nu trebuie să mă gândesc că am să pierd. Nu trebuie să te gândeşti la rele fiindcă atrag ghinionul. Mai am douăzeci de pesos în buzunar.

Bătrâna locuieşte la etajul doi în bloc la mine. E vrăjitoare. Intru şi deja simt ceva ciudat. Lucrează cu mulţi morţi. Nu mi-e frică de asta pentru că de mine nu se lipeşte

nimic. Dar chiar şi aşa e neplăcut să te afli lângă atâtea spirite de morţi care dau târcoale.

Esperanza e foarte bătrână şi se pare că şi-a pierdut harul. Prin urmare a pierdut şi clientela de la şedinţele de spiritism. Trebuia să facă rost de bani cumva, iar acum un an a început afacerea cu masa de domino şi cu cea pentru zaruri. Cere doi pesos intrarea, iar cei care jucăm ne înţelegem între noi. Uneori are bere rece. Romul şi ţigările nu lipsesc. Şi, fireşte, trece pe o listă numere pentru loterie. Pentru tragerea la loto din Venezuela, care aici se ascultă în fiecare noapte la Radio Margarita. În fine, bătrâna a născocit o bună afacere cu tripoul acesta. Afurisiţii de băieţi din cartier îi spun deja „Cazinoul Esperanza”.

Amândouă mesele sunt ocupate şi opt bărbaţi îşi aşteaptă rândul. Mă aşez la coadă la barbut, deoarece partidele de domino sunt prea lungi. Esperanza e în bucătărie. Mă duc acolo. Îi dau doi pesos la intrare. Cumpăr un rom dublu şi stăm de vorbă un pic. Ea vrea să mă convingă să-mi facă un descântec, şi de fiecare dată când poate mă bagă în sperieţi:

— Ai nevoie să te descântec, Pedro Juan. Văd lângă tine un negru foarte puternic, dar care stă cu spatele. Şi uneori un indian, dar tot întors cu spatele. Trebuie să-ţi cumperi un indian şi să mi-l aduci ca să-l descânt şi să-l aşezi la tine în cameră. Mai întâi te descânt şi apoi ne ocupăm de leacuri.

Îmi spune mereu acelaşi lucru. Nu îi răspund şi chiar nu mă interesează descântecele ei. Eu am încredere în naşa mea. Esperanza ştie foarte bine că lucrurile astea nu se pot amesteca şi că trebuie să fie respectate. Dar, ca să câştige nişte pesos, îl descântă până şi pe Mahomed şi e în stare să-i spună că o să-i facă un colier fiindcă e fiul lui Changó.

În realitate, ceea ce mă interesează e să fac afaceri în tripoul ăsta. De câteva zile încerc să o conving, dar ea mă evită. Vreau să pun încă o masă de zaruri, una profesionistă. Iar eu voi fi *dealer*-ul. În fiecare zi exersez. Pe zi ce trece sunt mai abil şi mai rapid.

— Esperanza, ascultă-mă. Pot să fac rost de o masă cu pluş verde şi un joc de zaruri chinezeşti, din fildeş. Totul nou şi profesionist. Ceva elegant, ca să ridicăm nivelul acestui tripou îngălat şi clandestin.

— Nu face pe obraznicul cu mine, Pedro Juan, că tu eşti un om serios. Cum se numeşte jocul ăsta?

— Banc de cărţi şi joc de zaruri. Tu trebuie să-ţi aminteşti. Se juca în toate cazinourile din Havana până în 1959.

— Da, dar am uitat cum îi zice. Şi, în afară de asta, să ştii că eu nu umblam pe la cazinouri.

— Nu, tu aveai alte vicii.

— Tu nu eşti aşa de bătrân, Pedro Juan. Cum de ştii despre toate astea?

— Esperanza, te-ai sclerozat.

— Auzi, unde ţi-e respectul. Vorbeam serios.

— Stimată doamnă, ţi-am zis de o mie de ori că un unchi al meu a fost *dealer* în Montmartre şi are zarurile şi masa de joc. Mă antrenează. Iar aici *dealer* voi fi eu. Şi am să-ţi mai spun o chestie, ca să te lingi pe degete: unchiul meu are o cutie cu o sută de perechi de cărţi, sigilate. Aşa că după aia o să pun şi o masă de Black Jack şi încă una de poker.

— Aha, tu vrei să mă zăpăceşti de tot.

— Nu te zăpăcesc. O să câştigi bani cu lopata.

— Revino cu picioarele pe pământ, băieţică. Aici toţi suntem sub control şi nu se poate face nimic spectaculos. Bagă-ţi chestia asta în cap ca să n-o dai în bară. Ideea aia cu bancul de cărţi şi zarurile îmi place, fiindcă masa aia de joc o poţi controla chiar tu.

— Mâine aduc masa şi-i dăm drumul.

— Şi cum împărţim banii?

— Trebuie să vedem ce iese şi apoi îţi zic cât îţi dau pe zi.

— Bine, adu-o. Dar te avertizez un lucru şi să-ţi fie foarte clar: aici nu se ceartă nimeni, nici nu se face scandal şi nici nu se intră înarmat. Negrilor le place să umble mereu încinşi cu un cuţit sau o sulă. Aici lucrurile trebuie să rămână la fel. Radioul sau casetofonul cu muzică dată tare. Şi toţi să între şi să iasă în mod discret. Fără beţii şi fără fanfaronadă. Aici stăpână sunt eu, iar cel care ridică tonul la mine nu-mi mai calcă pragul. Şi nici târfe nu vreau pe aici fiindcă muierile încurcă treburile şi fac bărbaţii să se certe între ei. Totul liniştit şi decent, ca până acum.

— Asta-i tot ghidul de instrucţiuni sau mai ai ceva de adăugat, stimată doamnă?

— Astea sunt instrucţiunile. Şi să nu o dai în bară fiindcă la prima greşeală te arunc în stradă cu masă şi zaruri cu tot şi îţi trag şi un şut în cur. N-aştept o a doua ocazie.

— Corect, doamnă. Mâine începem.

— Şi masa?

— O aduc în noaptea asta. Nu-ţi face griji că eu ştiu cum să procedez. Am stat doi ani la răcoare şi e greu să mai ajung iar după gratii.

— Eu ştiu că tu eşti priceput. Să fii alb e o profesie.

— Ha, ha, ha. Pune-mi încă o dublă de rom că trebuie să sărbătorim.

— Da, dar ca să te îmbeţi te duci în altă parte.

— Esperanza, eşti tare dură. Tu nu râzi niciodată, dragă?

— Am râs destul în viaţă.

— E adevărat că eşti din cartierul Colón?

— Dacă ştii, de ce mai întrebi?

— Esperanza, când au închis barurile tu aveai cam patruzeci de ani.

— Da, dar eram trăsnet. Aveam patruzeci şi doi de ani, dar dacă m-ai fi văzut ţi-ai fi pierdut minţile după mine. Pe

timpul acela, aveam un peşte de douăzeci şi şase de ani. Un alb frumos, care părea actor de cinema şi îl purtam îmbrăcat în alb din cap până în picioare şi cu aur până în dinţi.

— Încă se mai vede că eşti frumoasă.

— Lasă-te de mişţocăreală. Nu se mai vede nimic. În septembrie împlinesc şaptezeci şi şapte.

— Dar eşti în puteri. Parcă ai avea şaizeci.

— Parcă. Tu ai zis-o.

— Unchiul meu a avut un bar acolo. La intersecţia Consulado cu Virtudes.

— Era un bar liniştit. Încă mai există.

— Tu la care bar lucrai?

— În toate, băiete. Eu am început să muncesc la paisprezece ani. Şi am lucrat patru ani chiar şi în casa Marinei.

— Era celebră.

— Da, avea bani. Acolo nu intrau jerpeliţii. Cine se ducea acolo mergea îmbrăcat la costum şi cravată şi îţi dăruiau parfumuri, îţi trimiteau flori în ziua următoare. Oameni de clasă şi de rasă. Şi noi fetele eram stilate. Vai, anii ăia au fost cei mai frumoşi din viaţa mea.

— De ce ai plecat de acolo?

— Bine, bine. Eşti fermecător şi mă faci să vorbesc prea mult. Secretul vieţii mele îl voi duce cu mine în mormânt.

Katia, fiica Esperanzei, ne-a întrerupt:

— Vă rog să-mi permiteţi, colega, dumneavoastră vă distraţi, iar eu trebuie să le dau de mâncare la copii.

— Fir-ai a naibii să fii, ce simandicoasă eşti azi.

— La fel ca întotdeauna. Eu sunt neagră, dar distinsă. Nu ca gagica aia a ta care face pe alba, dar e o lepădătură.

Katia e de un an condamnată la închisoare la domiciliu. Au prins-o furând dintr-un magazin şi i-au dat doi ani, dar are un băieţel de şase ani şi o fetiţă mică de tot. Când a avut loc procesul era cu burta la gură. Asta a salvat-o să nu ajungă după gratii. Nu poate să iasă din casă. Nu se ştie când un poliţist îi bate la uşă ca s-o verifice. Şi nu poate să se ducă nici măcar până acasă la vecina. Dacă o prind că încalcă regulamentul o pun la păstrare.

— Ţi-a prins bine să stai cuminţică în casă.

— Crezi tu?

— Dacă eu cred? Fetiţo!

Katia a fost mereu o negresă slabă. S-a îngrăşat cel puţin treizeci de livre. Dar n-are surplus de grăsime. Totul i s-a pus pe fund, ţâţe şi pulpe. O distribuţie perfectă. E puternică, zdravănă. Tatăl copiilor ei e un delincvent care locuieşte în casa de vizavi. Prea delincvent. Esperanza nu îl lasă să între aici în casă. Înainte şi-o trăgeau în scara blocului, noaptea târziu. Sau pe oriunde, pe unde puteau. Acum nu ştiu ce-or face fiindcă negrul nu poate să între în casă, iar ea nu poate să iasă. Uneori o provoc pe Katia ca să văd dacă îmi cade în cursă. Ea cochetează puţin cu mine, îşi unduieşte fundul în faţa mea, dar nu face un pas mai mult. Îi place să aţâţe, dar e încurcată cu bărbatul ei şi ştie că omul e dificil. Dacă o prinde că face o mişcare ciudată, îi taie o bucă cu o brişcă şi o bate măr.

Stau sprijinit de masa din bucătărie, vrăjind-o pe Katia. Poate o conving fie doar cu privirea, fără să dau buzna peste ea. Şi deodată intră Isabel:

— Ei, tu aici?

— Eu ştiu că năravul din fire n-are lecuire, dragule, şi că trebuie să ai grijă de ce-i în ograda ta.

Katia a făcut o moacă batjocoritoare şi a aruncat o răutate:

— În viaţă nimeni nu are nimic, Isabel. Iar când eşti sigură pe situaţie, alta ţi-a şi suflat bărbatul şi rămâi în aer.

— Mai ales dacă nu poţi ieşi din casă să-l păzeşti.

— Ascultă, ce ai? Faci pe grozava?

Am intervenit ca să le-o tai fiindcă deja se aprindeau:

— Bine, bine. Lăsaţi asta. Isabel, tu ai venit să cauţi scandal? Du-te sus şi fii cuminte.

— Nu mă duc. Tu nu bei rom? Şi eu de ce să nu beau? Am eu gura în colţuri?

— Aştept să joc barbut.

— Barbut? în bucătărie cu Katia? Ce dracu de joc mai e şi ăsta?

— Auzi, linişteşte-te! Termină.

— Bine, hai că eu îţi port noroc. De aici nu plec fără tine. Ştiu că-ţi plac negresele cu fundul mare, dar nu e chiar aşa de uşor, iubiţel.

— Fir-ar al dracu’.

Am dus-o în camera unde erau mesele de joc şi ne-am aşezat să privim. Femeile astea sunt dificile. Le regulezi de câteva ori şi deja se cred că-ţi sunt neveste. Iar dacă

eşti pămpălău şi nu le controlezi de la început, ţi-o trag pe la spate.

Isabel s-a sprijinit de o fereastră, să privească pe stradă. Eu am pus mâna pe paharul cu zaruri şi am început să joc barbut cu încă alţi trei. Tripoul începea să fiarbă. Doisprezece ţipi din cartier se învârteau pe acolo, îşi aşteptau rândul. Începând de mâine toţi o să se bucure că am adus bancul de cărţi şi zaruri.

Abia dacă am avut timp să joc trei reprize. În camera de alături au început nişte strigăte îngrozitoare. Mai întâi toţi am auzit-o pe o vecină care ţipa:

— Labagiu nenorocit! O să-i spun lui fiu-meu să-ţi spargă faţa, jigodie împuţită!

Iar Esperanza şi Katia au început să vocifereze. Şi a început bătaia. Plus zbieretele plozilor lui Katia. Esperanza a ieşit isterică din camera aceea, ţipând, cu o curea în mână, plesnind-o pe Katia. În mijlocul coridorului, a făcut o criză ca şi cum nu ar mai fi avut aer. Din neagră s-a transformat în gri cenuşiu. S-a prăbuşit pe jos, iar capul i-a răsunat pe pardoseală ca o piatră. A rămas ţeapănă întinsă pe jos. Katia s-a repezit deasupra ei, plângând şi ţipând:

— Mamă, ce-i cu tine? Mamă, să nu mori! Vai, ajutor!

Am profitat de harababura aia şi am băgat paharul de barbut şi zarurile în buzunar. Nu m-a văzut nimeni. Toţi fugeau ca potârnichile. Într-o secundă Isabel m-a apucat de mână. Am ieşit pe scară şi ne-am dus pe terasă, unde se află camera mea şi a ei.

Am urcat în goană cele opt etaje şi am ajuns sus fără să putem respira.

— Cred că Esperanza a dat ortul popii, i-am zis.

— Şi tu crezi? Eu sunt sigură.

— Ai văzut ce s-a întâmplat?

— Negrul Katiei era pe terasa de vizavi şi urma să-şi facă baie.

— Iar tu cât eşti de curvă ai început să-l vrăjeşti.

— Ţie nu-ţi place să le vrăjeşti pe negresele cu fundul mare? Şi mie îmi place să-i vrăjesc pe negrii cu sula lungă.

— Şi atunci de ce eşti cu mine?

— Bine, dragă, bine. El nu mă văzuse. M-am aşezat într-un colţ la fereastră.

— Eşti o voyeuristă.

— Şi tu la fel şi în plus labagiu, aşa că nu mai face pe decentul cu mine.

— Bine, hai, continuă.

— Katia s-a iţit să se uite pe cealaltă fereastră şi a început să-l înfierbânte scoţându-i limba şi arătându-i ţâţele.

— Iar negrul a explodat.

— Într-o secundă. Avea pe el nişte chiloţi scurţi. Şi i-a scos şi a început să se masturbeze. Cu toată puterea. Parcă ar fi avut un copil între picioare. Nu ştiu cum Katia poate să suporte. Şi-o apuca cu amândouă mâinile şi tot nu putea să-şi cuprindă membrul în întregime.

— Şi strigătele alea de la ce au pornit?

— Pentru că baba Ofelia, de la etajul trei, s-a uitat pe geam, l-a văzut pe tip cum şi-o freca şi a început să strige, nesimţitule sau mai ştiu eu ce. Dar el ejacula deja, dus pe altă lume, cu ochii ieşiţi din orbite. Ce urât arată negrul ăsta când juisează, să-l ia dracu'. Atunci Esperanza aude ţipetele Ofeliei, vine să vadă ce se întâmplă şi în momentul ăsta începe scandalul şi începe să o pocnească pe Katia.

— Esperanza nu-l suportă pe tipul ăsta.

— Nu-l suporta. Acum Esperanza se duce direct în groapă, iar el se duce să trăiască cu Katia şi cu copiii lui. O să plece din hardughia asta plină de chiriaşi şi din

cămăruţa aia sărăcăcioasă ca să fie stăpân pe casă, fiindcă o ţine pe Katia sub papuc.

— În fine, s-a ales praful de afacerea mea.

— Ce afacere?

— O afacere pe care o bătusem în cuie cu Esperanza.

— Eşti vai de capul tău, dragă. Nu e chip să-ţi meargă şi ţie mai bine.

— Cel puţin am luat paharul de barbut şi zarurile când a început balamucul.

— Slavă Domnului. Tot e ceva.

— Da. Aşa o să mă descurc. Vei vedea. Trebuie să le măsluiesc, ca să joace numai în favoarea mea.

Eu, cel mai infidel

Măreţia puşcăriei constă în faptul că înveţi să stai liniştit, singur cu tine însuţi, într-un spaţiu minuscul, şi nu ai nevoie de mai mult. În acelaşi timp îţi foloseşti toată viclenia de lup solitar ca restul flămânzilor să nu te mănânce de viu şi să nu-ţi invadeze spaţiul. Înveţi să stai cuminte, fără să faci nimic, fără să speri la nimic şi uiţi de timp şi de tot ce se întâmplă acolo afară. Acelaşi

lucru îl fac şi multe animale. Intră în letargie. Hibernează.

În felul ăsta, în mod inconştient, îţi construieşti o carapace care te protejează. O dură carapace protectoare pe care înveţi s-o foloseşti cu multă eficienţă. Dintr-o dată, într-o zi te cheamă într-un birou, îţi spun nişte întrebări stupide ca să completeze o hârtie şi îţi zic: „Pedeapsa dumneavoastră s-a redus la cinci ani şi şase luni. Pregătiţi-vă lucrurile care vă aparţin. După-masă o să fiţi pus în libertate”

N-o fac fiindcă ar fi oameni de treabă sau nobili sufleteşte. Sunt obligaţi să scormonească prin ce au ei mai de Doamne-ajută aici şi să dea drumul la câţiva, fiindcă în închisoarea asta sunt de două ori mai mulţi prizonieri decât e permis. Şi, în afară de asta, nu au mâncare, haine, pantofi şi nici ce să le dea de lucru la toţi.

În fine, azi mă eliberează. Ies afară. Mă duc acasă, în cămăruţa mea dintotdeauna. Am dispărut doi ani şi jumătate. Ajung acasă tăcut, mă opresc în uşă şi privesc întunericul dinăuntru. Lucrurile s-au schimbat întru câtva. Isabel are alt bărbat şi au ocupat amândouă camerele: a ei şi a mea. N-a pierdut timpul. Se sperie amândoi.

Se pare că am ieşit de la puşcărie cu o figură ameninţătoare, sumbră, calculată, care face parte din carapacea aceea. Cei doi încep să-mi spună chestii incoerente. Nu pricep ce-mi zic. După primele trei luni Isabel n-a mai venit să mă viziteze la închisoare: adică nu ne-am mai văzut de doi ani şi trei luni şi nici nu mai ştiam nimic unul de celălalt. Nici măcar nu-mi mai aminteam bine chipul ei. Acum nu ştie ce să facă şi îşi cere iertare. Nu mă interesează. Am fost împreună doar câteva luni. Poate cel mult un an, nu-mi mai amintesc. M-au prins în spatele acelui hotel, când îi arătam sula unei băbătii de turiste, doritoare de sex puternic, şi mi-am futut viaţa. N-am nicio treabă cu Isabel, doar că ei îi place la nebunie să facă pe nevasta. Când mă vizita la puşcărie îmi spunea cuvinte precum: „când făceam dragoste”, „am să te aştept mereu”. Eu îi râdeam în faţă şi îi ziceam: „Cu cine te-ai combinat de vorbeşti aşa de fandosit? Parcă ai fi o adevărată doamnă. Ţi-ai făcut lipeala cu vreun tip educat care vorbeşte aşa şi îl imiţi ca o coţofană de căcat ce eşti.” Ea se înroşea, îşi cobora privirea şi nega totul. Dar după puţin timp a

dispărut. Până azi. Se omoară să-mi dea explicaţii.

— Gata, Isabel: nu trebuie să-mi explici nimic. Nu te-am întrebat nimic, fir-ar al dracu' de treabă, Ia-ţi catrafusele de aici. Mă duc să dau o raită şi mă întorc peste o oră.

— Nu pleca, Pedro Juan. Imediat strângem şi ne mutăm.

— Plec. Îţi dau timp ca să faci curat bine, să se ducă parfumul ăsta de poponar care se simte aici.

Tipul s-a făcut că plouă. Îmi place să fiu arţăgos ca un veritabil fiu al lui Oggún[22]. Dacă văd că sunt blând, nu dau doi bani pe mine.

Am coborât scările şi m-am aşezat pe zidul cheiului. Sunt prea tăcut şi singur ca să rămân pe terasa blocului, cu tămbălăul pe care o să-l facă vecinii când o să mă vadă: „Vai, Pedro Juan, în fine te-ai întors." Imediat apar sticlele cu rom şi tobele şi începe petrecerea. Nu. N-am chef de bairam şi nici de rom. Ca să fiu mai exact: de doi ani şi jumătate n-am mai pus limba pe rom, nici n-am mai cântat la tobe, n-am mai gustat marijuana şi nici cafea. Şi n-am

[22] *Oggún* – în folclorul cubanez este zeul fierului, simbol al forţei şi energiei

mai regulat nicio femeie. Să i-o bagi în fiind unui poponar sau să ţi-o iei în mână singur nu e acelaşi lucru. În fine, sunt amărât. E mai bine să rămân singur, fiindcă dacă mă împunge careva explodez. Şi nu-mi convine să am nici cea mai mică problemă.

Deja s-a înnoptat şi e ultima zi din august. Căldura şi umezeala sunt sufocante. Deodată timpul începe să se schimbe. Cerul se acoperă de nori negri, compacţi şi grei. Un vânt neaşteptat dinspre nord răcoreşte atmosfera şi aduce o aromă suavă. O lumină ciudată argintie pune stăpânire pe întinderea mării şi pe clădiri. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva de când m-am născut, chiar aici, acum patruzeci de ani. Sus totul e negru, brutal, ca un şuvoi de plumb. Jos totul e luminos, argintiu, delicat. Un frumos salut în cinstea lui Oggún. Simt un fior. Îmi cere rom şi tutun. I le pot oferi. Trebuie să fac rost de undeva de un pahar cu ţuică şi un trabuc fin ca să le împart cu el la mine în cameră. Sper ca Isabel să nu fi atins ceaunul şi cătuşele lui Oggún, că o omor.

Dintr-o dată începe să plouă. Să bată un vânt puternic. Un potop. M-a udat leoarcă într-o secundă. Apa mă răcoreşte şi rămân

aşezat pe Malecón. Marea e liniştită ca o farfurie de supă şi lumina argintie se risipeşte treptat. Ploaia se înteţeşte şi mai tare. Închid ochii, simt şi aud numai apa cum cade. Şi libertatea. În acest moment îmi dau terestre şi reprezintă zeitatea armelor de luptă şi a instrumentelor de muncă. seama că sunt liber din nou şi că pot să fac ce vreau. Pot să mă mişc şi să o iau la goană. Pot să-i spun ceva seducător unei femei, să mă ţin după ea, s-o fac să se îndrăgostească de mine şi să mă culc cu ea chiar în noaptea asta.

Mă simt liber şi fericit şi bucuria mă inundă. Şi continuă să plouă cu găleata peste mine. Ploaia şi întunericul nopţii se precipită.

În scurt timp ploaia se mai domoleşte. E noapte. O iau spre bloc. Urc cele opt etaje, până pe terasă. Camera e liberă acum. Isabel îmi dă cheile şi încearcă să stea de vorbă cu mine. Îi e frică de mine:

— De ce te-ai udat în halul acesta?

— Ce te interesează pe tine?

— Stai să-ţi caut un prosop.

— Nu. Pleacă.

— Bine...

Intru în cameră. Nu mai e nimic. Doar aceeaşi saltea desfundată pe care am lăsat-o pe patul mizerabil. Într-un colţ, înăuntrul unei cutii de lemn, se află cătuşele lui Oggún. Mă îndrept spre locul acela, bat de trei ori în lemn, îl salut, îi cer iertare că nu m-am dus să-i caut rom şi tutun. Îi spun să aştepte până mâine. Sting becul. Mă aşez pe saltea. Închid ochii şi din nou apare Isabel, strigându-mă şi bătând la uşă. Îi deschid. Îmi întinde un pahar cu ţuică şi ţigări. Nu îndrăzneşte să între şi rămâne în prag:

— Ce-i asta?

— Eu nu uit de obiceiurile tale.

Încerc s-o refuz, dar s-a întors deja la ea în cameră. Cum ştie să se poarte jigodia asta. Bâjbâi pe întuneric şi aprind din nou becul. Mă duc până la sertarul lui Oggún. Cătuşele sunt acoperite de praf şi pânze de păianjen. Le stropesc cu puţină ţuică şi le salut. Încrederea se cere reîntărită. Din nou Isabel e la uşă.

— Ai chibrituri?

— Nu.

— Ia.

Mi le dă. Şi rămâne cu mine. Îi place să facă pe mămica, curva dracului.

Aprind trabucul şi suflu fum peste cătuşe. Restul e pentru mine. Isabel stă în picioare, privindu-mă.

— Îmi place să te văd aşa. Bând rom şi fumând un trabuc.

O privesc şi nu-i răspund.

— Băiatul acela a plecat. Nu era nimic serios.

— Nu mă interesează viaţa ta. Nu-mi mai spune gogoşi.

— Ţi-am păstrat o farfurie cu mâncare. Pentru mai târziu.

— Mai ai ţuică?

S-a dus la ea în cameră şi s-a întors cu o sticlă. M-a servit.

— Ai miere de albine?

— Pentru cătuşe?

— Da. O cere de când am intrat aici.

— Nu am. Dar mâine plec de dimineaţă şi-ţi aduc.

Am rămas tăcut, bucurându-mă de plăcerea de a mă afla la mine în cameră, cu oala lui Oggún, bând ţuică, fumând, cu o muiere înnebunită să i-o trag în noaptea asta. A început să tune. M-am iţit pe uşă. Camera mea şi a lui Isabel sunt singurele de pe terasă care au vedere înspre Caraibe. Restul e un labirint construit din scânduri

putrede şi bucăţi de cărămidă, unde oameni flămânzi şi în mizerie se sufocă de căldură.

În depărtare, deasupra mării, se pornise o furtună electrică. Se vedeau numai fulgerele de lumină. Potopul se transformase într-o ploaie măruntă şi deasă, fără nicio adiere de vânt. Peste ţiglele de azbociment ale camerei mele se auzeau picăturile acelea ca o răpăială delicată. O muzică imperturbabilă. Aveam impresia că de foarte mulţi ani sufletul meu îmi părăsise trupul, iar acum se întorcea. Îl simţeam cum îmi invada fiecare colţişor al sângelui şi cărnii.

Isabel se aşezase în pat. Mă aştepta. A fost suficient să o privesc şi am avut o erecţie instantanee. Îmi plăcea în continuare mulatra aia. După toate câte s-au întâmplat, ce tip de lealitate aş mai putea revendica? Eu, cel mai infidel dintre pământeni.

Am închis uşa. Ne-am dezbrăcat încet. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat. Strânşi unul în altul. Inima a început să-mi bată repede şi era cât pe aci să-mi cadă o lacrimă. Dar m-am stăpânit. Nu pot să plâng în faţa jigodiei ăsteia. Am penetrat-o încet, mângâind-o, iar ea era deja umedă şi

apetisantă. E la fel ca şi cum ai intra în paradis. Dar nu i-am spus-o. E mai bine s-o iubesc în felul meu, fără ca ea s-o ştie.

Viziune asupra dărâmăturilor

Berta are şaptezeci şi şase de ani. Locuieşte singură, la etajul opt, penultimul, într-un bloc de pe strada San Lázaro, în centrul Havanei. Iese în balcon şi se deprimă. Parcă tocmai s-ar fi isprăvit un bombardament. Prea multe dărâmături. Oraşul în ruine murmură, foşneşte. De câtva timp nici măcar nu mai deschide uşile de la balcon.

Pe zi ce trece se refugiază tot mai mult în amintirile pe care le păstrează în vitrină şi în sertarele comodei. Rochii, mănuşi, pălării cu flori, invitaţii la bal, sticluţe goale de parfumuri franţuzeşti, lenjerie intimă din dantelă olandeză, pantofi cu toc înalt, cufăraşe ticsite cu brăţări, coliere cu perle, şiraguri de mărgele, cercei, pandantive. Totul miroase a lemn de cedru de ia vitrină şi a naftalină. Totul e pălit de timp, îngălbenit, casabil. De treizeci, patruzeci de ani, lucrurile astea nu au mai fost folosite.

Când bărbatul ei a murit, ea avea şaizeci şi trei de ani. Ei, nouăzeci şi patru. A fost un medic cunoscut în Havana. Nu l-a iubit niciodată. Niciodată nu i-a plăcut din punct de vedere fizic. Când s-au cunoscut, ea era o tânără fermecătoare de optsprezece ani, iar el un văduv matur, patern şi elegant, de patruzeci şi nouă. El i-a promis marea cu sarea. Ea a fost năucită de atâta bogăţie şi s-au căsătorit cinci zile mai târziu. De atunci viaţa Bertei a fost o succesiune de petreceri, călătorii şi trai bun: Mexic, Puerto Rico, Miami, Caracas, New York.

Dar totul a pălit. Încet. Cartierul n-a mai fost cel care fusese. S-a umplut de lume proastă, venită din provincie, murdară, prost crescută. Clădirile s-au degradat din lipsă de grijă şi încetul cu încetul s-au transformat în viespare ticsite de chiriaşi, mii de oameni claie peste grămadă precum gândacii. Oameni slabi, prost hrăniţi, murdari, iară serviciu, bând rom la orice oră, fumând marijuana, cântând la tobe, înmulţindu-se ca iepurii. Lume fără nicio perspectivă, cu un orizont prea redus. Oameni care fac haz de orice. De ce râd? De tot. Nimeni nu e trist, nimeni nu vrea să se sinucidă, nimeni nu e îngrozit de gândul că

dărâmăturile ar putea să se prăbuşească şi să-i îngroape de vii. Nu. Din contră. În plin dezastru lumea râde, supravieţuieşte, încearcă să se distreze cât mai bine cu putinţă şi îşi ascute simţurile şi mirosul, aşa cum fac animalele cele mai neajutorate şi mai mici, care învaţă să-şi concentreze energia şi să-şi dezvolte felurite abilităţi, pentru că ştiu că niciodată nu vor fi mari, puternice şi învingătoare. Din moment ce s-au născut între ruine, niciodată nu vor ceda sau nu vor permite să fie loviţi într-atât ca în cele din urmă să fie nevoiţi să renunţe şi să se predea. Totul e posibil, totul e valabil, cu excepţia înfrângerii.

Berta trăieşte de mulţi ani singură. N-a avut copii. A cunoscut dragostea reverenţioasă a unui singur bărbat, pe care l-a privit întotdeauna ca pe un tată. Un om blând şi bun cu care făcea sex arareori, scurt şi concis, cu ochii închişi, mâhnită şi dorindu-şi să termine odată şi să se dea jos de pe ea. Cu toate acestea, e o femeie senzuală, romantică, căreia îi place să recitească *Dama cu Camelii, Anna Karenina* şi *La răscruce de vânturi*.

De câţiva ani vederea nu-i mai serveşte nici ca să citească, nici să ţeasă, nici să

brodeze. Dar chiar şi aşa, după-amiezele se aşază să se uite la pozele din vechile reviste *La Familia*. Are colecţia acestei reviste din mai mulţi ani şi priveşte paginile cu ornamente, cu ţesături pentru croşetat, cu şosete din lână. Îi place, de asemenea, să se uite tihnit la fotografiile de la nunta ei, din călătoriile ei. Trăieşte în tăcere şi în amintire. Suferă mult de foame. Pensia de văduvă nu îi ajunge. Şi, în plus, puţinele alimente pe care le poate cumpăra nu sunt suficiente. Adeseori se gândeşte: „Astea sunt timpuri pentru oameni tineri şi puternici. E prea mult pentru mine. Noi, bătrânii, nu putem trăi aici.” Dar mintea ei nu ajunge mai departe. Niciodată nu şi-a antrenat capacitatea analitică. N-a avut nevoie de ea.

În acest fel, Berta s-a izolat treptat în apartamentul ei. Li e frică să coboare, să iasă în stradă. Oboseşte de moarte când să urce scările la întoarcere. Abia dacă mai poate să meargă o dată pe lună până la bancă, să ia pensia. Un băiat îi aduce trei-patru punguţe cu mâncare în primele zile ale fiecărei luni. Atâta tot. Ea se roagă cu fervoare la Fecioară şi s-a obişnuit cu tăcerea, cu foametea, să fie extrem de slabă

şi să nu aibă bani, să stea închisă la ea în casă, care pe zi ce trece e şi mai murdară din două motive: nu are dolari ca să cumpere săpun şi detergent, nu are putere ca să facă curăţenie. În afara de asta nici n-o interesează. Îi e totuna. Acum nu mai poate nici să-şi pieptene părul fiindcă îi cade şuviţe şi îi e frică să nu rămână cheală. Are dantura intactă. I-au căzut doar trei măsele. Şi niciodată nu e bolnavă. În plină decadenţă, în această zonă a oraşului nu se opreşte lumina. Din vreun motiv tehnic aici nu pot întrerupe furnizarea de energie ca să facă economie de combustibil. Iar acest lucru e grozav, fiindcă Berta e îngrozită de întuneric. Doarme cu lumina aprinsă.

Mai jos, la etajul şapte, s-au mutat nişte noi vecini. Cei dinainte au plecat la Miami. Apartamentul a fost sigilat câteva luni şi în cele din urmă o altă familie l-a ocupat. Sunt mulţi. Fac tărăboi, vorbesc tare, se bat, ţipă, se ceartă, se strigă în gura mare pe scară, ascultă muzică dată la maximum, râd, beau şi dansează până în zori de zi. Îşi fac simţită prezenţa. Acum dărâmă pereţi cu lovituri de baros şi construiesc alţi pereţi despărţitori în apartament, îşi fac mici camere. Sunt mulţi şi nu încap, chiar dacă

apartamentul e spaţios, dar sunt din ce în ce mai mulţi, în fiecare an se nasc alţi copii.

La început, Bertei îi e frică de ei, îi evită, încearcă să nu se întâlnească cu ei. Par a fi o şatră de ţigani gălăgioasă care devastează totul pe unde trece. Dar lunile trec şi încetul cu încetul bătrâna familiei se împrieteneşte cu Berta.

O salută, îi povesteşte câte ceva, se duce să-i cumpere pâine, într-o zi îi spală rufele murdare, în alta îi oferă o farfurie cu orez cu lapte, una dintre fete îi face curat în casă, bătrâna îi face cadou săpun. Berta nu-şi dă seama. Totul se petrece încet. Fără grabă. „Sunt oameni de treabă”, zice Berta, care lasă la o parte neîncrederea şi suspiciunea pe care o avea înainte, când trăia absolut singură. Acum aproape întotdeauna e cu cineva. Una dintre fete o spală pe cap cu şampon, îi face manichiura, îi vopseşte unghiile cu ojă, îi pregăteşte baia cu apă călduţă, îi aduce puţină colonie. Iar la ea în casă se poartă cu măsură. Nu ţipă, nu vociferează, nu se ceartă între ei, nu dau radioul tare, încearcă să n-o deranjeze. Berta nu mai suferă atât de mult de foame, nici nu mai umblă murdară, fără să se spele cu săptămânile. În plus, s-a

obişnuit din nou să stea cu cineva de vorbă. Acum îndrăzneşte să deschidă uşile de la balcon. Dărâmăturile sunt tot acolo, dar tinerii nu le văd. Tinerii sunt atenţi la persoane. La un bărbat frumos care trece, la o târfa care se întoarce acasă la zece dimineaţa, îmbrăcată încă de seară, într-o maşină frumoasă şi modernă, la o nuntă care se etalează într-un Chevrolet din ’57, decapotabil, acoperit de baloane colorate, la bătrânii beţivi de la colţul străzii. Veselia simplă a tinereţii impregnează totul. Iar zilele sunt amuzante, într-o dimineaţă apare Omar. E unul dintre ei. Fratele lui cutărică, vărul lui cutare, nepotul babei. De unde a ieşit şi ăsta? Locuia acolo, la etajul şapte? Da, numai că se afla în alt oraş. Acum s-a întors. Explică puţine lucruri, imprecise. Nu se înţelege prea bine ce spune. Baba i-l prezintă ca nepot. Omar are douăzeci şi trei de ani, e drăguţ, brunet, cu un păr frumos negru pieptănat pe spate, are umeri laţi, deşi e subţire. Şi ştie să vorbească. Ştie sa seducă:

— Tu erai frumoasă când erai tânără. Se vede.

— Da, eram splendidă. Încă se mai vede?

— Sigur că da. Ai pielea fină, îngrijită.

Ea scoate fotografiile din copilărie, din tinereţe, de la nuntă. Vrea ca el s-o vadă frumoasă. E un băiat amabil, printre atâţia mitocani. Iar el o linguşeşte:

— Dacă aş fi trăit în timpul acela, ne-am fi căsătorit, îmi plac femeile fine şi elegante.

— Nu te-ai fi uitat la mine. Ai fi fost un dandy.

— Ce înseamnă asta?

— Un dandy, un snob, un tip drăguţei, un fluture care zboară din floare în floare.

— Bine, dar am fi avut o aventură de neuitat.

Berta nu ştie ce să zică. E măgulită. După atâţia ani singură şi tăcută, e emoţionant să-ţi facă complimente acest prinţ din poveşti.

— Vai, băiete, mi-ai putea fi nepot.

— Aş putea, dar nu sunt, Berta. Aşa că nu te gândi la asta. Gândeşte-te la lucruri frumoase.

Omar nu lucrează, nu învaţă, nu face nimic. Abia dacă are nişte pantaloni scurţi, un tricou decolorat şi vechi şi nişte sandale uzate din cauciuc. Este sărăcia personificată. Dorinţa lui e să ajungă în Statele Unite şi să-şi construiască viaţa într-

unul dintre oraşele acelea cu zăpadă şi frig, unde se poate merge bine îmbrăcat. I-ar plăcea să lucreze ca şi camionagiu sau şofer de autobuz. Să se însoare cu o americancă blondă cu ochii albaştri, să se fâţâie în camionul lui ultramodern şi să aibă trei sau patru copii foarte albi, deşi uneori seamănă cu bunicii. În acest caz pot ieşi chiar mai negri decât el. Omar e foarte rasist.

E metis. Are părul creţ, gura mare, pielea închisă la culoare, dar nu e negru. Este un amestec, ca toţi la el în familie. De când era mic îl strigau „Maurul”, fiindcă pare a fi arab. El ştie că e frumos, dar i-ar plăcea să fie alb, educat, să aibă bani, să se îmbrace bine, să aibă maşină şi o casă confortabilă. Ca toată lumea, îşi doreşte ceea ce-i lipseşte. Când a văzut casa Bertei, plină de mobile vechi, covoare, bibelouri de porţelan şi bronz, perdele, şi-a spus: „Asta e a mea”. Omar are vocaţie de cuceritor. Nu ştie să facă altceva. E mijlocul lui de trai. Îi place ca femeile să-l întreţină. Ori bărbaţii, nu contează. În afara de asta îi plac femeile şi bărbaţii maturi, care în acelaşi timp sunt amanţi, mamă şi tată. Astfel nu trebuie să-şi facă griji ca să câştige bani. A stat ore întregi de vorbă cu Berta. I-a ascultat

poveştile, s-au uitat împreună la fotografii de nenumărate ori. Bătrâna de la etajul şapte şi fetele au grijă să facă curat în casă, să spele, să aducă de mâncare. Omar şi Berta stăteau de vorbă din ce în ce mai mult. Îşi ţineau companie unul altuia şi petreceau de minune.

Într-o după-amiază, Omar a bătut la uşă. Băuse. Aducea o farfurie cu mâncare într-o mână şi un pahar plin ochi cu rom în cealaltă.

— Berta, astea ţi le-a trimis mătuşa mea.

— Vai, spaghete, ce bun.

— Nu mânca încă. Bea o gură.

— Ah, nu, băiete. De mulţi ani n-am mai gustat o picătură de rom.

— Bea doar un strop, atât. Încearcă-l.

— Eu am băut întotdeauna cocktailuri. Dar lasă-mă să gust.

Berta abia dacă îşi umezeşte buzele. E nervoasă. De la un timp încoace îşi doreşte doar să stea cu Omar. Inima îi bate cu putere când îl vede. Şi se îngrijorează când trec orele şi ei nu mai apare.

Omar dă drumul la radio. Caută un canal cu muzică lentă şi se apropie pe la spate de Berta, care stă aşezată într-un fotoliu. Îi cuprinde umerii cu mâinile. Pe

Berta o cuprind fiorii, iar inima îi sare din piept Delicat, cu mâini experte, Omar îi face un masaj:

— Relaxează-te, Berta, relaxează-te. Stai liniştită.

Berta a uitat complet ce înseamnă contactul uman. Nu îşi mai aminteşte când a atins-o ultima dată cineva. Bărbatul ei nu se mai apropiase de ea cu zece, doisprezece ani înainte de a muri. Poate şi mai mult. Iar ea n-a cunoscut alt bărbat. Face un efort şi reuşeşte să articuleze câteva cuvinte:

— Sunt foarte nervoasă, Omar. De ce-mi faci asta?

— Pentru că îmi placi.

— Nu sunt decât o babă.

— Nu eşti babă. Şi îmi placi.

— Dumnezeu o să te pedepsească fiindcă minţi.

— Nu mint. Chiar îmi placi.

I-a scos rochia încetişor. I-a dezgolit umerii în timp ce continua s-o maseze şi s-o sărute. I-a scos sutienul şi i-a mângâiat sânii căzuţi şi veştejiţi, dar încă având sfârcurile roz, mari şi abundente.

— Mmmmm, sfârcurile astea sunt o nebunie.

— Vai, te rog, Omar, mi-e jenă. Lasă-mă să mă îmbrac.

— Bea o gură.

Şi el însuşi îşi aşază buzele pe buzele Bertei şi trece în gura ei un strop de rom. Îi muşcă sfârcurile, le suge. O încălzeşte cu încetişorul. Şi se desfată cu ea ca şi cum ar fi fost o femeie cu pielea netedă şi elastică şi nu o bătrână plină de riduri şi flască, de şaptezeci şi şase de ani.

El îşi coboară puţin şortul. Nu poartă chiloţi. Şi îi arată muntele lui Venus, negru şi îmbelşugat. Ea e tot mai nervoasă. Dar rămâne aţintită, hipnotizată, uitându-se la acea minune mare, groasă şi aproape neagră. Bărbatul ei avea aproape jumătate din instrumentul acesta. Palid şi moale. Niciodată nu a fost atât de tare şi atât de mare.

Omar ştie că a hipnotizat-o. O ridică de pe fotoliu. O sărută şi profită ca să-i mai toarne puţin rom gură la gură.

O duce în cameră. Pe drum reuşeşte să-i scoată rochia în întregime. Omar rămâne uimit. Baba asta are o vulvă roz, cu labii mari, grena, înconjurate de păr alb. Nu are niciun fir de păr negru, totul e alb, dar e mult. Muntele lui Venus îl are bogat, intact,

iar vaginul ei pare a nu fi fost atins niciodată, virginal. Ceea ce Omar credea că va fi un chin s-a transformat într-o sarcină plăcută şi îmbietoare. Sărută acea vulvă, o soarbe, o penetrează cu băgare de seamă. E strâmtă, umedă şi miroase foarte bine. Simte plăcere şi în acelaşi timp o satisface pe Berta, care în tăcere se desfată cum niciodată nu a ştiut măcar că era posibil. Foloseşte toate vicleşugurile pe care le cunoaşte până ce în cele din urmă, o oră şi jumătate mai târziu, ajunge la orgasm. Vrea să-i facă un cadou în plus babei şi ejaculează peste sânii ei. Îi mânjeşte cu spermă sfârcurile, iar apoi le suge.

Incredibil, dar Berta supravieţuieşte. Se simte fericită şi satisfăcută. Şi Omar la fel. N-a fost chiar rău. Petrecerea asta o repetă în fiecare după-amiază, timp de o săptămână. Berta începe să înveţe să facă anumite lucruri care niciodată nu i-ar fi trecut prin cap. Pe zi ce trece se bucură din ce în ce mai mult de plăcere. Într-o noapte, după ce au făcut dragoste din belşug, ca întotdeauna, Berta îi spune:

— De ce nu te muţi aici?

— Mi-ar plăcea. Dar nu.

— De ce nu?

— Eu sunt bărbat, Berta. Nu îmi place să depind de femei.

— Dar...

— Nu, nu. Îţi mulţumesc, dar o să stau tot acolo, dormind pe jos, în casa mătuşii mele.

— Tu dormi pe jos?

— Da. Aştern o cergă pe jos şi dorm acolo. Sunt obişnuit, nu-ţi face griji.

Berta rămâne tăcută un timp. În cele din urmă spune:

— Uite, Omar, după legea naturii, mie nu-mi mai rămân mulţi ani de viaţă.

— Vai, nu vorbi aşa.

— Mâine putem să mergem la un notar şi îţi fac testament pe numele tău. Cu tot ce am. Casa asta, mobilele, totul.

Omar rămâne tăcut.

— Dar rămâi în noaptea asta, Omar. Şi rămâi pentru totdeauna.

— Bine, Berta. Tu eşti fericirea mea. Mă mut aici cu tine.

În ziua următoare Omar a dus-o la un notar. Au făcut testamentul. A adus-o acasă. A lăsat-o acolo şi a dispărut timp de două zile. Avea o altă femeie. O mulatră frumoasă, de patruzeci şi opt de ani, care îl

întreţinea. Îşi luase câteva haine şi pantofi şi îi promisese şi un lanţ de aur.

Berta era foarte nervoasă. De o săptămână se bucura de prezenţa lui în fiecare noapte, făcând dragoste chiar şi de două ori. La două dimineaţa n-a mai putut şi a sunat la mătuşa lui Omar. Ea i-a adus un somnifer, a liniştit-o şi a rămas cu ea până ce a adormit.

În ziua următoare a fost şi mai rău. Omar nu a apărut. Noaptea curentul electric a fost întrerupt pentru câteva ore. Ceva de necrezut în cartierul acela. O defecţiune la sistemul de transmisie. Îngrozită, Berta a sunat la mătuşa lui Omar. Femeia a urcat fuga. Tremura în întuneric. Nu avea lanternă, nici lampă cu gaz. O verişoară a lui Omar a luat o bucată de lumânare pe care o avea aprinsă la icoană, dar nici acea luminiţă nu a liniştit-o pe Berta.

— Mi-e foarte frică de întuneric. De când eram mică. Şi Omar? Dacă Omar ar fi fost aici?

— Am trimis să-l caute. Vine.

— Unde e?

— S-a dus să ducă ceva cuiva. Vine acum. Nu vă necăjiţi.

— Sigur are pe alta. O tânără.

— Nu, Berta, nu credeţi aşa ceva.

— Ba cred. Sigur are pe alta. Iar eu stau singură aici.

— Nu. El ţine mult la dumneata.

— Nu, nu. Mă duc să mă îmbrac. Cheamă şoferul, vreau să mă duc să dansez în noaptea asta. Unde e bal în noapte asta?

— Ce?

— Adu-mi rochia de tafta. Cea de culoare roşiatică. Doar n-am să rămân eu aici în întuneric, iar el cu altă femeie.

— Berta, ce-i cu dumneata?

— N-am nimic. Puneţi muzică. Pregăteşte-mi baia cu săruri, vreau să mă parfumez cu Chanel. Vreau să miros bine pentru când o să sosească Omar.

— Da, da.

— Dar fă-o odată, femeie. Şi caută rochia. Plec singură cu maşina dacă el nu ajunge la timp.

Berta se scoală din fotoliu, dar e ameţită şi cade pe jos. Inconştientă, dar vie. Respiră agitat. A murit la trei dimineaţa la spital, fără să-şi recapete cunoştinţa. Medicul a întrebat dacă a suferit vreun şoc emoţional puternic. Mătuşa lui Omar este singura care a rămas lângă cadavru. Tineretul vorbeşte

prea mult şi a preferat să rămână ea singură. Îi răspunde doctorului încet, amărâtă şi îndurerată:

— Nici vorbă, domnule doctor! Noi aveam multă grijă de ea. Eu ţineam la ea ca la mama.

— A murit de congestie cerebrală, de aceea întreb.

— Nu, doctore. Ducea o viaţă senină, liniştită. Cu noi nu-i lipsea nimic.

— Vreţi să-i facem o autopsie? Astfel vom stabili cu mai multă exactitate cauza morţii.

— Da, doctore. Vă mulţumesc. Dumneavoastră ştiţi cum e lumea de bârfitoare. Sunt în stare să creadă că am otrăvit-o noi.

Dragă profesore de percuţie

Eu aveam pe terasă o capcană pentru porumbiţe.

În realitate erau două cutii, cu un porumbel-momeală ca să le atragă pe naive. Pe terasele din jur există multe hulubării de porumbei mesageri.

Nu îmi place să cresc nimic. Stilul meu e mai simplu. În fiecare zi pun mâna pe unu-doi porumbei şi-i vând cu douăzeci de pesos unui tip care, după câte zice el, îi revinde pentru vrăjitorii. Habar n-am. Nici nu mă interesează măcar dacă-i găteşte şi apoi îi vinde pe post de pui. Stilul meu e să supravieţuiesc. Nu e de lucru şi dacă târăşti puşcăria după tine găseşti cu atât mai puţin vreo slujbă.

Cu chestia asta îmi trece ziua. Sunt ocupat să pun capcanele şi să-l oblig pe nea-porumbelul momeală să zboare puţin. E un mascul puternic, dar cam epuizat şi tâmpit şi nu vrea să zboare. Sau poate că e obosit şi nu înţelege de ce are atâta ghinion. La început devenea neliniştit, se zbătea stresat şi era disperat. Părea că va înnebuni. Acum nu. Acum se întristează, dar nu-i dau timp ca să ajungă la o depresie nervoasă şi îl oblig să zboare din nou, să se ducă şi să găsească altă femelă şi s-o aducă. Porumbelului-momeală nu-i poţi permite să prindă gust de femelă fiindcă se îndrăgosteşte în două ore şi e în stare să se ducă după ea şi să-şi piardă capul. Aşa e dragostea. În concluzie, adio dragoste. Nu e timp pentru tâmpenii.

Cu asta mă ocupam eu într-o dimineaţă. Puneam capcane, îl necăjeam pe nea-momeală, când deodată apare Isabel cu doi europeni blonzi, albi ca laptele, cu ochii albaştri. Femeia era corpolentă şi sănătoasă, dar bărbatul avea un aspect de cadavru. Mi-a produs o proastă impresie. Amândoi zâmbeau şi priveau în jur. Mi s-a părut că erau uluiţi de faptul că se aflau pe această terasă, în faţa mării.

— Pedro Juan, uite, îţi prezint nişte prieteni. Ne-am cunoscut pe Malecón.

— Când? Acum?

— Da, niţel mai devreme.

Femeia vorbea ceva spaniolă. Bărbatul deloc. Ea mi-a zis:

— Bună ziua. *How are you?*

— *Do you speak English?*

— *Very bad. Do you speak Spanish?*

— Un pic.

— *A lot of English and a lot of Spanish is so much.*

— Ha, ha, ha. E bună socoteala asta.

— *Yeah. Do you need room or anything?*

— Nu... în fine... poate, *maybe*.

— *Aha. He is your husband, your partner?*

— *He is my friend. Amigo, amigo.* E muzician. Eu antropolog.

Am continuat aşa bălmăjind în limbi străine câtva timp. El ne privea când pe unul, când pe celălalt. Isabel ne-a întrerupt:

— Pe Malecón mi-au spus că el vrea să înveţe să cânte la tobă şi le-am zis că tu eşti profesor de muzică.

— Eu?

— Da, tu. Ei plătesc lecţiile, fir-ar să fie, *tu* eşti profesor de tobe.

— În fine, de tobe... pot să-l învăţ ceva... Da, da, cum să nu.

— Eşti cam greu de cap, dragă.

— Mamă, Doamne, e adevărat că Dumnezeu îţi ia, dar îţi şi dă.

— Despre ce vorbiţi dumneavoastră?, caută să afle Angela. Dacă vorbiţi repede eu nu înţeleg. Vă rog, mai rar.

— Am zis că da. E posibil să înveţi să cânţi la tobe. La tobe cubaneze. *Cuban drum.*

— Ah, da. El vrea. Dumneavoastră sunteţi profesor?

— Da, sunt profesor. Şi tu vrei să înveţi?

— Nu. Eu nu folclor.

— *Aha... and... What about you?*

— Cum te cheamă?

— Eu sunt Pedro Juan, iar ea e Isabel.

— Noi Angela *and* Peter.

— E tizul meu.

— Pardon?

— Avem acelaşi nume. El şi eu.

— Nu înţeleg.

— *Pedro is similar to Peter. Are the same names.*

— Oh.

— În fine, bine. Nu contează. Aşadar el vrea să înveţe să cânte la tobe, iar eu îl învăţ. Apoi ne punem de acord la preţ. Şi tu ce faci? Doar turism?

— Nu, nu. Eu am să stau un an. Studii. El doar cincisprezece zile. Îi mai rămâne puţin timp.

— Tu eşti la studii aici. Şi ce studiezi?

A căutat în rucsac şi a scos o revistă cubaneză veche de doi ani. A răsfoit-o şi ne-a arătat un articol intitulat „Dragoste în alb şi negru”, despre rasismul în relaţiile amoroase din Cuba. Era o anchetă la care răspunsesem doar perechi formate dintr-un negru şi o albă. Sau viceversa. Toţi se plângeau de faptul că erau înjosiţi de familie şi prieteni.

— Ce e chestia asta, Angela?

— Rasism. O să stau un an aici să studiez acest subiect. Iar apoi îmi voi scrie teza. Ştii ce înseamnă? O teză?

— Da. Şi la ce aspiri? La doctorat?

— Aha, *you know.* Da, da. Îmi fac doctoratul aici în Cuba, dar examenul îl dau în Europa.

Din momentul acela Angela ne-a asasinat cu întrebările pe Isabel şi pe mine. Isabel e mulatră, iar eu par a fi alb pe de-a-ntregul.

În acelaşi timp, Peter a pus mâna pe tobă, care se afla într-un colţ, şi nu s-a oprit din bătut. Dar fără niciun dram de respect, ca şi cum ar fi pedepsit-o. Era o crimă faţă de biata tobă care nu se putea apăra. Eu încercam să-l învăţ anumite ritmuri, dar era inutil. Mă asculta cu atenţie, se uita fix la mine, iar apoi lovea altfel. Angela ne-a explicat că era un muzician de geniu. Cânta perfect la pian, vioară, saxofon, chitară, oboi şi la instrumentele folclorice din ţara lui. În fine, aici nu părea chiar atât de genial. De a doua zi am decis că era o cauză pierdută. Îi luam banii pe lecţie, îl învăţam ceva nou şi plecam cât mai departe. Îl lăsam singur, să zdrăngănească burdufele. Cel

puţin nu treceam prin suferinţa de a asculta acea aberaţie fără ritm.

Tipul mânca doar legume, ceai din plante, nota ceva într-o agendă groasă şi privea marea. Nu fuma, nu bea, nici măcar cafea. N-am putut să schimbăm nici măcar un cuvânt în tot acel timp. Doar ne priveam şi ne zâmbeam. Din când în când scotea un aparat de fotografiat şi începea să facă poze.

După doar câteva zile de convieţuire cu noi, Angela era plictisită şi tăcută:

— Aşa că în cele din urmă ţi s-au epuizat întrebările.

— Ce zici? Vorbeşte rar, te rog.

— Nu mai ai întrebări să ne pui mie şi lui Isabel?

— Ah, nu. Nu mai am.

— Ce o să faci?

— Meditez.

— Tu eşti extrem de centrată pe teorie.

— Teoria e necesară.

— Da, numai că practica e mai picantă.

— *Pardon?*

— Caută-ţi un negru care să-ţi placă şi du-te să trăieşti cu el.

Chipul acela pe jumătate plictisit pe jumătate trist s-a luminat într-un surâs.

— Oh, da. E posibil?

— Fireşte!

— Ce trebuie să fac?

— Nimic. Caută-ţi un negru care să-ţi placă şi du-te să trăieşti cu el şi apoi scrie.

— Da. Cercetare participativă. Da, da.

— Să nu pleci fără să-mi plăteşti cazarea.

— Îmi plătesc partea mea şi mâine plec în alt loc.

— Aşa repede? Deja ai agăţat un negru? Mare afurisită mai eşti.

— Nu înţeleg. Vorbeşte rar, te rog.

— Spuneam că e bine ce faci. Studiază, studiază profund cu negrii.

Angela şi-a luat rucsacul în ziua următoare, a plătit şi a plecat. Niciodată nu mai avusesem atâţia bani laolaltă. I-am dat drumul porumbelului-momeală ca să zboare liber şi să dispară în lumea largă cu vreo puicuţă. Dar nu. Pierduse gustul vieţii. A rămas singur şi trist pe terasă. Şi a murit, fiindcă eu am uitat de existenţa lui şi nu i-am mai dat de mâncare şi nici apă. Nimic. Se transformase într-un imbecil, iar acesta e sfârşitul tuturor imbecililor.

Peter a continuat să bată toba şi să bea ceai de plante, să se inspire privind marea

şi să citească o carte subţire care se intitula *John Cage.* Mereu ni s-a părut că nu-i mergea prea bine cu sănătatea, dar nu-l puteam întreba. Doar ne zâmbeam reciproc. Eu îi arătam un ritm, iar el foarte serios începea să-l deformeze cu o altă măsură celtică ori vikingă. Tipul era lemn-tănase. Sub nicio formă nu-i puteam corecta stilul. Se uita la mine să vadă dacă îl aprob, eu îi zâmbeam, iar el spunea:

— *Oh, good, good!*

Fetele din bloc îl asaltau. Toate încercau să-l agaţe. I se băgau în suflet.

— O fi poponar?, m-a întrebat Isabel.

— Nu pare.

— Nici tu nu pari şi îţi place să ţi se bage degetul în cur.

— Bine, bine. Crezi că ai haz?

Când a plecat, mi-a cumpărat toba şi a luat-o cu el. Apoi, timp de şase luni, am primit vederi din oraşul lui. Mereu începea cu aceeaşi frază: „My dear drum’s master”, iar apoi câteva cuvinte în limba lui.

Le-am păstrat. Sunt şase cărţi poştale. Una pe lună. Câteva luni mai târziu m-am întâlnit din întâmplare cu Angela. Mergea pe bicicletă, transpirată. Vorbea foarte bine spaniola. Ne-am îmbrăţişat bucuroşi în

mijlocul străzii şi mi s-a părut că se adaptase întru câtva. Era veselă, zâmbitoare şi mai deschisă.

— Peter mi-a trimis vederi, dar de câtva timp nu mai ştiu nimic de el.

— Pedro Juan, acum pot să ţi-o mărturisesc. Peter era foarte bolnav când a venit în Cuba. Presupun că a murit.

— De ce?

— SIDA.

— Of. De ce era atât de interesat să înveţe să cânte la tobe dacă mai avea doar puţin de trăit?

— Nu ştiu. Era prietenul meu. M-a rugat să vin cu el, iar eu doar l-am însoţit. Nu vreau să ştiu mai mult.

— Nu. Nici eu. Bine, să vorbim despre alte lucruri, mai vesele. Şi negrul tău?

— Negrul meu?

— Nu te-ai încurcat cu niciun negru? Pentru teza ta.

— Nu cu unul. Cu mai mulţi.

— Ţi-ai satisfăcut plăcerea. Şi chestia e că eşti antropolog.

— Da, da. Tocmai de aia. Am avut treizeci şi doi de negri. Am fişa şi fotografia fiecăruia. Am făcut un excelent studiu participativ.

— Şi acum ce faci? Nu-l iei pe niciunul după tine. Nu te-ai îndrăgostit?

— Nu, nu. Era doar o investigaţie. Ei da, multă dragoste, mult sex cu mine, sunt plini de ardoare. Dar eu nu. A fost doar o cercetare.

— Eu credeam că o să te îndrăgosteşti de Cuba. Credeam că îţi plac negrii.

— Oh, da. Îmi plac. Dar nu e vorba de dragoste. N-am timp. Ar fi o problemă pentru mine să am un iubit în Cuba.

— Atunci tot singură eşti.

— Da, da. Mă voi întoarce. O să mă întâlnesc cu vreunul. O să facem dragoste şi stop.

— Aha. Bine. Atunci totul merge bine.

— Da, totul e bine.

— Când te întorci vino să ne vizitezi pe terasă.

— Sigur că da. Vin la tine.

— Pa, Angela. Drum bun!

— Pa, Pedro Juan. Noroc bun!

Ne-am îmbrăţişat şi fiecare a plecat în drumul lui. Banii se risipiseră de mult şi nu mai apărea niciun alt străin care să vrea să înveţe să cânte la tobe. E o bună afacere, dar sunt tot mai puţini elevi. Aşadar acum vând ceva tare, foarte aromatic, de bună

calitate şi câştig câţiva pesos ca să pot trăi. Deşi meditaţiile de muzică sunt mai puţin periculoase şi câştig mai mulţi bani. Fără îndoială, vocaţia mea e de *drum's master*.

Bici, bici din plin

Apartamentul lui Roberto e bine protejat cu zăbrele din bare groase şi lacăte zdravene. E ca şi cum ai trăi într-o închisoare. Înainte nimeni nu făcea ceva atât de grosolan. Dar de câţiva ani toţi cei care au câteva obiecte de valoare nu se gândesc de două ori şi se închid după gratii.

Roberto are sute de bibelouri de porţelan european şi chinezesc, obiecte din jad, din fildeş colorat şi bronz. Toate sunt antichităţi, originale, de o excelentă provenienţă.

Este un cunoscător. Le-a cumpărat încetul cu încetul. De-a lungul vieţii. A profitat de ocazii ca să cumpere ieftin. Mai ales de la bătrânele ajunse în mizerie. Aceste doamne rezistă, cu cea mai mare demnitate posibilă, până la un anumit punct. Apoi nu mai pot suporta foametea şi încep să vândă. Ieftin. Un colier din perle, o

broşă de aur, o veioză, o păpuşă din porţelan, mobilierul de sufragerie din stejar, un covor. Tot. La preţ de chilipir, ca să poată mânca şi supravieţui încă puţin. Roberto le urmăreşte ani în şir, le sună la telefon, le vizitează, le face mici cadouri: jumătate de kilogram de lapte praf, un săpun, o punguţă de ceai negru, un borcan de bulion. Totul asezonat cu bârfe, râsete şi poveşti. Roberto are o vârstă imprecisă, undeva în jur de şaizeci de ani. E impudic, cinic şi pervers. Şi cocotă masculină. O teribilă cocotă masculină. Unele dintre doamnele în decadenţă sunt şi ele impudice. Unele au fost „dame de companie”, cum le place să fie numite, pentru domnii cei mai eleganţi din Havana. Uneori Roberto le numeşte curtezane. Iar ele râd şi îşi amintesc de acele timpuri. El le duce reviste porno şi le împrumută pentru câteva zile. Doamnele se chiorăsc şi se excită când văd pozele alea în culori cu frumoasele exemplare în copulaţie.

Adică: Roberto foloseşte orice mijloc. Totul e valabil ca să-şi atingă scopul. A câştigat încrederea şi prietenia a zeci de doamne singure şi în mizerie. Mai ales în Centrul Havanei, în cartierul Vendado. În

Havana Veche nu mai există exemplare din această specie. Au fost exterminate în totalitate. Roberto a fost mereu abil, vesel, mucalit, bun cozeur, credul. Îl fascinează covoarele verzi, draperiile din catifea roşie, oglinzile cu rame aurite, lumina difuză, parfumurile extravagante şi muzica de operetă: e fermecat de El Pichi şi Las Leandras. Paietele, dantelele, ritmul de tocuri al pantofilor de dans, veşmintele bogate care foşnesc. Ţine păstrate la naftalină într-o vitrină rochiile de dans spaniol, castanietele, lenjerie intimă cu dantelă. De mult timp n-a mai folosit aceste haine la petrecerile grozave pe care le organiza la el acasă. O imita pe Lola Flores. Îi ştie tot repertoriul pe dinafară. Şi se distrau. Apoi şi-a dat seama că îi furau scrumiere, pahare, tacâmuri de argint, carafe, statuete din bronz. Era indignat de aceste furturi şi într-o zi şi-a spus:

— Toată lumea fină, distinsă, de clasă, a plecat din Cuba. A rămas doar pleava societăţii, plebea. Să-i ia dracul A rămas doar căcatul! Aşa că nu mai dau nicio petrecere. S-a sfârşit.

În mod cu totul întâmplător la radio transmiteau acea melodie de salsa care era la modă:

Suntem ceea ce suntem
Ce se vinde ca pâinea caldă
Ce le place tuturor...
Suntem maximul

— Maximul?, s-a întrebat Roberto. Maximul?

A stins radioul, iar din acel moment şi-a dedicat întregul timp meseriei sale de pictor şi colecţiei de antichităţi. Picta nişte uleiuri în culori ţipătoare şi linii neinspirate ce voiau să însemne chinezoaice în kimono trecând poduri, perechi bucolice sub un cocotier în lumina lunii, imitaţii ale tabloului *La Maja Desnuda* şi multe alte scamatorii de genul acesta. Şi totuşi le vindea. La preţuri mici. Într-o zi putea să facă până şi şase monstruozităţi. Picta în serie. Aşeza trei pânze în faţa sa şi aplica albastru pentru apă, albastru pentru apă, albastru pentru apă. Apoi urma podul, podul, podul. Pe urmă chinezoaica în kimono, chinezoaica în kimono, chinezoaica în kimono. Apoi la dreapta umplea golul cu o salcie plângătoare, o salcie plângătoare, o

salcie plângătoare. Alteori picta vreme de săptămâni şi săptămâni zeci de regine africane, în litiere chinezeşti, conduse de paji zvelţi, negri, dar îmbrăcaţi ca faraonii egipteni, prin junglă, cu anaconde atârnate de ramuri şi lei care ieşeau din tufişuri. În depărtare îi aşeza pe elefanţi şi pe girafe. Avea clientela lui. Toate chestiile astea se vând bine, cu condiţia ca cel care cumpără să nu fi văzut un tablou în viaţa lui. El era fericit, se autodenumea un pictor de succes şi era convins de invidia fără limite şi ucigătoare pe care i-o nutreau membrii asociaţiei naţionale de arte plastice:

— De ani de zile solicit intrarea în asociaţie; dar sunt atât de invidioşi, încât nu vor să mă accepte. Ei ştiu că îi eclipsez.

Îi plăcea să repete frazele astea bombastice. Şi rămânea pe deplin satisfăcut de propria lui persoană.

În acest fel, Roberto în fiecare zi se concentra tot mai mult asupra picturii şi în avara şi nebunească lui colecţie de antichităţi. Nici vorbă de sex, petreceri, ieşiri în oraş sau distracţii. Niciodată nu a avut un partener constant, îi plac negrii. Mai mult decât că-i plac, e pasionat de ei. Dar acum îi e frică de ei, de când a fost

jefuit e speriat. S-a întâmplat într-o sâmbătă noaptea, acum doi ani. S-au apropiat de uşa lui trei negri enormi şi cuceritori. Putea să pară normal, pentru că se ştia că el plătea bine. Dar i se părea ciudat, fiindcă erau trei. Bărbaţilor nu le place să aibă martori la scamatoriile lor cu poponari. Din fericire, a simţit asta la timp şi nu le-a deschis grilajul. Doar uşa. Când au văzut că el nu vrea să le deschidă, şi-au dat pantalonii jos şi i-au arătat instrumentele de luptă. La vederea acelor cantităţi de muşchi şi fibră, Roberto a devenit nervos. S-a emoţionat ca un căprior hipnotizat, incapabil să fugă, în faţa lupilor flămânzi. Atunci s-a apropiat de zăbrele i a întins mâna ca să atingă acele mădulare fabuloase. Niciun moment nu s-a gândit să deschidă lacătul de la grilaj fiindcă negrii aveau feţe de delincvenţi şi asasini. Nu erau băieţii normali de cartier, care veneau să-l viziteze din când în când, învăluiţi în mister ca nimeni să nu ştie că-i băgau sula-n fiind bătrânului poponar pentru cincizeci de pesos. Nu. Ăştia erau ţipi răi de-adevăratelea. Enormi, puternici, cu lanţuri de aur la gât şi raşi în cap.

— Vai, ce nebunie, lasă-mă să ţi-o ating!, i-a spus Roberto unuia dintre ei.

Şi s-a apropiat de grilaj. În momentul acela tipul i-a înşfăcat braţul, iar cu cealaltă mână l-a apucat pe Roberto de ceafă şi l-a lovit cu furie izbindu-l de zăbrele.

— Hai, poponar de căcat, scoate cheile. Unde sunt cheile, javră?

Roberto n-a scos o vorbă. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut pe jos. Asta l-a salvat. Hoţii au luat-o la goană când au văzut atâta sânge. După ce Roberto şi-a revenit în simţiri, câteva minute mai târziu, sângele continua să gâlgâie dintr-o rană la frunte şi-i curgea în abundenţă pe faţă.

A trebuit să se ducă la spital. Poliţistul de gardă l-a condus la comisariat ca să depună plângere. Apoi au făcut un întreg tămbălău luând probe de urme digitale şi încercând să reconstituie faptele în apartamentul lui Roberto. Toate astea l-au adus într-o stare de nervi incredibilă şi a rămas iremediabil speriat, în stare de şoc emoţional. Niciodată nu se gândise că i s-ar putea întâmpla chiar lui. S-a încuiat la el în casă. Li era teamă ca nu cumva delincvenţii să se întoarcă să-şi rezolve socotelile cu el, fiindcă-i denunţase. Îi era foarte frică. Petrecea zile întregi aşezat într-un fotoliu, legănându-se şi fumând trabucuri.

Nostalgia, spaima, teroarea, anxietatea, depresia au pus stăpânire pe el. Nu voia să se mişte din fotoliu. Lângă el avea un mic sipet arăbesc. Înăuntru păstra fotografiile unei frumoase adolescente. Pe spate era scrisă o dedicaţie: „Pentru Roberto, cu dragoste, din partea iubitei lui, Caruca. Havana, 12 septembrie, 1932.”

Amândoi aveau pe atunci şaisprezece ani. Lui îi plăcea mult de ea. După trei luni de logodnă el doar o săruta. Ea voia mai mult. Cel puţin s-o strângă de-o ţâţă. Atunci s-a decis să ia ea iniţiativa. Au mers la cinematograf să vadă *Mata Hari*, cu Greta Garbo. Ea şi-a aşezat mâna pe pantalonii lui, între picioare. Treptat şi-a coborât mâna mai jos. A căutat, a cercetat cu atenţie. N-a găsit nimic. Pe Roberto îl treceau transpiraţiile reci, tremura. Ea a continuat să pipăie, cu speranţă. Nu era nimic de găsit. Atunci s-a decis să meargă până la sfârşit. Era o femeie hotărâtă. A smuls cureaua, i-a deschis pantalonii, a băgat mâna. Nu avea păr. Acolo jos, zgârcit şi timid, a găsit un penis şi nişte testicule infime, de bebeluş nou-născut. A rămas fără să ştie ce să facă, până ce şi-a revenit. Fără să spună niciun cuvânt s-a ridicat şi a

plecat. Roberto a izbucnit în lacrimi. Plângea în hohote. Nu putea să se controleze. Se simţea strivit. Un bărbat care l-a văzut plângând şi singur s-a apropiat de el pe furiş şi s-a aşezat alături. După un timp şi-a scos obiectul şi a început să se masturbeze. În penumbră, printre lacrimi şi sunetul vocii fonfăite a lui Garbo, Roberto a văzut tot. Mai întâi s-a îngrozit. A rămas liniştit, ştergându-şi lacrimile. Nu a dat atenţie, ca şi cum ar fi fost foarte interesat de Mata Hari. Tipul l-a apucat de mână şi i-a pus-o pe mădular. Lui Roberto i-a plăcut şi i-a strâns-o cu putere. Niciodată nu văzuse ceva atât de mare şi gros. Şi cu atât mai puţin să atingă aşa ceva. I-a plăcut mult. Şi astfel şi-a găsit adevărata lui vocaţie pe acest pământ.

N-a mai ştiut niciodată nimic despre Caruca. Şi totuşi, de fiecare dată când se simte singur şi trist, caută această fotografie. Au fost trei luni de dragoste. Singura dată când a simţit iubirea în viaţa lui. Şi nu poate s-o uite. Sau nu vrea. Se agaţă de fotografia asta şi de două scurte scrisori de dragoste pe care Caruca i le-a trimis atunci. Atâta tot.

Zilele au trecut şi depresia se amplifica. Fuma doar trabucuri, făcea cafea şi bea câte o cană. Nu se gândea la nimic. Şase zile mai târziu vecina i-a bătut la uşă. Ei nu a răspuns.

— Roberto, eşti viu sau ai murit! Zi-mi că mă duc să chem poliţia ca să spargă uşa.

El a zâmbit. Cu chiu cu vai s-a ridicat, s-a dus până la uşă şi a deschis-o. Vecina a rămas surprinsă:

— Roberto, pentru numele lui Dumnezeu, ce gălbejit eşti. Ce-i cu tine?

— Nimic, nimic.

— Ţi-e frică de bandiţii ăia? Of, bătrâne, ăia nu se mai întorc pe aici. O să-ţi aduc o farfurie cu supă.

— Nu, nu.

— Tocmai am făcut-o, ca să-ţi dau o farfurie. N-am să te las să mori de foame aici singur. Aşteaptă un minut.

Vecina s-a întors imediat cu farfuria de supă şi cu Glenda, o nepoată recent sosită din provincie. Era o fată foarte slabă, prost hrănită, pe chip cu o expresie dulce şi perversă în acelaşi timp, cu pielea pătată de un parazit căruia i se zice *wity.* Părul murdar, lung şi încâlcit, hainele decolorate şi murdare, mâinile chinuite. În fine. Avea

un aspect jegos şi vrednic de milă. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor, era veselă, avea o conversaţie plăcută, afabilă. A stat o bună bucată de vreme, cât Roberto a mâncat supa. I-a vorbit despre multe lucruri, i-a povestit viaţa ei.

— Viaţa mea a fost plictisitoare în satul ăla până ce am fugit cu circul. Am lucrat patru ani.

— Ce făceai?

— Am început ca dansatoare de rumba. Dansam rumba. Eram trei. „Mulatrele de foc” Intram în pauzele dintre un număr şi altul, când noi, când clovnii.

— Patru ani dansând rumba.

— Nu. Asta a fost la început. Apoi... am făcut echipă cu Zorro, care e o canalie bătrână. Şi m-a pus să lucrez cu el. Cu biciul. Ne anunţau: Zorro şi Femeia de Argint.

— Sună bine. Apăreai dezbrăcată şi te vopseai argintiu?

— Ce imaginaţie ai! Nu. Apăream într-un bikini minuscul, înfăşurată într-o capă mare. Totul argintiu, din lamé. În mijlocul arenei o lăsam să cadă pe jos, ca şi cum l-aş fi provocat pe Zorro. Atunci el se ţinea după mine lovindu-mă cu biciul, iar eu fugeam. Îi

aruncam bărcuţe din hârtie, ţigări, bucăţele de carton şi el distrugea totul cu vârful biciului. Uneori mă lovea şi pe mine, să nu crezi că nu. Nu nimereşte chiar aşa de bine ţinta.

— Mamă, Doamne, ce număr grozav. Îmi place ideea.

— Avea farmec. Eu eram mai grăsuţă. Cu un fund şi nişte sâni mai plini.

— Acum eşti vai de capul tău.

— Da. Am nevoie de un babalâc bogat ca tine, care să mă îngrijească.

— Vai, fetiţo. Eşti nebună? Mie îmi plac băieţii, la fel ca şi ţie. Nu vezi că suntem la fel?

— Nu suntem la fel. Eu pot să te fac să te bucuri de orice. Nici nu-ţi imaginezi.

— Ah, nu. Mi-e scârbă de femei.

— A, o să vezi... aşteaptă-mă o secundă, mă întorc.

Glenda s-a dus un moment până acasă la mătuşă-sa şi s-a întors într-un minut cu o pungă de plastic. A scos biciul şi un vibrator din cauciuc.

— Uite. Ăsta era al lui Zorro. Eu îl plesneam cu ăsta şi apoi el se desfăta cu vibratorul.

— Ce i s-a întâmplat? A murit?

— Nu. I l-am furat eu şi am fugit. Eram deja sătulă. În fiecare noapte, după reprezentaţie, trebuia să-l biciuiesc şi să-i bag puţa asta în cur. Era un vicios. Nesătul.

— Vai, ce nebună eşti.

— Da, de când eram mică.

Glenda s-a dus până la uşă. A încuiat-o bine. S-a dezbrăcat s-a strâmbat într-un chip erotic, a scos limba ca o desfrânată de doi bani, dar îi stătea bine genul ăsta. L-a dezbrăcat şi pe Roberto şi i-a plesnit câteva lovituri delicate de bici.

— Vai, asta nu mi-au mai făcut-o niciodată! Ce bine!

Roberto plângea de durere şi de plăcere, între bici şi vibratorul lui Zorro. În ziua următoare, Glenda s-a dus să trăiască împreună cu Roberto. Treptat a început să controleze situaţia. Bătrânul era deja prea obosit de viaţă. Avea încredere în femeia cu biciul. Şi aşa au trăit împreună. Glenda avea amanţii ei, bărbaţi şi femei, şi-l făcea să se bucure de plăcere pe Roberto ca niciodată altcândva. Ea controla totul, aşa cum un dirijor de orchestră controlează o simfonie. S-au împăcat foarte bine. Şi au fost foarte fericiţi.

Triunghiul vrăjitoarelor

În viaţa mea mereu se duce dracu’ scârba de triunghi: dragoste, sănătate, bani. Dragostea e o minciună, banii vrabia de pe gard, sănătatea se pierde într-o secundă. Iată-mă. Întors de pe drumuri. Trăieşti într-o utopie, iar utopia se năruie. Vina nu o are utopia. În definitiv, mereu am propus salvarea pentru viitorime, pentru următoarea generaţie, pentru ziua de mâine. Nici tu nu ai nicio vină. E o karma colectivă. Doar atât. Dar oricum se întâmplă. Şi atunci îţi spui: ce fac? Pot să fug sau pot să rămân şi să supravieţuiesc printre ruine. Să insist. Să refac. Sau să fac ceva nou, diferit. Doar cei învinşi fug. Chiar aşa. Totul mă deranjează în mod personal. Dar toate acestea înseamnă nebunia unui drogat până în măduva oaselor. Ai fumul plantei mani băgat în plămâni. Bei câteva înghiţituri de ţuică şi continui să-ţi bagi fum până ce nu mai poţi să gândeşti la prăbuşirea ta şi a utopiei şi la ce ai mai putea face acum ca să renaşti. Te gândeşti că poate Dumnezeu te poate ajuta. Dar calea lui Dumnezeu nu se găseşte aşa de simplu. Uneori se presimte. Până la un

moment dat. O presimţi şi îţi spui ţie însuţi: „Oh, pot să-mi recapăt credinţa”. În fine. E ceva totuşi. Un promontoriu care apare în largul mării, în mijlocul furtunii, în timp ce toţi se mănâncă de vii pe pluta înconjurată de meduze.

Aşa e. Fumez mani de două trei ori pe zi, rom, tutun. Şi am făcut ceva sex în grup. Nu cine ştie ce. Printre ruine nimic nu e măreţ. Totul e foarte discret. Şi lui Isabel îi place. Şi o facem în trei, în patru. Depinde de cine trece pe la noi, pe terasă. Dar n-am să povestesc aceste istorioare fiindcă sunt prea pornografice. Chiar dacă sunt absolut reale. Viaţa e aşa. Ceea ce mă atrage cei mai mult este ceea ce e interzis. Într-o noapte ne aflăm eu şi Isabel foarte liniştiţi în plină noapte de august răcorită de briză, aşezaţi pe Malecón. În tăcere. Ascultând valurile care murmură mângâind recifurile coastei, şi privind în depărtare, la cerul întunecat şi la marea neagră care se îndepărtează sau se apropie. Suntem cufundaţi în această imagine: întunericul profund, ca o prăpastie în depărtare, şi candida şoaptă a mării la picioarele noastre. Oricum eu sunt golit pe dinăuntru, iar acea prăpastie neagră şi acel murmur al valurilor

mă străpung. Nu rămân în mine. Doar trece prin mine şi îşi urmează drumul. Dar cel puţin mă răcoreşte puţin. Inspir puternic şi simt răcoarea acelei lumi imense cum mă invadează. Dar pacea nu soseşte. E ca şi cum aş mânca o gustare rapid. Doar atât.

Lângă noi se află o doamnă voinică, neagră, de şaizeci şi ceva de ani. Foarte fudulă, foarte zâmbăreaţă, foarte perversă şi senzuală, ca o nimfă. Bătrână, bandită şi curvă. Şi auzim că vorbeşte cu o femeie mai tânără de lângă ea:

— Mi-e totuna, alb sau negru. Când mă înfierbânt aşa îmi iese singură.

La doi metri distanţă de babă şi de prietena ei se află trei băieţi tineri. Albi, în mod cert nu sunt din cartier. N-au faţă c-ar trăi printre dărâmături. Cea tânără vorbeşte cu ei încet. Îi şopteşte ceva bătrânei diabolice, iar doamna face băşcălie:

— Şaptesprezece ani? Perfect. Ca să-i pun pe toţi trei să-şi bage puţulica aici. O să se sperie de fofoloanca mea. Ha, ha, ha. Adu-i încoace.

Tânăra se întoarce la datorie. Dar băieţii cred că baba e nebună. Sau sunt îngroziţi. Nu ştiu. Au faţă de copii de bani gata, cu bani în buzunar. Problema e că pleacă.

Foarte educaţi. Chiar îşi iau la revedere şi spun la revedere, doamnă. Pleacă mâncând pământul. Baba grasă râde în hohote. I-a speriat. Dacă li s-ar fi băgat puţin pe sub piele, nu i-ar fi scăpat. Eu niciodată n-aş fi regulat vreo babă grasă. Slabe da. Dar cele slabe sunt foarte agile şi mereu viguroase, pline de dorinţă, fără pic de pudoare şi neruşinate. Cu cât mai bătrâne, cu atât mai neruşinate. O bătrână slabă pe un pat e mai excitantă şi mai nebună ca oricare tânără.

Mă uit la babă, îmi iau testiculele în mână şi le frec puţin ca să se mărească. Bătrâna mă agaţă direct:

— Hmm... acolo da, e material... Ce vrei, băieţaş?

— Hai să-ţi dăm.

— Ah, ai faţă de nebun. Şi ea la fel? Hmm... asta îmi place.

Tânăra nu vrea să vină cu noi. E vecină cu baba şi zice că o iubeşte ca şi cum ar fi mama ei. Nu are faţă cum că ar iubi pe cineva, da' e jalnică. Ea pierde. Bătrâna locuieşte singură într-o cameră mare într-o casă plină de chiriaşi, lângă Malecón. Mergem cu ea. Are o sticlă de rom.

Şi e bine. E o mare perversă. O adevărată arzoaică. Stăm trei sau patru ore

acolo şi baba nu se satură. Vrea tot mai mult. Dar gata. E prea cald. Toţi transpirăm. Baia colectivă nu are apă în timpul nopţii, să ne ia dracu’ Iar baba ne zice să ne întoarcem, că suntem doi nebuni. În fine. Ne întoarcem pe Malecón.

Ne aşezăm un timp să simţim briza. E încă multă lume care stă acolo să simtă răcoarea. Suntem extenuaţi. Ne urcăm pe terasă. Facem baie şi dormim ca doi bolovani. Dimineaţă bate cineva la uşă. Isabel doarme, sforăie, strigă, are coşmaruri, râde, sforăie şi mai tare. O trezesc.

— Auzi, ai avut un coşmar?

— Nu, lasă-mă, fir-ar să fie, nu mă trezi.

Mă scol, şi cineva continuă să bată la uşă.

— Cine e?

— Susi.

— Ce vrei la ora asta, Susanita, fir-ai tu să fii? Nu mă enerva, fato.

— Ascultă, deschide. Isabel e acolo?

— Sforăie ca o scroafa.

— Deschide, deschide.

Îi deschid, iar curva intră. Îmbrăcată încă de la muncă, un şort minuscul auriu strălucind de parcă ar fi de aur, cu jumătate

de bucă afară. O bluză mulată pe corp, mică, transparentă, lăsând să se vadă frumoasele ei ţâţe fără sutien. Şi nişte ghetuţe albe, cu toc înalt şi foarte fin. E grozavă nebuna asta, cu părul ei negru, lăsat liber. Dar jigodia e o casă de marcat bani. Dacă nu e vorba de bani, nu se culcă cu nimeni. Am încercat s-o înscriu de câteva ori la micile orgii de pe terasă, dar nici vorbă. E obsedată de *yumas* şi de dolari. Dacă vreodată are un orgasm, s-o întâmpla doar dacă-i bagă o bancnotă în vagin.

— Ce vrei, ţâţă mare?

— Ascultă, tu să mă respecţi pe mine, Pedro Juan.

— Ce să respect?

Se duce la Isabel şi o trezeşte în ghionturi.

— Isabel, hai. *Yuma* de plastic a sosit ieri.

Când Isabel aude asta, se scoală imediat.

— Când, fato?

— Ieri. Şi hai că mi-a zis să te duci acolo.

Încerc să mă bag fiindcă aici e vorba de bani.

— Ce înseamnă asta, *yuma* de plastic?

— Un *yuma* care vine o dată la câteva luni. Îţi explic după aia.

În zece minute Isabel se îmbracă cu bluza ei albă din lycra, îşi ia rucsacul ei de piele, îşi dă cu mult parfum, multe aiureli, coafură trăsnită, mă sărută râzând veselă şi îmi spune:

— Nu mă aştepta, puiule, că am făcut rost de bani. Dar până mâine cel mai devreme nu vin.

— Bine, pa. Ai grijă de tine.

Şi ziua trece liniştită, sufocantă. Pe an ce trece e tot mai cald. Am vândut nişte trabucuri care îmi mai rămăseseră şi am mâncat o pizza cu un suc. O dietă grozavă. Am ajuns la şaptezeci de kilograme. De la nouăzeci, care ar trebui să fie greutatea mea.

Şi trece noaptea. Fără un bănuţ în buzunar, fără rom, fără mâncare, fără mani ca să expir fumul şi să mă bine dispun. Buimăcit, acolo, pe zidul Malecón-ului. Din fericire, nu a apărut iar baba aia grasă cu perversiunile ei. M-am culcat devreme, dar am dormit foarte prost. Angoase, foame, gândaci mişunând, un şoarece rozând ceva, şi, în plus, în camera lui Isabel e ceva. Trebuie să fac curat, trebuie să curăţ cu o

nucă de cocos şi nişte ierburi. Lucrurile astea nu sunt limpezi, dar Isabel e dezordonată. De aceea totul e atât de încurcat în jur. Aşa am reuşit să dorm puţin, între coşmaruri şi angoase şi un miros groaznic de căcat, care vine de la baia comună pentru că de două zile nu urcă apa. Lumea o aduce în găleţi ca să facă de mâncare sau ca să se spele, dar căcatul dă pe afară în baie, şi suntem, câţi? Nu ştiu. Asta se mişcă, dar acum nu suntem mulţi, în cele şapte camere sunt aproximativ patruzeci. E bine. Destul căcat şi urină. În fine, răsare soarele. Mai stau un timp întins în pat. Sunt frânt. Adorm. Soseşte Isabel. Moartă de somn şi oboseală.

— Vai, dragule, *yuma* acesta nu m-a lăsat să dorm toată noaptea. Vin frântă şi cu pizda fumegând. Fir-ar să fie, ce tâmpit şi cretin e.

— Bine, explică-mi: tipul are sula de plastic?

— Nu, nu. Capul, atât. Tot capul îl are de plastic. E o proteză. Dar nu a ejaculat. Nici cu Susi, nici cu mine.

— Amândouă în acelaşi timp?

— Da, da. Toată noaptea ne-am luptat cu el şi n-a ajuns la orgasm. L-am lăsat cu

Yakelin. Trebuie să stea zece zile fără o femeie ca să poată să juiseze.

— Plasticul nu-i permite să ejaculeze?

— Sigur, simte doar bucăţica de la rădăcină. Şi se enervează groaznic. Trebuie să-i suporţi mârlăniile...

— Cât ţi-a dat?

— O sută de dolari. Plăteşte o sută de dolari pe noapte. Nu ţi-am povestit niciodată despre el?

— Nu.

— Ah, fiindcă de un an n-a mai venit. *Yuma* acesta... în fine... suntem... Susi, Yakelin, Mirtica, Lili, Sonia şi cu mine. Suntem şase. Şi ne anunţăm una pe alta şi facem cu rândul până ce în cele din urmă termină cu una dintre noi. Şi atunci, începem din nou să facem cu schimbul, fiindcă tipul nu oboseşte niciodată. Uneori stă trei săptămâni aici, şi e noapte de noapte, fără să piardă niciuna. Când în fine ajunge la orgasm, atunci se relaxează, se calmează şi ne invită la cină şi la dans.

— Şi ţi-a dat o sută de dolari?

— Da, iubitule. Uite-i. Dar, în plus, mă întorc la schimbul de ture peste trei-patru zile. De *yuma* acesta ne-am lipit noi, şi nu

lăsăm pe nimeni să se apropie. Băiete... De aici direct în rai.

— Isabel, mă duc să mănânc ceva că o să leşin.

— Eu vin cu burta plină. Am mâncat de dimineaţă ca o doamnă. Până şi pâine prăjită cu unt şi prăjiturele. Ia, du-te şi mănâncă. Ia cinci dolari şi vino rezolvat.

— Şi i-ai schimbat aşa de repede?

— Ah, şi tu ce vrei? Să-ţi dau bancnota cea mai mare, ca să dispară într-o zi? Nu, dragule, nu. A trebuit să dau prea mult din fund cu bucata de plastic înfiptă în mine ca acum să-i risipeşti tu într-o zi pe mani şi rom. Nici vorbă. Rezolvă cu ce ai. Mă duc să mă culc. Şi nu mă trezi... Fir-ar al dracu' baia asta fierbe... cum pute a căcat!... aici nu se poate dormi.

— De două zile nu e apă.

— Bine, la dracu'. Sunt frântă. Nu mă trezi că aşa ai tu chef, iubitule, ai grijă de mine.

M-am dus să cumpăr o pizza şi un suc. Slavă Domnului că a căzut ceva în buzunar. Se zice că Dumnezeu îţi ia, dar îţi şi dă.

Canibalii

Ziua s-a revărsat într-o nuanţă portocaliu-roşiatică în mijlocul griului murdar al norilor încărcaţi. La intrarea în golf apa e liniştită, dar foarte rece. Iar eu aproape congelat.

Am pescuit toată noaptea. Plutind la patru sute de metri de coastă. Aşezat în gaura unui cauciuc umflat. În jur mai sunt vreo douăzeci de pescari. Toţi la fel ca mine. Dar septembrie şi octombrie nu sunt luni bune pentru pescuit. De şaisprezece zile n-am mai prins nimic. Deja semăn cu acel bătrân din Cojimar care pescuia singur într-o barcă în curenţii golfului şi de optzeci şi patru de zile nu prindea niciun peşte.

Numai că acela a fost un bătrân erou în stilul clasic. Distrus până la măduva oaselor, dar niciodată înfrânt. Eu n-am nimic de-a face cu eroismul. Nici eu, nici altcineva. În vremurile astea nimeni nu e atât de încăpăţânat, nici nu are atâta simţ al datoriei, şi nici responsabilitate faţă de meseria lui. Spiritul epocii este mercantil. Bani. Dacă sunt dolari, cu atât mai bine. Materialul pentru confecţionat eroi se împuţinează pe zi ce trece.

De aceea politicienii şi feţele bisericeşti risipesc atâta salivă îndemnând la fidelitate şi solidaritate. Trebuie s-o facă sau să-şi schimbe meseria. Dar cei care suferim de foame continuăm să suferim de foame şi nimic nu se schimbă. Politicienii şi feţele bisericeşti cred că pot schimba totul cu preţul voinţei. Printr-o generaţie spontană. Nu e aşa. Noi, oamenii, suntem tot animale: nestatornici, egoişti. Ne place să ne îndepărtăm de turmă şi să observăm de la distanţă. Să evităm muşcăturile celorlalţi. Atunci apare careva chemând la devotament faţă de turmă.

Cea mai înţeleaptă etică de care am auzit o predica un bătrân singuratic şi anarhist ce locuia aproape de mine, pe vremea când eu eram un puşti, în San Francisco de Paula. Acel bătrân era paznic de noapte în casa unui american corpolent, cu perciuni mari, care avea un Cadillac negru şi trăia într-o fermă grozavă. Uneori eu mă duceam acolo să privesc Havana. De pe colina acelei moşii se vede întreg oraşul. Mergeam pe furiş fiindcă americanul era un om arţăgos şi nu îi plăceau intruşii. Mă aşezam la taclale cu Pedro Pablo, care în timpul zilei ajuta la îngrijitul grădinilor, îmi

spunea: „Viaţa trebuie să se conducă după două clauze. Prima zice: fiecare fiinţă omenească are dreptul să facă ce are chef. Iar a doua: nimeni nu este obligat să respecte prima clauză” Mereu îmi amintesc de acest principiu al bătrânului Perdo Pablo. Dar am putut să-l aplic doar de puţine ori.

În rest a trebuit să aplec capul. Oricum, pe vremea aceea, acum patruzeci de ani, oamenii aveau o meserie şi trăiau din ea. Am impresia că fiecare ştia care îi era locul şi stătea în banca lui, fără să aibă atâtea ambiţii şi fără să se complice.

Acum toată lumea e deprimată. Nimeni nu ştie cărui loc aparţine şi nici ce are de făcut. Nici ce-şi doreşte în mod exact, nici încotro se îndreaptă sau unde trebuie să se plaseze. Toţi hoinărim disperaţi după bani. Facem orice pentru câţiva bănuţi şi apoi trecem la altceva şi tot aşa. În definitiv, ceea ce am reuşit noi este un imens talmeş-balmeş de oameni care-şi dau în cap unul altuia.

Ah, gândesc prea mult. În afară de asta, am fundul şi ouăle ude, iar oasele mi se chircesc de durere şi mă înjunghie. Nu e bine să-ţi petreci noaptea singur, pescuind

pe pluta asta. La urma urmelor, ce mă interesează pe mine dacă lumea e sau nu buimacă. Treaba mea e să prind peşti mari, iar dacă nu există, să dezumflu cauciucul ăsta, să-l pun la păstrare lângă celelalte ustensile şi să mă apuc de altceva până în decembrie. Când începe vântul din nord, o să fie iar vreme de dat la peşte. *Pagrus* şi *mero*[23] mai ales, care sunt blânzi. Uşor de prins. Nu ca merlinii albaştri, inteligenţi, nobili şi curajoşi, pe care îi căuta bătrânul Santiago chiar în zona asta, în faţa Havanei.

Iar soarele a răsărit complet. Galben, umed, înceţoşat. Prea mulţi nori grei. Vremea uraganelor. Umezeală lipicioasă, vânt puternic dinspre sud. Un timp scârbos care mă epuizează şi îmi produce dureri de cap.

Strâng uneltele şi înot ca broasca până pe Malecón. Cumpărătorii nici nu se uită la mine. Când vin încărcat se apropie de mine zâmbitori şi suntem prieteni. Mă îndrept spre bloc. Urc la mine pe terasă şi dezumflu cauciucul. Isabel s-a sculat deja:

— Ei, ce-i asta, Pedro Juan? Te laşi de pescuit?

[23] *Pagrus* şi *mero* – specie de peşte Epinephelus.

— De aproape douăzeci de zile n-am mai prins nimic. Trebuie să aştept să înceapă vântul dinspre nord. Vântul acesta din sud...

— Şi din ce-o să trăim?

— Du-te să curvăsăreşti puţin pe Malecón. Du-te în noaptea asta.

— Ah, da, ce uşor e pentru tine! Aminteşte-ţi că am deja două preavize de la poliţie. Dacă mă mai prind o dată mă bagă la pârnaie.

Nu i-am răspuns. N-am chef de tâmpenii. Isabel e o luptătoare şi e şi frumoasă pe deasupra, dar uneori mă oboseşte, spune numai idioţenii. Mi-am turnat peste mine un pic de apă dulce. De câteva zile nu avem săpun. Dacă o să continuăm tot aşa, o să facem râie. Am mâncat o bucăţică de pâine şi am băut nişte apă cu zahăr şi m-am trântit în pat să dorm puţin. Ca un bolovan.

Când m-am trezit era două după-amiaza. Am deschis ochii şi am stat un timp uitându-mă în tavan. Mă tot gândeam: şi acum ce fac?; tipul de alături face în continuare găleţi din tablă, dar nu vrea ajutoare. Nu am niciun ban. Dacă Isabel o să curvăsărească puţin, o să o ducem târâş-grăpiş până în decembrie. Dacă se combină

cu un străin, şi mai bine. Aşa mă întreţine de la distanţă. Iar dacă uită de mine, nu-mi pasă. În fond, nu aştept nimic de la nimeni. Va trebui să mă întorc la nenorocitul de camion de gunoieri. Se pare că m-am născut ca să mă scol cu noaptea-n cap. Cât de mult mi-ar plăcea să găsesc o slujbă de ajutor de şofer pe tir! Asta ar fi o fericire!, iar apoi, cu timpul, mă fac şofer şi îmi scot carnetul. Slujba asta îmi place. De colo-colo, mereu în mişcare. În fine, în după-amiaza asta măcar să-l caut pe Pollo. Precis că are mani. Îi vând nişte ţigări şi cu asta câştig nişte bani ca să o duc cât o vrea Dumnezeu.

Isabel nu e acasă. Nu e cafea. Ies puţin pe terasă ca să nu mă mai gândesc la nimic. Cerul e în continuare umed, plumburiu. Îmi aminteşte de viaţa la ţară, când eu eram un puşti. În San Francisco de Paula aveam două vaci, pui şi iezi. Îmi place mai mult acolo decât să trăiesc în scârboşenia asta. Dacă ajung la bătrâneţe, mă întorc la ţară. Îmi caut o babă şi plec. Iar dacă nu apare nicio babă, plec singur. Pe coline e pământ destul, dar toţi vrem să stăm aici, claie peste grămadă, unii peste alţii. Dacă Dumnezeu îmi dă sănătate, când o să mă

plictisesc de lupta asta fără cruţare mă întorc la ţară.

Iată-mă. În faţa Caraibelor. Fără să ştiu cum mama dracului o să fac rost de bani. Se apropie de mine un tip nou-venit pe terasă. Sunt veniţi din provincie, de la ţară. Toţi provenim de la ţară. Unde e şi mai rău. Mult mai rău ca la Havana, fiindcă n-ai din ce să scoţi bani. Aici poate inventez o chestie în seara asta, fie şi vânzând droguri.

Tipul începe să se bage în vorbă cu mine. Vorbeşte cu un accent cântat, hazliu. Precis e din est:

— Hei, moşule, nu te-am mai văzut. Tu locuieşti aici?

— Eu locuiesc aici de o grămadă de timp, băiete.

— Aha... cel nou sunt eu. Permite-mi să mă prezint. Baldomero.

Şi îmi întinde mâna, dură, bătătorită. E un bărbat muncitor. Un tip slab, cu perciuni mari, murdar, cu dinţii stricaţi. Râde şi vrea să-mi facă o impresie bună. Îi întind mâna:

— Pedro Juan.

— Aha, deci suntem vecini, nene. Eu locuiesc cu Vivian.

— Cu Vivian? De când?

— Eh... nu... de câteva luni, dar... aici, aici la Havana am venit doar de câteva zile.

— Aha.

Vivian e o nenorocită albă, voinică, puternică, cu părul vopsit blond, foarte bună negustorească. Învârte banii şi mereu umblă curată, parfumată şi bine îmbrăcată, cu lanţul ei de aur la gât. Nu se poate compara cu maţe-fripte ăsta cu moacă de cerşetor.

— Vivian e aici?

— Da, ascultă o piesă la radio şi eu am ieşit să iau aer.

— E prietenă cu mine. Hai să vedem dacă are cafea.

Vivian îmi dă cafea şi continuă să asculte piesa. Ies din nou cu Baldomero pe terasă.

— Şi tu ce faci aici, frate? Cum îţi câştigi pâinea? Viaţa la Havana e dură. Nici la mine în sat nu-i mai uşor, dar aici e şi mai greu.

— Nu. Din contră. Aici e mai multă mişcare. Dar tu tocmai ai aterizat.

— Poate. Prima dată când sunt la Havana. Şi nu mai pot să mă întorc fiindcă n-am unde.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Eh.

— Tu eşti puternic, Baldomero. Poţi să munceşti orice.

— Da. Sunt slab, dar mereu am fost aşa, de mic. Dar sunt puternic. La ţară munceam de toate.

— Bine, cumetre, pune-te în mişcare, că aici sus mori de foame.

— Zice Vivian că ea cunoaşte nişte ţipi în piaţa Cuatro Caminos. Mâine mă duc să mă întâlnesc cu ei. Dacă mă lasă să lucrez cu ei...

— Eu am lucrat acolo un timp şi mă plăteau cu treizeci de pesos pe zi. Dar fii atent: programul e de luni până duminică, de la şase dimineaţa sau chiar mai devreme până la şase, şapte seara. E greu.

— Dar mereu îţi mai iese ceva.

— Da. Tu-ţi faci treaba de ochii lumii şi îţi mai cauţi şi altceva de lucru în plus.

— Asta mi se potriveşte. Mă duc chiar acum. Nu-i departe?

— Nu. O iei în sus pe strada Belascoáin. Treci de zece douăsprezece străduţe şi o să vezi piaţa.

În zilele următoare omul nu stătea o clipă. Mereu murdar până-n vârful capului, cu favoriţii lui mari şi bun cozeur. Strângea

moloz la fel de bine ca şi atunci când căra saci în piaţă. Zâmbitor, liniştit. O lună mai târziu ne-am văzut pe terasă şi mi-a oferit puţin rom:

— N-am mai vorbit de mult cu tine, vere. Aşteaptă, că am rom.

— Uite o sticlă. Când se termină mă duc şi iau alta.

— Mamă, Doamne, Baldomero, îţi merge bine aşa de repede?

— Nu exagera. Fac şi eu rost de nişte bănuţi... am o afacere care dă ceva profit.

— Aha.

— E vorba de ficat de porc.

— Aha.

— Ăsta nu se vinde prea bine pe piaţă. Îl cumpăr ieftin şi îl vând pe ici-colo.

— Aha.

— Am acum, la frigider. E foarte bun. Dacă afli pe cineva care ar vrea, îl trimiţi la mine.

— Ficatul de porc e bun.

— Şi te hrăneşte grozav! îţi fac cadou o bucată. Tu mi-ai căzut la casa sufletului.

— Nu, nu, Baldomero, asta e afacerea ta. Cum să faci cadou ficatul dacă tu din asta trăieşti.

— Ascultă, amice, cu o bucată de ficat n-am să mă îmbogăţesc şi nici n-am să sărăcesc.

S-a dus în camera lui Vivian şi s-a întors cu o bucată zdravănă. Isabel a pregătit-o după o reţetă italienească, cu mult ardei iute. Şi i-a ieşit foarte gustos. Era o bucată mare şi ne-a ajuns ca să mâncăm de două ori. Apoi am mai cumpărat de la el în două ocazii. Nu-l vindea scump.

În două luni Baldomero nu mai era aşa tensionat. Şi-a cumpărat haine, dar tot acelaşi aer de cerşetor maţe-fripte soios îl avea. Vivian a intrat în umbră, ca şi cum jegul şi împuţiciunea lui Baldomero i s-ar fi lipit de piele. Nu mai făcea afaceri. Nici nu mai ieşea din casă. Întotdeauna fusese o femeie veselă, cu o conversaţie interesantă, înconjurată de bărbaţi, dădea petreceri care ţineau până în zori. Acum era tăcută, parcă avea drumurile închise. Baldomero aducea în fiecare zi din ce în ce mai mult ficat. Avea clientelă fixă, iar – ca să facă pe simpaticul – în mod regulat făcea cadou câte unui vecin o bucată de ficat.

A sosit şi luna decembrie, iar eu aşteptam să apară vântul din nord ca să mă lansez la apă din nou. Aveam puţină

marijuana ascunsă în cameră. Din asta supravieţuiam, fiindcă lui Isabel i s-a năzărit să facă pe nevasta şi îmi spunea că străinii îi provoacă scârbă.

— Şi ce dacă ţi-e scârbă de ei. Ce contează? Du-te să ţi-o tragi cu unul că o să murim de foame.

— Ei, băieţaş, nu fi mârlan. Singurul mascul care îmi place eşti tu.

— Nu face pe mironosiţa cu mine. De trei luni te joci de-a căsuţele, de-a mama şi tata. Când te-am cunoscut erai o curvă pe cinste.

— Da, dar totul e trecător. Şi gata. Lasă chestia asta, că în fiecare zi îmi spui acelaşi lucru. Mai bine pregăteşte o ţigară de iarbă pentru amândoi. Şi aşa nu avem ce să-i facem...

— Bine... da, e mai bine... Şi de ce nu te apuci să speli sau să calci pentru cineva sau să-ţi cauţi de lucru în Miramar?

— Ţi-am zis să termini cu chestia asta fiindcă o să ne certăm.

— Închide uşa.

Ne place să fumăm împreună şi să tragem o duşcă de rom. Zburăm şi ne regulăm ore în şir. Măciuca mi se face ca un

drug de fier. Am scos iarba şi am început să răsucesc o ţigară. Au bătut tare la uşă:

— Deschideţi. Poliţia.

Ouăle mi s-au ridicat până în gât. Am ascuns totul sub saltea. Doar atât mi-a trecut prin cap. Acum chiar că am făcut-o de oaie. Am două kile de iarbă!

Nu m-au lăsat să trec. Au început să bată din nou cu putere. Isabel a început să tremure. Dar a deschis. Un poliţist a băgat capul pe uşă.

— Aveţi frigider?

— Nu. De ce?

Îl ţineau pe Baldomero prins în cătuşe şi cu un sac de plastic în mână.

L-au apucat de ceafa şi l-au împins:

— Acest cetăţean v-a vândut ficat?

— Nouă? Nu.

— Sunteţi siguri?

— Fireşte.

— Aţi mâncat ficat provenit de la acest cetăţean?

— Nu.

— Mai bine pentru dumneavoastră.

Ouăle mi s-au coborât din nou la locul lor. Am rămas în uşă observând panorama. Poliţiştii au continuat să întrebe din cameră în cameră. Toţi negau. Nimeni nu mâncase

ficat provenit de la cetăţeanul ăla. Cei doi poliţişti s-au decis să schimbe tactica. S-au postat în mijlocul terasei cu Baldomero în cătuşe şi cu sacul de plastic în mâini. Toţi vecinii vedeam manevra din uşă, suspicioşi, bănuitori. Acelaşi poliţist a vorbit. Celălalt nu vorbea, doar se strâmba cu o moacă gen „fereşte-te de mine, că am bulău”.

— Tovarăşi, fiţi atenţi la mine. Acest cetăţean a fost surprins de către o patrulă în după-amiaza aceasta, chiar în momentul în care ieşea de la morgă cu un sac de ficat omenesc.

Murmurul vecinilor l-a întrerupt pe poliţist.

— Lăsaţi-mă să termin. Acest cetăţean lucrează la morgă şi de două luni am bănuit că a sustras ficat de la cadavre în anumite ocazii pentru a-l vinde în pungi negre, ca şi cum ar fi fost ficat de porc. Avem nevoie de martori…

Din nou murmurul mulţimii. O bătrână a fost prima care a sărit cu gura:

— Jigodie împuţită! M-ai nenorocit! E adevărat, tovarăşe poliţist, e adevărat că ne vindea ficat! Javra asta e o bestie!

Isabel şi eu schimbăm două priviri. Eu izbucnesc într-un hohot de râs. Isabel se strâmbă a scârbă.

— Nu fi nesimţit, Pedro Juan!

— Lasă, că au grijă babele de Baldomero. Eu n-o să acuz pe nimeni. Ceea ce o să fac e să umflu cauciucul şi să-mi aranjez ustensilele. Cred că în noaptea asta ies în larg.

— Vai, slavă Domnului. O să aprind o lumânare la Virgen de la Caridad ca să te ajute.

Am luat cauciucul şi am coborât ca să-l umflu. Baldomero se uita la poliţişti cum notau în carneţele şi la babele care îl acuzau indignate. Şi zâmbea. Idiotul zâmbea. Nu ştiu de ce. Cred că de frică.

Fiarele mortului

Un cancer l-a mâncat pe dinăuntru şi l-a băgat în groapă doar în câteva luni. Avea doar treizeci şi doi de ani şi îl numeau „Santico”[24] dar era un drac împuţit. Vindea dintr-un cărucior cu rotile aguacate, mango, ceapă, orice chestie. Cu asta îşi scotea nişte

[24] *Santico* – Simţitorul.

bănuţi în fiecare zi ca să-i cheltuiască pe femei, rom şi ţigări.

Danais, nevasta lui, avea douăzeci de ani şi era frumoasă. O mulatră splendidă. S-a îndrăgostit nebuneşte de Santico. El a murit, ea şi-a pierdut minţile. Treisprezece persoane locuiau în aceeaşi cameră: negri, mulatri şi metişi. Acum erau ceva mai liniştiţi fiindcă Santico venea beat în zori, nu conta la ce oră, şi începea mai întâi s-o bată pe Danais ca mai apoi s-o reguleze. Îi plăcea s-o vadă plângând. Era la fel de violent cu toţi ceilalţi. Aproape în fiecare noapte istoria se repeta: bătăi, lacrimi, ţipete şi apoi sex şi suspine. Restul fraţilor, verilor şi nepoţilor se prefăceau că dorm şi-i lăsau să facă ce vor în întuneric. Treisprezece persoane convieţuind într-o cameră igrasioasă şi dărăpănată de cinci-şase metri, care mirosea a transpiraţie şi a murdărie, cu o baie şi o bucătărie afară în comun cu încă cincizeci de vecini. E imposibil în acest fel să păstrezi vreun secret, sau să ai viaţă privată. Dar nu păreau neliniştiţi din pricina asta. Era normal.

Santico a fost mereu o jigodie. Îi plăcea sângele, luptele cu cuţitul. Era curajos şi

bătăuş. Avea ca protector pe Oggún. Într-un colţ al camerei au rămas oala cu fiarele, armele de lupte, paharele de ţuică şi trabucurile, farfuriile cu aguacate, yuca, piper şi ardei iute. Pietrele cu puteri magice, beţişoarele şi ierburile vrăjitoreşti, porumbul, bârnele, ficuşii. Un lanţ, o macetă, o nicovală, un cuţit.

A murit înainte de vreme. El nu voia să se ducă aşa de tânăr, plin de vitalitate şi virilitate. Sfârşitul i-a fost rapid, dar turba de durere şi vomita sânge putred. O moarte mizeră şi scârboasă. Danais a rămas cu fiarele şi colierele verzi şi negre. Când s-a întors de la cimitir a plâns două zile în neştire, până ce mama lui Santico a ajutat-o să-şi ridice moralul. Bătrâna avea nouă fii – acum îi mai rămâneau opt – şi şapte nepoţi. Ştia câte ceva despre lume şi viaţă.

Când Danais şi-a revenit, s-a dus la piaţă. S-a întors cu un cocoş, un porumbel şi un câine, toţi vii, şi i-a legat în colţul acela de cameră. Lunea sau vinerea, în fiecare săptămână sacrifică un pui şi stropeşte cu sânge oala şi îi pune puţină miere ca s-o îndulcească. Danais e în continuare foarte tristă. Nu vorbeşte cu nimeni. Bărbaţii îi fac complimente, iar ea

se simte jignită. Câte unul încearcă să se apropie de ea cu bune intenţii, iar ea îl înjură. Într-o noapte, Santico îi apare în vis şi îi spune în şoaptă la ureche:

— Vino cu mine, Danais. Am venit să te iau.

Ea îl vede cum râde şi cum se îndreaptă spre ea. Se trezeşte înspăimântată, tremurând şi deschide ochii. Peste ea, în întunericul camerei, e o lumină roşie, ca de abur, care se învârte. Danais spune o rugăciune şi îşi face semnul crucii, tremurând.

— Ai milă, Doamne, ridică-i sufletul la ceruri, Doamne, ai milă!

Dar sufletul lui nu se va ridica la ceruri fiindcă, chiar dacă nimeni nu ştie, Santico a omorât trei oameni în luptele de stradă care au loc dimineaţa devreme. I-a rănit pe mulţi, a făcut destul rău. Acum îşi plăteşte păcatele. Danais nu spune nimănui, dar vizitele lui Santico se repetă în mod frecvent. Ea pe zi ce trece e din ce în ce mai obsedată de el. Îi pune flori, pahare cu apă, lumânări, se roagă pentru sufletul lui, dar Santico tot afurisit e, chiar şi mort. Vrea s-o ia pe Danais cu el.

Mama lui Santico vrea s-o convingă să se întoarcă la părinţii ei. Danais e de la ţară. Dar ea nu se lasă. Vrea să mai stea un timp aici.

— Lăsaţi-mă să-l ajut să se ridice la cer, mămică. Lăsaţi-mă să-l ajut. Eu îl iubesc tare mult.

Bătrâna o înţelege şi o lasă în pace. Lui Danais nu-i mai este frică şi îi place ca el să apară noaptea în timp ce toţi dorm. El apare. Îşi scoate cămaşa şi pantalonii, are măciuca tare şi o penetrează. Ea suspină dintr-un orgasm într-altul, iar el dispare. Danais nu se trezeşte. E frântă, în dimineaţa următoare se simte umedă şi verifică dacă nu a fost un simplu vis. A avut multe orgasme în timpul somnului. Îi place. Santico vorbeşte puţin sau deloc când o vizitează.

Ea îi pune un pahar cu ţuică şi un trabuc lângă oală. Uneori el se apropie zâmbitor şi se aşază aproape, pe jos, fără să vorbească. Danais se trezeşte şi lumina aceea ca de abur, roşie, care se învârte e acolo deasupra ei. Nu-i mai e frică. Se scoală. Se duce până la oală, ia în mână paharul cu ţuică şi îl dă pe gât. Cade epuizată din nou pe salteaua întinsă pe podea, unde

dintotdeauna a dormit. Iar acolo se află Santico, râzând fericit, savurând băutura. Se culcă cu ea, o montează aşa cum un mânz sălbatic o face cu o iapă. O oră, două ore. Are trei orgasme şi sula tot ţeapănă băţ rămâne. Când termină, el mai vrea ţuică şi ţigări. Nu vorbesc. Nu e nevoie s-o facă. Dar se înţeleg. Ea se scoală din nou. Se duce la oală. Ia trabucul şi îl aprinde. Se aşază pe jos, sprijinită de perete şi fumează, între vis şi realitate. Santico fumează, dar n-are ţuică, îi place să bea zdravăn după ce face sex. Devine prost dispus. O pocneşte pe Danais, iar ea plânge. O loveşte şi mai tare. Se excită din nou, şi chiar acolo, pe podeaua umedă şi murdară, lângă fiarele lui Oggún, peste găinaţul cocoşului şi al porumbelului, peste căcatul câinelui, o regulează din nou pe Danais. Ea crede că visează. Nu-şi dă seama de ce se întâmplă. Simte că el o penetrează adânc cu sula lui groasă, lungă şi potentă. Ceilalţi o aud în întuneric, zbătându-se, gâfâind. Aprind lumina şi o văd. Goală pe jos, cu picioarele desfăcute şi ridicate, cu sexul frământat de plăcere, splendidă, făcând dragoste cu aerul, încasând palme peste faţă. Toţi se sperie. Mama lui Santico preia controlul.

Înşfacă o sticluţă cu apă sfinţită parfumată cu şapte arome. Se apropie de Danais, o stropeşte cu acel lichid, implorând:

— Milă ţie, Doamne, milă ţie! Adu-le pacea, Sfântă Fecioară Mercedes. Obatalá atotputernic... Adu-le pacea. Milă ţie, Doamne. Ridică-l la cer, Obatalá, nu-l mai chinui.

O freacă pe cap şi la ceafa pe Danais cu apă sfinţită. Îi dă pe braţe şi pe picioare. În cele din urmă fata îşi revine. Nu ştie ce s-a întâmplat. O îmbrăţişează plângând pe bătrână:

— Vai, vine în fiecare noapte! Vine în fiecare noapte! Şi mie îmi place.

— Gata, a trecut, gata.

Bătrâna o consolează şi ştie. Dar nu spune. Când toţi se liniştesc stinge lumina şi toată lumea adoarme din nou. După ce trece sperietura nimeni nu rămâne înspăimântat. Toţi ştiau că Santico n-ar fi urmat să se ducă pe lumea cealaltă liniştit şi fără să facă scandal. Trebuie să i se facă o slujbă spiritistă. Două, trei, zece slujbe pentru sufletul lui. Câte vor fi necesare. Până ce se va fi ridicat la ceruri. Toţi gândesc acelaşi lucru, dar nimeni nu deschide gura. Mai bine să nu te bagi cu

mortul. Doar mama lui Santico, înainte să adoarmă, îşi spune în sinea ei, foarte încet:

— El crede că încă e viu, sărăcuţul. Trebuie să-l ajut să se ridice.

În ziua următoare, mama se scoală devreme ca să organizeze slujba spiritistă. Se duce acasă la o moaşă care ştie să facă slujbe foarte bine. Când se întoarce, două ore mai târziu, o găseşte pe Danais întinsă pe jos, lângă oala lui Oggún.

— Danais, o să-i facem o slujbă luni, că atunci poate cumătră. Aşa că mai sunt cinci zile. Dar ce-i cu tine? De ce stai acolo?

— Nu ştiu. Nu vreau să plec.

— Ascultă, lasă tâmpeniile. Ia cutia cu aguacate şi aşază-te pe trotuar la vânzare. Sau acum vrei să te întreţin eu?

— Nu, mămică, nu, mă duc. Doar că sunt obosită şi tristă... Nu ştiu ce-i cu mine.

Danais face un efort de voinţă. Se ridică. Ia cutia cu aguacate şi lămâi, le aşază într-o laviţă din scânduri, pe trotuar, în faţa casei. E ocupată cu vânzarea când o vecină o întreabă:

— Danais, ce umflate îţi sunt picioarele! De ce?

Ea continuă să muncească şi nu dă importanţă. Tinerii nu bagă în seamă bolile.

Pe seară, labele picioarelor, gambele şi coapsele îi sunt şi mai umflate. Strânge taraba şi intră în cameră.

— Mâine mă duc la doctor. Chestia asta pare a fi limfangită.

În noaptea aceea Santico nu apare. Ea îl vede cum se mişcă printre lianele din munte. În depărtare. Se furişează.

Nu se uită la ea. Ea stă în picioare, dezbrăcată, într-un luminiş, sub un arbore de capoc. Santico se foieşte, dar nu se apropie. Îi arată falusul lui erect şi frumos şi dispare printre arbuşti, râzând. Apoi ea merge pe jos toată noaptea. E umezeală şi frig până ce se ivesc zorile şi coboară ceaţa, iar ea dezbrăcată, fără pantofi, splendidă, cu părul desfăcut, dar nu epuizată de atâta umblat şi cu pielea plină de zgârieturi de la spini şi buruieni. Danais ştie că e singură şi pierdută în munţi. În ziua următoare nu poate să se ţină pe picioare. E obosită, încă şi mai umflată. Are pielea iritată, gata să crape, şi o ustură zgârieturile. E o mulatră frumoasă, cu pielea închisă ca scorţişoara, dar într-o stare dezastruoasă, încercănată, s-a deteriorat mult în doar câteva zile. Mama lui Santico se sperie, fiindcă ea nu a

îmbătrânit degeaba. A văzut multe la viaţa ei:

— Nu, Danais, nu te duci la spital. Hai cu mine.

În camera de alături locuieşte Romulo. Un babalâc de şaizeci şi cinci de ani. Ştie multe şi e om serios. Nu e un fute-lelea oarecare, ca tinerii ăştia de azi care nu ştiu nici măcar pe ce lume se află, dar sunt suficient de răi ca să-i vrăjească pe naivi şi să le ia banii. Lumea îl respectă pe Romulo. Când vede că vin le salută şi i se adresează bătrânei:

— Ştiam că o să veniţi aici. Dar aţi aşteptat prea mult. De ce n-ai adus-o mai devreme? Doar tu ştii. Tu nu ai douăzeci de ani.

— Romulo, leacurile sunt scumpe, şi eu am crezut.

— Ce-i bun e scump. Hai să vedem ce pot să fac. Veniţi încoace.

În spatele unui paravan, Romulo are un altar pentru sfinţi. Toţi trei se aşază pe jos. În mijloc el pune masa spiritistă a lui Ifa. Aruncă melcii. Şi nu vorbeşte. Îi aruncă încet, meditând, de două, trei ori. Şi nu vorbeşte.

— Gata, am făcut tot ce am putut. Du-o la doctor să vadă ce poate face pentru ea.

— Romulo, pentru numele lui Dumnezeu!, zice bătrâna.

— Nu vă speriaţi, dar trebuie să vă rugaţi mult pentru ea. Du-o la doctor. Eu nu pot să fac nimic.

Danais nu înţelege ce se întâmplă. E prea tânără ca să priceapă. Ştie puţine despre viaţă. Santico s-a îndrăgostit de ea şi a scos-o dintr-o cocioabă din lemn şi bălegar, unde locuia cu părinţii ei şi cu cei opt fraţi, în mijlocul câmpului, pe vârful unui deal înconjurat de arbori de cafea, distruşi de bălării şi lipsă de grijă. Ea avea optsprezece ani. De nouă ani nu mai mersese la şcoală, iar unica ei grijă era să strângă cafea la fiece recoltă, împreună cu părinţii şi fraţii care mai rămăseseră pe acolo. Băieţii plecaseră din munţii aceia, aproape de Baracoa, ca să caute de lucru în altă parte. Mulţumită lor nu mureau de foame. Exact aşa cum spun. Cafeaua dădea pe an ce trecea tot mai puţine beneficii. Când Santico a văzut-o, de o groază de timp ea nu mai avea pantofi, nici lenjerie intimă, nici săpun. Nimic. S-a îndrăgostit de fata aceea aproape sălbatică, inocentă, dispusă

a se îndrăgosti de primul care ar fi putut s-o scoată de acolo pentru totdeauna. Când Santico a regulat-o în genul lui, ca un disperat, ca un torent neîntrerupt, imposibil de stăvilit timp de patru zile, ea a rămas trăsnită. O mai făcuse de multe ori, cu trei sau patru iubiţi pe care îi avusese înaintea lui, dar niciodată în felul acela. A rămas captivă pentru totdeauna în năvodul metalic al acelui negru frumos, puternic, mascul ca nimeni altul. Fusese învăţată să-i admire pe masculi până la veneraţie. Să se dăruiască deplin şi să se transforme în sclavă. Aşa a fost legea mereu în munţii aceia şi aşa va continua să fie.

Danais a plecat cu el. Santico a adus-o la Havana şi a închis-o în camera aia. Ţărăncuţa e prea frumoasă ca s-o expui prea mult prin cartierul fiarelor. Şi, în plus, nu ştie nimic despre lume şi viaţă. Nu ştie nimic şi oricine poate s-o păcălească, s-o îmbrobodească şi să i-o şutească. Prin urmare, poate să iasă pe stradă doar cu Santico. Restul timpului acolo, în casă, între patru pereţi. I-a acoperit ochii cu mâna şi n-a lăsat-o să se mişte. Iar ea a acceptat fără să crâcnească. Ba mai mult, trăia bine astfel. Era satisfăcută de acea iubire care o

transformase în sclavă. Asta era, mai mult sau mai puţin, ceea ce mereu văzuse în jurul ei.

A plecat de la Romulo direct la spital. Baba era sceptică. Medicii au dedus că era vorba despre o flebită cronicizată. Au internat-o ca să-i administreze nişte antibiotice. Nu erau exact cele mai indicate pentru un caz atât de avansat. Dar în spital nu aveau altele, aşa că nu aveai de unde alege. În noaptea aia Danais s-a umflat şi mai rău. Mâinile, braţele, tot abdomenul. În dimineaţa următoare au dus-o la sala de terapie intensivă. Medicii nu spuneau în mod clar ce boală avea acea pacientă. Ca să evite întrebările babei, îi spuneau:

— Este vorba de un caz delicat. Studiem cazul.

I-au băgat ser cu antibiotice direct în vene. În câteva ore numai a intrat în stare de comă. I-au pus oxigen. Santico a apărut râzând şi s-a apropiat de ea. Când l-a văzut, a început să râdă la rândul ei şi s-a dezbrăcat. Un infirmier care stătea lângă ea nu înţelegea de ce râdea şi încerca s-o ţină ca să nu se dezbrace. Dacă era zdrobită şi fără cunoştinţă, de ce şi cum făcea acele gesturi? Amândoi se aflau în mijlocul

muntelui. La umbra unui arbore de jagüey. Un copac mare şi bătrân. Santico s-a dezbrăcat şi şi-a pus un colier cu mărgele negre şi verzi şi ei i-a pus altul la fel la gât. Falusul lui era ca o limbă de clopot, tare şi zdravănă. Santico e vesel, dar nemulţumit, ca de obicei. Niciodată nu se va putea odihni, nici ziua şi nici noaptea. Lângă ei, din spatele unor arbuşti, îi observă duhul drumurilor şi al relelor, cel care stă la pândă mereu cu ochii lui de melc. Este prietenul lui Oggún. Sunt mereu împreună, îşi fac de cap, violează femeile pe care le întâlnesc în cale, fac scandal pe unde ajung. Santico îngroapă în pământ un cui plin de sânge. Curajos, beat, nervos. Face să curgă sânge şiroaie în jurul lui. A făcut mult rău. Neîncrezător, îi e teamă ca va trebui să plătească pentru tot. E mereu gata de vreo confruntare şi îşi păzeşte spatele. Îi e frică şi înfricoşează. Trăieşte furtunos. Niciodată nu a fost fericit. Veşnic magnific conducător de războinici. Când o atinge pe Danais, ea simte mâna lui ţeapănă şi rece, cu marca metalică a morţii. Miroase a oţel clocotit. Stăpân al metalelor şi al fontei, fierului şi focului. O penetrează fără menajamente şi fără mângâieri prealabile. Ea, nervoasă,

îndrăgostită ca o fecioară, se dăruieşte şi se desfată. Abia dacă o atinge cu vârful mădularului şi a şi avut primul orgasm. Iar apoi mult mai multe. Se tăvălesc pe pământ şi pe iarba umedă. Oggún are nevoie de secreţiile acestei domniţe frumoase, inocente, care se dăruieşte din dragoste. Ea se zbate în spasme. Infirmierul încearcă s-o ţină întinsă pe pat, dar fata asta are o putere supranaturală. Sare ca o iapă şi îşi mişcă pântecele de parcă ar face dragoste, suspină, muşcă şi ţipă. Cade pe jos cu zgomot. Moartea o îmbrăţişează şi totul se sfârşeşte. Pufăie şi suspină, desfigurată, străbătută de o boare de vânt care începe să bată dintr-o dată. Pe muntele acela îmbelşugat, Santico, cu măciuca încă ţeapănă, o lasă culcată pe pământ şi o pălmuieşte. Apoi pleacă, printre arborii de capoc. Un câine, un cocoş şi un porumbel aleargă şi zboară în spatele lui, gălăgioşi. O lasă sedusă şi abandonată, plângând, suferind fără consolare, singură în mijlocul acelui munte atotputernic. Cu un uragan care o învăluie şi o târăşte, vânt, ploaie, trăsnete, fulgere. Ea nu înţelege ce se întâmplă. Niciodată nu o va şti.

Sfârşitul căpitănesei

Chicha a făcut pe ea de frică toată noaptea, auzea un şobolan mare şi gras care cotrobăia printre oalele din bucătărie. Şobolanul se purta ca un nesimţit, ca şi cum ar fi fost la el acasă. Urca din subsol pe o ţeavă veche şi putrezită. Suia cele opt etaje prin interiorul ţevii până ce ieşea la lumină. Apoi sărea pe terasa blocului şi începea să cotrobăie prin grămezile de gunoi, sau intra în vreuna dintre camere.

În total sunt cam cincizeci de persoane, sau poate şi mai mult, îngrămădite în cele şapte camere care treptat, de-a lungul celor treizeci de ani, s-au construit pe terasă. Acest lucru furnizează suficiente cotloane şi resturi de mâncare. Chicha credea că e vorba despre un singur şobolan, fiindcă într-o după-amiază, la asfinţit, a văzut pe unde urca şi cum sărea direct pe podea, mai mult de un metru. În realitate, după acel atletic şobolan urcau mult mai mulţi, iar noaptea puneau stăpânire pe terasă. La subsol era umezeală, noroi, scânduri putrede, fiare şi sârme ruginite, conducte, în fine, nimic care să-ţi surâdă ochiului. Câţiva, în schimb, riscau să treacă prin faţa

porţilor şi a trotuarelor împuţite de pe Malecón. Şi de fiecare dată găseau ceva, în ciuda sperieturilor provocate de restul faunei nocturne: curve, beţivi, poliţişti, cerşetori.

În cele din urmă a răsărit soarele, iar Chicha, foarte nervoasă, s-a sculat să vadă ravagiile. Şobolanul dăduse capacul la o parte de la o oală cu fasole şi cartofi. A mâncat aproape tot şi şi-a făcut nevoile pe masă. A lăsat mici grămăjoare lângă ceaun. Chicha mereu a fost murdară şi delăsată, dar asta era deja prea mult. A deschis uşa de la cameră. A aşezat cratiţa pe podeaua terasei şi a umplut-o de apă. În acest moment soseşte sora ei Tita, agitându-se ca de obicei, cu un zâmbet larg, arătându-şi dinţii ei imenşi din plastic, care îi ieşeau din gingii şi ameninţau că-i vor ţâşni din gură şi-l vor lovi pe interlocutor:

— Bună dimineaţa!

— Cine ţi-a zis ţie că e bună? Nu mă aia la cap aşa devreme!

— Ascultă, eşti ciufută de dimineaţă?

— Ciufută, neciufută, lasă-mă în pace.

— Trebuie să fim bine crescute şi să ne purtăm politicos cu ceilalţi, chiar dacă ţi s-au înecat corăbiile.

— Bine, gata, Tita. Nu mai face pe profesoara cu mine.

— N-ai dormit bine?

— N-am dormit deloc toată noaptea. Îţi aduci aminte de şobolanul ăla care se urca pe conducte şi sărea pe terasă?

— Da.

— Azi noapte a intrat în cameră. Şi a cotrobăit prin toate oalele ca să caute mâncare. Vai, ce groaznic.

— Groaznic, zici? Nici vorbă. Eu am trecut prin lucruri mai grele în viaţă. De ce nu te-ai sculat, n-ai aprins lumina şi nu l-ai omorât cu bastonul? Nu eşti bună de nimic, băbătie.

— Da, da!

— Când bărbatul meu m-a părăsit şi m-a lăsat singură cu patru copii...

— Tita, bine, pentru numele lui Dumnezeu. Eşti nebună de legat.

— Iar tu nu ştii decât să vorbeşti urât şi să înjuri. Nu mă insulta. Ceea ce ai făcut tu e într-adevăr de om nebun sau dus cu pluta. De om căruia îi e frică, e imatur...

Au continuat să se certe ca de obicei. Enervându-se reciproc. Chicha a rămas văduvă şi singură cu şase ani în urmă. Acum are şaizeci şi nouă. Tita e sora ei mai

mică şi vine de două ori pe săptămână să aibă grijă de ea. În realitate vine doar să bea cafea şi să fumeze fără întrerupere, să ţipe şi să se certe cu Chicha. Nu se suportă.

— Tita, o să faci curat în cameră azi?

— Nu-mi porunci tu mie ce să fac. Nu-mi porunci, că nu sunt servitoarea ta.

— Vai, Tita, pentru numele lui Dumnezeu, o să mă înnebuneşti. Tu nu vii să mă ajuţi? De ce vii tu atunci, Tita?

— Ca să-ţi ţin de urât, pentru că familia ta nu te suportă. Începând cu fiică-ta şi cu nepoatele tale. Cineva trebuie să respecte legea lui Dumnezeu.

— Ce Dumnezeu, ce rahat. Vii să mă enervezi cu nebunia ta.

— Vezi? De aceea nu te suportă. Pentru că eşti prost crescută şi nu respecţi pe nimeni. Respectă-mă. Dacă tu ştii că eu cred în Dumnezeu...

— E un căcat... Dumnezeu nu există. Dacă ar exista, nu ar fi atâta foamete pe lume şi atâta mizerie...

— Asta zici tu. Acum începi cu placa despre comunism şi politică şi cu insultele. Şi ce-au rezolvat, fată, hai să vedem, zi-mi? Nici Dumnezeu n-a rezolvat nimic, e

adevărat, dar nici comunismul, fiindcă uite în ce hal suntem.

— Tita, cu tine nu se poate vorbi pentru că tu eşti analfabetă.

— Iar tu dacă eşti de cultă şi ai atâta şcoală, căpităneasa... aha... imaginează-ţi.

— Bine, bine, du-te să cumperi pâine.

— Da. Ies la aer în stradă, că hurubăria asta aici, cu tine care vorbeşti rău de Dumnezeu şi de toată lumea...

— Bine, ajunge, gata, du-te să iei pâine.

Când Tita a coborât scările, Chicha şi-a adus minte de un vis pe care-l avusese cu o după-amiază înainte în timp de moţăia pe fotoliu. A văzut-o pe sora ei ca pe o cerşetoare în stradă, cerşind bănuţi, foarte murdară, fără pantofi, jegoasă, cu o iconiţă cu Fecioara în mâna stângă şi întinzând mâna dreaptă. Făcându-şi culcuş pe băncile din parcuri. A simţit că era vorba despre o premoniţie. Mereu i s-a întâmplat lucrul ăsta. Putea să prevadă moartea tuturor. Când tatăl ei s-a spânzurat, nu s-a mirat, ea de zece ani îl tot visa aşa, spânzurându-se cu o funie groasă. I s-a întâmplat la fel cu bărbatul ei. Era încă puternic, în ciuda celor şaizeci şi patru de ani, dar într-un vis l-a văzut urcându-se într-un arbore de

aguacate. Vesel, râzând, fără nicio grijă, ca de obicei, a alunecat încercând să culeagă nişte fructe şi a căzut pe jos în cap. În realitate, acea căzătură i-a provocat o comoţie cerebrală fatală.

Chicha nu dădea prea mare importanţă acestor premoniţii. „Coincidenţe”, îşi zicea. A suferit prea multe lipsuri şi foamete. A fost umilită până în ultimul hal când făcea de mâncare în casele oamenilor bogaţi. Dumnezeu nu există dacă permite astfel de lucruri. Când a triumfat Revoluţia a obţinut o slujbă la Poliţie, i-au dat un pistol şi o uniformă, şi atunci şi-a spus: „Acum mi-a venit rândul. O să mi-o plătească.” Şi aşa s-a întâmplat. Şi-a dedicat timpul ca să impună ordine şi disciplină în jurul ei. Cu o mână de fier. S-a pensionat acum opt ani. Puţin după aceea a murit bărbatul ei. Şi a pus stăpânire pe ea o frică de nestăpânit, frică să iasă din cameră, pe scară, pe stradă, la vecini, o frică faţă de orice. Trăia convinsă că toţi ar fi sărit s-o omoare, dacă ar fi scos un picior din cameră. Se simte protejată închisă între aceşti patru pereţi. Banii şi mâncarea nu-i ajung. A devenit scheletică, bolnavă, cu o veşnică răceală care o făcea să scuipe flegme împuţite prin

toate colţurile. Atunci a înţeles că era complet singură. Nici familia, nici vecinii n-o suportau. Nimeni nu voia nici măcar să se ducă să-i cumpere bucăţica de pâine care constituia raţia zilnică. În loc s-o numească Chicha îi spuneau „Căpităneasa” şi o evitau. E acolo singură, flămândă, bolnavă, înconjurată de mizerie, cu două fotolii hodorogite şi o saltea desfundată. În acea cameră sărăcăcioasă, de patru pe patru metri. Niciodată n-a folosit Revoluţia ca să pună stăpânire pe ceva anume. A fost cinstită cum scrie la lege. Era convinsă că aceea era singura formă corectă de a acţiona conform moralei revoluţionare: cinste, autoritate, ordine, disciplină, control, austeritate. Acum, fără bani, fără mâncare, uneori ajungea pe culmile disperării. Într-un colţ, zăcea o mică bibliotecă ticsită cu opere de Mao, Lenin, Marx, Kim II Sung, discursuri, reviste *Sputnik,* colecţii mai vechi. S-a uitat la toate acele cărţi pline de praf, a suspinat adânc, a pus mâna pe o revistă din 1957 şi a deschis-o la întâmplare. Un interviu luat lui Frank Lloyd Wright: „Cât timp vom mai rezista dacă ne abandonează spiritul poetic? Cât timp poate să dureze o civilizaţie golită de

suflet? Ştiinţa nu ne poate salva: ne-a dus pe marginile prăpastiei. Ar trebui să ne poată salva arta şi religia, care reprezintă sufletul civilizaţiei”.

A închis dintr-o dată revista şi a azvârlit-o într-un colţ:

— Americanii ăştia mănâncă rahat!

S-a aşezat un timp în uşa camerei sale, în fotoliul ei hodorogit. Un individ se tot fâţâia pe acolo cărând cărămizi. Urca cele opt etaje pe scări cărând câte zece cărămizi, le băga la el în cameră şi se ducea să mai aducă. Era îmbrăcat doar într-un pantalon trei sferturi, fără pantofi. Pielea lui neagră şi transpirată era complet acoperită de un praf foarte fin alb-cenuşiu, de var şi ciment. Lui Chicha i se păru că arăta ca o sculptură vie. O statuie de ghips sau ciment, sau de piatră neşlefuită. Era un negru tânăr, înalt, musculos. O apariţie ciudată. O statuie umblătoare. Bărbatul căra cărămizi de la vreun bloc dărâmat şi le stivuia la el în cameră ca să facă un zid interzis sau o supraetajare. Toţi făceau asta. Adăugau ziduri ici-colo. Spărgeau pereţi, făceau găuri, adăugau camere, foloseau scânduri putrede, bucăţi de plastic şi de cărămizi, orice ar fi găsit. Mereu tot mai

multă lume în cămăruţe de trei pe patru sau de patru pe patru metri. La fel ca gândacii. Uneori reuşeau să locuiască până şi doisprezece sau treisprezece într-una din cămăruţele astea murdare şi întunecate. Era interzis să se facă modificări în blocuri. Dar toţi le făceau. Fără să ceară aprobarea. Ocupau tot spaţiul posibil şi aduceau rude de la ţară. Sau fătau tot mai mulţi copii şi se îngrămădeau unii peste alţii.

Chicha nu a deschis gura. Cu nişte ani în urmă s-ar fi dus să vadă ce făceau. Să impună ordine. Să le ceară să facă rost de aprobarea oficială a municipiului pentru acea lucrare, sau dacă nu ea ar fi chemat poliţia şi pe inspectorii de la Direcţia municipală de arhitectură şi urbanism ca s-o distrugă, fireşte, totul cu aprobările şi ordinele necesare. Dar acum, nu. Îi lăsa în pace. Îi era totuna. Niciun vecin de pe terasă nu se uita la ea şi nici nu-i vorbea. Iar ea nu se uita la nimeni şi nu vorbea cu nimeni. Chiar aşa.

A înhăţat o revistă *Sputnik* veche din 1982 şi a început să citească un reportaj reconfortant despre Opera Secolului: Calea Ferată Baikal-Amur. S-a cufundat în atmosfera acelor stepe îngheţate, printre

tineri eroi care înălţau steaguri roşii la locurile lor de muncă. La brutărie, Tita şi-a dat seama că nu avea nici măcar cinci cenţi ca să cumpere pâine. Şi a invadat-o acea depresie care o făcea să se simtă ca fiinţa cea mai nefericită de pe pământ. I-au ţâşnit lacrimile. Iar vânzătoarea i-a făcut pâinea cadou:

— Nu ai cinci cenţi? Ia pâinea, dar nu plânge aici, că nu-i bine, îmi aduce ghinion.

Tita a luat pâinea, dar auzind acele cuvinte a început să plângă de-adevăratelea. Cu suspine şi muci.

— Pleacă de aici. Pleacă de aici.

Vânzătoarea a dat-o afară. Toţi în cartier ştiau că nu e în toate minţile. Dar ceea ce nimeni nu ştia era că bărbatul o părăsise şi o lăsase cu patru copii, pe timpul când ea era tânără şi frumoasă. Pentru că îşi dădea cu parfum şi se spăla pe faţă, dar nu-şi făcea niciodată baie, şi nici curat în casă nu făcea, nici n-avea grijă de copii. Era o scroafă cu chip de fluture. Toţi banii se duceau pe cafea şi ţigări. Când s-a văzut abandonată, a făcut o criză de nebunie şi a stat trei ani complet deprimată pe un pat. Psihiatrii au crezut că singurul mod în care puteau s-o salveze era cu electroşocuri.

Acum, după treizeci de ani, Tita schiţează cel mai frumos zâmbet al ei, îşi arată dinţii de plastic, îi verifică cu limba ca să nu-i sară din gingii, deschide larg ochii, şi simte o plăcere prostească atunci când îşi poate povesti viaţa celui care vrea s-o asculte.

— Mi-au făcut treizeci şi două de electroşocuri, dar mă simt foarte bine, foarte bine, foarte bine. Eu mă simt foarte bine, foarte bine. Iar dacă va trebui să îmi mai facă, să mi le facă, chiar dacă eu mă simt foarte bine, foarte bine, foarte bine.

Iese din brutărie plângând, teribil de deprimată. Nu-şi mai aminteşte nici de Chicha, nici de pâine. Merge încet. Nu mai plânge. Îşi suflă nasul direct pe trotuar, acoperindu-şi cu degetul arătător o nară şi suflând pe cealaltă. O ia pe strada Animas, apoi pe Galiano. Urcă în câteva cvartale şi se aşază pe o bancă în parcul Galiano şi San Rafael, cu privirea pierdută. O secundă priveşte cu atenţie la vechiul magazin *Ten Cent* al lui Galiano şi Santa Rafael, şi-şi aminteşte de acei zece ani fericiţi ai tinereţii, în care fusese vânzătoare de cosmetice şi parfumuri, chiar acolo. Era frumoasă, înaltă, cu sâni frumoşi, brunetă.

Farmecul ei, veşnicul ei zâmbet, politeţea ei erau un izvor din care ţâşnea linişte, dulceaţă, candoare. Şi mulţumită acestui lucru vindea bine. A avut mulţi iubiţi. Zeci de iubiţi care îi făceau cadou flori, ciocolată, parfumuri. De ce s-o fi îndrăgostit de idiotul ăla? Ea fusese miliţiancă, au închis *Ten Cent*, americanii au plecat lipa-lipa, iar ea s-a căsătorit fiindcă era însărcinată. Cum o mai bătea cretinul ăla! Până şi când era cu burta la gură o bătea. N-a reuşit să-şi explice cum de niciodată n-a avortat. Ce o mai fi acum la *Ten Cent*? Pe acolo mişună şi alţi nebuni şi nebune. Vagabonzi fără casă, cerşetori, femei care încearcă să vândă trecătorilor orice porcărie, doi trei labagii care îşi arată instrumentele pe jumătate sculate nebunelor şi cerşetoarelor şi se excită astfel. Tita nu vede toată lumea asta proastă, decăzută. E într-o stare letargică. Întinde mâna şi cerşeşte de la trecători. Vrea să cumpere ţigări şi cafea. E singurul lucru de care are nevoie. Le repetă în şoaptă:

— Daţi-mi nişte bănuţi, pentru numele lui Dumnezeu. Pentru ţigări şi cafea. Fiţi politicos. Trebuie să fim amabili cu ceilalţi.

Daţi-mi nişte bănuţi, dar politicos. Fiţi amabili. Nu vă purtaţi urât cu mine.

Nimeni nu înţelege ce spune. Vorbeşte foarte încet, pronunţând corect fiecare cuvânt, cu un zâmbet neîntrerupt şi liniştit. Aşa cum au învăţat-o la acele cursuri la *Ten Cent* Chicha a terminat de citit reportajul eroic despre Baikal-Amur. Şi se întreabă de ce Tita nu se întorcea cu afurisitul de codru de pâine. Se gândeşte că ar trebui s-o dea dracului:

— Trebuie să mă decid şi s-o dau afară de aici. Să nu mai vină. O să-mi pierd minţile la fel ca ea. Mă înnebuneşte, iar ea n-are nicio treabă, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic, fumând şi bând cafea. Ce mai tura-vura! Trebuie să scap de ea!, iar eu cedez camera şi mă duc la azil.

A rămas câteva clipe înlemnită în mijlocul camerei, căzută pe gânduri. De câteva luni se gândea la un anumit lucru. Dar nu îndrăznea: „Da, am să termin şi cu asta. La urma urmelor, nici nu îmi e folositor şi nici nu am putere să-l manevrez”. S-a dus până la un mic dulap, a deschis un sertar. În fund, sub nişte rufe murdare, a găsit un pistol american, un Colt. Un ofiţer de rang superior i-l făcuse

cadou. La începutul revoluţiei. Era o armă care nu se mai folosea, din cele obişnuite ale armatei dinainte, dar în perfectă stare. O curăţa şi o ungea mereu. Avea gloanţe într-o cutie de carton. Le-a pus într-o carafa şi le-a acoperit cu apă, ca să se ruginească şi să se distrugă treptat. A ascuns ulciorul sub pat şi s-a gândit că avea nevoie de un ciocan ca să facă bucăţele pistolul. Dar: de unde să facă rost de un ciocan? A pus din nou arma la locul ei, a acoperit-o cu rufele, a închis sertarul şi s-a aşezat în fotoliul hodorogit, lângă uşă. Bărbatul căra în continuare cărămizi. O statuie umblătoare, sculptată în piatră şi ciment. O sculptură imperturbabilă, care căra cărămizi fără oprire.

Mereu există câte o jigodie prin apropiere

Bătrânul Cholo termină de strâns cărţile de pe podeaua vestibulului de la intrarea în bloc. Erau mii de cărţi uzate. Le-a pus în lăzi şi le-a băgat în camera lui dărăpănată. A înşfăcat o cutie de conserve murdară şi coclită. A închis uşa, a pus lacătul şi s-a dus

după ceva de mâncare. De la intersecţia Carlos III şi Belascoáin, până la Cuba cu O' Reilly sunt douăzeci şi şase de cvartale. Le-a parcurs în grabă, în mai puţin de treizeci de minute. A coborât pe strada Reina până la Motserrate, a dat colţul la intersecţia cu O'Reilly, spre dreapta, până a ajuns pe strada Cuba. Era aproape şapte seara. Vânzătoarea, prost dispusă ca întotdeauna, i-a strigat la fel ca în fiecare seară:

— Mereu ajungi târziu, Cholo!, iar eşti ultimul, fir-ar al dracului să fie! Ia de-aici, asta a mai rămas.

I-a pus puţin orez şi nişte jumări din slănină în cutia de conserve şi a făcut un semn în formă de cruce în dreptul numelui său, pe o listă cu trei sute patruzeci şi două de persoane care primeau mâncare gratis de la centrul acela de ajutor social.

— Altceva n-a mai rămas? Haide, hai mai caută ceva pe-acolo.

— Nu mai e nimic. Azi ţi-ai făcut-o cu mâna ta. Altădată să vii mai devreme.

Ieşi şi se aşează pe jos, sprijinindu-se de colţul unei porţi. Scoase o lingură dintr-un buzunar al pantalonilor şi mâncă toată porcăria aia fără gust. Era flămând. Se gândi la pensiunile ieftine care se

deschiseseră cu puţin timp în urmă pe strada Belascoáin. Dar era deja noapte. La orele acelea dacă mai puteai să găseşti ceva, erau doar rom şi trabucuri. Îşi vârî mâna în buzunarul stâng al pantalonilor. Pipăi un fişic de bancnote. Un fişic mare. Azi a câştigat cel puţin cinci sute de pesos din vânzarea cărţilor vechi. Mai avea multe mii ascunse într-o cutie de carton» în camera lui. Multe mii. Nu ştia câte.

Se apropie de el o femeie care vindea cornete cu arahide. Îi întinse unul. Dar nu. Niciodată n-a risipit banii pe fleacuri. Nu fumează, nu bea rom, nici cafea şi mănâncă doar de două ori pe zi. Mese frugale. Femeile sunt singurul său viciu. Are şaptezeci şi şase de ani, deşi pare să aibă doar şaizeci: este puternic, musculos, scund, pe jumătate blond, cu ochii deschişi la culoare. Maică-sa îi spusese că semăna perfect cu taică-său: un bărbat puternic şi rezistent ca un taur, care trăise câteva luni cu ea, dar care atunci când văzuse că rămăsese însărcinată îşi luase tălpăşiţa pentru totdeauna. Cholo nu apucase să-l cunoască. Maică-sa l-a adus pe lume şi a murit când el avea patru ani. Nici nu-şi mai aduce aminte de ea.

Cholo a crescut pe stradă. Fără tată, iară mamă, fără fraţi. Singur, dormind prin scări de bloc sau pe unde apuca. Lucra orice găsea. A făcut de toate, a fost stivuitor în port, vidanjor, gunoier, boxer, vânzător de ziare, lustragiu, ucenic de zidar. De toate. Nu există vreo meserie manuală şi murdară pe care să n-o cunoască. A muncit la rampele de gunoi, la abatoare, la piaţa de zarzavaturi, în fabrici. De când i-a murit mama. Neîncetat. Niciodată nu a avut casă şi nici vreo femeie stabilă. Îi place să stea câtva timp cu o singură femeie, dar îndată muierea începe să ceară tot mai mulţi bani. Să îl ţină sub papuc. Să fie prea pretenţioasă. Vrea să aibă copii. Vrea ca Cholo să cheltuiască bani pe săpun ca să-i spele rutele şi să facă zilnic baie. Nu. Nu. E imposibil să convieţuieşti cu o femeie mai mult de o lună!

Iar Cholo e un om în putere. De două trei ori pe săptămână sula i se scoală ca unui armăsar pursânge. Pentru asta e într-adevăr nevoie de bani. Femeia care vinde cornete cu arahide s-a oprit la câţiva metri de el, aşteptând vreun client, dar nu trece nimeni. El o observă cu mai multă atenţie. O slăbătură, de vreo treizeci de ani, cu

părul prost vopsit între blond şi negru, puţin cam murdară, cu călcâiele jegoase şi bătătorite. A privit-o din nou. A zâmbit. Avea dinţii la fel ca el: stricaţi şi negri.

— Cumpără arahide, moşule. Un bănuţ, atâta tot.

— Nu, arahide nu. Dar vino încoace. Aşază-te aici.

— De ce să mă aşez lângă tine? Eşti nebun?

Atunci Cholo s-a ridicat în picioare şi s-a dus spre ea:

— Vrei să câştigi douăzeci de pesos?

Femeia a luat poziţie de apărare:

— Şi să fac ce?

— Lasă-mă să-ţi mănânc păsărica. Atât.

— Nu, dragă, nu. Eşti un ordinar. Poate că-mi dai şi vreo boală.

— Îţi dau treizeci. Iar dacă îmi vine să ţi-o bag, îţi dau încă zece.

— Nu, nu. Eşti un porc. Lasă-mă în pace.

— O să câştigi patruzeci de pesos uşor. Într-o clipită.

— Nici pentru o sută nu mă las atinsă de tine şi cu atât mai puţin te las să mi-o bagi. Eşti nebuuuuuun?!

— Hai, fetiţo. E vorba doar de o clipă.

— Nu, nu. Lasă-mă în pace.

Şi a mers mai departe cu cornetele ei de arahide. Cholo s-a uitat bine la ea. A zâmbit şi i-a strigat:

— Îţi dau o sută.

Ea s-a oprit. S-a întors pe urma paşilor ei şi l-a privit cu un zâmbet larg şi amabil:

— Serios? Bine, asta e altceva.

— Nu, nu am atâţia bani. Dar uite, patruzeci azi şi patruzeci mâine şi patruzeci poimâine...

— Aha, nu mai mânca rahat, moşule. Eşti un neruşinat. Lasă-mă în pace, că altfel chem poliţia.

Cholo era excitat. Avea mădularul pe jumătate făcut băţ, umflat pe sub pantaloni. Şi era mândru de el. Ştia că era singurul bătrân din lume căruia i se scula tare ca barosul. Ştia că era un taur de prăsilă. A început să ţopăie în mijlocul trotuarului întunecat. A luat poziţie de apărare, a coborât capul şi a început să lovească scurt cu pumnul faţa adversarului. „Puternic şi scurt. Dreapta ta e ca un tun. Foloseşte dreapta”, îi spunea antrenorul său de la clubul sportiv America. În trei ani a avut nouăzeci şi şapte de victorii şi douăzeci şi trei de înfrângeri. „Cholo Banderas.” Acesta era numele lui pe ring. Antrenorul i-a

adăugat „Banderas” ca să sune mai bine. „E mai plăcut la auz. Are mai mult *swing*.” Până ce acel negru ca tăciunele l-a făcut knockout. L-a aruncat la podea fără cunoştinţă şi pe deasupra i-a mai şi spart capul. N-a mai putut să lupte. Apoi a stat la închisoare doi ani. Pentru un fleac: un poliţist fanfaron şi obraznic l-a provocat. El l-a bătut măr. I-au dat doar doi ani. S-a simţit bine la puşcărie. Fără să fie nevoit să muncească. Tăcut, trântit într-un colţ. Toţi vorbeau porcării şi se dădeau şmecheri. Toţi, mai puţin el. Niciodată nu a deschis gura şi nici n-a avut prieteni. Nimic. El cu el însuşi. Ca întotdeauna. Până ce i-a sunat ceasul să ajungă în stradă din nou.

Erau ani de atunci. Nici nu-şi mai amintea. În realitate niciodată nu-şi aducea aminte de nimic. „Trăieşte clipa. Ieri a trecut, iar ziua de mâine încă n-a sosit”, îşi spunea adesea. În plus, îi era totuna să fie boxer sau vidanjor. Să stea la puşcărie sau pe stradă. Acum se afla acolo, cu sula sculată, în acel colţ de stradă întunecat. A aruncat cutia pe stradă. Cu putere, ca să facă zgomot. Se simţea odihnit şi puternic. Şi-a masat şalele, bicepşii, tricepşii:

— Eşti în putere, Cholo, ai nevoie de vreo gagică în noaptea asta!

Şi a plecat ţopăind, lovind aerul cu pumnii. A plecat înspre Bulevardul Portului. Zona asta i-a plăcut dintotdeauna. Înainte era mai uşor. Pe strada Muralla până în Bulevardul Portului, locuiau trei curve. Fiecare într-o cămăruţă cu uşi roşii. Şi cu litere aurii: Berta, Olga, Lola. E cea mai frumoasă amintire din viaţa lui. Erau trei curve. Cinci pesos tragerea. Îi vorbeau, îi zâmbeau. Cu timpul au devenit prieteni, iar când sosea îi făceau chiar şi o limonadă sau îi făceau baie şi îl bărbiereau. În acele ocazii mereu le dădea câţiva pesos în plus. Nimic nu e gratis pe lumea asta. Dar toate trei au murit în urmă cu ani de zile. Ar fi avut şaizeci şi ceva de ani. Au murit tinere.

El e complet diferit: se simte ca un copilandru. Carapacea pe care şi-a construit-o în jurul fiinţei sale încă de când era un bebeluş e acum mai tare ca niciodată.

Niciodată n-a fost protejat de nimeni şi de nimic. Ştie că e invulnerabil. Ca o fiară în junglă. Singuratic. Departe de turmă. A avut multe femei şi mulţi copii. Dar nici măcar nu vin la el să-i spună: „Tu eşti tatăl

meu. Mama mea e cutărică, îţi aduci aminte?”

El îi alunga. Niciodată nu-şi amintea de nicio muiere şi cu atât mai puţin de un copil. Niciodată o femeie n-a născut alături de el. Când îi spuneau că sunt însărcinate, el dispărea. Cine l-ar putea asigura că băiatul ăsta era al lui? Toate femeile sunt la fel: pentru patru pesos se culcă cu oricine, iar apoi vor să caute un prost care să le crească copilul. Cu el nu ţine chestia asta. Nu mai ţine. De ani de zile nimeni nu-i mai solicită paternitatea. Chiar dacă acum e momentul în care trăieşte cel mai bine. Râde de toată lumea. Se zice că asta e cea mai grea criză din toată istoria Cubei. „Păi pentru mine, asta e cea mai bună”, gândeşte mereu. Când a început foametea, în 1990, lucra ca lustragiu chiar în faţa camerei sale, în scara blocului. I-a trecut prin cap să cumpere lucruri vechi şi să le vândă acolo. De toate. De la ţevi şi bucăţi de cabluri electrice până la umeraşe, pantofi vechi, reviste, cărţi, ochelari, jucării vechi. Nu se găseau de nici unele. Absolut nimic. Lumea avea bani, dar nu se găseau de cumpărat nici măcar ţigări.

La un moment dat, câştiga mai mult din ce vindea decât curăţând pantofi. Şi, în afară de asta, crema de pantofi a dispărut şi ea, aşa că a trebuit să renunţe la asta. Cumpăra foarte ieftin şi vindea la fel de ieftin. Într-un loc din centru, cu mulţi trecători. Toţi se opreau să privească. Întrebau de preţuri. Unii cumpărau. Până ce şi-a dat seama că revistele şi cărţile vechi se vindeau mult mai bine. Atunci a renunţat la celelalte. Şi-a făcut un afiş, punând pe cineva să-i scrie pe o bucată de carton: „Cumpăr cărţi şi reviste vechi. Le iau de-acasă”. Străbătea pe jos toată Havana, cu patru sacoşe imense din pânză. Şi se întorcea încărcat. Nu putea să citească. Aşa că doar cumpăra la grămadă. Totul. Mii şi mii de cărţi aşezate în scara blocului pe podea. Şi sute de clienţi în fiecare zi. Niciodată nu câştigase atâţia bani. Ascundea bancnotele într-o cutie de carton. Arunca cărţi vechi pe de-asupra şi nimănui nu-i putea trece prin cap că acolo se găsea o avere.

Nu vorbea niciodată şi nici nu-i zâmbea nimănui. Nu poţi să ai încredere în oameni. Le dai un deget şi îţi iau toată mâna. Treceau zile după zile şi deschidea gura

doar ca să spună „Da” sau „Nu” vreunui client care întreba ceva. Înţelegea foarte bine ce se întâmpla. Dracul bătrân ştie şi pe dracu’-n patru: „Problema e că oamenii se sperie uşor. Americanii ne strâng cu uşa, puţină foamete, şi gata, se cacă toţi pe ei. Iar tu îi vezi slăbănogi, agitaţi, vorbind singuri pe stradă, pe jumătate nebuni. Nu ştiu de ce lumea e aşa de năroadă. Cuba mereu a fost la fel: trei sau patru ani de prosperitate şi douăzeci de sărăcie. De când mă ştiu e aşa. De aceea nu se poate trăi cu frica în sân. Trebuie să trăieşti eliberat de frică şi să mergi înainte” Aşa gândea, dar nu deschidea gura ca să exprime ce-i trecea prin cap. Mai întâi că nu avea cui să-i spună, iar în afară de asta, nu ştia să vorbească. Şi nici nu-i plăcea. Tăcea ca să nu-i între musca-n gură. A ajuns pe strada Muralla şi s-a aşezat sub o arcadă, cu faţa spre Bulevardul Portului. În întuneric. Liniştit. Puţin mai departe un negru şi o negresă făceau sex într-un mod dezlănţuit» în picioare, sprijiniţi de o coloană. La şase metri de el. Îi auzea pufnind şi gâfâind. Şi îi vedea cum se regulau în delir. Şi s-a excitat şi mai mult. Pe trotuar trecea puţină lume. Aproape nimeni. Şi-a scos scula şi a început

să se masturbeze puţin pe socoteala acelor negri. Doar puţin. De mulţi ani nu-şi mai risipea aiurea sămânţa. În definitiv, nu mai producea acele şiroaie nesfârşite care ar fi putut să umple un pahar şi să le uimească pe femei. Acum avea mai puţină sămânţă. Nu putea s-o risipească.

Cholo era vesel. Hmmm, şi-a băgat instrumentul la loc şi a început să caute o victimă. „În noaptea asta ori îmi bag sula într-o gaură pe douăzeci de pesos şi atât ori să nu-mi zică mie pe nume”, şi-a spus. Şi a început să ţopăie şi să lovească aerul cu pumnii. A plecat pe jos pe Bulevardul Portului până pe Malecón. Curve, taximetrişti, baruri, trei blocuri vechi şi în ruine care se prăbuşiseră cu puţin timp în urmă. Dărâmăturile îngreunează trecerea. Canalele care ies în golf s-au astupat, iar rahatul a inundat strada, în faţa barului Los Marinos. Cholo nu e atent la nimic. Mereu a trăit în putreziciune. Singurul lucru pe care şi-l doreşte e o gaură cu douăzeci de pesos. În faţa barului Los Marinos e un grup de curviştine care aşteaptă clienţi. Foarte tinere, drăguţe, provocatoare, parfumate. De mult timp Cholo nu mai trecuse pe acolo, dar crede că – aşa cum a fost toată

viaţa – orice curvă e la fel. Îi face semn unei mulatre. Fata rămâne surprinsă ca acel porc bătrân s-o strige. Nu se duce la el. Din depărtare îi strigă:

— Ce vrei, bunicule?

— Bunic pe mă-ta. Vino încoace!

— Ce? Ce-o vrea moşul ăsta? Du-te-n mă-ta, nenorocitule. Nu mă enerva că te tai.

Cholo, imperturbabil, o strigă pe alta. Asta e mai paşnică şi se apropie la doi metri de el:

— Zi, bunicule, ce vrei? Bani? N-avem un chior. Nu avem bani, cere-i vreunui străin.

— Nu, eu am bani ca să-ţi dau şi ţie. Vino încoace. Apropie-te.

— Nuuu. Zi.

— Îţi dau douăzeci de pesos ca să-ţi mănânc păsărica... Vino încoace...

— Douăzeci de ce? Cubanezi?

— Sigur că da. Douăzeci de pesos cubanezi.

— Aha, eşti nebun. Ai scăpat de la balamuc.

Fata se uită la grupul de opt nouă curve şi-şi bate joc de Cholo. Le strigă:

— Zice că-mi dă douăzeci de pesos cubanezi ca să-mi lingă păsărica. Ha, ha,

ha, l-a lovit scleroza, ha, ha, ha. Ascultă, cască ochii. Cincizeci de dolari, verzişori, ca să stai un moment cu noi. Şi, cum puţi a căcat, nici cu o sută. Şi să lăsăm că tu n-ai văzut în viaţa ta un dolar. Aşa că fa paşi de aici şi dispari.

Celelalte râd în hohote şi-şi bat joc.

— Hai, babalâc nebun şi împuţit, dispari.

Cholo se scoală şi continuă să meargă. Nebune sunt ele. Face o socoteală rapidă. Dolarul la schimb e la douăzeci şi trei, cincizeci ar însemna o mie o sută cincizeci. Fir-ar să fie! Asta nu, e prea scump! Cum o curviştină ca asta poate să câştige la o singură tragere de două ori cât mine pe zi? Devin milionare în... nu, pentru că nu strâng banii. Cheltuiesc totul pe parfumuri şi porcării de farduri şi genţi. Asta e problema pe care o au oamenii. Nu economisesc.

Continuă să meargă, trece pe lângă nişte bărulețe. Lumea bea bere la cutie, ascultă muzică, râde. El nici nu se uită la ei. În realitate e furios să vadă atâta lume cum aruncă cu bani în halul ăsta. Se aşază pe zid un pic mai încolo. Singur. Să-i privească pe cei, puţini, care trec pe acolo. Un mulatru vine pedalând pe o tricicletă. Frânează în faţa lui. În spatele mulatrului stă o albă

nenorocită, cu părul vopsit blond. Bărbatul urcă tricicleta pe trotuar, o lipeşte de zid şi se aşază aproape unul de altul. El în faţa mării. Ea cu faţa la oraş. Tipul e excitat. Îşi deschide prohabul, îşi scoate animalul, ea îl apucă cu mâna stângă şi începe să-l masturbeze fără să-l privească, fără să spună nimic. Câţiva oameni trec pe acolo, dar nu văd mişcarea mâinii ei. Toate astea se întâmplă la numai câţiva paşi de Cholo, care intră sub presiune ca o cafetieră. În mai puţin de cinci minute tipul ajunge la orgasm. Respiră adânc. Ea îşi retrage mâna imediat ca să nu se murdărească. Tipul scoate nişte bancnote şi i le dă. Îi spune ceva în şoaptă. Se urcă pe tricicletă şi pleacă cântând, vesel. Ea rămâne aşezată pe zid. Cholo se uită bine la ea. Are corp frumos, deşi e neîngrijită şi murdară. Cholo se apropie de ea şi-i zice direct:

— Auzi, îţi dau douăzeci de pesos ca să-ţi mănânc păsărica.

— Nu, moşule, nu. Stai cuminte.

— Bine, zi-mi tu.

— Ce să-ţi zic?

— Cât vrei?

— Ca să-mi lingi păsărica?

— Da.

— Aha... bine...

— Treizeci de pesos. Hai, să mergem.

— Bine, e bine.

Vizavi sunt nişte tufişuri, lângă un mic parc de distracţii închis şi în întuneric. Nu e nimeni pe acolo. Se bagă printre tufişuri. Cholo e excitat ca un copil. Ea îşi scoate şortul şi chiloţii, le pune pe jos şi se aşază pe ele cu picioarele desfăcute:

— Hai, dă-i. Doar un pic, să nu crezi că o să mă lingi o oră.

Moşul adulmecă, pipăie, îşi trece limba aspră, murdară şi expertă. Ea nu-şi imagina că bătrânul era atât de priceput. E ca un viţeluş. Cu o forţă de sugere teribilă. Ştie multe trucuri şi pune în aplicaţie tot repertoriul până ce o scoate din minţi. O muşcă uşor de clitoris, iar ea nu mai rezistă; are un orgasm prelungit. Ahhhhhh, e pe altă lume. Îşi revine şi se sfătuieşte pe ea însăşi. „Nu-ţi pierde capul, Marisela, cu moşul ăsta de rahat. Controlează-te Marisela, controlează-te.”

— Gata, moşule, gata. Rezistă, rezistă.

Bătrânul continuă s-o lingă şi în acelaşi timp se masturbează. Marisela vede că are un mădular mare, gros, tare ca un baros.

— Ce e asta? Gata, gata!

Dar imaginea frumosului mădular o înmoaie. În mod inconştient îşi desface şi mai mult picioarele. Bătrânul se urcă pe ea şi o penetrează:

— Vai, încet, mamă, încet că e foarte groasă. Ai grijă.

Ea are un alt orgasm şi încă unul, şi încă unul.

Atunci Cholo nu mai poate rezista şi-şi dă drumul. Când amândoi termină se ridică ţopăind, ca un boxer şi lovind cu pumnul scurt şi tare. E vesel, sprinţar, nu e deloc obosit, acum e încălzit ca să lupte zece runde, nici mai mult, nici mai puţin. Ea nu-şi revine din uimire:

— Vino încoace, băiete, câţi ani ai?

— Şaptezeci şi şase.

— Nu, nu e posibil.

— Ce?

— Tu eşti în putere. La fel ca un băiat de douăzeci de ani.

— Aha, da. Eu aşa sunt. Uite, ia-ţi banii că eu îmi văd de drum.

— Ascultă, aşteaptă, nu fi jigodie. Cum adică treizeci de pesos? Treizeci de pesos era doar ca să mă lingi.

— Ţi-am zis eu să-ţi desfaci picioarele ca să ţi-o bag? Nu, nu e aşa? E problema ta. Eu plec.

— Aşteaptă, aşteaptă. Nu face pe şmecherul că îţi dau una de te las lat.

— Da? Nu mai spune! Eşti şmecheră?

— Nu, sunt a dracului. Nici nu vrei să afli. Dă-mi încă treizeci de pesos pentru tragere.

— Nu, nu.

— Dă-mi treizeci de pesos sau îţi tai faţa.

Şi zis şi făcut. Marisela avea o sulă în buzunarul de la pantaloni. A scos-o rapid ca să-l taie pe faţă, pe obraz. El s-a ferit la timp şi a făcut un salt în spate.

— Eh, ia uite ce gâsculiţă, gata, gata. Calmează-te. Ia încă treizeci de pesos.

Cholo scoate fişicul de bani în faţa ei şi numără. Marisela rămâne uimită.

— Mamă, Doamne, dragule, eşti plin de bani.

— Aha, acum îmi zici dragule. Ia, ia-i înainte să-mi pară rău. Asta e tragerea cea mai scumpă din viaţa mea.

— Cum te cheamă?

— Cholo.

— Cholo şi mai cum?

— Cholo. Hai, vino cu mine.

— Unde?

— Ah, pui prea multe întrebări. Hai, că-i spre binele tău.

Pleacă înspre strada Reina, străbătând Carlos III. Ajung în cămăruţa ticsită de cărţi, praf, igrasie. Cholo aprinde un bec care răspândeşte o lumină moartă. Doarme pe jos. Pe o saltea şi nişte cartoane mucegăite. Când Marisela vede ce-i acolo rămâne cu gura deschisă. Scoate un pachet de ţigări dintre sâni, îşi aprinde una, fumează şi păstrează distanţa, observându-l pe Cholo, care îşi scoate hainele. Rămâne complet gol şi are din nou o erecţie.

— Haide, Marisela, scoate-ţi hainele.

— Nu pot să cred că tu locuieşti aici.

— De ce nu?

— Cu fişicul ăla de bancnote şi trăieşti mai rău ca un câine. Tu crezi că eu o să mă culc aici printre şobolani, gândaci şi tot rahatul ăsta?

— Nu te culca. Te regulez în picioare. Mi-e totuna.

— Nu, nu. Gata. Lasă... Plec.

— Vino încoace, fato, tu locuieşti într-un palat ori eşti vreo prinţesă? De unde vii tu?

— Vrei să ştii de unde vin eu? Uite, o să-ţi zic. Am stat doisprezece ani la puşcărie.

Mi-au dat douăzeci fiindcă l-am lovit cu o cratiţă de fier pe bărbatul meu şi apoi l-am tăiat în bucăţi şi i-am aruncat pe unde am apucat.

— Mamă, Doamne.

— Aha, mamă, Doamne? Asta ca să vezi că dacă tu eşti tare eu sunt şi mai tare. Cu mine nu poţi să te joci fiindcă te fac bucăţi. Dar fii atent: ia puşcărie eu trăiam mult mai bine ca tine. Tu trăieşti ca un porc. Iar eu nu sunt o scroafa. De ce ai pus lacătul înăuntrul camerei. Deschide lacătul şi nu face pe animalul că eu plec. Gata. S-a terminat petrecerea.

— Lacătul nu-i pentru tine. Îl pun mereu ca să nu mă surprindă dormind.

— Nu mă interesează. Deschide.

— Ascultă, uite cum sunt. Hai să ne-o tragem. Te plătesc. Şi pleci.

— Nu, plec acum. Şi nu mă provoca. Am ieşit din puşcărie acum trei zile. Tu ştii cum mă simt? Nu mai cred nici în mama.

— Ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poţi face în viaţă. Mereu e un fiu de lele prin apropiere.

— Eu ştiu prea bine. Nu-mi da sfaturi utile pentru gospodine.

— O să-ţi fac o propunere. Poate că-ţi convine. Ştii să citeşti?

— Fireşte.

— Ajută-mă aici cu cărţile. Eu vând acolo în uşa blocului. Dar uneori câte cineva mă întreabă de vreo carte, iar eu îi spun că n-o am şi gata.

— Tu nu ştii să citeşti?

— Nici n-am nevoie.

— Eşti prost ca noaptea, iar dacă n-o să-ţi meargă o să te târăşti în patru labe toată viaţa.

— Uite cine vorbeşte. Tu eşti şi mai brută decât mine. Cel puţin eu n-am făcut pe nimeni bucăţi în viaţa mea.

— Pentru că nu ai fost nevoit s-o faci.

— Poate că ai dreptate.

— Hai s-o lăsăm baltă, Cholo. Cât îmi plăteşti?

— Afacerea asta nu dă prea mulţi bani. Pot să-ţi dau zece pesos pe zi.

— Aha, nu mă enerva, moşule. Dacă-i masturbez pe doi pe zi câştig patruzeci sau cincizeci de pesos. Tu nu vezi că sunt albă? Nebunia negrilor e să aibă o albă ca mine lângă ei.

— Şi unde locuieşti?

— Şi pe tine ce mă-ta te interesează?

— Deschide lacătul că mă duc dracului de aici. Am vorbit deja prea mult.

— Şi eu am vorbit prea mult.

Cholo deschide lacătul. Marisela iese în aerul curat al nopţii şi pleacă. El iese în uşa blocului şi se aşază pe jos.

E răcoare. O briză plăcută. Nu-i e somn. O fi poate douăsprezece noapte. Se scoală ca un resort, începe să ţopăie şi să arunce *upper cuts* scurte şi directe, nişte *jabs* la ficat.

— În colţul roşu al clubului sportiv America, Cholo Banderas! Bongggggg! Un tun cu dreapta! Nouăzeci de partide câştigate!

În întuneric, oraşul doarme tăcut. Nimeni nu-l vede pe Cholo Banderas. Oboseşte să se lupte cu adversarul lui invizibil şi râde cu poftă:

— Ce noapte grozavă, fir-aş al dracului, ce noapte grozavă! Ce oră o fi? Dintr-un moment în altul o să se facă de ziuă, aşa că mai bine să scot cărţile, şi la luptă. La luptă. Nu poţi să cobori garda. De-aia m-au făcut knockout atunci. Pentru că am coborât garda.

Havana, aprilie-octombrie 1997

ANCORAT ÎN ŢINUTUL NIMĂNUI
Lucruri noi în viaţa mea
Amintirea tandreţei
Două surori şi eu între ele
Băieţi duri
Eu, claustrofobul
În căutarea liniştii interioare
Poponar şi sinucigaş
Renunţând la bunele obiceiuri
Eu, om de afaceri
În căcat până la gât
Iubiri explozive
Ancorat în ţinutul nimănui
Fiinţe spiritualizate
Solitar, rezistând
Într-o bună zi, m-am trezit epuizat
Viaţa pe terasă
Recăpătându-mi credinţa
Eu, vidanjorul
Fiul haosului
Misterioasa viaţă a lui Kate Smith
Crăciunul anului 1994
Oh, Arta!
NIMIC DE FĂCUT
Nimic de făcut
Vedete şi poltroni
Ieşeam din cuşti
Îmi ţâţâie fundul
Veseli, liberi şi zgomotoşi
Îndoieli, multe îndoieli

O gură de aer în Havana
Câteva lucruri care durează
Zile de ciclon
Lună plină pe terasă
Porţile Domnului
Şarpele, mărul şi cu mine
Mult zgomot în apropiere
A lua taurul de coarne
Prostul de la fabrică
Lăsând în urmă infernul
Stăpâni şi sclavi
Scapă cine poate
PROPRIUL MEU GUST
Cu Basilio în aceeaşi celulă
Bagă cuţitul în ea, moşule
Ucenicul
Imaginaţie bolnăvicioasă
Insuportabilă noapte
Şobolani de canal
Nebuni şi cerşetori
Întoarcerea marinarului
Gustul meu
I
II
Izbăvire şi pierzanie
Cazinoul Esperanza
Eu, cel mai infidel
Viziune asupra dărâmăturilor
Dragă profesore de percuţie
Bici, bici din plin
Triunghiul vrăjitoarelor
Canibalii

Fiarele mortului
Sfârşitul căpitănesei
Mereu există câte o jigodie prin apropiere